

Historie Nurnské družiny V.

1039 - 1043

*„...Děláme něco, co nejde dělat,
zpíváme píseň, co nejde zpívat,
hledíme dopředu, nikdy ne vzad,
kdo by se otočil, cítil by smrad...”*

Getd z Ruindoru

Sepsali:

Getd z Ruindoru
Orglaff Bezbrada
Alwynn Bílá Ruka
Griffin Linfalas
Allen Moskyt
Eodel Zivril

Ilustrovali:

Getd z Ruindoru
Griffin Linfalas
Guldur

Verše napsali:

Aedd a Erwill z Ruindoru
Ladot Chinský
Alwynn Bílá Ruka
Lynhaard a Eriadann z Rugornu
Eowen Zivril
Orglaff Bezbrada
Bangord a Dyni Longodon
Wenora Rugornská
Guldur
Ignolas
Ramidor

Poděkování všem členům Nurnské družiny

Lynhaardovi Nepodrobitelnému z Rugornu, Krochtovi Moskytovi z Bažiny, Aeddovi Hlínovi z Ruindoru, Griffinovi Linfalasovi, Tanrisovi z Álfheimu, Atirovi z Arteinu, Argellovi, Simonnu Čarostřelci, Orglaffu Bezbradovi, Cecilovi Neviditelnému, Bangordovi, Gulduru Vodouchovi, Dulfínu Grazakovi, Darlenu Moorhedovi, Gerhardovi, Ladotovi Chinskému z Monferu, Burugovi, Dynimu Longodonovi, Raglinovi, Zubrazu Prknářovi, Áronovi, Ignolasovi, Pethûnii Dlouhoprstíkové, Grihnalovi, Erwillovi z Ruindoru, Iš Svrabimorovi, Daminovi Kančíkovi, Lasičkovi, Eowenu Zivrilovi z Daimorru, Thaesinovi, Arkussu Dettorovi, Midolasovi, Trblotu Vratiglladovi, Nervoru Chinskému, Řimbatulu Drtinsovi, Christle Lískové, Bibiáně Šňupákové, Athalje, Táně, Ramidorovi, Solwinovi z Ausgrurdu, Alwynnovi Bílé Ruce, Hellerovi, Thielasovi, Tchagotajovi, Seleku Šáchorovi a Nollandovi.

OBSAH:

I.	Dlouhá cesta	5
II.	Zabití ohnivým drakem	21
III.	Víno, krev... a zase krev!	30
IV.	Město v písku ztracené	39
V.	Opět na Kamenném ostrově	78
VI.	Na pirátských ostrovech	118
VII.	Svatá válka	130
VIII.	Zlatý důl	190
IX.	Pád Velvennoru	201
DODATKY Hrdinové Nurnské družiny		255
	Narozeniny dobrodruhů	273
	Mapy	275

I. Dlouhá cesta

[Jarn 1039

Orglaff Bezbrada, Getd z Ruindoru]

“Tak se Orglaff podívat”, začal se hlasitě rozčilovat kroll, “Slíbils ty, že napsat ten slova o naší cesta do... héééé... Hyejmejleských hor?”, obrátil se Lynhaard s žádostí v očkách na jednoho ze zástupců inteligence ve vsi, člověčího čaroděje Krochtu Moskyta. “Hymlajských, Lynhaarde, Hymlajských”, odvětil mezi loky starosta a připojil se k šermíři, “Opravdu, slíbils to, říkals: ‘Napíšu to, jasně, nebojte se, to nebude problém’, no a teď dva měsíce už sme doma a ty nemáš ani řádku”. “Co kecáš, starosto”, rozčilil se trpaslík, “To je vobyčejná pomluva. Řádku mám a ne jednu, a už sem skoro vymyslel i název. Myslím, možná by se to mohlo menovat... Dlouh...., je to takový nový a zajímavý a každý...”. “Chugh, chugh, cháá”, ozvala se Lynhaardovi z huby mateřština vzdáleně připomínající smích, “Chugh, chugh, ten název já už slyšet, cháů, chaů, už to mi Orglaff povídat, prej Dlouh nazývat se, dyť přece dlouh vůbec, ale nic vůbec neznamenať, vždyť přece jistě to znát i každý malý krollíč... chugh, chugh”. “...ví vo co de”. “Nevim, Orglaffe”, nahnul se Aedd k trpaslíkovi, dívaje se na Lynhaarda bouřícího smíchy, “Možná by to chtělo něco jednoduššího, něco..., nó, prostě něco jednoduššího”. Alwynn si poposedl na židli, promnul rašící vousky a pronesl: “To by se to muselo jmenovat Hee, nebo třeba Guch, aby to to krollisko pochopilo”, čímž vyvolal všeobecné veselí.

Lynhaardovu mozečku pomalu docházelo, že se o něm mluví, a poslal impuls mohutným žvýkacím svalům. “Nikdo nebude Lynhaarda urážet, nebo mu rozbít nosa!”, zaskřekl a opsal rukou sevřenou v pěst oblouk, končící v jeho dlani, naznačujíc tak, co se stane s drzounovou hlavou.

Orglaffovi přišlo jenom vhod, že se rozhovor v hospodě stočil jiným směrem. “Měl bych jít domu, než mi zase začnou nadávat a dělat si ze mě srandu, třeba že sem hrobník a ták”, pomyslel si trpaslík. “Hej, Jeremy, dej mi s sebou dvě ty tvoje výborný uzenky. Du domu”. “Nedám, prodám”, pohotově zareagoval hostinský, “A prodám, až mi zaplatíš za outratu za posledních čtrnáct dní”. “Zaplatím, zaplatím, neboj, vydríduchu, ale nechal sem si doma žlutouše. Zejtra, vážně, zejtra ti to dám”, nasadil dlužník ukřivděný, ale prosebný obličej. “Kecáš, ale máš štěstí, že ti vidim do vobličeje, aniž bych musel moc zvedat hlavu. Tady si to vem, ale ty peníze tu chci do tří dnů mít, jinak ti už nenaleju, přísahám”.

“Už sem si myslel, že je to přešlo, furt, napiš tohle, napiš támhleto. Asi na to mám čas. Barák rozestavěnej, Krochta po mně pořád něco chce s tím zadělaným krchovem a kuželkárnou, a teď ještě něco psát? Sem snad ouřada nebo co? No a ještě sem tam ani nebyl. Ách jo, že já sem hned neřek ne. A navíc umim pořádně psát stejně jenom čísla”, mumlal si pro sebe cestou domů Orglaff, žvýkajíc Jeremiášovu uzenku. Doma na něj čeká sice jenom jeden stůl, židle a pár kůží na spaní, ale všechno je lepší, než žít s otcem. “Jak by takovej zápis moh asi začínat”, přemýšlel trpaslík už zachumlaný do zvířecích kůží, “Možná..., no bylo to v noci, tak třeba: ‘Ta noc, kdy všechno začalo, se příliš nelišila od všech svých zimních

sester, možná jen sněhu padalo méně...’, to je ale blbost, pomyslel si trpaslík, otočil se na druhý bok a usnul.

Tolik dvouleté celoživotní dílo Orglaffa Bezbrady.

* * *

Ta noc, kdy všechno začalo, se příliš nelišila od všech svých zimních sester, možná jen sněhu padalo méně. K vesnici Liscannor přibíhal muž. Mrtvola jeho koně ležela nedaleko, ale přesto už se ze tmy začaly vynořovat siluety pronásledovatelů. Muž doběhl k prvnímu domu a zabušil na dveře. “Pro pět ran do ardasanský báby, co se děje?”, ozval se z domu mohutný, nicméně mírně ospalý hlas. “Pomozte mi, prosím”, vypravil ze sebe neznámý, přičemž se snažil popadnout dech. Dveře se prudce otevřely a v nich stanul robustní elf. “Huh, co se stalo?”, vyhrkl na muže. “Pronásledují mě, potřeboval bych koně”, vydechl tázaný. “Pojďte dovnitř”, řekl Tanris, neboť to byl on, a vtáhl muže do domu. Z temnoty se ozývaly hlasy několika mužů, částečně ztracené v dusotu kopyt. “Za mnou”, přikazoval Tanris, “Já vás schovám”. Muž nijak neprotestoval, když ho hraničář začal navlékat do brnění, sloužícího doposud jako ozdoba. Když se pod okny ozvaly hlasy několika mužů, navlékl si Tanris přes noční košili ještě svou kroužkovou zbroj, opásal se mečem a šel se podívat, kdo že se mu to potlouká po zahradě.

Nutno podotknout, že neznámý měl vcelku štěstí, neboť tu noc právě nebyl doma Tanrisův bratr Herbert. O tomto temném kouzelníkovi a uprchlém vrahovi se vyprávělo několik historek. Jedna z nich byla, že žebráky, kteří snad zabloudili k jeho dveřím žádat o almužnu, už nikdy nikdo nespátril.

“Co tady chcete?”, obořil se elf na tři muže, kteří obhlíželi jeho dům. “Prohledat”, prohlásil jeden z nich, načež muži vtrhli do álfheimského domu a jali se tento prohledávat. “No co, co...”, začal protestovat Tanris, ale pak začal soustředit svou mysl. Tohle si přece nenechá líbit. Jeden z prohledávajících našel o zed’ opřené brnění, ale když do něj kopl, kupodivu nespadlo na zem. “Tady je ten bastarglll...”, stačil ještě ze sebe vypravit, než mu čepel Tanrisova meče prořízla hrdlo. Ve vedlejším pokoji už se na zemi válel jeho společník, který byl vystaven proudu hraničářových emocí, soustředěným do nebezpečného kouzla. “A teď jsi na řadě ty”, skočil elf na posledního muže a jejich čepele se s třeskotem setkaly.

“Jako bych slyšel hluk boje”, probudil se náhle kroll Lynhaard a jeho citlivé uši se snažily zaslechnout další náznak zvuku.

“Támhle je ten hajzl, na něj!”, volal jakýsi maskovaný muž směrem k Tanrisovi, který právě odrážel útoky několika lumpů. “Grumvuááá”, rozlehl se vesnicí bojový pokřik a kroll Lynhaard se vyřítil ze svého domu, likvidujíc všechno, co mu stálo v cestě. Útočníky také zasypalo několik šípů, přiletivších od domu Griffina Linfalase.

“Tady ten dům vypadá bohatě, dalo by se tam něco ukrást”, pomyslel si jeden z nepřátel, stojíc pod Krochtovým oknem, když tu se z temnoty za ním vyhoupl temný stín. Vzápětí se muž sesunul bezhlesně k zemi. “Hej, Krochto”,

zaklepal na okno Aedd, “Seš vzhůru?”. Okno se tiše otevřelo, “No jo. Polez”. “Vidíš támhle ty tři chlapy?”, ukázal čaroděj na temné postavy stojící na kraji vesnice a pozorující probíhající boj, “To vypadá na předáky”.

Mezitím se do boje zapojilo několik dalších vesničanů a rovněž dva obyvatelé hostince U hrocha, Atir a Simonn, což vychýliloisky vah jednoznačně na stranu liscannorských. Pak se však stalo něco, co nikdo neočekával. Na návsi se objevil drak. “Zachraň se, kdo můžeš!”, ozývalo se ze všech stran a všichni v panice prchali. Téměř všichni. Tanris se pomalu plížil podél zdí domů blíž ke třem tajemným postavám.

“Drak, je tam drak!”, volal Aedd z Ruindoru a zmateně pobíhal po místnosti. “Nesmysl”, prohlásil klidně Krochta, “Žádný drak tam není”. “Ale dyk ho tam vidím”, ječel Aedd. “Prostá iluze, jenom trochu větší”, prohodil čaroděj a mnul si bradu. “No jo”, podivil se zloděj, “Teď, když se dívám blíž, tak se mi vopravdu zdá nějak divně, jakoby průsvitně... No fakt, nic tam není. Himbajs, ze mě si nikdo šprtouchlata dělat nebude”. Zloděj vytáhl luk a šípy a potichu vyskočil z okna, čaroděj za ním.

Tři muži s uspokojením pozorovali, jak jejich iluze demoralizovala bránící se vesničany. Vtom však z temnoty přilétly dva šípy, následované černým bleskem. “Au”, zapotácel se jeden z mužů, zatímco druhý byl bleskem sražen na zem. “Mizíme”, vykřikl třetí a začal odříkávat zaklínadlo. Ještě několik šípů přilétlo, ale nezabránilo ani jednomu z mužů ztratit se v objevivším se portálu.

“A sou pryč”, prohlásil Krochta, když na místě portálu byla zase jen normální tráva. “Ale ten člověk, co ho honili, žije. Je u mě”, usmíval se Tanris, “Však nám řekne, co byli zač, a kde si je máme najít”. “Správně”, souhlasil Krochta, “Liscannor nikdo přepadávat nebude”. “Ale kde sou sakra ostatní?”, napadlo Aedda. Tři družiníci se šli tedy podívat zpět do vesnice. “Nikde nikdo”, vrtěl hlavou Aedd. “Pomoc, zachraňte nás”, zaslechli dobrodruzi volání. “De to vod Lynhaardova baráku”, zaposlouchal se Krochta. Druzi tam okamžitě vtrhli. “Do sklepa”, velel Tanris. Třem druhům se naskytl zajímavý pohled na Lynhaarda, Griffina a Simonna, kterak leží na zemi, jakoby zavaleni židli či prknem. Působili dojmem, že se nemohou pohnout. “Copak je, Lynhaarde?”, poklepal jemně krollovi na rameno Krochta. “Drak na Lynhaard srazil dům”, vysoukal ze sebe s námahou tázaný. “Ale nepovídej”, usmál se dobrácky čaroděj, “Vážně. Ta židle asi musí vážit”. Kroll se na něj nechápavě podíval, ale po chvíli přemýšlení usoudil, že něco není v pořádku. “Tak to ne”, vyskočil a odhodil židli, která se následně roztříštila o stěnu, “Z Lynhaard nikdo srandu dělat nebude. Kde být?”. “Klid, krolle”, pronesl uklidňujícím hlasem čaroděj, “Prchli, ale máme muže, kterého pronásledovali, a ten nám snad něco řekne. Teď však musíme za ostatními, aby se také vzpamatovali”.

Když byli všichni obyvatelé Liscannoru vypořštění z moci svých iluzí, sešli se v hospodě U hrocha, aby zapili prožitý šok. Dlouhou chvíli všichni živě diskutovali o tom, co se tu stalo, ale nakonec se obrátili na muže, který doposud tiše seděl v koutě a usrkával pivo. “Ták, pane”, promluvil Krochta Moskyt, “Jsme připraveni vyslechnout váš příběh”. “Ehm”, odkašlal si tázaný, “Tak tedy, moje jméno je Froinger. Můj pán mě poslal, abych tady v Nurnu našel skupinu schopných

dobrodruhů, pro které by měl práci. Zdá se mi, že zde by se možná našel někdo...”. “A kolik za to?”, ozvalo se několik dobrodruhů, kteří se vždycky nejdřív ptají na peníze a příliš je nezajímá, co vlastně budou dělat. To za ně rozhodnou jiní. “No, to záleží na tom...”, zamyslel se Froinger, který podobnou reakci nečekal, ale Krochta ho přerušil: “Nejdřív nám pěkně povězte, o co jde”. “Dobrá tedy”, pokračoval Froinger, “Jde o to, že mág Muhamar, který se mě snažil zabít, potřebuje získat dračí srdce. Při tajemném obřadu, kdy srdce sní, pak získá schopnost přeměňovat se v draka. Ve skutečného draka, ne jen tvořit iluze, podobné té, kterou jste tu viděli. Proto mu můj pán chce zabránit, aby dračí srdce získal.

Momentálně Muhamar ví o jednom rudém drakovi, Farimorovi Velikém, žijícím v Nordwaithu, a pravděpodobně se ho pokusí zabít. Já tedy hledám skupinu dobrodruhů, kteří by draka ochránili”. V tu chvíli vypukla v hospodě vřava. Všichni se snažili prezentovat svůj názor na věc, takže nebylo slyšet vlastního slova. Nikomu se moc nezamlouvala myšlenka, že by měli draka chránit a ne naopak, zvláště některým, jako Krochtovi či Lynhaardovi, kteří už s draky měli tu čest. Nakonec ale touha po pomstě byla větší, než chuť lovit draky, zvláště, když Froinger slíbil, že všechny podrobnosti ochrany s drakem dojedná sám. I finanční odměna byla nakonec zdárně dohodnuta, když se Nurnští ukázali býti mnohem lepšími obchodníky,

...krollí šermíř Lynhaard z Rugornu...

než Froinger, který nakonec druhům nabídl i vlastní dům.

Na výpravu za ochranou ohrožených druhů se vydali čaroděj Krochta Moskyt, krollí šermíř Lynhaard z Rugornu, zloději Aedd z Ruindoru a Griffín Linfalas, chodec Tanris z Álfheimu a alchymisté Atir z Arteinu a Simonn Čarostřelec, doprovázeni Froingerem. Skupina jezdců vyjela k jihu.

Do Nordwaithu jeli druzi nejvyšší možnou rychlostí. V zemi samé, jak se ukázalo, vládla velmi silná diktatura, ale Nurnští se vyhýbali kontaktu s podezřívavým obyvatelstvem a dojeli až do pustiny, kde měl drak žít. Jeho jeskyni našli snadno, ale přijeli pozdě, drakova mršina ležela v ústí jeskyně. Pravda, kolem ní se válel dobrý tučet mrtvol, ale to bylo málo. Drak měl rozsekaný hrudní pancíř a jeho srdce bylo vyříznuté. “Tak”, studoval mršinu Krochta, “Co budeme dělat?”. “To je velmi špatné, že Muhamar získal srdce”, prohlásil Froinger, “Teď nám ale nezbývá, než vrátit se s nepořízenou. Můj pán by se měl dostat do Nurnu než se vrátíme, možná by pro vás ještě nějakou práci měl”. “A co být s peníze?”, ozvalo

se z davu, který nerozlišuje za co, ale za kolik. “Něco samozřejmě dostanete”, opatrně odpověděl Froinger, “To rozhodne můj pán. Nyní však bychom neměli marnit čas”.

Návrat do Gwendarronu proběhl bez problémů, horší bylo setkání s panem Godranem, zaměstnavatelem družiny, který prohlásil, že by pro Nurnské měl ještě práci, a to sice přivést cosi z Armidenu. Za příslib tučné odměny však druzi souhlasili, přece jen, všichni znali legendy o Armidenu jen z vyprávění. Navíc nebylo nutné zdržovat se ve městech, kde by místní obyvatelé jistě vyvolali konflikt. Bylo totiž třeba objevit opuštěné sídlo prý kdysi slavného alchymisty Tanriena z Heralionu, ležící poblíž Bergieny. Nalézalo se ale již v pustině dostatečně daleko od v Armidenu nebezpečných měst. Odtamtud měli druzi přinést láhev jakéhosi prášku. Druzi se pídili po podrobnostech, ale Godran se omluvil za nedostatek času a slíbil jim vše objasnit po jejich návratu. S tím tedy družina opustila Gwendarron a zamířila tentokrát na východ.

Druzi se drželi svého plánu nestýkat se s obyvatelstvem a při jakémkoli náznaku blízkosti domorodců mizeli v nejbližší vhodné skrýši, protože bez problémů došli na dané místo a objevili hledané sídlo. Alchymistův polorozbořený dům ležel na značně rozmáčené půdě, která představovala ideální útočiště pro kolonii červů, což vedlo ke krvavé řeži, která byla nakonec vyřešena zásahem Aedda a jeho ohnivých hlín. Po zlikvidování červů následovalo prohledávání domu, v němž nakonec byla nalezena láhev s hledaným práškem. Druzi mohli s úsměvem na rtech opustit Armiden.

* * *

“Výborné, skvělé”, radoval se Godran, když mu Nurnští přinesli prášek, “A nyní vám mohu říci, jak se věci mají. Můj nepřítel, Muhamar, je vládcem ve vzdálené zemi Andelur. Tato země leží východně od Nordwaitu, ale je od něj oddělena vysokými Hymlajskými horami a pouští. Cesta z Nordwaitu trvá téměř tři měsíce. Já ho musím zničit, ale problém je v tom, že Muhamar pozná, když se k němu přiblížím. Proto potřebuji někoho, kdo se tam přiblíží místo mě. Ten prášek, co jste mi přinesli, reaguje se zlatem a přidáním malého množství magie otevře portál. Mně pak stačí otevřít si druhý portál a teleportuji se přímo k Muhamarovi. Pokud pro mě uděláte ještě toto, dostanete celkem stovacet tisíc gwendarronských zlatých”. “To zní lákavě”, zamyslel se Krochta, “Ale kde vememe tolik zlata, aby prášek zareagoval?”. “To není problém”, usmál se Godran, “Muhamar má ve svém hlavním sále zlatou podlahu”. “A jak se do toho sálu dostaneme?”, ozval se Tanris. “Na jednom hřbitově v Dolských kopcích je vstup na stará pohřebiště, do katakomb, které ústí v paláci. Ve vesnici Ratešt’ v Kaspských horách, kde žijí povstalci, vědí o tom vstupu. Můžete se s nimi tedy spojit, aby vám cestu ukázali. Až se tam dostanete, pomocí tohoto prstenu”, při těch slovech Godran vytáhl malý zlatý kroužek, “mi dáte zprávu a já budu připraven otevřít portál”. “Dobrá”, řekl Krochta a převzal prsten, “Vyrazíme zítra”. S tím se druzi rozloučili a rozjeli se do svých domovů alespoň jednu noc přespát zase doma. Shodou okolností se devět měsíců po této noci narodili Gerllod Moskyt a Eleanor Rugornská.

Ráno rozespalí dobrodruzi vyrazili na dlouhou cestu do země Andelur. Sluníčko jim svítlo na cestu a všichni ve výborné náladě přemýšleli, co si za svůj podíl koupí. Lynhaarda nadechla myšlenka vybavit si dům zlatou podlahou, Krochta přemýšlel o dalším zvětšení svého domu, aby už konečně byl větší a výstavnější, než liscannorská radnice, a Griffin si zase v Nurnu vyhlédl sadu nádherných šperháků. Aedd snil o malé lodici, na které by brázdil moře při gwendarronském pobřeží, zatímco Simonn Čarostřelec se viděl s překrásnou kuší. Atir myslel na velikánskou truhlu a Tanris před sebou viděl roztomilý obličej elfky. Hraničář si však nikdy neuvědomil, jak jsou ženy nestálé, zvláště pak, když se jeden a půl roku neukáže s tím, že je na cestách. Tak druzi jeli a jeli a slunce je doprovázelo až do země Nordwaith.

V Nordwaithu nevládla právě klidná atmosféra. Druzi se na každém kroku setkávali s nedůvěrou obyvatelstva, pramenící z nenávisti ke všem ozbrojencům. Bez valného nadšení dojeli do Daukenu, hlavního města země. “U červeného draka”, četl Tanris vývěsní štít zájezdního hostince na náměstí, “Nemá to něco společného s tím drakem, co ho zabili?”. “Dost možná”, zamyslel se Aedd, “Ale vypadá docela slušně, mohli bysme tu přespat”.

“Ták, a teď bysme měli sehnat nějaký informace vo těch Hymlajskéjch horách a nejspíš taky pár mezků se zásobama navíc”, prohlásil Krochta, když se Nurnští ubytovali. Všichni vyrazili do ulic, aby se asi za dvě hodiny znovu setkali v hostinci. Chyběl pouze Atir, ale nikdo tomu nepřikládal zvláštní význam. Všichni se vypravili navštívit jednoho obchodníka, který prý v Andeluru žil.

Obchodník přivítal družinu kupodivu celkem vřele a celkem rád se rozpovídal o své cestě. “Jó, tenkrát jsem vydělal spoustu peněz”, zasnul se, “Ale cesta je to nebezpečná, několik mužů zahynulo. Kromě námahy vás v horách ještě ohrožují divocí trollové a potom na poušti kočovní Nómové. Do pouště je potřeba vzít s sebou zásoby vody, neboť tam rozhodně žádnou nenajdete. A koně vemte co nejvíc, aby unesli hodně zásob, někteří vám stejně cestou padnou. Jestli chcete, tak vám dobré silné koně seženu, takové, jaké jsem měl s sebou tenkrát já sám”. Nurnští se ještě přeptali na několik podrobností a dojednali obstarání koní a zásob a rovněž pohlídání svých vlastních zvířat, která prý byla pro cestu přes hory nevhodná. S tím se s přátelským obchodníkem rozloučili a vrátili se k Červenému drakovi. Atir se však stále neobjevil, a když nedorazil do rána, vydali se ho druzi hledat do ulic.

Tanris vešel do hospody Pod drnem v nejnuznější čtvrti, kam se ani vojáci neodvažovali vstoupit po setmění v menším počtu než deset mužů. Elf se svým uhrančivým pohledem rozhlédl po nálevně, načež přisedl k jednomu osaměle popíjejícímu muži a přeptal se ho na hobita. “Takovej malej”, pokýval hlavou tázaný, “bosej, černý vlasy, meč, na zádech truhlu, hmm. Tak toho sem vůbec neviděl”. Tanrisovi se odpověď nezdála, ale když si všiml nepřátelských pohledů celé hospody, raději se rozloučil a odešel. Na odchodu si ještě všiml tmavé skvrny zaschlé krve na podlaze.

“Já si myslím, že tam něco vědí”, rozhorleně oznámil svým hromovým hlasem Tanris. “Pudem se na to podívat”, souhlasil Krochta. “Tak, tak”, přitakal

Lynhaard a začal si brousit meč. “Máte pravdu, družiníky nikdo jen tak pro nic za nic vraždit nebude”, přidal se Aedd.

Zanedlouho rozhorlení druzi vtrhli do hospody Pod dnem. Aedd s Griffinem zaujali strategická místa u dveří, aby zahnali komukoliv myšlenky na útěk, Simonn s kuší se usadil v rohu, aby měl přehled, Lynhaard jako nástroj strachu si stoupl doprostřed a vrhal na všechny strany nevraživé pohledy, což donutilo většinu lidí hledět si jen svého piva. Krochta a Tanris se s nepříjemnými úsměvy na tvářích rozhlédli po osazenstvu. “Tak třeba ty”, ukázal Krochta na jednoho muže. “Nebyl tu náhodou včera jeden hobit?”, zeptal se Tanris, zatímco Krochta zamumlal zaklínadlo. “Ne”, odpověděl tázaný a zasmušile si elfa prohlížel. “Byl”, usmál se Krochta ledovým úsměvem, který věstil něčí blízkou smrt. “A copak se mu stalo?”, nadhodil Tanris. “Ale dyk sem vám řek, že tu nebyl”, pronesl trochu zmatený opilec. “Tak. Zabili ho”, zamračil se Krochta, “A kdopak ho zabil nám povíš?”. “Ale, já totiž...”, blekotal muž a začal se neklidně vrtět. “Zdá se, že byli tři”, četl Krochta v mužově hlavě jako v otevřené knize, “Tak nám je pěkně ukaž nebo se naposled pomodli”. “Ehm”, odkašlal si muž a vrhl nervózní pohled k vedlejšímu stolu. To však Krochtovi stačilo. “Tak tihle to byli”, ukázal čaroděj a kývl na Lynhaarda. Za okamžik se dvě rozsekaná těla válela na zemi v rychle se zvětšující kaluži krve. “Proč ste ho zabili?”, obořil se Krochta na třetího muže, který rozpačitě sledoval krolla. “On, ehm”, vysoukal ze sebe, “Chtěl nějaký informace a pak nechtěl zaplatit”. “A ty informace dostal?”. “Ehm, nedostal”, zašeptal muž a rozklepal se. “Takže nebyl žádný důvod ho zabít”, ušklíbl se liscannorský čaroděj, “Škoda, že už se z toho nestačíš poučit”. To Lynhaardovi stačilo a ladným sekem oddělil vrahovi hlavu od těla.

“Stejně to sou pěkný hajzlové”, zašeptal Krochtovi Tanris, “Tady uprostřed hospody někoho zabijou a nikdo nic neřekne”. “Měli bysme je potrestat”, odvětil rovněž šeptem čaroděj, “Navíc nepotřebujeme svědky”. Pokyny se mezi družiníky rozšířily rychlostí blesku. Každý hned věděl, co má dělat. Povel k útoku dal Krochta, když několik opilců, krčících se v rohu, rozehnal ohnivou koulí. V tu chvíli naplno vypukla panika. Všichni, kdož se do této chvíle činili neviditelnými, aby na sebe neupozornili, se začali hrnout ke vchodu, přičemž byli nemilosrdně masakrováni. Pouze jednomu muži se nakonec podařilo vyklouznout a zmizet v přihlížejícím davu, přivolaném vřavou v hospodě. Padl sice návrh rozehnat dav pomocí ohnivých hlín, ale nakonec Nurnští od dalšího masakru upustili, nasedli na koně a opustili nebezpečnou čtvrt.

Druhý den druzi s karavanou koní opustili Dauken a zamířili na jihovýchod, doplnění o potulného hraničáře bez domova, který se představil jako Argell Arghallský. Krajina se brzo začala zvedat a po třech dnech se dostali na úpatí vysokých štítů. “Páni, to sou ale hory”, uznale hvízdal Tanris. “To bude fuška přes tohle přejít”, zabručel Griffin. S tím Nurnští začali zdolávat první menší kopce.

“Mám stále pocit, jako by nás někdo sledoval”, prohlásil pojednou Tanris štrádající si to po zalesněných kopcích, “Říká mi to můj hraničářskej čmuch”. “Chá, chá”, začal se řehonit Simonn, “Hraničářskej čmuch, to je dobrý, ty si jako nákej pes, né?”. “Zavři hubu, nebo ti jednu plácnu”, rozčilil se elf a pohrozil pěstí. “Hé,

hé, neplácneš, neplácneš”, šklebil se dál Simon. Tanris se zamračil, začal se mocně soustředit. “Aů, pomoc, hoří mi hlava!”, zaječel Simon a začal se hasit. To se mu záhy podařilo, ale na místě jeho bujné kštice zbyla jen spálená pokožka. “Cos mu to udělal, ty prase?!” vykřikl Krochta. “Neřvi na mě, kašpare!”, ohradil se Tanris, což neměl dělat, neboť čaroděj se nerozpakoval a začal odříkávat zaklínadlo. “Co, co, co to je?”, začal blekotat Tanris a omakával si obličej, ze kterého mu právě vyrašily dlouhé chlupy. “To aby sis pamatoval, že s kouzelníkama se nežertuje”, ušklíbl se Krochta. Chtěl ještě něco

... “Aů, pomoc, hoří mi hlava!”, zaječel Simon a začal se hasit...

“Já vám povídal, že nás něco sleduje”, zabručel Tanris, když se z lesa vynořilo několik vlků. Následovala bitka, která skončila vybitím vlčí smečky, i když i Nurnští utřžili několik šrámů.

Po několika dnech se Krochta nechal přesvědčit, aby Tanrisovu okrasu odčaroval. Mezitím se druzi dostali do opravdu vysokých hor. Pojednou se před družinou objevila krollka. Na krollí poměry docela hezká, na sobě přes nízkou teplotu jen několik hadrů. “Fiha, ta být”, hvízdnul Lynhaard a valil bulvy. “Pomozte mi, dobří lidé”, oslovila druhy tichým hlasem a svůdně se opřela o Lynhaardovo rameno. “Co tu dělat?”, přeptal se rugorský kroll. “Uprchla jsem ze zajetí obra, který žije tady kousek ve zřícenině starého hradu”, zašeptala krollka a protáhla se, “Ale bojím se, že mě bude pronásledovat. Nemohli byste ho zabít?”. “A co za to?”, nervózně se přeptal Lynhaard. “Třeba bysme mohli být chvíli spolu sami, válečníku”, usmála se krollka a polechtala Lynhaarda na neholené bradě. “Jako muž a žena?”, chtěl se ujistit kroll. “Jako muž a žena”, potvrdila dívka a šibalsky se usmála. “Lynhaard jít na obr”, prohlásil šermíř a vyrazil kupředu, na ostatní se neohlížeje.

“Může to být past”, zašeptal Simon. “Ale asi nemá cenu mu to rozmlouvat”, přitakal Krochta. “Na to, že má doma Wenoru, zřejmě zapomněl”, přidal se Griffin. “Tak pozor, opatrně za ním a oči na štopkách”, uzavřel Krochta.

Zanedlouho došli druzi ke zřícenině a vstoupili na nádvoří. Než se stačili rozhlédnout, vyřítili se z jedné jakž tak stojící stavby tři obři. Přesněji řečeno, jeden obr a dva obrokrollové, kříženci obra s krollem. “Já ti dám muže a ženu”, rozesmála se krollka a přetáhla Lynhaarda klackem přes hlavu. Ten se ale spíš snažil bránit obrově palici, zvící statné borovice. Krollka si mezitím vylila zlost na nepřípraveném Argellovi. Rozbila mu klackem hlavu. Do boje se ihned zapojil i

Tanris, zatímco čaroděj Moskyt kouzlil a Aedd, Griffin a Simonn stříleli. Když se vrtkavá štěstěna ne a ne přiklonit na stranu Nurnských, došlo i na ohnivě hlíny. To, že život v boji položil jen jeden nezkušený nováček, se dá téměř nazvat zázrakem, neboť když Lynhaard proklál mečem zrádnou krollku, bylo nádvoří pokryto krví, z níž ne nepodstatná část patřila družiníkům. Tanris měl spoustu práce s léčením a sešíváním utržených ran. V hlavě mu už ale vytanula myšlenka na odchod.

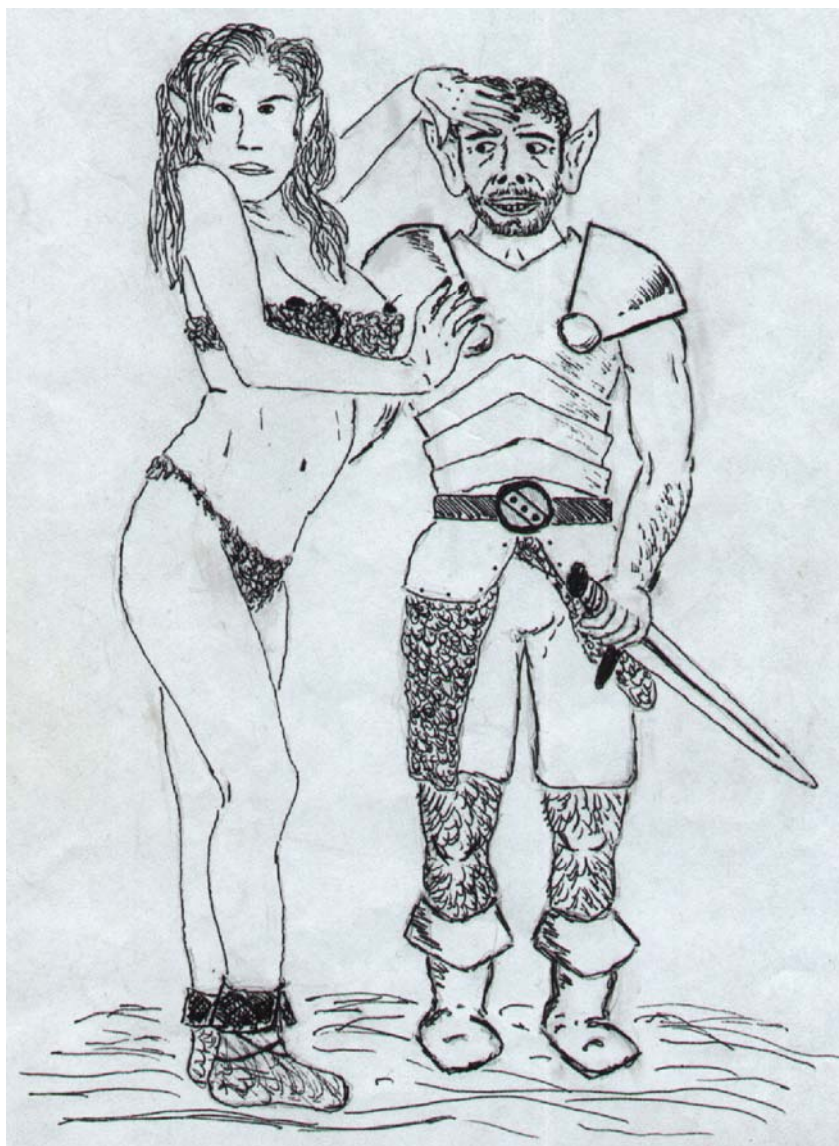
“Já dál prostě nejdu”, oznámil ostatním ráno, “Dem teprv pár dní, furt nahoru, dolu, vlevo strž, vpravo skála, zima tu je a takhle to má jít ještě dva měsíce. Na to se vykašlu, na to nemám nervy. Vracím se

...začal blekotat Tanris a omakával si obličej, ze kterého mu právě vyrašily dlouhé chlupy...

do Nurnu”. “Tanrisi, neblbni”, snažil se elfa přesvědčit Krochta, “Rozmyslel sis to dobře. Dyk my potřebujeme léčitele”. “Jo, rozmyslel. Nejedu. Uvidíme se, až se vrátíte, jestli se z té dálky vůbec vrátíte. Bohové s vámi”, rozloučil se álfheimský elf a vydal se na cestu zpět. Druzi ještě chvíli kroutili hlavami a přemáhali chuť taky se vrátit, neboť chladný horský vzduch nikomu nedělal moc dobře, ale vidina tučné odměny je přiměla k dalšímu pochodu.

“Už nikdy nepodlehnout svody”, zaříkal se Lynhaard, kulhaje po strmém srázu. Většina těla ho bolela, poněvadž utržené rány se hojily jen pomalu. “Zůstat věrný Wenoři”. Ostatní druzi jen mlčky kývali hlavami. Věděli, že se Lynhaard, na rozdíl od svého synovce, násilníka Jacoba, zatím nikdy neprovinil proti mravnosti.

Po několika dnech pochodu druzi dorazili k úzkému můstku přes propast, na jehož druhém konci se právě tlupa trollů dohadovala o čemsi ohledně svázaného kentaura. Když spatřili družinu, okamžitě mezi nimi propukla vřava. “Démoni, démoni”, ozývalo se z davu, zatímco druzi zaujali strategické postavení a bylo

...usmála se krollka a polechtala Lynhaarda na neholené bradě...

zřejmé, že přes můstek se právě teď hned tak někdo nedostane. Nurnští pozorovali zvláště dva trolly, kteří vášnivě debatovali. Jeden z nich byl ověšen spoustou zvířecích lebek, kostí, ale i kamínků a bylin. Druhý měl zase bezpečně největší kyj ze všech trollů. O tématu jejich požívání se však druzi mohli jen dohadovat. Nakonec se oba přesunuli na druhý konec můstku.

“Vy, démoni. Vy jít zpět do hory”, zakřičel ten s velkým kyjem. “My nejsme démoni”, oponoval Krochta a postoupil kupředu, “My jenom chceme projít”. “Zůstat tam, jinak my bránit”, zvlolal troll a výhruzně zvedl kyj. “Ale my skutečně nejsme démoni”, pokrčil rameny čaroděj a zase ustoupil. Trollové se zase o něčem radili. “Démoni, my vám obětovat, aby vy odejít”, zvolal troll opět. “To nemá cenu, bez boje se dál nedostanem”, prohlásil Krochta. “Můžem je ještě zkusit přesvědčit, že nejsme démoni”, navrhl Griffin. “To nemá cenu”, ušklíbl se Moskyt, “To by spíš ztratili zábrany a vrhli se na nás”. “Tak do nich”, zabručel Aedd a připravil si luk.

Zatím troll něco rozkázal ostatním a banda se zjevně připravovala na obětování kentaura. V tom jim ovšem zabránilo několik šípů vyslaných Aeddem, Griffinem a Simonnem. Někteří bojovníci sebrali odvahu a rozběhli se na útočící střelce, ale nikdo z nich nedoběhl ani k připravenému Lynhaardovi. Většina trollů však zmizela v jeskyních na druhé straně mostu. Tam na ně sice podnikl úspěšný útok čarodějův havran, ale byl zneškodněn zákeřným kouzlem trollího šamana.

Trollové se pokusili ještě o jeden zoufalý výpad a vyřítili se z jeskyní na družinu. Tentokrát se jich několik dostalo až k Lynhaardovi, ale jelikož na úzkém mostě nemohli využít početní převahu, rugornský šermíř, podporován za ním stojícím čarodějem z Bažiny, je postupně pobil. Družina se právě radila, jestli má zaútočit na trolly zalezlé v jeskyních, když se na cestě pokračující za trollími obydlími objevila skupina kentaurů, přivolaná bývalým zajatcem, kterému se ve vřavě vyvolané útokem Nurnských podařilo uniknout. Ti přímo zaútočili na jeskyně a trollové byli nemilosrdně pobiti.

Po bitvě kentauři přišli k Nurnským a poděkovali jim za záchranu svého druha. V přátelském rozhovoru se Aeddovi podařilo vyhandlovat kvalitní kentaufí luk. Kentauři pak doprovodili Nurnské až na konec svého území. To už hory pomalu začínaly klesat a druzi sestupovali na rozsáhlou holou planinu, Andalurskou poušť.

Jeden večer se Krochta na chvíli vzdálil od ostatních, a když se vrátil, vedl za ruku šklebícího se ďáblíka. “To je můj nový přítel Šplouch”, představil ho. “Kch, kch, ty mít ale divný přítel”, rozesmál se Lynhaard, ale čaroděj se jen zamračil a ďáblík se na krolla obzvlášť odporně zašklebil. “Odvést si to, nebo Lynhaard nakopnout”, protestoval rugornský šermíř, který se ďáblíkova výrazu téměř polekal. “To si zkus”, prohodil Krochta, ale poslal Šploucha hlídat.

Ještě před vstupem do pouště naplnili Nurnští všechny přebytké měchy vodou z osamělého potůčku. Pak vjeli do písečných dun.

Cesta pouští byla velmi namáhavá. Všechny trápila neustávající žízeň, ale zásobami vody se muselo šetřit. Druzi mlčky seděli v sedlech nebo kráčeli, aby

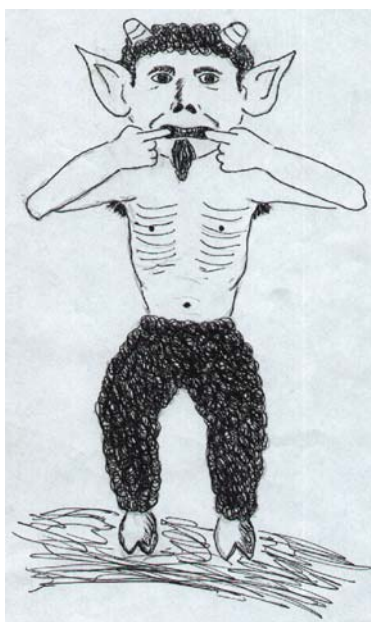
ulevili koním, kteří útrapy cesty snášeli mnohem hůř, a nyní jich bylo o dobrou polovinu méně než při odjezdu z Nordwaithu.

Pojednou se na dunách, mezi kterými Nurnští projížděli, objevily asi čtyři tucty černě oděných jezdců. “A sakra”, ulevil si Krochta a zastínil si rukou oči. Moc mu to nepomohlo, jezdci měli zakryté obličej, takže byly vidět jen oči, lesknoucí se odráženým sluncem. Nemělo cenu bránit se, proto Nurnští dali výmluvně najevo, že se vzdávají. Jezdci je tedy doprovodili do nedalekého tábora.

Slunce právě zapadalo, když se před skupinou objevila stanová osada. Vzhledem k šeru nemohli Nurnští přesně odhadnout, kolik Nómů v táboře je, ale jistě jich bylo nejméně jednou tolik co jezdců, kteří je zajali. Proto dobrodruhům ani nebyly odebrány zbraně, byli pouze zavřeni do jednoho stanu a hlídáni.

“Tak, co teď?” rozhodil rukama Griffin. “Počkáme, co se z toho vyrbí”, pohládl si Krochta svou bradku, “Nevíme, jsou-li to přátelé či nepřátelé a co po nás budou chtít. Kdyby nás chtěli normálně okrást, mohli na nás hned zaútočit”. Vzhledem k tomu, že nikdo neměl jiný návrh, jak skoncovat se stovkou kočovníků, šli druzi spát, aby do zítřka nabrali síl. Bohové vědí, jestli se jim to nebude hodit.

Ráno druhy probudil dusot koní, zřejmě odjížděla větší skupina Nómů. Zakrátko byli vyvedeni ze stanu a na provizorním shromaždišti uprostřed tábora se setkali zřejmě s náčelníkem Nómů. Rozmluva netrvala dlouho, náčelník prohlásil, že za projetí jeho územím musí Nurnští zaplatit. Řekl si sice o vydřidušskou sumu, ale druzi se vzhledem k dvou tuctům okolostojících Nómů ani nehádali a souhlasili. Jednání však vzalo náhlý obrat, když z vedlejšího stanu vyšel hobit. Když spatřil družinu, zívnutí mu zmrzlo na rtech. “Zabte je”, zařval a ukázal přitom na dobrodruhy. “To je ten, co přepad Liscannor”, vykřikl Griffin a sáhl po luku. To už se náčelník Nómů poroučel k zemi s hrudí propálenou blesky. Nurnští využili počátečního zmatku Nómů, kteří chvíli nemohli pochopit, co se vlastně stalo, a zaujali bojové postavení. Krochta ucítil, že ho kdosi vyzývá na mentální souboj. “Ten hobit”, pomyslel si, ale pak už musel celou svou mysl soustředit na nadcházející bitvu. Jeho protivník byl silnější, ale ne příliš výrazně. Přesto Krochta cítil, jak slábne a ztrácí půdu pod nohama. Kdesi v podvědomí mu však vytanula myšlenka na přepadení Liscannoru, ohrožení života jeho blízkých a také na dlouhou cestu, kterou vykonal, aby se pomstil. Kdesi v podvědomí se sebrala ohromná nenávisť k jeho protivníkovi a ta, jako ohromná příbojová vlna, zaplavila hobita.

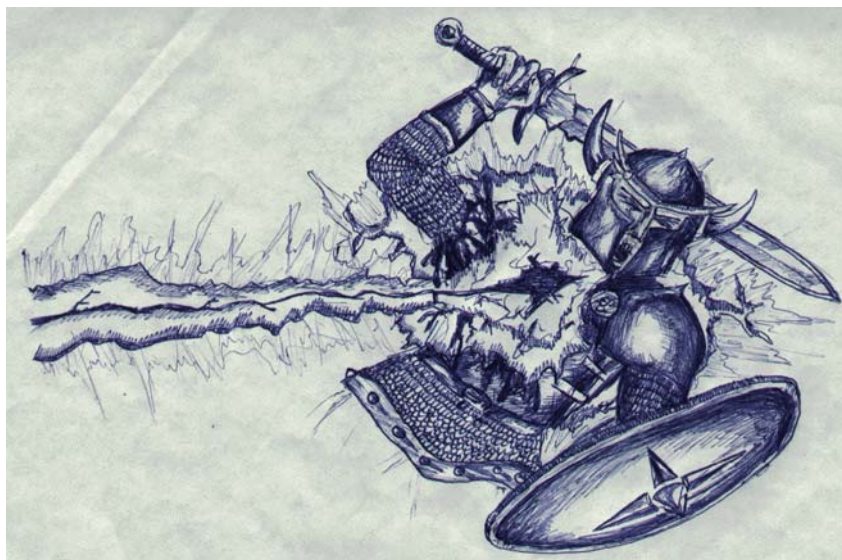
*...ďáblík se na krolla obzvlášť
odporně zašklebil...*

Krochta téměř padl k zemi vyčerpáním, ale sebral poslední zbytky sil, aby se rozhlédl, chtěje pomoci svým druhům. Toho však již nebylo třeba. Lynhaard stál se zkrvaveným mečem uprostřed hromady mrtvol a rozhlížel se, jestli ještě nějaký nepřítel neunikl jeho bystrému zraku a sluchu. Griffin, Aedd a Simonn vysílali kalené šípy za několika prchajícími Nómy.

“Tak zběžně prohledat a pryč”, nařizoval Krochta, když se dal trochu dohromady, “Nevíme, kdy se kdo vrátí”. Jak řekl, tak se stalo, druzi jen zběžně pročesali stany, naložili na koně pár pytlů zlata a rychle opustili vesnici.

Druzi jeli několik dní a kupodivu se nezdálo, že by je někdo sledoval. Písek se postupně měnil v kámen, potom přibývaly malé keřiky a nakonec se objevil sem tam i nějaký strom. Nurnští podle mapy celkem snadno objevili vesnici Rateš'. Na první pohled bylo zřejmé, že se jedná o povstaleckou vesnici. Všichni muži i ženy byli ozbrojeni a kolem vesnice byly rozestaveny hlídky, z nichž na jednu gwendarronští dobrodruzi narazili a ta je odvedla k veliteli.

“Bohové s vámi”, pozdravil slušně Krochta, náčelník pouze kývl. “Jsme z daleka a doslechli jsme se, že bojujete proti Muhamarovi”, pokračoval čaroděj z Bažiny, “Prý také víte o podzemní cestě do paláce. Nabízíme vám tedy toto - vy nám ukážete vstup do podzemní chodby a my se pokusíme Muhamara zabít”. “Zajímavá nabídka”, prohlásil velitel vesničanů, škrábaje se na bradě, “Víte jistě,

...nakonec Moskyt usmažil blesky muže s maskou...

že cesta vede přes staré pohřebiště a je velmi nebezpečná”. Nurnští přitakali. “Myslím, že nemáme co ztratit, když vám cestu ukážeme. Pošlu s vámi pár lidí”, rozhodl se velitel nakonec. “Chtěl bych ještě požádat, jestli byste se nám mohli

postarat o koně a uložit nám pár zavazadel”, dotázal se ještě Krochta. “Samozřejmě”, souhlasil náčelník a ušklíbl se. Dobře věděl, proč to dělá.

Navečer se druzi rozloučili se svými průvodci a sestoupili do katakomb. Během cesty dal Krochta pomocí prstenu vědět Godranovi, že se blíží k cíli. Šli asi hodinu, když se dostali do místnosti s patnácti katafalky dávných panovníků. Naštěstí ze seschlých mumií, které byly uvnitř, byly živé, vlastně nemrtvé, a nebezpečné jen tři, ale i tak si družiníci odnesli několik nepěkných šrámů. V další místnosti však byly manželky panovníků, které byly oživlé všechny. Přesto druzi překonali i tuto překážku a neohroženě pokračovali dál.

Zakrátko se octli před masivními dveřmi, navíc z druhé strany zajištěnými závorou. S tou si poradila dvojice gwendarronských zlodějů Griffin, Aedd, načež Lynhaard vyrazil kupředu. Za dveřmi byla rozlehlá místnost, z níž téměř celá polovina byla ze zlata. Bohům žel, druzi se ocitli v té druhé části místnosti. Kromě vtrhnuvších Nurnských byli v místnosti ještě ještě dva vojáci, Muhamar a muž s maskou, který byl rovněž při útoku na Liscannor, se svým mazlíčkem, šavlozubým tygrem. Nastala krutá řež. Aedd s Griffinem prošpikovali jednoho z vojáků otrávenými šípy, zatímco druhý naporcoval neopatrného Simonna. Krochta přesným vrhem rozbil kouzelný prášek na zlaté podlaze a spěchal pomoci Lynhaardovi, který se dostal do těžkého boje s šavlozubým tygrem. Nakonec Moskyt usmažil blesky muže s maskou, těžce zranění Aedd a Griffin zlikvidovali druhého vojáka a Šplouch do kouzelného prášku vložil tolik potřebnou magii ze slunečního prstenu. Právě včas, Muhamar se zrovna začal měnit v draka. Prchající druzi ještě stačili upozorovat, jak se na poprášeném místě objevil nezřetelný portál a vzápětí se tam zhmotnil bílý drak.

Co se dělo dále už Nurnští neviděli, slyšeli jen temné dunění a na úprku katakombami je doprovázely mírné otřesy půdy a občasné opadávání omítky ze stropu. Časem se ale všechno uklidnilo, a když druzi podzemí opustili, Godran již na ně čekal. “Zdá se, že sme vyhráli”, zaradoval se Griffin. “Nebylo to jednoduché, ale zkušenost rozhodla”, usmál se Godran, “Myslím, že je čas vyrazit k domovu”. “To zase muset přejít hory?”, otázal se Lynhaard. “Tentokrát ne”, odvětil Godran a ukázal na pěkný assuaenský koberec. “Létací koberec?”, zamračil se nedůvěřivě Krochta. “Nebojte se, je naprosto spolehlivý”, usmál se Godran jako podomní obchodník, vychvalující své zboží. “Dobrá tedy”, prohlásil Moskyt bez nadšení, “Ale ještě se musíme stavět v Ratešti, nechali sme tam naše věci a koně. A tam snad dojdeme pěšky, není to tak daleko”.

V Ratešti se oslavovalo. Dobrodruhů si nikdo nevšímal. Kdo by se taky teď, po vítězství, staral o pět individuí, z nichž jeden ani nebyl ozbrojen. Přesto se Nurnským nakonec podařilo dostat k náčelníkovi a zjednat si pozornost. “Nechávali sme si tady koně a nějaký věci”, zahájil rozhovor Krochta, “A chtěli bysme to zpátky”. Náčelník se s potutelným úsměvem rozhlédl po okolostojících, ti propukli v bouřlivý smích. “Proč se smát?”, nechápavě se rozhlédl Lynhaard. “Zdá se, že nám to nechtějí vrátit”, pošeptal mu Aedd. “No, my ty koně zase až tak moc nepotřebujeme”, pokračoval zatím Krochta s úšklebkem na tváři, “Stačí, když nám je vyplatíte”. Opět bouřlivý smích. “Mám tomu rozumět tak, že nám nechcete nic

vrátit?”, zeptal se liscannorský čaroděj a úšklebek na jeho tváři se prohloubil. “Možná byste měli odejít”, nadhodil velitel vesničanů s vítězoslavným úsměvem. “Je to vaše skutečně poslední slovo?”, chtěl se ještě ubezpečit čaroděj, zatímco náčelníkovi už docházela trpělivost. Nic ale říct nestačil, neboť Krochta ho předběhl. “Godrane, prosím tě, tady nám nechtějí vrátit naše peníze. Můžeš s tím něco udělat?”. O několik vteřin později stál uprostřed vesnice bílý drak. Většina vesničanů se rozprchla a jejich vůdci zmrzla slova na rtech. “Jak sem řekl”,

...naložili vše potřebné na koberec a vzlétli na cestu k domovu...

prolomil ticho Krochta s úsměvem a vytáhl pergamen, “Koně nebudeme potřebovat, takže nám místo nich dáte peníze”. „Nó”, poškrábal se na bradě, “Sou to dobrý koně, řekněme šest tisíc za jednoho”. Náčelník jen mlčky přikyvoval. “Pak sme tu nechávali nějaký věci, abysme se s tím nemuseli tahat. Byly tam i nějaký cennosti, bylo to asi...”. “Asi pět tisíc”, zašeptal Griffín. “...deset tisíc”, pohotově sečítal Krochta. Tak to máme suma sumárum sedmašedesát tisíc zlatých. Takže to zaokrouhlíme na sedmdesát tisíc, pokud souhlasíte”, s úsměvem se otočil na náčelníka. “Uhm”, přikývl tázaný, který se nezmohl na slovo. “Tak bych to tady prosil složit na hromadu”, ukázal Krochta. Vyděšení vesničané zakrátko snesli cennosti v potřebné hodnotě. “Tak”, poplácal Krochta náčelníka po zádech, “Děkujeme za hlídání a buďte s bohy”. S tím druzi naložili vše potřebné na koberec a vzlétli na cestu k domovu, tažení Godranem.

Po několika dnech Godran přistál poblíž Daukenu a tam se s Nurnskou družinou rozloučil. Druzi se s ním dohodli, že si své peníze vyberou v Nurnu od Froingera, který tam na ně bude čekat. Cestování na koberci už měli všichni dost,

a tak se rozhodli zbytek cesty dojet koňmo. Zvířata zakoupili ve městě. Po několika dnech dorazili Nurnští do Gwendarronu a skutečně dostali zasloužené peníze.

Oslava byla velkolepá, neboť všichni čtyři přeživší dobrodruzi se řádně napakovali a rovněž na Tanrise zbyl slušný díl. Ceny předmětů v dražbě se vyšplhaly do závratných výšek a několikanásobně překročily ceny běžné. Dražitel nestačil valit bulvy, když dobrodruzi vyhazovali za měděné prsteny a popsané zaprášené pergameny sumy, za které by se dalo vystavět několikero honosných domů.

Po dražbě se všichni rozešli do svých domovů přemýšlet, co se získaným majetkem. Krochta přivezl své ženě z Nurnu překrásnou zlatou čelenku ceny poloviny Šedova, Lynhaard začal kreslit plány domu se zlatou podlahou, Aedd objednal u Nurnských loďařů stavbu soukromé lodice a Griffín, inu, ten se snažil najít dívku svého srdce. Zatím se mu to příliš nedařilo, ale dají-li bohové, najde ji...

II. Zabiti ohnivým drakem

[Dešten 1040 Getd z Ruindoru]

Zima byla již na ústupu. Sníh pozvolna tál a na cestách začalo převládat bláto. Liscannorem se procházel Krochta Moskyt se svou manželkou a dával okázale najevo své bohatství. Jeho žena byla oblečena v norkovém kožichu, aby jí nebyla zima. Její hlavu pokrývala čepice z ledních lišek a uši zdobily masivní zlaté náušnice s perlami. V náručí držela dvouměsíčního Moskyta zabaleného v medvědích kožích. Máminy sukně se držel i druhý Krochtův syn, Allen, táhnoucí za sebou zlatou kačenku.

Krochta nahlédl i do hospody U hrocha, kde Lynhaard právě líčil několika zájemcům, jak krásný bude jeho nový dům. Kroll se totiž, jen co zboural stavení po Torpu Katzbalgerovi a na jeho místě postavil dům nový a větší, rozhodl, že si postaví ještě jeden, a ten bude největší v celém Liscannoru. Padl také návrh, že vzhledem k velké finanční hotovosti, kterou si druzi přivezli z posledního tažení, by se vesnice mohla obehnat hradbami. Zamezilo by se tak opakování situace, jež nastala při nočním napadení Liscannoru Muhamarovými vojáky, i podobné události při příjezdu armidenských mnichů před necelými dvaceti lety. Přesto byl návrh zamítnut, neboť ke stavbě by bylo potřeba získat povolení krále, a momentální starosta Krochta Moskyt se v této věci odmítl angažovat.

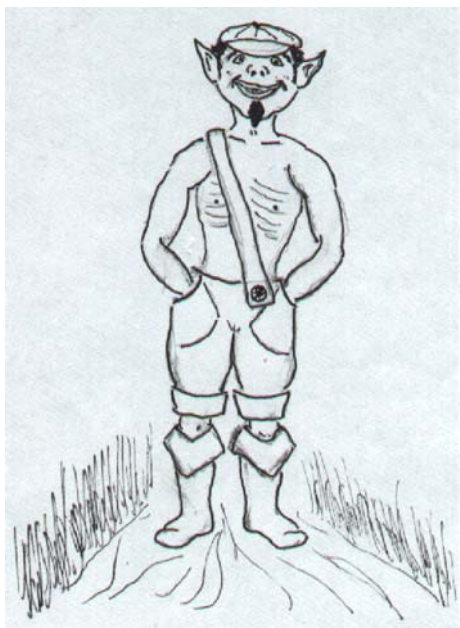
Lynhaard dále vyprávěl o své druhé dceři, která roste jako z vody. Jeho dcera se narodila jen o několik dní později, než Krochtův syn. Obě děti byly totiž počaty ve stejný den, kdy si dobrodruzi během tažení zaskočili na jednu noc přespat domů.

“Je jaro”, ozvalo se ráno prvního deštna Liscannorem. Slunce na důkaz, že to s jarem myslí vážně, zářivě svítilo a vítr přinášel příjemnou vůni probouzející se přírody. Liscannorští, kteří vítali i menší záminku k oslavě, se hned po ránu sešli v hospodě U hrocha. Tam druzi diskutovali o tom, co je letos asi čeká. Rozhovor přerušili tři neznámí muži. V čele stál elf v zimním plášti s holí v ruce. Po jeho boku byl člověk, rovněž s holí a statný barbar v brnění.

“Dobrý den”, pozdravil slušně elf, “Hledám nějaké schopné dobrodruhy, a poradili mi, že ve zdejší vsi bych je našel”. “Samozřejmě. Já jsem Krochta Moskyt, starosta obce. Jakékoliv přání mi můžete tlumočit”. “Swirriad”, představil se elf a přisedl. “Mám jednoho nepřítele”, začal vyprávět, “A potřeboval bych se ho zbavit. Problém je, že má jednu věc, kterou by mne dostal do své moci, kdybych se přiblížil. Tu věc bych potřeboval získat”. “Co je to za věc?”, otázal se Krochta. “A kolik za ni dostaneme?”, přidál se Orglaff. “Je to prsten. Masivní zlatý prsten pokrytý temnými runami. Dostanete za něj čtyřicet tisíc zlatých. V případě, že mi ho přinesete i s hlavou jeho současného majitele, dostanete padesát”. “Za hlavu jenom deset?”, podivil se Orglaff, zběhlý v počtech z doby, kdy pracoval u svého otce, nurnského lichváře. “Bez prstenu proti mně nemá žádnou šanci”, ušklíbl se elf, “A když ho zabijete, určitě si odnesete jeho majetek”.

“Já myslím, že to vemem”, rozhlédl se Krochta po ostatních. “Lynhaard souhlasí”, ozval se kroll a dále přitakali Orglaff s Griffinem. “Výborně”, usmál se

elf, "Můj protivník má sídlo ve skalách na jižní straně Rugornských hor. Odtud je to asi den cesty. Já se sem přijdu každý den podívat, jestli už jste zpátky". Pak elf popsal druhům cestu k jeskyním, kde se nachází vstup do podzemí, a rozloučil se.

*...jako šestý člen výpravy šel Krochtův
d'áblík Šplouch, jemuž jeho pán nechal
ušít krátké kalhotky s jednou kšandou a
vysoké kožené botky...*

jsem členem cechu", odpověděl mladík s náznakem pýchy v hlase. "Aha. Takže počet členů cechu se nám zdvojnásobil", začal se smát Krochta a ostatní s ním, kromě Lynhaarda, který si cosi počítal na prstech. "No tak, nesmějte se", vypravil ze sebe Griffin se slzami v očích, nemohouc popadnout dech, "Vždyť je to druhý nejvýznamnější člen cechu". Bouře veselí se opakovala a jen Cecil se tvářil krajně zádumčivě.

Druhý den ráno se pětice odvážlivců vypravila na pochod do Rugornských skal, pod vedením čaroděje Krochty Moskyta. Jako šestý člen výpravy šel Krochtův d'áblík Šplouch, jemuž jeho pán nechal ušít krátké kalhotky s jednou kšandou a vysoké kožené botky. Družiníkům se poměrně snadno podařilo najít soustavu přírodních jeskyní, jako stvořených pro výpravu Nurnských štolářů. Po prozkoumání jeskyní objevili dobrodruzi trhlínu vedoucí hluboko do skály a tudý směřovala jejich cesta. Trhlina se klikatila několik desítek sáhů, až se před druhy objevila menší jeskyně a v jedné z jejích stěn byly dveře. Dveře byly značně prohnílé a jejich kování už celé zrezivělo, což dávalo tušit, že je hezky dlouho

"Ták, ted' jsme čtyři", prohlásil Krochta, "To není mnoho. Neví někdo, co je s Ěnmilem?". "Propad kartám", oznámil Griffin, "Ale mám dojem, že mu to moc nejde. Už v tom nechal hezkejch pár zlatejch". "No jo. A dluh za dům ještě nezaplatil. Jestli bych ho neměl nechat vystěhovat", přemýšlel Krochta, starosta obce. "A ten válečník, Gerhard, v tom jede s ním", nadhodil Orglaff. "To je zvláštní", podivil se Krochta, "Soudil bych, že je úplně jinej než Ěnmil". "Třeba toho maj společnýho víc", zachechtal se Orglaff, dalo by se říct pod vousy, kdyby nějaké měl. "Tak kdo by ještě moh jet?", přemýšlel Griffin, "Aedd odjel na zimu někam na jih, kde je teplo. Co takhle Alwynn?". "Velký Alwynn nepojede", ozval se mladý nenápadný mužíček v plášti, sedící v rohu, "Má jinou práci. Ale řekl mi, abych ho na výpravách zastupoval". "A ty jsi kdo?", podezíravě se na něj podíval Krochta. "Já jsem Cecil a

nikdo nepoužíval. Tak je použil Lynhaard a pod jeho silou neměl rzi rozežraný zámek žádnou šanci.

Družina pokračovala dál, až došla na křižovatku, kde se utkala se dvěma kostlivci, kteří ale neměli nejmenší naději na úspěch. “Nemrtví. Ten otrapa nebude daleko”, zapředvídal si Krochta a zavelel k dalšímu postupu. Družina narazila na sídlo pavouků a doupe bazilišků, ale všichni byli zakrátko pobiti. Podzemím se však rozlehl strašlivý jekot. To slizká houba na stěně začala vydávat hlasité vřeštění, dokud ji Orglaff nerozdrtil řemdihem. Druzi si z toho nic nedělali a pokračovali v cestě, dokud jim ji nezkřížili dva huňáči, zjevně přivolaní vrískotem. Proti nim se postavil trpaslík Orglaff a rozmáchal se svým řemdihem. Pařáty huňáčů se však zaryly do jeho těla a zanechaly tam nepěkné škrábance, a ve chvíli, kdy byl zasažen blesky, které tyto magické šelmy dovedou vyvolat, stáhl se zpět a na jeho místo se postavil Lynhaard. Trpaslík se přesunul na konec družiny, aby byl od nebezpečí co nejdál, a to právě ve chvíli, kdy družinu zezadu napadli bazilišci. Orglaff se skrčil a kryl se štítem, svůj řemdih používá jen k obraně. Naštěstí Krochta několika blesky a Griffin přesně mířenými šípů skolil dotírající šelmy a těžce zraněný Orglaff si zhluboka oddechl. Mezitím se dostal do boje Krochtův ďáblík Šplouch, neboť Lynhaard, po té co porazil huňáče, byl napaden několika ghúly a byl zraněn jejich otrávenými pařáty, padl ochromen na zem. Šplouch byl sice také těžce zraněn, ale Krochta měl čas vyvolat kouzlo a z posledních sil zlikvidoval dotírajícího ghúla blesky.

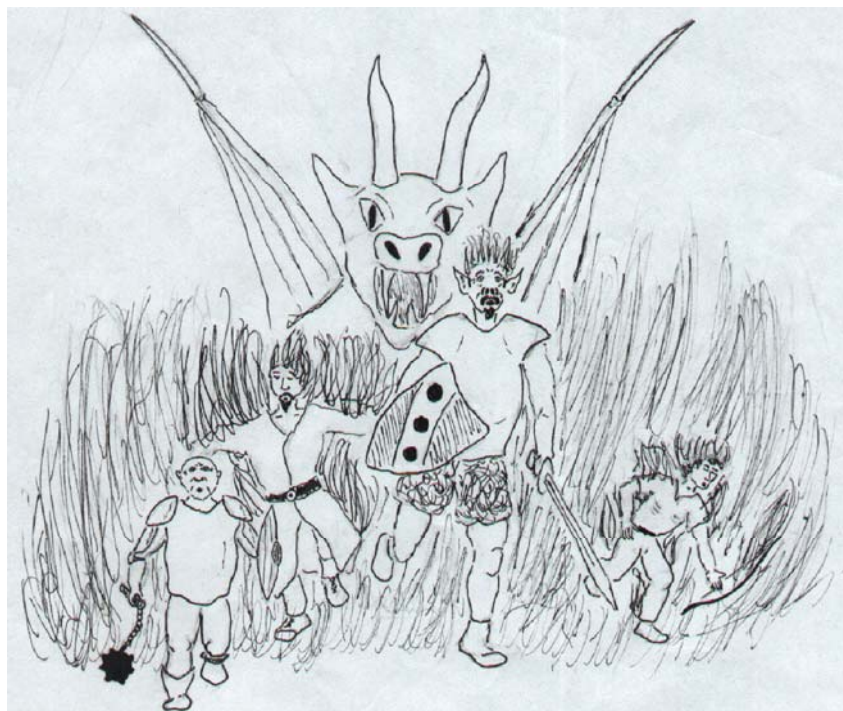
“Já sem hotovej”, prohlásil Krochta, drže si hlavu vyčerpanou kouzly v dlaních. “Nemáte někdo nějaký lektvar?”, zašeptal zastřeným hlasem Orglaff a provizorními obvazy se snažil zastavit krvácení z četných ran. Odpovědi se mu však nedostalo, neboť v družině je poslední dobou čím dál tím patrnější nedostatek jakýchkoliv léčivých prostředků. “Uch, uch”, probudil se zakrátko také Lynhaard a družinici se rozhodli opustit podzemí za účelem nabrání nových sil.

“Co to je?”, pozoroval Orglaff velký kámen, který stál uprostřed chodby vedoucí k východu a celou ji zablokoval, “To tady předtím nebylo”. “Zdá se, že tu budem muset zůstat”, konstatoval Griffin. “Krochta nás nemoc ven dostat?”, obrátil se na čaroděje Lynhaard. “Až ráno”, pokrčil rameny Krochta. “Šplouchu, mrkni se, co je za tím šutrem”, přikázal pak svému ďáblíkovi, načež ten zmizel. “Je to dobrý, východ za tím je volnej”, konstatoval Krochta, když mu ďáblík telepaticky ohlásil výsledek pátrání. “Ale stejně se ven nedostaneme, že?”, usmál se na něj Griffin. “Ne”, zabručel Krochta, “A dost řečí, jde se spát”.

Ráno se družina vydala prozkoumávat zbytek podzemí. K žádným vážným bojům nedošlo, dokud dobrodruzi nevstoupili do místnosti, v níž žily tři mumie. Pohled na jejich odporná rozpadávající se těla většinu Nurnských ochromil tak, že zůstali vyjeveně zírat. Pouze Krochta Moskyt pohled vydržel a pustil se s nemrtvými do křížku. Brzo však vypotřeboval všechnu svou magii a byl nucen vrhnout se do boje s mečem. Nakonec zvítězil, ale ztratil v boji svého ďáblíka Šploucha, který několik cenných chvil sloužil jako živý štít, aby se čaroděj mohl soustředit.

Po tomto boji se družiníci opět odebrali k odpočinku, jelikož mumie v zápalu boje poškrábaly svými pařáty nejen Krochtu, ale i ostatní. Podařilo se jim také najít masivní dveře, za kterými tušili sídlo hledané oběti, a rovněž proto si chtěli řádně odpočinout a ošetřit rány.

Po několika hodinách se odpočatá družina vydala nazpět. Druzi prolétli dveřmi a utkali se s třemi ohnivými psy, s nimiž si rychle poradili. Několik popálenin jim však na náladě nepřidalo. Přesto pokračovali v cestě, která nyní vedla

...ucítil však v zádech zvyšující se žár a poslední, co viděl, byly plameny vyšlehnuvší všude kolem...

dlouhým klikaticím se tunelem, jenž ústil do veliké jeskyně, kterou lucerna ani zdaleka neosvětcovala. Družiníci postupovali opatrně dál, když tu se před nimi objevil... ohnivý drak.

“A sakra, drak”, vydechl Krochta a začal si mumlat zaklínadlo. “Mizíme, rychle”, ozvalo se několik hlasů kolem něj a on zjistil, že stojí proti strašnému nepříteli sám. Ostatní už byli na cestě zpátky, a proto čaroděj neváhal a pustil se za nimi. Ucítil však v zádech zvyšující se žár a poslední, co viděl, byly plameny vyšlehnuvší všude kolem. I ostatní zasáhla obrovská plamenná zeď, která měla počátek v drakově tlamě. Nejprve dostihla Cecila, neboť se opozdil, jak mu kouzelnický plášť vadil v běhu, a mladík vzplanul jako živá pochodně. Lynhaard a Orglaff pokračovali v úprku, přestože jim oheň sežehl kůži i vlasy a snažili se

dostat do bezpečí úzkých chodeb. Griffin se snažil běžet za nimi, ale najednou zjistil, že ho nohy už nenesou. Cítil v celém těle palčivou bolest, ale přesto se pokusil plížit se pryč. Nešlo to. Snažil se napnout poslední zbytky sil, ale pojednou zjistil, že už se nedokáže ani nadechnout. A najednou byla všude tma.

Lynhaard úspěšně dosáhl chodby, když tu jeho uši zaslechly něco, co tam v žádném případě být nemělo. Chodba byla přehrazena zdí. Lynhaard chtěl zeď prorazit, ale nešlo to. Alespoň se o ní opřel a z hluboka oddychoval. Vyčerpaný Orglaff se zastavil vedle něj. Když se otočili, spatřili, jak je z ústí chodby sleduje drak. Zdálo se, že se směje. Trpaslík Orglaff nesnesl tíhu okamžiku a vyrazil kupředu, točíc nad hlavou řemdihem. Po jeho ráně se z drakova boku odlouplo několik šupin, ale vzápětí trpaslík utřil zásah pařátem a zmizel ve tmě, letíc v nepřírozeně zkroucené poloze.

Lynhaard se skrčil v rohu a pozoroval draka. A drak pozoroval jeho. Pak se nadechl a z jeho tlamy vyšlehl plamen, který zaplnil celou chodbu a sežehl všechno, co se v ní nacházelo. I krolla.

* * *

Dobrodruzi se probrali v malé zatuchlé cele nezranění, neokradeni. Chvilí se po sobě zmateně rozhlíželi a pak upřeli pohled na jediný východ z místnosti, zavřený mříží, za níž stál muž. Byl oblečen celý v černém a rovněž jeho vlasy, sestřižené nakrátko, byly černé jako havraní peří. Muž měl ruce zkřížené na prsou a občas bylo vidět zalesknutí se nějakého toho prstenu. Na jeho tváři si pohrával lehký vítězný úsměv. "To je von", zašeptal kdosi v cele, ale jinak tam bylo ticho jako v chrámu.

"Tak vy jste mě přišli zabít", promluvil muž klidným hlasem. "Néé...", začal Krochta, ale mužův pohled ho umlčel. "Moc jste se nevyznamenal. Ale rozhodl jsem se vás nechat naživu, pokud mi tedy prokážete malou službičku. Zabijete Swirriada. Určitě s ním máte dohodnutou schůzku, až to vyřídíte tady, tak to nebude problém. Každý z vás má na ruce prsten". V tu chvíli zraky všech sjely k vlastním dlaním. "Ty prsteny vás zabijí", pokračoval muž, "Pokud se mě budete snažit podvést, nebo jestli se mi bude zdát, že nepracujete dost rychle", muž se odmíchl, aby nechal svá slova dopadnout plnou silou. "Tak zatím", rozloučil se a odkráčel z dohledu. Po chvíli se začaly stěny vězení jakoby rozpouštět až zmizely úplně a dobrodruzi se ocitli na pusté pasece uprostřed lesa.

"Tak, co teď?", zeptal se Krochta po několikaminutovém mlčení, kdy se všichni snažili stáhnout si prsten z ruky, "Ten krám tam drží jako přibitej". "Zabít elf", pokrčil rameny Lynhaard. "Ale jak na to?", zeptal se Orglaff pochybovačně. "Já si vezmu kouzelníka", začal Krochta navrhopvat varianty boje, "Lynhaard válečníka". "Jó, a von Lynhaard zabít", zatvářil se kroll odmítavě. "Seš nákej válečník, krolle, ne?", podíval se na něj Krochta přísně. "Ale bát se více silných". "Je to vobyčejnej barbar. A já ti hned pomůžu. A Orglaff taky, že?", zadíval se Krochta na trpaslíka. "Já bych radši sejmul toho člověka. Kdo ví, co umí", prohlásil Orglaff poněkud nejistě. "Dobře, jistota je jistota", souhlasil Krochta a Orglaff si oddechl. "A já bych se mohl schovat někde ve stínu a v pravý čas se do toho vložit", ozval se Griffin. "Neměl bys radši střílet?", zeptal se podezřívavě Krochta.

“Ty chceš bojovat venku?”, podíval se na něj Griffin překvapeně, “Eště nás někdo uvidí a udá. To chce zatáhnout je do místnosti a potichu vyřídít”. “To je fakt”, zamyslel se Krochta, “Takže sme domluveni”, podíval se po ostatních. “A co budeš dělat ty, Čičo?”, obrátil se Griffin na Cecila, ale směšné přezdívkce mladého kouzelníka se tentokrát nikdo nezasmál. “To teprv uvidíte”, zabručel tázaný. “Počítat s ním asi moc nemůžeme, ale třeba se osvědčí”, uzavřel Krochta.

“A co takhle se dohodnout”, nadhodil Griffin nenásilné řešení, “Třeba nás toho dokáže zbavit”. “Ale co když ne?”, upozornil Krochta, “Pak se do nás může rovnou pustit”. “Ja”, ozval se Lynhaard, “Přijít o..., jak se to, moment překvapivý”. “Ale může se to obejít bez boje”, argumentoval Griffin. “Něco na tom je”, zamyslel se Krochta, “Můžeme se ho zeptat, a když řekne ne, tak ho hned prásknout”. “Okher” (trpaslický souhlas - pozn. překl.), “To by šlo”, kývnul Orglaff, “Když nás nezabijou voni, tak ten prsten, takže když nám vod něj pomůžou normálně, tak to bude nejlepší řešení. A je tu naděje, že ještě získáme naše peníze”. S tím všichni souhlasili, neboť vidina zisku peněz u nurnských hrdlořezů byla vždycky větší, než strach ze smrti.

Smrt

Aedd z Ruindoru

Smrt, všude na nás číhá
Smrt, zpoza rohů na nás zírá
Smrt, kdo z nás se jí leká
Smrt, všude na nás čeká

Smrt, té se bránit nemůžeme
Smrt, tu nikdy nepřemůžeme
Smrt, jednu jistotu máme
Smrt, jednou se s ní setkáme

Druzi se tedy vypravili domů do Liscannoru, rozebírajíc znovu a znovu svoji situaci a probírajíc strategii případného boje. Do vsi dorazili k večeru a všichni se odebrali domů, případně do hospody, přespat. Všech pět dobrodruhů vstalo časně a hned se odebrali ke Hrochovi. Tam mlčky popíjeli bylinkový čaj, aby se jim netrásly ruce, kdyby došlo k boji, a čekali. Kolem poledního konečně dorazil Swirriad s doprovodem.

“Dobré poledne”, pozdravil s úsměvem, ale jen tiché zabručení mu bylo odpovědí. “Zdá se, že jste neuspěli”, rozhlédl se elf po zachmuřených tvářích hrdinů. “Je tam drak”, oznámil suše Krochta, “Ohnivej drak”. “Áááá, to je Fifik”, pobaveně prohlásil Swirriad, “On totiž Hoolder každému svému drakovi říká Fifik”. “Vy ste věděl, že je tam drak, a nemoh ste nás varovat?”, rozčileně pronesl Orglaff, až nadskočil na židli. “Iluze”, usmál se Swirriad, “Je to jenom iluze. Nemyslím, že by vám moc ublížila. Kromě toho se po několika zásazích rozplyne. Myslel jsem, že s podobnými případy si poradíte”.

“A pak je tu ještě jeden problém”, ozval se Krochta po chvíli mlčení, kdy si všichni snažili srovnat si v hlavě draka jako pouhou pout'ovou atrakci, “Máme tyhle prsteny a nemůžeme se jich zbavit”. “Ukažte”, pohlédl Swirriad zvědavě na jeho ruku, “No jo, iluze”. “Cože?”, vyprskl Krochta a začal zkoumat svou dlaň. Zjistil, že prsten, kterého se tolik obával, tam vůbec není. “He?”, podivil se Lynhaard, který obsah rozhovoru ještě tak docela nepochopil, ale Griffin mu všechno podrobně vysvětlil, takže i kroll propadl spravedlivému hněvu jako ostatní. “Ten hajzl, ten parchant”, rozčileně nadával Krochta a ostatní mu přizvukovali, zvláště Orglaff. “Já mu ukážu, takhle si z nás vystřelit”, dodal bojovně čaroděj. Všichni pak mezi bojovým pokřikem zabručeli cosi na pozdrav a opustili hospodu. Rychlým pochodem se pak vydali zpět do skal.

Nabuzení druzi pronikli soustavou jeskyní a dostali se až do prostor, kde naposled potkali draka. Tentokrát tam žádný drak nebyl, ale zato tam byla mumie. “Uch”, vydechl Lynhaard a strnul. Vedlejdoucí Orglaff rovněž a i Cecil jevil známky zatemnění mysli v důsledku ochromení hrůzným pohledem na nemrtvého. Krochta na mumii seslal svazek blesků z prstenu, načež se tato rozplynula. “Proberte se, padavky”, začal třást s ostatními, “Byla to iluze. Sakra, tupci. Co je?”, obrátil se na Griffina, který ho zatahal za rukáv. Ten ho upozornil na blížícího se Hooldera, který jim kynul na pozdrav. Krochta do něj tedy vyslal černý blesk a iluzionista se rozplynul. “Kruci, u všeho bláta v bažinách, von sem poslal svoji iluzi”, zaklel Krochta. “Dneska už se nedá věřit ničemu”, doplnil Griffin a oba se rozhlíželi, co se odkud zase vynoří.

“Co myslíš”, ozval se Griffin po chvíli, “Támhleto, co se k nám blíží, je to upír nebo iluze?”. “Třeba je to upír a maskuje se jako iluze”, nadhodil Krochta. “Já bych byl radši, kdyby to byla iluze maskovaná za upíra”. “Dělej se mi mžitky před vočima nebo ho taky vidíš několikrát?”, zeptal se Krochta zmateně. “Vidim ho asi tak jako tebe”, odvětil Griffin. “Do Kallů (čti “do kelu”), von má vobrazy na zmatení nepřítele, jak mám teď poznat, kerej z nich je pravej”.

Vtom se upír rozběhl a zaútočil na dva hrdiny; zatímco Krochta se ho snažil zasáhnout blesky, ale trefoval vždy jen jeho obrazy, Griffin se marně oháněl svou šavlí. Upír po několika ranách srazil k zemi Griffina, ale Krochtu se snažil zasáhnout marně, neboť byl rovněž zmaten jeho obrazy. Ty se zakrátko rozplynuly, avšak ani upírovi už žádné nezbyly, a tak se oba soupeři pustili do sebe naplno. Krochta byl sice těžce zraněn pařáty, ale sežehl upíra blesky a ten náhle zmizel.

Čaroděj si už už chtěl oddechnout, když utržil ránu do týla. Jeho čepička však utlumila náraz, takže neomdlel, a ihned se postavil do střehu. Překvapilo ho, že nikde nikoho nevidí, ale to už obdržel další ránu do žaludku. Začal se nazdařbůh ohánět svým mečikem, avšak byl zasažen potřetí, opět do hlavy, a tentokrát už padl do bezvědomí. Ještě mu prolétla hlavou myšlenka, že ho někdo mlátil holí.

V tuto chvíli se stala Nurnská družina naprosto nebojeschopnou, už podruhé za několik posledních dní. Tentokrát však tato situace netrvala nijak dlouho.

“Uch, Khered” (neslušný výraz - pozn.překl.), probral se Orglaff z mumiiho ochromení. Rozhlédl se kolem sebe, když tu ho někdo praštil do hlavy tak,

že mu vrazil hlemu do očí. Trpaslík se však nedal a roztočil nad hlavou svůj strašný řemdi. K jeho překvapení zbraň narazila na cosi neviditelného, a vzápětí sám dostal ránu do holé brady. Rychle se však vzpamatoval a dál se rozmáchal, ale nic se nedělo. Jeho nepřítel se ho zřejmě zalekl. Orglaff tedy zaujal strategické místo u stěny a čekal, co se bude dít. Chvilí se nedělo nic, ale pak se před trpaslíkem objevil ďáblík, podobný Šplouchovi, až na to, že neměl kalhotky ani žádné jiné oblečení, a obdařil ho svazkem blesků. Orglaff se vrhl stranou, ale blesky si ho našly a zranily ho tak, že se raději po dopadu na zem už nehýbal a dělal mrtvého. V tu chvíli se probral i Cecil, ale když viděl, co se kolem děje, rovněž se sesul k zemi doufaje, že si ho nikdo nevšimne. Doufal však marně, což zjistil ve chvíli, kdy k němu přišel ďáblík a začal mu skákat po břiše. Cecil zařval bolestí, ale pak ho napadlo, že je vlastně kouzelník a hyperprostorem se dostal pryč. Když ležící Orglaff viděl, že vedle něj stojí zmatený ďáblík, napřáhl se a zasadil mu ránu řemdi. Netrefil však zcela podle svých představ a rozčilený ďáblík ho kopl kopýtkem do obličeje.

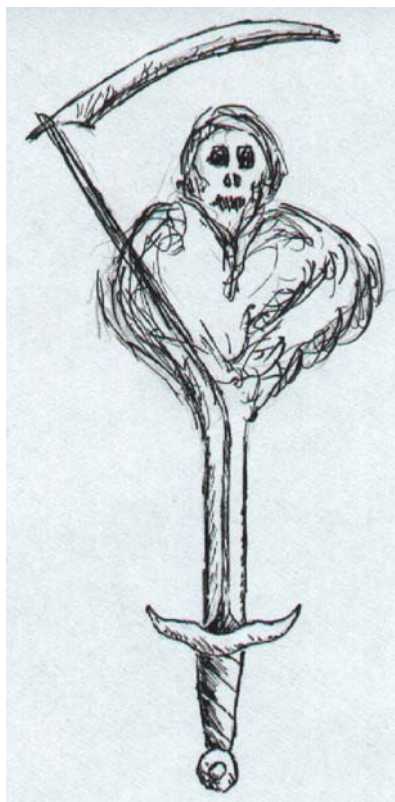
Rozhodující boj se však odehrával někde jinde. Lynhaard, který už rovněž nabral vědomí, dál ztuhle stál, ale přitom se nanápadně rozhlížel po místnosti a svým netopýřím sluchem zachytil kus před sebou jinak neviditelnou postavu. Vyskočil a zaútočil. Zděšený výkřik iluzionistův už nezaslechl, neboť zasvěštění jeho čepele bylo rychlejší. V tu chvíli přestal bojovat i ďáblík a podíval se na svého mrtvého pána, přesněji řečeno tím směrem, anžto Hoolder byl stále neviditelný. Toho využil Orglaff a rozmlátil mu hlavu řemdi.

Zakrátko se probrali z mrákot Krochta a Griffin, a vrátil se Cecil. Pak došlo k oblíbené činnosti - obírání mrtvol, což bylo ulehčeno tím, že se Hoolderovo tělo zviditelnilo. Kromě věcí cenných i těch zdánlivě cenných mu byla rovněž uříznuta hlava, jako důkaz úspěchu. Lynhaard sice tvrdil něco v tom smyslu, že kdyby byli dobrodruzi v Gwendarronu přistiženi s hlavou v batohu, mohlo by dojít k jejich stíhání, ale jeho touha po penězích nakonec zvítězila. Vždyť za hlavu Swirriada pěkných pár zlatek přidá.

Pak došlo k prohledání iluzionistova obydlí v jeskyních. Kromě normálních prostor, jako byly bohatá spižárna, bohatá knihovna a bohatá pokladnice, objevili druzi ještě jednu jeskyni, která, jak usoudili, sloužila jako zkušebna kouzel. Dalo se tak soudit podle očouzených stěn a různých ohořelých zbytků dřeva a kovů. Uprostřed místnosti stál stůl a na něm byla položena objemná kniha. Krochta v ní po krátkém luštění poznal knihu kouzel temné magie, ale přes maximální úsilí se mu nepodařilo otočit stránkou, neboť kniha byla zjevně magicky chráněna. Alespoň si proto opsal obsah stránek, které byly na vrchu, s tím, že se tím bude zabývat později. Momentálně měl důležitější a příjemnější starosti s nakládáním pokladu. Naštěstí dobrodruzi objevili iluzionistův soukromý východ z jeskyně, kde byla postavena stáj a v ní dva koně. Bez nich by dobrodruzi možná zlato ani neodtáhli, i když o Nurnských je známo, že aby pobrali zlato, zahodí raději některé zbytečnosti jako jídlo, pití, křesadla a podobně.

Cesta zpět proběhla bez zvláštních příhod a rovněž tak finanční vyrovnání se Swirriadem. Zajímavé věci se začaly dít až při dražbě. Dobrodruzi za všechny

cetky, které byly považovány za magické, platili sumy, za něž by si mohli postavit menší zámek. Kdyby se to tak dověděly manželky. Podobný pokles ceny zlatáku už v Nurnské družině dlouho nenastal. Zdá se, že nejbližší nabídky k práci budou muset být opravdu lukrativní, aby se dobrodruhům vůbec vyplatilo vydat se na cestu...

III. Víno, krev... a zase krev!

[Dešten 1040 Alwynn Bílá Ruka]

Z opilštiny přeložil Getd z Ruindoru

Ráno. Liscannor. Štěbetání ptáků znělo ze všech stran. Jarní zeleň potáhla svými barvami louky, lesy, stromy a lidi.

Malý vrabec pěkným dlouhým letem z výšky s malou piruetou dosedl na dřevěnou ceduli. Bylo na ní: "Orglaff Bezbrada - Správce hřbitova". Postava, která ji před chvílí s černým uhlím opustila, škrtla nápis Správce hřbitova a připsala elfí rukou Hrobník. Přitom se strašlivě uchechtla a vzdala hold bratrovi za časně vzbuzení.

Vesnice se probouzela.

"Uff... áh! Co se děje...? Jo! Jo? Kde to sem...? Jo! Tady. Né... nechte mě bejt! Pomoc! Né. Uff. Kdo sem?! Jo! Orglaff! Jo? Bezbrada. Správně. Jsem přece správce hřbitova! Né! Nejsem hrobník. Nechte si ty fóry! Já vás majznu! Jo. Uff". Malá zpocená postavička ze sebe odhodila přikrývku a otevřela oči. Vykřikla znovu, zavřela oči a začala rukou hledat řemdi. Nenašla ho. Pak otevřela oči pomalu a oddychla si. Před postelí ranním slunkem ozářený stál kus kamene, perlíkem ořukaný do šílené a neuvěřitelné podoby. Sám Orglaff tomu říkal sochařství a chlubil se tím. Byl to jeho koníček.

Oblečený vyběhl ven, v ruce řemdi. Přivítal se s ránem. Oběhl svůj pozemek. Pak s úsměvem hleděl na svůj dům, který se tyčil v různých perspektivách a připomínal chameleóna.

"Tak co dnes budu dělat? Hmm... asi nic. Půjdu si lehnout, hostinskéj otvírá až v poledne", po krátké rozmluvě s hlavou se odebral znovu do postele a usnul.

V poledne, když vstali i ti nejotrlejší spáči, byli všichni za pobíhání Tanrise, elfa s duší barbara (to se jen říká), odtažení jeho řečmi k Orglaffově domu. V čele šel starosta Krochta Moskyt, který se vyskytl v nějaké Bažině a spíš než čaroděj vypadal jako venkovský tatík. Vedle něho kráčel věčný Lynhaard "Nepodrobitelný, Nepřilíš chytrý..." z Rugornských skal, kroll jako vemen, tedy poleno. Jeho zvukný smích se odrážel od jeho plešaté hlavy a lámal levné dřevěné ploty. Za nimi se plazil zbytek vesnice, různé vznešené i pochybené existence.

"Koukněte! Máme hrobníka! Bezbrada je Hrobník!", křičel Tanris do davu a ukazoval na počmáranou ceduli. Všichni se chechtali, až se za břicho popadali.

Smích probudil malého trpaslíka. Promnul si oči, k pasu přivěsil řemdi a vykoul oknem. Zrudnul. Zděsil se. Pak se uklidnil a vyšel vážným krokem z domu.

"Hola héj! Co se to tu děje?", snažil se Bezbrada vážně oslovit dav.

"Nazdár, hrobníku...! Hrobníku", odpověděl dav a pak se rozesmál.

"Nechte si ty fóry! Já jsem správce hřbitova... jo a eště taky kuželkárny. He".

“Houby, jseš neschopnej a ještě hrobník!”, ozval se Krochta, který měl na schopnosti Orglaffa svůj názor. Jeho názor byl asi takový: Bezbrada je neschopné, nepoučitelé, líné individuum s falešnými vousy.

Jo, o tom jsem se ještě nezmínil. Bezbrada se narodil bez vousů, stejně jako jeho otec, děd... Byla to rodina zmutovaných trpaslíků. Povídalo se, že to mají z mamonu, protože vlastnili krámek. Druhá strana ovšem říkala, že jeho prapraděd, nějaký trpaslík ze Psích hor, se toulal po horách, až jednoho dne našel v jeskyni velký kámen, který zářil jasným světlem, poté prý špatně viděl, vypadaly mu vlasy a vousy. Bezbrada porušil tuto linii tím, že přemluvil velkého Moskyta k náhražce. A skutečně, od jisté doby nosí vous a chová velkou úctu k čarodějům. Ovšem ani poté neskončily nářázky na jeho osobu. Ba přímo začaly...

“Nejséém hrobník!!!”, zařval maličký trpaslík a strhl ceduli počmáranou uhlem, “a vypadněte, nebo... nebo... já na vás kašlu!”. Urazil se.

Celý brunátný si pročísl vousy a odplivl. Pak vyslovil nadávku v otcově řeči, který kdyby ji slyšel, tak by ho prohlásil za svoji vlastní tchýni a poslal ho do chřtánu nejbližšího draka.

Odešel do domu. Do postele. Ulehl a spal. Nevnímal, jak se dav pomalu rozchází, jak Tanris ostatní burcuje k vyrabování (a asi k vykradení) domu, jak se ostatní smějí. Pak vše ztichlo, dav se rozutekl do svých domovů, aby se znovu sešel ve stejné sestavě v hospodě.

Trpaslík tvrdě spal. Zdálo se mu o obrovské lopatě, kterou vykopal obrovskou jámu a všechny, všecičky nepřátele správců hřbitovů tam naházel. Jámu zaházel a dunivě se u toho chechtal. Na hrob dovalil obrovský kámen, na který vytesal zručně: “Tak a teď vás přešel humor, otrapové! O.B.”. Po cestě domů vyraboval větší hrad, pozabíjel nejprve služebnictvo a ostatní vařil v obrovském kotli na polévku. Když byl v nejlepším, tak přiletěl pětihlavý drak. Hřímál a z tlam se mu valil oheň, pomalým hlasem mluvil dokola: “Hrobník, hrobník...”. Tak ho majznul obrovským řemdihem, až ho rozmáčkl. Propadla se pod ním podlaha a objevil se v jeskyni plné třpytivého zlata. Zlato se hýbalo a říkalo mu posměšně: “Hrobníku, hrobaři...”. Padl na zem a zlato se začalo skoky přibližovat, až bylo všude. Všude. Dusilo ho, mačkalo ho.

Se strašným řevem se probрал. Bylo ráno. Ptáčci štěbetali. Vyběhl ven celý propocený a zaměřil svůj nešťastný zrak na vycházející slunce. Sebral na zemi počmáranou ceduli a očistil ji. Pak jí znovu pověsil na kůl u branky a odklusal do domu. Na to ovšem čekala temná postava s děsivým pohledem i chováním. Byl to Tanris.

Měl dobrou náladu. Bratr Herbert (prý uprchlý vrah) mu vypral jeho zašlé a smrduté ponožky. Tanris došel kradmým krokem k Orglaffovu domu. K ceduli. Uchechtl se a upšoukl si. Pak soustředil svůj pohled na ceduli. Cítil jak ho prostupuje síla. Soustředil ji na jeden bod. Cedule praskla a s lehkým bouchnutím dopadla na trpaslíkův pozemek. Sláva lesním mužům! Smích. Smích. S úsměvem na rtech přišel domů.

Když Bezbrada vyšel podruhé ven, něco mu nehrálo. Všiml si cedule. Zamyslel se. Zvedl ji a odnesl do kůlny. V kůlně, původně stavěné jako maketa

králova hradu (která byla přezdívaná Hajzlík), vybral nová prkýnka a sesmolil novou ceduli. Lacinou barvou a křivým písmem ji znovu označil svým jménem a funkcí. Ceduli znovu umístil a vydal se do hospody. Bylo odpoledne a sluneční paprsky vesele protínaly slabý větřík.

V hospodě bylo narváno, tedy jestli počítáme mouchy, šváby a dobrodruhy. Chyběl pouze hroch. Hostinský Jeremiáš tuto skutečnost zakrýval tím, že o tom nemluvil.

Orglaff otevřel dveře. Přitom se ještě obratně chytl za nos a ucpal ho prsty. První náraz hospodského smradu by v pase přelomil kdekoho. Centrum smradu se pohybovalo s tím, jak se Lynhaard přesouval po hospodě. Povídalo se, že nejlepší obrana proti tomu je lití laciné kořalky přímo do nosu, a nebo sedět od krolla co nejdále. Bezbrada zvolil třetí možnost. Pozdravil.

“Zdravíčko. Hospodo, žejdlík kořalky!”

“Á, hrobník! Mezi nás si nesedej. Smrdíš!”, ozval Lynhaard a všichni mu smíchem dali za pravdu.

“Nejsem hrobník! Sakra. Jsem... eh... funebrák!”

Celá hospoda se zachlemtala, jak se někteří topili ve smíchu.

“Chá! Funebrák, tak to teda sedlo. Bezbrada je funebrák. Ché”, starosta Moskyt byl očividně opilý a ještě k tomu na mol.

Bezbrada se odbelhal ke stolu, kde nikdo neseděl. Sedl si na židli a dlouhým lokem polkl kořalku. Tanris se pousmál od stolu, kde seděli dobrodruzi. Lokl si mléka a soustředil se na židli, na které nebohý funebrák seděl. Vyslal k ní sílu, až praskla s divokým křupnutím. Začal se smát. Šíleně. Trpaslík spadl na zem. Nechápal nic.

“Podívejte, hrobník neumí ani sedět. Héé!”, chechtal se Tanris.

“Nechte si ty fóry! Já za nic nemůžu!”

“To je pravda, protože ty nikdy nic neuděláš, hrobníku”, opilý Krochta s červeným nosem jako jahoda vyučoval, “A vůbec, jak to, že se nestaráš vo hřbitov, hrobníku? Prej sis najmul náký lidi na práci”.

“Cože? Lidi? Jestli tady bude běhat někdo neznámej, tak ho sejmu”, zařval lihem zpěněný Lynhaard a pohled zabořil Bezbradovi do očí.

“Já... já nejsem hrobník. Jsem správce hřbitova, a proto to musím řídit jaksi takhle z vejšky, néé?”, trpaslík se namáhavě přesunul na další židli. Jeremiáš, hostinský, připsal na účet židli.

“Jo tak správce hřbitova. Ty lemp! Ty už nejseš nic. Nic si pro vesnici neudělal, a proto tě zbavuju funkce hrobníka a správce hřbitova nebo jak si tomu říkal. Vod ted'ka!”, starosta přitom zrudl jako rak.

Bezbrada taky zrudl a pak si oddechl. Odkopli ho jako psa. Vykašlal se na ně a napil se. V tom okamžiku pod ním praskla židle. Tanris se zachechtal. Jeremiáš k němu přišel a vyzval ho k zaplacení.

“Hé, hrobník, ničí židle! Hé”, smál se Tanris a přitřukával si s ostatními, kteří se smáli.

“Už nejsem hrobník a taky sem nic nerozbil. Nechápu to. Ale zaplatím to”.

“Ted seš ex-hrobník! Ché, ché!”, starosta po důležité řeči pookřál. Možná to bylo tím, že si notně přihnul z korbele.

Celá hospoda s ním souhlasila. Orglaff zaplatil a smutně se odploužil domů. Bylo mu z nich špatně. Cestou nadával v cizí řeči.

V hospodě vládla veselá, možná i přátelská nálada. Dokola se zpívala stará odrhovačka hrobařů: “My tančili na hrobech..., na tvym budém taky!”. Po každé sloce si musel dotyčný, který zpíval, silně loknout kořalky a ťuknout si s následujícím, aby mu předal řeč. Po osmi kolech většina ze zpěváků líbala nohy stolu a hostinský Jeremiáš je nejistýma rukama vyprovázel domů. Všichni byli opilí jako psi a ráno jejich jedovaté pohledy jistě sklídí úspěch.

Ráno. Každý, i ten s bolestmi hlavy a břicha musel uznat, že je zataženo. Bylo skutečně ošklivě. Foukal prudký vítr, mraky se nad hlavami míhaly velkou rychlostí. Ptáci zalezli do svých hnízd.

Nastal čas. Takovéhle počasí je přímo předurčeno k začátku příběhu.

A skutečně. Příběh začal.

Rozbouřené moře. Loď. Rychlá menší plachetnice bojující s živlem. Prudký vítr v plachtách. Přid prorážela vlny a dělala z nich ledovou tříšť. Na vzpínající se přídi se leskl bílý nápis Perleťová kráska. Přijížděla z Kodgicku.

Kormidelník se z posledních sil držel kormidla. Na neklidné palubě kromě něho nikdo nebyl. Byl celý promáčený a unavený. Došel mu rum.

V podpalubí, bizardně osvětleném rozkývanou lucernou, leželo několik postav. Stíny se jim míhaly po tvářích, jejich smutné oči sledovaly vlhký trup lodi s přesným žebrováním. Vše se houpalo. Houpal se jim i rum v žaludcích. Cítili se neskutečně volně, jako ptáci. Cesta plynula pomalu. Z paluby přitékala voda, jako by je chtěla pohltnout ze všech stran.

Přišla tma a s ní i déšť. Kapky vody bičovaly plachetnici, která se vzpínala ve vlnách. V dálce kormidelník uviděl světlo. Ne jedno, ale přímo celý les. Ten se před nimi rozvířil. Kormidelník tyčí zabouchal v jednoduchém rytmu na palubu. Podpalubí ožilo, začal se z něj rojit život. Kdosi křičel, jiný zpíval, modlil se, ale každý se chopil své povinnosti.

Nurn je vítal. Přistáli, upevnili loď a rozutekli se do nejbližší hospody prolít oheň hrdlem. Z kajuty vyšel člověk, nasadil si dlouhou kapuci přes hlavu a usmál se. Vzal do ruky hůl, popsanou starověkými runami. Druhou ruku sevřel v pěst a vyrazil do deště, světla, tmy.

Nurn v noci, to je souhra tmy, stínů a svírající samoty. Nurn v noci to je vřískání opilých hrdel, okrádání střízlivých a znásilňování bohatých.

Pod rouškou tmy a strachu se proplížil skrze město. Cinkot zlatých penízků otevřel oči bezvýznamným (skutečně bezvýznamným) strážím, marně se snažícím uhlídat brány města. Jejich zbraně byly kořalka a smrdutý dech.

Celý promočený a s placatou lahvinkou v ruce vyšel z města. Byl blízko.

Černá cesta byla poseta kalužemi. Temné mraky si vybíjely svou nenávist.

Mezitím uběhlo několik měsíců.

“Tak povídej, Lynhaarde”, vyzval hostinský Jeremiáš mohutného krolla a postavil před něj korbek pěnicí tekutiny, “Jak to bylo s tou druhou výpravou na Kodgick?”. Bývalý starosta si mohutně přihnul, pak si otřel ústa a prohlásil: “Dobrá, Lynhaard vyprávět, ale poslouchat, protože Lynhaard nevyprávět jednou a potom ještě jednou”. “Dobře, dobře, já si to zapamatuju, neboj”, zazubil se na něj Jeremiáš a pohodlně se usadil na lavici.

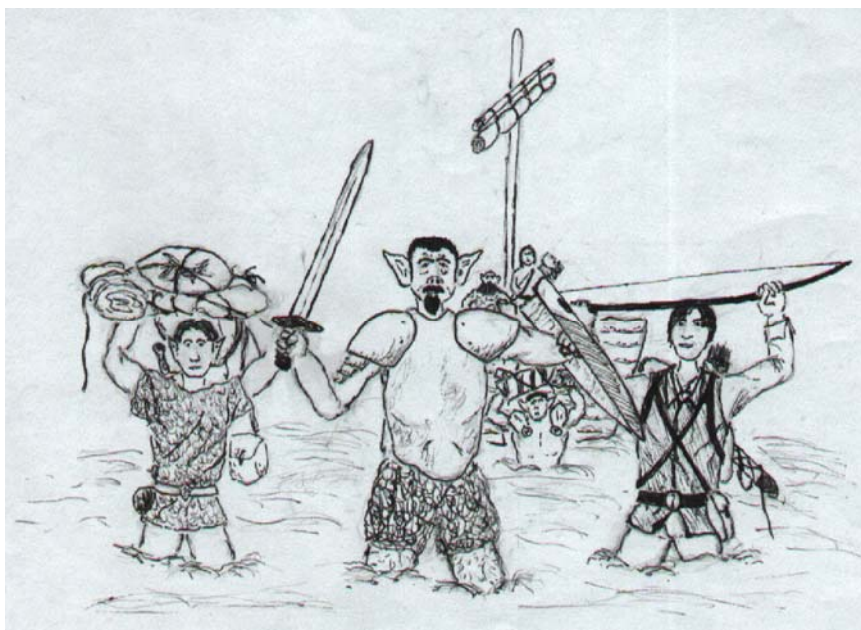
“Tak to takhle jednou po ránu Lynhaard ještě spát. Najednou někdo bušit. Lynhaard vstát a podívat. Tam chlap a prej z toho...”, kroll se mohutnou prackou poškrábal v řidnoucí kšticí, “Z Godžiku”. “Z Kodgicku”, opravil ho Jeremiáš. “Tak”, souhlasil kroll, “A že prej unést král”. “Ten člověk unes krále?”, podivil se hostinský. “Cože?”, nechápavě se podíval Lynhaard, “To to ten člověk unést krále?”. “Ale ne”, vrtěl hlavou Jeremiáš, “Já se ptal jestli ten člověk unes krále?”. “Aha”, přemýšlel kroll, “Ano... Ne... Totiž... Ten člověk tvrdit, že kdosi unést krále Godžiku a taky nějakýho Borima”. “Moment”, zarazil krolla hostinský, “Nejmenoval se tak ten král?”. “Tak”, souhlasil Lynhaard. “A ten člověk slibovat tučný prachy, že jako když ten král my najít, že jako král všechny sjednotit a ukončit válka”. “Jakou válku?”, zajímalo Jeremiáše. “Občanský válka”, odpověděl kroll, “Na Godžik prý zuřit občanský válka, říkat ten chlap a... a... a vůbec, přinést další pivo”.

Jeremiáš se zvedl, sebral korbele a začal točit další. “Zdar vespolek”, vešel do sálu Krochta Moskyt, který to z Bažiny dotáhl až na starostu liscannorského, “Natoč taky jedno pro mě”. “Hned to bude”, odvětil hostinský, “Ale né, že tu budeš řvát jako posledně, Lynhaard mi zrovna vypráví vo tom Kodgicku, abych to moh jako předat dál”. “Tak Lynhaard ti vypráví vo Kodgicku?”, zašklebil se čaroděj, “A kolik ti už toho povyprávěl?”. “Přišel za nim chlap, že prej unesli krále Borima”. “To se moc daleko nedostal”, zachechtal se Krochta, “Ale pořád lepší, než kdyby ti to měl vyprávět hrobník, to by ses musel dožít požehnaného věku, abys to slyšel celý. Jo a ten král se menoval Korim”.

“Tak tady to je”, položil hostinský na stůl další dávku piva, “A teď, Lynhaarde, můžeš pokračovat”. “Tak...”, poškrábal se za uchem kroll, “Kde to Lynhaard vlastně skončit?”. “Občanská válka”, napověděl Jeremiáš. “Aha”, rozpomněl se kroll a pro jistotu se znovu napil, “Takže když prej se král nenajít, tak ty zlí...”. “Torkilové”, doplnil Krochta. “...jako vyhrajou. A ještě kdesi cosi vykládat, co Lynhaard nepamatoval, ale Lynhaard obléct zbroj a ject”. “Kdo všechno vlastně vodjet?”, zajímalo Jeremiáše. “Nó, Lynhaard vodjet, Krochta vodjet...”, kroll přemýšlel, až se z něj kouřilo, “a ještě další vodjet”. Krochta ho doplnil: “Pak jeli ještě ten zvrhlík Bangord, neschopnej hrobník Bezbrada, elfi barbar Tanris, zloděj Aedd a dva nováčci, nějakej Guldur a Dulfín”. “A znovu kroll být náčelník”, upozornil Lynhaard. “No jo”, potvrdil Moskyt, “Trestanec Bangord byl zvolený vůdcem. Skoro sem to vyhrál já, liscannorskej starosta, ale voni zvolili toho úchyláka a trestance Bangorda”. “Stejně být vodsouzenej neto... nevoprávněně”, prohlásil Lynhaard, “Být to, to... protikrollí spiknutí, tak”. “Nevoprávněně?!” vyhrkl Krochta, “Blbost nevoprávněně, zasloužil si ještě víc”. “No tak”, uklidňoval je hostinský, “radši mi řekněte, co se dělo pak”.

“Nó”, poškrabal se na hlavě Lynhaard, “Pak nasednout na loď a vodjet na Godžik. Přijet na Godžik a vidět město pěkně rozbořenej. Pěkný rubárna se tam asi přehnat. Ale my stejně najít hospoda. Tak tam jít a chtít pivo, ale přijít chlapi a my je zabít”. Lynhaard se při vzpomínce na krev zašklebil. “No prostě nás našlo podsvětí, tak sme tu hospodu museli vymlátit”, doplnil krolla Krochta, “Pak sme vypadli a Jut...”. “Kdo?”, zajímal se Jeremiáš. “Jut, to byl ten chlápek, co pro nás přijel”, vysvětlil Moskyt, “ale byl to taky pěkný hajzl, jako každej na Kodgicku. Vůbec mi nevadilo, že pozdějc taky chcíp. No a ten Jut nás ved, že prej jako do jejich sídla, ale cestou do nás furt šilo podsvětí. A sejmuli Dulfína, to byl trpajzlik, kerej jel s náma. Ale nakonec sme se dostali z města do skal a pak do nějaký jeskyně, kde jako byli schovaní ty, co jako zůstali věrný královi”. “Jó, to být pěkný rubárna v město”, podotkl Lynhaard, vzpomínaje na to, jak jeho meč sekal těla Kodgickanů na kusy.

“No, a tak nás požádali, abysme jako vosvobodili krále”, prohlásil Krochta, když Jeremiáš přinesl další rundu chlazeného piva, “kterýho prej držej na sousedním vostrově pod nějakou sopkou”. “A říct Lynhaard, soptivá hora udělat bum”, doplnil kroll. “Správně”, potvrdil jeho slova čaroděj, “Dali nám nějaký svinstvo, že prej až vosvobodíme krále, tak to máme hodit do tý sopky, že prej jako po tom vybuchne”. “A taky vybuchnout”, přitakal Lynhaard. “Počkej, nepředbíhej”, zarazil ho Krochta a usrkl piva, “Slíbili nám za to šedesát tisíc,

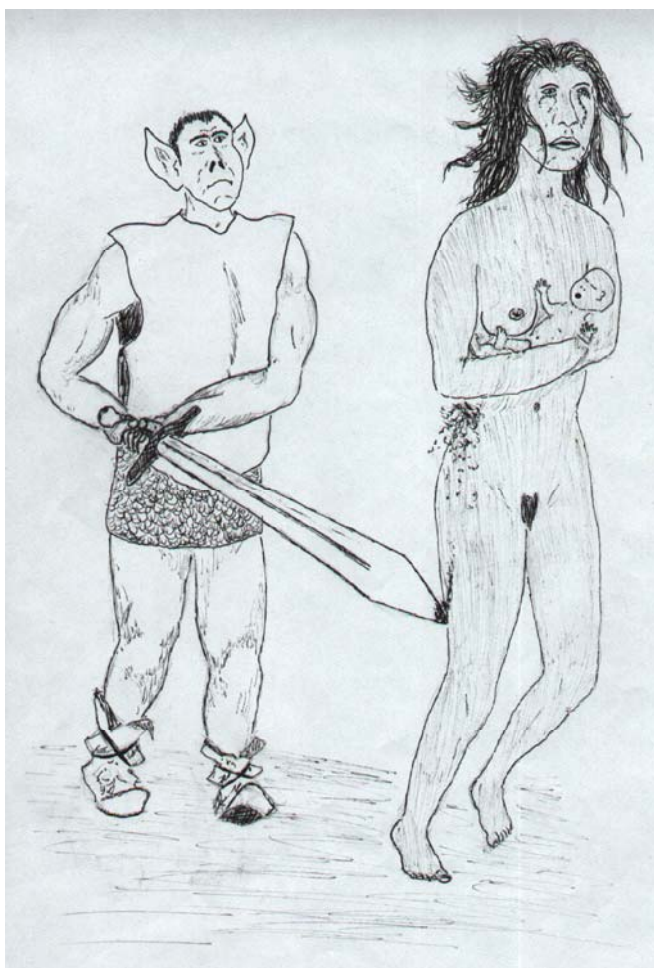
...vyloдили sme se na druhym konci vostrova...

zmetci. Samo, že sme nic nedostali, ale to je na Kodgicku normální”. “Tak, tak, Lynhaarda znovu okrást”, zamračil se kroll. “To je pravda”, souhlasil Krochta, “Lynhaarda už tam jednou okradli a von celou dobu říkal, že se máme na krále vykašlat a jet domu. No, neposlechli sme ho, a tak sme šli zpátky do přístavu pro loď, abysme se jako přepravili na ten druhej vostrov, a zase nás přepadli a tentokrát sejmuli Juta”. “Byl to zmetek”, doplnil Lynhaard. “To byl”, souhlasil čaroděj, “Voni už ho předtim chtěli některý z našich zabít stejně, třeba tady Lynhaard”. Kroll přitakal a šíleně se přitom zašklebil. “Ale sejmuli ho místní a nám to vůbec nevadilo. My sme šli k lodi, ale bez Juta sme nevěděli, která to je, tak sme jednu ukradli”. “Tak, tak, Lynhaard ukrást loď”, potvrdil kroll. “Její majitel sice protestoval”, pokračoval Krochta, “a shluklo se tam spousta lidí na to, že byla noc, to je holt podsvětí, ale my sme tu kocábku stejně sebrali a vodjeli”. “A najít Darlen”, dodal Lynhaard a dopil svůj korbek, “A pivo”, “Jaký pivo?”, podivil se Moskyt. “Další”, upozornil ho kroll na svůj prázdný tuplák. “Aha”, pochopil čaroděj, “Mně taky jedno, Jeremy”.

“Jak řek Lynhaard”, pokračoval Krochta, když se Jeremiáš vrátil s novou várkou studeného piva, “V tý lodi spal Darlen. ...nakonec mu pomoh ten zamklej elf Darlen... Měl eště nějaký přízvisko, ale já si nějak nemůžu vzpomenout jaký. Nějak jako ‘Mor ho’. Možná”, poškrábal se čaroděj ve vousech, “by to mohlo vědět to nemehlo Bezbrada. No, to je jedno. Prostě sme jeli a najednou vylez z podpalubí takovej votrhanej elf. Lynhaard ho chtěl hodit přes palubu, ale von se z toho nějak vykecal, takže sme mu jenom sebrali zbraně a nechali ho jet s náma. Von se živej štít dycky může hodit, že jo, Lynhaarde?”. Kroll chtěl něco dodat, ale zakuckal se pivem.

“No a tak sme jeli a jeli”, pokračoval Moskyt, “až sme přijeli na ten druhej vostrov a že ho jako vobjedeme kolem dokola, a tak sme ho tak vobjížděli, až sme našli takový přístaviště ve skále a tam sme šli já eště s Aeddem, samo

...pak vyběhly ženský a děti, a hrozně ječely...

rukou Moskyt a řádně si zavdal z korbele, “Jelikož sme jako viděli, že tohle jejich sídlo, jako nad tím přístavištěm, je naprosto nedobytný, páč tam nebyl jinej přístup, tak sme jeli dál a vylodili sme se na druhym konci vestrova, kde už nebyly skály, ale normální písek”. “Být zábava, Bezbrada neplavat”, zasmál se Lynhaard. “To je pravda”, potvrdil Krochta, “Ten neschopnej trpajzlik neumí ani plavat, tak ho tady Lynhaard popad za flígr a hodil do vody”. “Bezbrada řvát”, křenil se kroll. “Jo, řval na celý kolo a mlátil kolem sebe rukama”, rozváděl podrobnosti Krochta, “A přitom tam bylo asi půl sáhu vody. Nakonec mu pomoh ten zamlklej elf Darlen, voni se ty dva vůbec nějak spřáhli”.

“Ale co”, pokrčil čaroděj rameny a napil se, “Prostě sme se vylodili a šli nahoru k tý sopce a tam sme vobjevili vesnici černochoů”. “Lynhaard rozsekat”,

neviditelný a s vodoměrkama, páč to bylo po moři, že jo, a voni tam měli jenom jednu loď, tak sme na ní hodili pár bomb a potopili jí, to bylo dobrý a byla to nebezpečná operace, protože sme potom byli vidět a ty ouchcapci do nás stříleli, jak sme utíkali zpátky na tu naši loď, ale nemohli nás pronásledovat, protože sme tu jejich loď sejmuli, že jo”. “Krochta se nevytahovat”, zabručel kroll, “Nebýt vidět, nic se nestát moct”. “Nepovidej, chytráku”, nedal se čaroděj, “Šák si viděl, jak to do nás šili. Náhodou to bylo moc nebezpečný. Ale to je jedno”, mávl

doplnil kroll a usmál se, jak mu na mysli vytanuly vzpomínky na masakr. “Hele, nepředbíhej”, umlčel krolla Moskyt, “dyk já to hned řeknu. Prostě Bangord, jako vůdce, řek, že je máme všechny sejmout. Tak sme tam vlítli a začali to rubat. Chlapi byli zrubaný hnedka, ale pak vyběhly ženský a děti, a hrozně ječely. No, já bych je nechal běžet, ale vostatní nějak né, tak to tam pobili všechno, akurát šaman zdrhhl. Von se totiž proměnil v mlhu a zmizel v takový velký jeskyni, co jako byla u toho tábora, tak sme tam za nim vlezli a sejmuli ho”. “Lynhaard sejmout červy”, upozornil kroll. “No jo”, pokýval hlavou Krochta, “taky tam byli takový hnusný velký červi, a ty sme museli vodrovnat”. “Lynhaard vodrovnat”, zamračil se kroll, “Krochta ležet”. “Nó, trochu se mi udělalo špatně”, přiznal čaroděj, “Von ten červ hrozně smrděl”.

“A pak vyhodit tu sopku”, pokračoval Lynhaard. “Jo”, přitakal Moskyt, “vylezli sme až nahoru k tomu kráteru a tam to pěkně kouřilo a fučel vítr. No a my sme měli ty věcičky na to vzbuzení tý sopky, ale měli sme to použít jen v případě, že bysme měli krále”. “Jenže toho mít dost, tak to tam hodit”, doplnil Lynhaard. “Správně”, přikývl Krochta a svažil hrdlo pivem, “Všichni sme chtěli domu, tak sme to tam prostě hodili a na krále se vykašlali. A pak najednou ta sopka začala kouřit víc a víc a začalo tam bejt děsný horko, tak sme zdrhali, a pak se začala chvět země jako při zemětřesení”, Krochta si otřel čelo, na kterém se mu při té vzpomínce začaly objevovat kapky potu, “No řeknu ti, Jeremy, několikrát sem sebou seknul a vostatní taky, než sme se dostali k lodi”. “Lynhaard první”, ušklíbl se kroll. “Jako by to nebylo jedno”, zabručel Krochta.

“No, k lodi sme se dostali a vodpluli sme na Kodgick, jako pro prachy, a když sme tam přijeli, tak to město bylo ouplně zničený, no, prostě jak se třásla ta země, tak to město spadlo. A žádný prachy sme taky nedostali, páč ty chlapi v tý skrýši už nebyli. Doufám, že chcípí do posledního a vůbec, že chcípí všichni na tom blbým Kodgicku”. “Tak, tak”, potvrdil čarodějova slova Lynhaard, “A pak se vrátit a být tady”. “Jo”, zamračil se Krochta, “Kdybysme neprodali loď, tak z tý vejpravy nemáme ani suchý z nosu”.

“A to být konec”, uzavřel vyprávění Lynhaard, “Jeremy, eště pivo”...

IV. Město v písku ztracené

[Sečen 1040 Griffin Linfalas]

Strážé se schovávali před bodavými slunečními paprsky v příjemném stínu veže Malé brány. Ospale se opírali o násady kopí a pozorovali líně se ploužící stádo jalovic hnaných z nurnského trhu. Pohůnkové hnali kravky klacky a pokřikovali na lidi.

Z téže strany přijížděl malý kudůk v modré uniformně královské armády na huňatém poníkovy. Snažil se dvacetihlavému stádu vyhnout podél domku mýtných, ale když mu zmatená jalovice odřela pravou nohu o stěnu domu začal šťavnatě nadávat a nakopnul krávu co mu síly stačily.

“Dobytkové zatracení, nemůžete si ty své krávy vodit jinou branou. Tahle je pro lidi, né pro dobytek. Zmizte s tím smradlavým stádem, sic vám napráskám“.

Pohůnkové jen zesílili rány a klení. Jen co kravky viděly otevřený prostor za městskými branami rozběhly se s hlasitým bučením na pastvu.

Ladot si otřel čelo modrým šátkem, pohlédl k obloze bez mraků, něco zamumlal a popohнал poníka. Ve stínu brány chvíli žertoval se stážnými. Bavili se o všem možném, ale všichni svorně nadávali na sucho a horko. Když branou projížděl naložený kupecký vůz, Ladot se rozloučil a vyjel.

Po několika mílích sjel z hlavní cesty vedoucích na sever na malou nepříliš často používanou trasu Nurn-Liscannor. Popohнал koně do klusu, aby se ochladil vánkem a v duchu se těšil, až přijede domů, převlékne se z uniformy do pohodlných šatů a zaskočí s druhy na pivo ke Hrochovi.

Ladot dorazil do Liscannoru po druhé hodině po poledni. Nikdo ho ani neviděl přijíždět. Jen kočka ležící na lavici Drsoulova dvorku, líně zvedla hlavu, když okolo projel spocený mužík na poníkovi. Když zmizel za rohem domu Quonsetských, zase položila hlavu na přední tlaply a dál pozorovala hnědé slípky schované před slunečním žářem ve stínu kurníku.

* * *

Sekery vytrvale bušily do dřevěných rytinami pokrytých dveří. Na kamenou podlahu se snášely kusy bronzů z kování zámků a z částí vyobrazujících tekoucí řeku z hor. Části ztýraných dveří, rozkopávány nervozními kroky mužů, odlétaly do temných zákoutí kamenného sálu.

Ozvěna dorážejících zbraní rušila přemítání mladého muže. Stál trochu stranou od největšího hlomozu. Občas si nepřítomně sáhl na zakrvácený pruh plátna ovíjející se kol jeho černých kadeří. Pozoroval malé dveře zasazené do mohutných veřejí, pozoroval rozštípnutou kamennou desku s podivným písmem a pokroucené ozdoby nakupené u jeho nohou.

Prohlížel leštěný povrch dveří netečný k ocelovému ostří, přemítal.

Mladík znovu uchopil těžkou válečnou sekýru. Prudkým rozmachem zaryl ostří do dveří. Přiskočil a s dychtivým výrazem vyrval zbraň ze dřeva.

Ne, nemýlil se. Stejně jako před tím, i ve špatném světle přinesených pochodní spatřil, jak se jizva rychle zaceluje. Po šrámu zbyla jen malá trhlinka a i ta po chvíli zmizela docela. Jak kámen do vody, jak blesk na letním nebi.

“Tohle nemůže být normální dřevo”, přemítal Arsim, “Vždyť ani nehoří. Dokonalý materiál pro stavbu zbraní, válečných vozů a městských bran. Kam se hrabou naše cedrové praky a katapulty”.

Dostal nápad. Opřel sekýru o stěnu podzemní místnosti a rázným krokem se vydal k muži ležícímu na lůžku upraveném z vaků a plášťů.

Arsim tiše stál a čekal, až si jej odpočívající muž všimne. Zatím pozoroval jeho zlatem vyšívaný kabátec na hrudi zbrocený krví, těžký purpurový plášť a zlatý řetěz.

Cítil, že dnes je jeho šťastný den. Dnes přeci zachránil život svému veliteli, kdyby padl, byli by se vojáci jistě rozutekli. Jistě bude dnes vyznamenán a doma na něj čeká řádná odměna a možná i místo velitele hradní stráže. Ano, tak to bude, bude velet čtyřem stovkám mužů, bude stát po boku krále, který jej vyslal na tento boj. Samozřejmě, že vyslal do boje jeho velitele, ale příště to budu on, kdo bude velet celé armádě.

V Arsimově tváři se zrcadlilo odhodlání a pýcha.

Muž ležící na polním lůžku pomalu otevřel oči. Třásla s ním horečka a těžce dýchal. V mihotavém světle loučí a věčných ohňů hořících v měděných nádobách stěží zahlédl rysy bledého mladíka.

Ano, je to Arsim. Náš mladý nadějný stavitel obléhacích strojů. Ale dnes mi zachránil život. Vlastně mi zařídil tohle ubohé pomalé umírání. Nebýt jeho, mohla má hlava zhlížet na bitevní pole z vysoko zdviženého kopí. Nevím mám-li jej pochválit či nenávidět. Snad kdybych padl a nepřítel se zmocnil vlny, snad pak by mě muže zachvátila panika a otočili by své koně a vrátili by se se skloněnými hlavami před mého pána. Nemyslím, že by jim vyplatil odměnu jakou dostanou teď. Vlastně si tím zajistil své peníze a snad i svůj život. Myslím, že ho nenávidím.

“Nu Arsime”, zasípal raněný, “Co jsi objevil?”

”Pane, ty dveře jsou ze dřeva, které neznám. Kdyby místní obyvatelé znali ocel a ty hrobky by uzavřeli ocelí, byli by jsme již uvnitř”.

“Co tedy navrhuješ?”

”Pane, špatně jsem vám rozuměl”, pravil mladík míně nakloněný k ležícímu. Pak se narovnal a z plných plic vykřikl. Z doznívající ozvěnou rozkazu utichaly i rány seker. Pod mohutnou klenbou podzemního sálu stálo přes dvě desítky mužů mistra Salinase. Dvacet čtyři mužů vybavených ocelovou zbraní i zbrojí. Takový přepych si mohli dovolit jen velitelé vojska.

Když se v královské hrobce rozhostilo ticho, Salinas zopakoval svoji otázku.

“Pane, kdyby jsme dopravili od brány beranidlo, rozebrali jej a snesli sem dolů a zde jej opět složili, pak snad...”.

“A hlavní část beranidla projde po těch úzkých schodech, kterými jste mně sem vnesli? A projede přes ty ruiny domů a těla obránců? A dokážete vše stihnout do západu slunce?”.

”Snad do rána, pane. Možná by se musela část beranidla zkrátit, to by se muselo vyměřit a...”.

Salinas se rozkašlal. Cípem pláště, svým nebo cizím, nevěděl, si otřel ze rtů krev.

“Tady máš klíč a dopis. Přečti si jej a vykonej vše jak je psáno. Truhla je někde v mém stanu. Ničemu se nediv a na nic se neptej”.

Arsim udiveně vzal podávané a se čtyřmi muži zmizel v úzké chodbě přehrazené napůl spuštěnou mříží. Ostatní netrpělivě vyčkávali, pozorovali porůznu rozhozené mrtvolky obránců a vzpomínali na téměř šílené nepřátele, fanaticky bránící tuto budovu a její podzemí.

Salinas také vzpomínal a přemýšlel. Pozoroval trosky sochy říčního boha Silhava, ochránce města a patrona úrody a života.

Neměl jsem dovolit vojákům, aby tu sochu zničili. Snad i pohřebišti se mněli vyhnout, i když se asi do většiny kobek nedostali stejně jako my tady. Ale můj pán si přál zničit všechno co jde a hlavně stará těla panovníků tohoto města, jejich manželky, děti. Přál si dovést mrtvolu posledního krále, nejlépe nedotčenou. Snad ji chtěl oživit. Jen já bych se to dozvěděl, jen já bych byl při tom. Jen on a já. A když by pozoroval krále proměněného v zrůdu, stále si ještě uvědomujícího svoji minulost, pak snad by zapoměl na urážky, které byl nucen vyslechnout, když se ucházel o ruku jeho dcery.

Ted' nemá ani tělo, ani zdejší kouzelnické knihy a dlouho strážena tajemství. Ale on musel vědět, že opřádají vchody pavučinami kouzel. Ne takovými co se přetrhnou při větru týdnů či měsíců. Tyhle kouzla vydrží snad i stovky let. Ano, musel to vědět, jinak by mi nedal ten list a truhlu.

Skvěle si všechno naplánoval, jen co je pravda. Najmul si spousta vojáků, za příslibem velké odměny a tučného kořistného z rabování bohatého města jich přišlo mnoho. Za několikset hriven stříbra nakoupil ocelové zbraně, učil se o válečných strojích. Chtěl zničit všechno na západ od Delen-Dolu. Zničil všechno krom Bílé věže. Pozabíjel uprchlíky z měst a vesnic co se hledali záchranu v Západních horách, spálil úrodu a jeho vojska za sebou zanechala jen poušť. Jen tělo krále nedostane. Leží uzavřeno v některé z těch nedobytných hrodek. Snad již za těmito velkými dveřmi, kde jsou pohřbeni vládcové se svými družkami, pohřbívanými ve stejný čas se svým manželem. Snad leží za dalšími a dalšími branami ve sklepeních Domu Smrti.

Možná, že pluje na jiskřivých vlnách řeky, když protéká pastvinami na severu, možná že dlí ve vrcholcích hor, u pramenů. Možná, možná, že ho potkám ve skalách u pramenů řeky, či jak pozoruje ruiny Delen-Dolu. Až se potkáme, bude mě nenávidět?

Vidím, vidím jezdce objevující se z ničeho, přijíždějící od nikud jedoucí nikam. Jejich kopí ničí, zabíjí, oheň políká jeden stan za druhým. Hnědé plátno se mění v rudé, pak v černé - popel. Léčitelé, nemocní a ranění vojáci zanechání v táboře, ti všichni umírají smrtí letící na křídlech dlouhých štíhlých kopí s bronzovými hroty. Mezi nimi je i jeden určený pro mou hrud'. Tábor hoří, lidé umírají, nemohoucí s ovázanými nohama, slepý s obličejem ovázaným pruhem plátna čekající na neviditelnou smrt. Proč také já, proč já. Už vidím ten druhý svět za oponou smrti a nebytí. Všichni loučící se světem tak nenávidí ty kteří přežijí?

Salinas se v myšlenkách odmlčel. Cítil chlad kamených desek. Cítil chlad hrobů ukrytých za dveřmi chráněné kouzly. Vnímал dotyky mdlé a ledové síly

druhého světa, vtahující jej pryč do tmy, od světél loučí. Od života. Už ani neotvíral oči a znovu se ponořil do svých myšlenek.

A můj mistr ten svým sporem je odpovědný za tisíce životů. Nebo místní panovník, teď už mumie zabalená v plátně, může za můj život?

Ted' lidé drancují město, pálí všechno co hoří, zabijí poschovávané vojáky. A ještě padnou další a další. Málo bude těch, kteří dostanou svoji slíbenou odměnu. Můj pán dobře ví, že Delen-Dol má smlouvu s bohem Řeky. Ví, že po západu slunce zde zůstanou další žoldáci. On čeká na můj návrat s tím prokletým královým tělem. Nebo, že mu ohlásím, že do královských kobek byl umístěn ten jeho zpropadený nerost, co ho vydoloval někde uprostřed pustiny daleko na jihu.

Ted' počítá peníze co dá vojákům, těší se na kouzelnické knihy, na pomstu.

Nedostane nic, vůbec nic. Knihy zmizely, královo tělo stále odpočívá v rakvi, já umírám.

Jak já ho nenávidím, víc než kohokoliv jiného z mých vojáků. Ty se za mě bili, nenechali mě jen tak odejít z boje. Nechali mě chřipat několik hodin. Alespoň si mohu vychutnat zkázu města. Kdoví, co nastane až slunce zmizí za skalisky a na zuhelntělá pole obilí padne soumrak. Přijdou záplavy, deště, zemětřesení? Nevím, on ano. Ale já se to dozvím i kdyby mě to mělo stát život. Ne, svým životem jsem již zaplatil. Už ode mne osud nemůže chtít víc. Nemám nic.

Již vidím, jak vojáci lační po kořisti v hrůze opouští město, padají pod zásahy blesků z černého nebe, mizí v propastích. Snad to bude jinak. Možná, že do konce dne nevydržím. S odchodem slunce odejde i můj tak býdný život.

Tak takto umírá čaroděj?

* * *

“Jak sem jel po Nurnu s vozem jídla pro vojáky”, zešířoka rozprávěl Ladot u plně obsazeného stolu, “Tak sem zahlídl tenhle pergamen na zdi. Přechet sem ho, strhnul ho ze zdi a schoval pod košili. Pak sem si v předtuše, že se vám to bude líbit a budete mít chuť někam vyrazit, vybral na čtyři neděle volno. Já vim, že se mi ta vojna trochu protáhne, ale jezdit v tomhle vedru vojákům zaopatřovat potravu se mi vůbec nechce. A v kasárnách se beze mě klidně vobejdou. Když sem si vybral volno, hned sem sed na poníka a spěchal do Liscannoru a do hospody”.

“Tak nás nenatahuj pořád a radši ukaž co si přines”, ozval se Cecil s očima upřenými na láhev kořalky.

Ladot šáhl za opasek a na stole rozvinul notně pomačkaný pergamen. Hřbetem ruky se jej snažil alespoň trochu vyrovnat. Nad listem se naklonil Krochta a učeným hlasem začal předčítat: “Já, Kalgen, Sjednotitel lidu, zvu muže žádostivé po boji, jak zbraněmi sečnými... Turnaj. Copak sem bojovník. Já myslel, že pro nás máš nějakou práci”, ohnul nos starosta vesnice a opět si sedl.

Po vyhlášece ihned hmátl Orglař a hlubokým hlasem pokračoval: “...jak zbraněmi sečnými tak i střeleckými, na zemi i v sedlech, do královského města Mondragonu. Tato slavnost se koná na počest... a tak dál. Turnaj mě náhodou zajímá. Aspoň se ukáže co umím”.

“Ty umíš tak akorát kecat, trpaslíku”, ozval se Tanris od vedlejšího stolu.

“Zato ty asi mlčíš celý den. Dyť tu svou nevymáchanou papulu zavřeš
akorát když potřebuješ prdět”.

“Ty malej zmetku... Ty, ty...”.

“Prát se můžete venku, vy dva”, okřikl zvedajícího se Tanrise hostinský
Jeremiáš, “Máme tu návštěvu, né. Tak radši pijte”.

Večer se hodně rozprávělo. Ladot se vyptával jak kdo žije, kolik let je
rychle rostoucím dítětem v Liscannoru. Ostatní se vyptávali na službu v armádě a
proč si Ladot nedá pozor na svou nevymáchanou hubu a uráží koho může a pak má
z toho jen a jen problémy. Hlavně se žoldem. Ač je Jora Bradexe, velitel
zásobovací jednotky, správný chlap a drží nad Ladotem ochranou ruku, přeci jen
mu musí krátit žold za urážky nadřizených.

Však já se vrátím

Ladot Chinský

Žil jsem život, žil jsem si ho v poklidu,
I když dodnes nevím, co se stalo,
kde jsem vzal tu sekeru,
přidal jsem se k partě druhů,
šli jsme sekat potvoru

Od té doby chodím světem,
snažím se být k užítku,
a tu, ejhle, co to vidím, zase jednu družinu
Přijali mě mezi sebe, začal jsem se učit,
jak v družině přežít

A tu jednou na výpravě
hrál si život s osudem,
potkali jsme cirkusáky,
I tu starou věštkyni,
věštila mi krásný život
a zakletou princeznu

A tak v trávě u jezírka
líbat žábu už se chystám,
Když se pak nic neděje,
propadá se naděje,
a tak žába vzduchem sviští,
strom tam stojí, šumí listím

Když pak slunce zapadá,
stala se ta proměna,
a tak s dvěma zajatci

stojí žena kudůčí,
hledala tam kudůka,
co ji z prokletí vysekal

Když ji potom uviděl,
strašlivě se zastyděl,
že s ní takhle zacházel,
a tak se snažil ze všech sil,
aby chybu odčinil

A než sešlo pár měsíců
už založili rodinu,
svatba byla veselá,
on zaplatil ji starosta,
však kdekdo mu to vyčítá

Když stavbu domu naplánoval,
tak život znovu všechno zvoral,
přijeli posli nemilí, co ocelí zvonili,
že v mládí podepsal jsem jeden glejt,
který do armády zavazuje na pět let,
tak nebojte se, přátelé,
ještě korbelů spolu zvládneme

Urážky padaly i u Hrocha. Nejdříve jen tak. Pak Ladot vyčítal Tanrisovi, že nepomohl jeho ženě, i když ho prosil. Orglaff se až příliš hlasitě dohadoval s Krochtou, starostou Liscannoru, o době kdy byl hrobníkem. Krochata trpaslíkovi vyčítal jeho lenost a stašlivou neochotu cokoliv udělat pro vylepšení hřbitova, kde odpočívá nejeden známý dobrodruh z řad Nurnské družiny. Orglaff se bránil, že není hrobník, ale správce hřbitova, že dostával málo peněz od obce, tudíž od starosty, jakožto hlavy Liscannoru a kdesi cosi. Tuhletu starou písničku slyšel už každý několikrát. Lynhaard se hádal s Guldurem, barbařím válečníkem, zda je lepší meč s těžkou hlavicí nebo s těžkým jílcem. Všude se točil Aedd, který přijel na návštěvu ze své samoty a snažil se účastnit všech probíhajících diskusí, potažmo hádek, aby se podělil o své bohatézké zkušenosti.

Když už jej nikdo nechtěl poslouchat, chvíli si povídal s Cecilem, který se klimbal na židli s očima vypoulenýma jak žába. Pak se mladý kouzelník sesul k zemi a Aedd odjel zpátky do svého domova.

Mezi všemi se proplétal Jeremiáš a roznášel další a další korbele piva, láhve vína a pohárky s kořalkou. Přes všechnen hluk křičel Tanris Álfheimský, který urážel každého zvlášť a všechny dohromady.

I přes značný hluk a množství prázdných soudků a lahví padlo jasné slovo, že se do Mondragonu pojede. Tanris se nabídl, že zajede druhý den pro Bangorda, dřívějšího hrobníka obce, který od doby co jej Krochta vykázal z Liscannoru, žil

v Nurnu. Cesta by měla pohodlně trvat šestnáct dní a protože druzi chtěli být v Mondragonu dříve než turnaj začne byl datum odjezdu byl stanoven za dva dny. Tedy na poslední den měsíce sečna. Po zjištění, že je již dlouho po půlnoci se všichni zúčastnění dohodli, že se znovu setkají v hostinci až se všichni vyspí.

Když se nad Liscannorem rozhostil klid a hostinský Jeremiáš Čipera se odebral do svého příbytku, v okolních lesích zpívali ptáci a ohlašovali brzký příhod nového dne.

* * *

Salinas se pomalu probíral. Vzpomínal na útržky sna. Viděl se letět v černém kočáře nad ztemnělou zemí. Vzpomínal na šilený smích od míst se zapadajícím sluncem. Na druhé straně vycházel černý zdeformovaný měsíc, pln puklin a prohlubní, šeptal slova zatracení a zmaru.

Vzpomínal na dnešní bitvu.

Oni věděli, že nemohou vyhrát. Po pohřbu svého krále museli všechno připravit k útěku. Ve městě nebyla jediná žena, jediné dítě. Nemyslím, že by přežilo mnoho uprchlíků, když od západu postupovali další oddíly vedení Ranhorem. Možná on přiveze knihy pro mého pána, když jsem je neobjevil já. Snad si je vzali uprchlíci sebou stejně jako další artefakty vyrobené místními čaroději a mistry. Nebo je už dávno před příchodem přesunuli dál na západ, do Ekalu nebo třeba až do Kahuru. V tom případě by je stejně dostal Ranhor. Jestli neshořely nebo nezapadli do nějaké řeky, kde v bahnu dojdou ke svému zmaru.

Možná, že je vše ukryto někde tady dole, nebo nahoře ve věži, v Bílé věži. Stejně je už nikdo nedostane, ať jsou ukryty kdekoliv.

Očima přejížděl po poničené hrobce. Trpce se usmál nad torzem říčního boha. Už necítil ránu ve svém těle, neměl potřebu kašlat. Znovu a znovu přemýšlel o dnešní bitvě, či snad byla před rokem? Ne byla dnes. Pochodně stále ještě hořely, po schodech právě scházeli čtyři muži vedení Arsimem. Muži se prohýbali pod tíhou nosítek, na kterých spočíval podivný pórovitý balvan, téměř půl sáhu černé hmoty. V uctivé vzdálenosti postávající vojáci pozorovali umírajícího čaroděje. Zdál se téměř průsvitný, příliš bledý v černi a zlatu.

“Pane, splnil jsem váš rozkaz”.

“Dej ten kámen někam támhle, Arsime”, slabě máchl rukou čaroděj a chmurně pozoroval černý balvan, který jakoby vysával i tu trochu světla z jasných plamenů. Čaroději se najednou zdálo, že zahlédl prchavý stín. Ted’ opět. A zase. Kol ohňů kroužily můry. Velké můry s kresbou na zádech. Zastiňovaly zář ohně, bránily teplo, aby ohřálo čaroději ztuhlé, necitlivé nohy. Salinas zamrkal. Můry se ztratily.

Už slábnu.

“Máme jej položit sem?” tázal se Arsim a rukou ukazoval na podstavec, ze kterého nohou smetl část rybího ocasu, úlomkek sochy boha Silhava. Arsim snad ani nečekal na čarodějovo kývnutí, pokynul můžům, aby se chopili kamene a vyndali jej z lůžka nosítek.

Čaroděj zaváhal. Nadzvedl se na levé ruce a oslovil Arsima: “Položte ho raději za něj, tam do stínu. Za ten podstavec”.

Silhava tu jistě stál několik století. Nebylo by dobré, kdyby jej nahradilo něco takového. Kdoví, kde to vyhrabal. A pak, nechci se na to dívat.

“Když myslíte, pane”, odpověděl Arsim. Muži položili kámen jak jim bylo poručeno. Ti čtyři nečekali na rozkaz, uchopili odlehčená nosítka a kvapem spěchali ven, kde pomalu dohořival sluneční den. Ani jeden se neotočil.

Čaroděj měl z kamene strach. Ve svém tak bohatém životě zažil mnoho a ještě více slyšel. Ale nevěděl, kde se To vzalo, co To umí. Snad to ani vědět nechtěl. Stačilo znát, že se jedná o nástroj pomsty. Takové msty, že se To jen tak položí a odejde. Za pár dnů, týdnů, let vyrostě černé zrno a kosiště pomsty podetne klasy, upeče se chléb a hladoví se nasytí.

“Pane”, oslovil Arsim nehybně ležícího čaroděje a stále se díval do vrcholů klenby, jakoby se snažil odhadnout čas, “Slunce už brzy zapadne, měli by jsme jít. V listu co jste mi dal stálo... Slunce končí svou dení dráhu a než se dostaneme z města a dost daleko od něho, zabere to určitě dost času. A při vašem zranění si nemůžeme dovolit chvátat. Snad by jsme měli jet, pane. Pane?”

Arsima zachvátila panika. Rozhlížel se po ustrašených tvářích kol stojících mužů. Pak promluvil: “Je mrtev”.

Možná, že ještě dýchá. Nechci to zjišťovat. Musí být mrtev. S takovým zraněním by nedožil rána. Musíme opustit urychleně toto město a s ním by se nám to nemuselo podařit. Třeba už slunce zapadá. Ne, ještě ne, ale měli by jsme si pospíšet. Alespoň já a garda, musím zachránit ocelové zbraně.

“Opouštíme město, urychleně. Sedlejte koně, za hodinu musíme být deset mil za městem. Odchod”.

Alespoň deset, raději víc. Vemu si Salinasova koně. Je dost silný a v dnešní bitvě se neunavil. Nevím proč tomu listu věřím. Kdybych to vykládal vojákům určitě by se mi vysmáli. Ale oni nečetli ten list a neměli možnost prohlédnout si ten balvan. Kdoví co to je. Třeba se kvůli němu celé město propadne do země.

Arsim opouštěl podzemní hrobku poslední. Náhle se zarazil. Neměl sekyru. Nechal ji opřenou někde o zeď. Váhal zda se má pro tak vzácnou zbraň vrátit. Udělal několik rychlých kroků, uchopil kůží ovázaný topor a spěchal po schodech nahoru. Ale to již vojáci stáli u svých koní a aniž by věděli proč, pozorovali mizející slunce za hranicí skal, ve kterých byl Delen-Dol vystavěn.

Vyrazili z města. Z počátku nepostupovali příliš rychle. Mrtvoly koní i lidí se kupily v neforemných hromadách téměř všude. Za branami města se dali do prudkého cvalu.

Po třech mílích minuli vlastní tábor, za záhadných okolností vypálený a vyvražděný obrovskou skupinou jezdců, kteří se neznámo jak objevili brzy po ránu v zádech obléhatelů, když nejvíce mužů svádělo bitvu o hradby města.

Arsim při pohledu na zničené ležení zrychlil. Téměř ležel v kaštanové hřívké koně. Byl unavený a zesláblý. Dnes toho zažil příliš mnoho. Nedokázal si vysvětlit, proč tak rychle opustil podzemí. Vždyť, co zmůže padesáticoulový balvan se skalním městem vystavěným v rokli obřích rozměrů. Ale pod širým nebem se cítil přeci jen lépe.

Když vyjeli po široké cestě z kotliny a Bílá věž nebyla téměř vidět za výběžky skal, zvolnili. Slunce stálo na obloze, zlatilo zelené listí meruněk a broskví. Kdesi na jihovýchodě se lesklo jezero napájené řekou tekoucí z města. Vzduch už nepáchl dýmem. Arsim se cítil téměř šťastný.

Přežil jsem tuhle válku. Předstoupím před svého krále a pána a oznámím mu splnění úkolu. Bude patrně rozladěn, až jej seznámím se smrtí Salinase. Ale může být rád, že jsme město dobyli. Budu povýšen, o službě v paláci jsem snil už dlouho. Arsim, velitel královské gardy. Ech, nastávají mi zlaté časy.

* * *

I přes značný hluk se nad kolbyšti, postavených čtyři míle pod Mondragonem, nesl hlas Tanrise, álfheimského elfa. Tito ostrované, neboť Álfheim ostrovem byl, se lišili od svých příbuzných především větším vzrůstem, obvodem hrudi a samozřejmě hromovým hlasem, který by mohl skály rozštípat na hromady štěrku.

“Vyhrál sem, slyšíte všichni, já sem vyhrál”.

“Nevyhrál si, stěží ses trefil do terče. Ten chlap s kuší, tě musel nechal vyhrát. To je úplně jasný”.

“A ty si nákej chytřej. A co že ses taky tý střelecký soutěže nezúčastnil. Určitě bys vyhrál první cenu, ty nádhro. Dyt' se z pár metrů netrefíš ani krávkě do řiti a natož do terče co je velké jak ty”, obrátil se Tanris na malého kudůka sedícího na dřevěné ohradě stájí, “Myslíš, že si nepamatuju, jak to bylo v tý aréně před několika lety, když si nedokázal zasáhnout medvěda na deset kroků, a to už byl dávno tuhej”.

Ladot se jen zašklebil a krátkými prstíky si projel nečesanou hlavu a začal se bránit: “Nejsem žádný střelec a nedělám co neumím. A nepletu se zlodějům do řemesla. Jako někdo”.

“Co tím chceš říct ty skrčku. Jako, že se plížím skrytej po městech a vobírám lidi a jejich pokladny, nebo co?”.

“Po městech zrovna ne a lidi ne, spíš mrtvoly. Ale ty pokladnice by seděly, samozřejmě pokladnice těch mrtvejch”. opáčil Ladot a raději seskočil tak, aby mezi ním a Tanrisem stála ohrada.

Poznámka ťala do živého. O rodové nemoci, či snad prokletí, vědělo mnoho členů Nurnské družiny. Álfheimští elfové měli vždy chutě šáhnout do cizích kapes, i když někteří svou touhu zdatně přemáhali a nekradli ze společné kořisti družiny.

Tanris stál, nevěda jestli Ladot Chinský ví, co by vědět neměl, nebo jestli zvolená slova patřila do oblasti všedních urážek, které je možno slyšet v každé přístavní krčmě. Než se stačil rozmyslet co udělá nebo jak odpoví, kudůk se k němu otočil zády a zamával na vysokou postavu v brnění.

Tanris chvíli pozoroval, jak se krollí kolohnát baví s kudůkem. Nakonec se otočil a vydal se nabízet své léčitelské schopnosti poraněným válečníkům, samozřejmě za úplatu.

“Jak dopadla soutěž ve střelba?”, otázal se Lynhaard kudůka, teď již zase sedícího na ohradě.

“Pro nás vcelku dobře, Aedd skončil jako druhý ve střelbě z kuše i z luku. Dohromady vyhrál přes sedm set zlatých. Což je slušný, zvlášť když zápisný bylo po šedesáti”, odpověděl Ladot a opět sedě na břevně klátil při tom nohama, “Ale Tanris skončil třetí při střelbě z luku. A já sem mu tak přál, aby si udělal pořádnou vostudu”.

“A kam tak odběhnout s tím cárem papíru?”.

“Ale, zaplatil si povolení, že může léčit ty co si řeknou a samozřejmě, že za peníze. To by ani nebyl náš Tanris. A jak sis ved ty, Lynhaarde?”.

“Nu, Lynhaard dobře. Všechny kdo ukázat mi obličej pak museli jiný vodvlíct z kolbyště. Orglaff taky dobře pokládal soubojence k zemi. Jen Guldura vodnýst já musel. Dostat sekerou na ...*Ladot se chvíli drbal na hlavě a přemýšlel...* přílbu. Ale on v jiný soutěži. Guldur v soutěži sekyrama. Tam Orglaff dobře vytáhnout se. A Bangord taky dobře zasoubojovat. Hlavně na koni. Ale zítra a den po zítra se ukázat, my tři postoupit, jen Guldur zůstat doma... Zůstat sedět... Zkrátka nebojovat”, zakončil svou řeč o průběhů soutěže Lynhaard.

Ladot se chvíli drbal na hlavě a přemýšlel, jak Lynhaard přišel na ony podivné slovní obraty. Usoudil, že to má z knih nebo z pohádek. Pak jen nad tím mávl rukou. Nakonec se Lynhaard rozloučil a “odešel ukázat obličej dalšímu soubojenci”. Ladot seskočil z ohrady a vydal se na obhlídku tržiště, co vyrostlo okolo tribun a kolbyšť.

Jak tak blomal po stáncích se zbraněmi, léčivými lektvary a mastmi, teď notně předraženými, a ohradami plných koňů na prodej, narazil na podivného staříka. Z nedostatku jiné činnosti se sním dal do řeči. Podle zdobených zlatem protkávaných šatů nesídlil v kdejaké chatrči, ale jeho nemytý vlas a vous svědčil spíše o opaku.

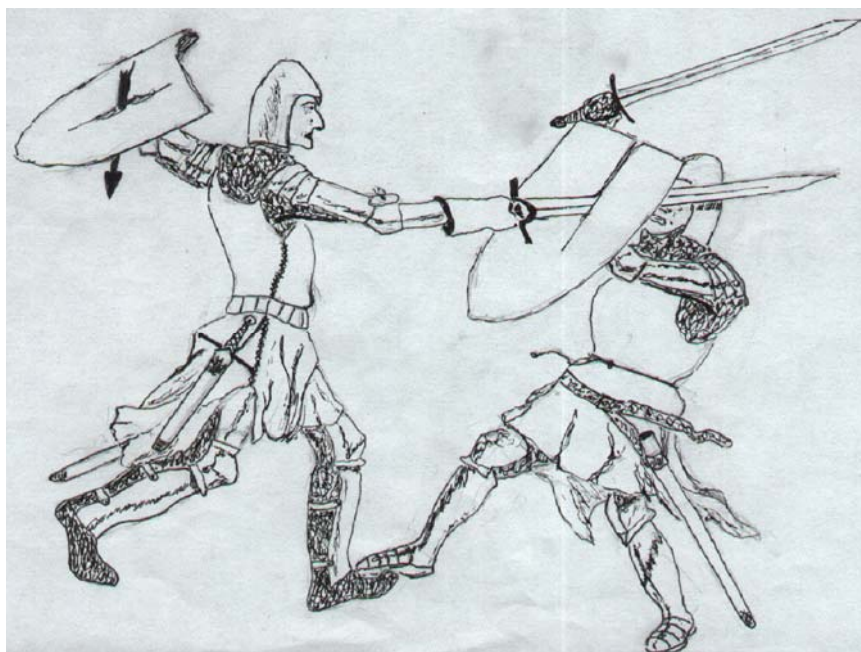
Stařec, či snad lépe kmet, se představil jako Lusteleron, modragonský učenec, filosof a badatel, jež shání skupinu zdatných mužů pro svoji potřebu. Ladot se ihned chopil slova a začal vychvalovat Nurnskou družinu. Doporučoval učenci, ať se zajde podívat na boje, a podrobně popsal oba krolly Nurnské družiny a Orglaffa, kteří si podle Lynhaardových zpráv vedli navýsost dobře. Neopomněl vzpomenout ani Aedda, jakožto výborného střelce.

Lusterelon tedy přislíbil pozvat Nurnskou družinu, samozřejmě až skončí celý turnaj, do jednoho z otevřených stanů narychlo postavených na lukách za Mondragonem, aby objasnil, proč potřebuje skupinu dobrodruhů.

Pak se rozloučil a odkráčel směrem odkud zněl třeskot zbraní, nevšímajíc si podomních prodejců a trhovců s roztodivným towarem rozloženým na pultech či jen tak na trávě nebo na rohoži. Za chvíli se ztratil malému kudůkovi z očí.

Opět jej spatřil o dva dny později na oslavě Bangordova vítězství, ježtž též večer, co skončil turnaj. Dalšího dne se konštlí handlíři, kováři a platněři a vřbec všichni obchodníci pomalu rozjedou zpátky do svých domovů. Na lukách vydrží nejděle stany s jídlem, pitím a ženami. Vydrží tak dlouho, dokud poslední skupina válečníků nenasedne na koně a neopustí mondragonské pastviny.

...směrem odkud zněl třeskot zbraní...

“Ty Orglaff, co ty viděl té kudůk”, ptal se Lynhaard trpaslíka s podivně ježatými vousy, “že za ní stále chodit?”.

”Tak za první, nejni to kudůk, ale kudůčka a menuje se Sirael. A za druhý do toho ti nic nejni. A kdyby ste mě všichni stále nepomlouvali, určitě by mě pozvala do svého srubu”.

“Tak to těžko”, ozval se Tanris, “Sem slyšel, že žije s nějakým elfem. Ten musí bejt taky máklej, jako ty, že leze za kudůčkou”.

“Tobě do toho taky nic nejni, ty, ty léčiteli”.

“Aby ti nevodpadnul ten tvuj přičarovanej fous”.

“Zavři hubu sic ti jednu vrazím řemdihem do vobličeje, že budeš potřebovat truhláře, aby ti ten tvuj ksicht přefalcoval”.

“Běžte se hádat ven”, ozval se od vedlejšího stolu Krochta korbelem zjednávající ticho, “Neslyším vlastního slova a natož ostatní”. Čaroděj se otočil k Aeddovy a Ladotovi s nimiž sdílel stůl a pečeného králíka.

“Zkrátka Krochto, Lusteleron chce, aby sme mu přitáhli železem pobitou bednu s převzácnejma svítkama a knihama, co má ležet na hromadě zlata”, shrnul Aedd jednou větou Lusteleronovu nabídku.

“Jen si Aedde zapoměl, že ten hrad, kde je ukrytý ten poklad, leží sto padesát mil v poušti kdesi na jihu”, Ladot se napil piva a mírně opilý hlasem pokračoval, “Vono to nejní už moje starost. Nemám čas, služba volá. Aspoň se sváma vrátím domů a jestli pojedete, vlastně poplujete, to záleží jenom na vás”.

“A jak se tam dostaneme? Co odměna a tak?”

“Lusteleron má vlastní loď a odvez by nás do města kdesi pod horama. Ty bysme přešli a kdesi, jak řek Ladot, sto padesát mil severovýchodně na nepřehlédnutelným kopci je pevnost, ve který žil nějaký bohatý vládce a myslitel co prej podle pověsti sepsal sedmero knih”.

“Pro mě knížka nemůže mít žádnou cenu. A pro Bangorda nebo dokonce pro Lynhaarda už vůbec ne”, vmísli se do hovoru Guldur, “ale zlato nebo zbraně to je něco jinýho. Na takovech prastarech místech můžou ležet docela...”.

“A vyhrál sem. A dvakrát. Na koni i na zemi s vobouručákem. Všem sem jim natrch říť”, křičel Bangord na celý stan.

“Kdyby ti Krochta nepomoh kouzlama, tak seš tuhej jako nikdo druhej”, jízlivě se ozval Tanris.

“Jenže to byly můj modřiny a můj tělo, který dostávalo vod nepřátel. A na tomhle turnaji náhodou nikdo neumřel”.

“Akorát málem Lynhaard, když se na něj vrhnul ten šílený kroll a rubal ho vosřím”, ozval se opět Tanris, “A pak si radši utek a už ses na bojišti neukázal”.

Vzduchem zasvištěl poloprázdný pohár a rozbil se za elfovou hlavou o zed’.

“Tak Lynhaard odstoupit. Peníze nepotřebovat, mít doma zlatou podlahu. Souboj už mě nebavit. A kdo bude posmívat, toho Lynhaard složit do prachu ke své noha”.

Tanris pro jistotu už nic neříkal a raději si šel dělat vtípky z namol opilého Cecila, který sice do Mondragonu vyrazil také, ale celý čas strávil s lahví pálenky.

“Jenže, Guldure, ty docela dobrý věci budou docela určitě hlídat docela dobrý potvory”, pokračoval v hovoru přerušeném letícím pohárem Aedd, “A né zrovna přátelský. Takže to nebudou takový parádní prázdniny jak si myslíš. Ale stejně pojedem né? Zvolíme vůdce?”.

Krocht kývl a Aedd začal trhat na kousky pergamen. Pak na svůj kousek uhlem cosi napsal a uhel podal dál. Přeložený pergamen podal Ladotovi, který mezitím udělal na stole místo. Podaný lístek vhodil do prázdného korbele. Všichni už dopsali, jen Bangord cosi psal s vyplazeným jazykem v koutě.

“Tak dělej”, pobízel krolla Krochta, “stejně všichni víme, že neumíš psát”.

“Když hlasuju nemusím umět psát”.

Bangordova odpověď Krochtu poněkud zaskočila. Vysvětlení se mu dostalo vzápětí. Ladot rozdělával lístky a již přečtené páčil na zamaštěném talíři, když tu náhle vykřikl.

“A tohle to, je co? Tak takovejhle hlasovací lístek sem ještě neviděl”, pravil Ladot a ze všech stran si útržek pergamentu pečlivě prohlížel, “Má to ručičky, má to nožičky a má to dvě vobrovský uši. Tak tahle malůvka z krollich pohádek je hlas pro našeho milovaného vůdce Lynhaarda Nepodrobitelného z Rugornu”.

Ladot se smál. Smáli se i ostatní. Jen Bangord neurčitě krčil rameny, nevěda zda se naň Lynhaard zlobí. Ten však jen mávnul rukou a otočil se k Aeddovi. “Tak zítra zajít za tím chlapem, že my čekat za, no tak řeknu já, za dvacet dnů v Nurn. Ať on tam se svou loď. My zítra vyrazit domů do Liscannor”.

* * *

V raním oparu se hory vznášely nad obzorem. Stíny pochodujících se s přibývajícím časem zkracovaly. Delší stíny patřily jezdcům, mohutné vozům naložených neforemnými balíky. Ptáci prohánějící se ve větvích stromů obtěžkaných dozrávajícími plody ohlašovali brzké letní jítro, ale dlouhý průvod lidí byl již dlouho na své pouti.

Oči všech se upírali k horám a nohy klidně snášely každý krok vzhůru, každý krok stoupající cesty. Všichni počítali pohyby nohou, očima se vpíjeli do vrcholků hor, které každou kročejí, každým otočením kola a prasknutí bičem, každíčkým nadechnutím byly blíž.

Ti vepředu pozorovali hory. Uprostřed karavany šeptem rozprávěli starci na vozech, ženy obstarávali svá dítká, která sotva věděla co znamená ta plíživá mlha strachu a mlčení obklopující prchající lid. Malá děcka nesená svými příbuznými nebo vezená na vozech tažených kravkami se poplašeně rozhlížela. Děti se pláctivě dožadovali vody. Nic nevěděli o tom, že vody je málo. Ptali se, proč se nemůže nabrat voda z říčky, kterou právě přebrodili. Dostávali stále stejnou vyhubou odpověď: “Musíš vydržet broučku. Až dál, blíž horám se napilješ z potůčku”. Nevěděli, že ona řeka, protéká několika vesnicemi, které byly vypáleny a obyvatelé vyvražděni, právě tu noc, co úrodným krajem táhla mračna dýmu hnaná větrem.

Odrostlé děti kráčeli se sklopenými hlavami. Mysleli na zvěsti, které vyslechli za večera od rodičů, přemýšleli proč starší bratr zůstal ve městě, když oni jedou na výlet. Přemýšleli, proč tolik příchozích má potrhané a zkrvavené šaty. Stejně jako ostatní vzpomínali na pohřeb krále, na zamlklé davy v Delen-Dolu, které nemohly pochopit, že po tolika letech zemřel král jinak než stářím a opět se rozhořel plamen války.

Vzpomínali jak po krátkém pohřebním obřadu začali z města odcházet lidé. Z několika prchajících rodin se stal tlustý proud hltající denně desítky mil, plazící se za záchranou západním směrem a nechávající své domy a majetek napospas nepříteli.

Skupiny lidí spojených stejným osudem dosáhli v poledne svého vytouženého cíle. Překročili první říčku vytékající z hor. Všem připadalo, že je vzduch náhle bez dýmu, vlhčí, lehčí. Kráčeli s novu nadějí, vzhlíželi k vrcholům

hor, k dravým ptákům, kteří kroužili ve velkých kruzích nad údolím, pronikavě křičeli hledajíc svou kořist na zelených loukách mezi skalisky. Pozorovali rychle tekoucí říčku, proti jejímuž proudu přišli, jejíž vodu pili.

Vozy se daly opět do pohybu a celá kolona začla stoupat nízkým svahem vzhůru. Minuli bizarní skalní útvar uprostřed údolí, ohlodaný ve svých základech vodou, připomínající jezdce s kopím na mohutném oři.

Když přišel večer, uprchlíci ulehli k prvnímu pořádnému odpočinku. Předchozí dny večeřeli studenou krmí a ráno je vycházející slunce zastihlo už na dalším pochodu. Ale dnes hořely v táboře ohně, některé rodiny postavily po dlouhé době stany, nebojíc se, že příští ráno se budou muset rychle zbalit a sníst za pochodu. Lidé spali rozestí v malém dolíku zabalení v příkrývkách, děti odpočívaly na vozech a pod nimi. Strážé procházející každou noc táborem, dnes stáli a pozorovali údolí otevírající se do roviny, jejich někdejšího domova, dnes jen spálenou zemi zoranou kopyty koní projíždějících armád a lupičů z obou nepřátelených stran, plačící zemi, kterou nikdo, až přijde podzim, nesklidí.

Slunce osvětlovalo čilý ruch. V táboře sedlali koně, zapřahali do vozů, ženy skládaly příkrývky a děti dojídaly svojí snídani. Začínal první den nenaplněný tichem strachu. Uprchlíci z měst a mnoha vesnic konečně dosáhli hor, své naděje a spásy.

Zalézali se ohně, celá kolona se chystala vyrazit. Lidé chtěli přejít hory, najít místo k dalšímu životu a znovu založit města, zplodit a vychovat děti, postavit pro ně školy.

Žena v drahých šatech krutě poznamenaných cestou, pozorovala svoji malou holčičku, ležící na voze pod plachtou, aby na ni nesvítilo ranní slunce ještě schované za mlžným oparem. Měla horečku. Žena odvázála od vozu kožené vaky a opatrně je plnila vodou z měděného žberu. Sledovala lidi kolem sebe. Dříve obyčejné zemědělce, čistíče zavalžovacích kanálů či rybáře, se kterými se setkávala pouze její služka, když nakupovala na trhu potraviny, nyní soupevníky hnané větrem osudu, pomocníky v nouzi. Přemýšlela, bude-li v budoucnu moci využít svého postavení, až se někde na trvalo usadí a lidé postaví domy.

Z myšlenek ji vytrhlo ostré zaržání koně. Pozvedla hlavu. Na okraji dolíku ve kterém nocovali, spatřila jezdce s kopím na mohutném oři. Za ním, na koni v tmavo zelené čabrce, stál ve třmenech šedě oblečený muž.

Upuštěná měděná nádoba dopadla se zařinčením na kameny a voda se vpila do země. Žena popadla svoji dcerku a s jekem prchala údolím vzhůru.

Tábor ožil. Muži a mladíci se začali chápat zbraní. Tasili meče, z vozů vytahovali dlouhá kopí s bronzovými hroty. Všichni běželi vstříc nepříteli.

Okolo muže v šedivém se nakupilo na dvě desítky jezdců, další pomalu přijížděli. Z jejich koní v ranním chladu stoupala pára a pot tekoucí po jejich bocích vyhlodával potůčky v prachem pokryté srsti.

Koně ržáli, hrabali kopyty a divoce trhali zdobenými udidly. Muži pozorovali uprchlíky. Váhali. Muž v šedém vytáhl meč, leskl se stejně jako jeho ocelová zbroj. Ostatní jen stáli, v rukách zbraně.

Obránci pomalu ustupovali, snažíc se krýt za jinými. Odevšad se ozíval křik, pláč a zvuk vzdalujících se kroků. Jakýsi mladík odhodil kopí a prchal zmateně pryč. Ostatní se dívali jeden na druhého, na jezdce na strání, na opuštěný tábor.

Jezdců neustále přibývalo. Každou chvíli se na kopci objevil další. Jejich koně nevypadali čerstvě. Jezdci měli propadlé tváře pokryté prachem a vyčerpáním. Obvazy svědčily o bojích.

Obránci stále ustupovali. Někteří se ohlíželi po mladíkovi, který se dral vzhůru do strání. Pak utekl další. A ještě jeden. Jezdci popojeli.

Dvě stovky obránců zaváhalo. V jejich řadách se kdosi zhroutil a plakal. Útočníci se dali do pohybu. Pomalu zkracovali vzdálenost, kdy už bude pozdě prchnout, kdy bude prolita další krev. Jak sjížděli strání, vytahovali meče, chystali kopí a malé kulaté štíty. Kov se třel o kov. Vrzala kůže sedel a závěsů pro kopí. Kopyta tloukla o zem. Pomalé tempo se změnilo v zuřivý cval. Zlověstný chorál smrti naplnila údolí. Uchvátila nitra obránců, trhala zbytky odvahy a cti. Další a další obránci odhazovali zbraně. Prchali. Ale jezdci byli příliš blízko.

Ranhor pozvedl svůj ocelový meč. Válečný křik se odrážel od skal, dral se údolím vzhůru, do hor, doháněl prchající lid. Přehlušil i křik dravců hledající ve skalách kořist.

* * *

Za dvacet dnů se Nurnská družina shromáždila v nedávno dostavěném přístavu. Nesl název velmi všední a to Nový přístav. U jednoho mola z mnoha, kotvila loď nesoucí název Lenn. Obchodní loď se dvěma stěžni. První byl zde Bangord, neboť bydlel v Nurnu od doby co byl vyhoštěn Krochtou, jakožto starostou, z Liscannoru. Stál tu ve své zbroji s plným vakem a opíral se o svůj obouručák. Čekal na ostatní.

Orglař nedůvěřivě vstoupil na loď po úzkém můstku až po Krochtovi, Guldurovi a Tanrisovi, kteří se již několikrát lodí plavili. Zvláště pak elf z ostrova Álfheim. Trpaslík se vody se bál a ve svém ocelovém brnění by šel ke dnu doslova jak kotva. Lynhaard ve zdraví přežil dokonce dvojnásobnou cestu na nebezpečný ostrov Kodgick a proto se v klidu nalodil. Aedd byl na moři téměř jako doma. Často se na své loďce kotvící pod jeho domem plavil po moři se svou ženou. Teď si znuděně prohlížel ráhnoví a bavil se pohledem na trpaslíka, který se snažil držet uprostřed paluby.

Poslední přibyl Cecil, vybavený množstvím lahví a objemnějším soudkem na cestu. Námořníci vytáhli můstek a napnuli několik plachet. Loď zbavená kotev a uvazovacích lan vyrazila kolem věží na otevřené moře.

Ladot se neukázal, ač často jezdil se svým vozem do přístavu nakupovat nejrůznější tovar, zvláště pak solené ryby. Asi opět seděl v chládku v mřížovém stínu za urážku nabubřelých velitelů.

* * *

Zápis ze dne třináctého, měsíce osmého roku sedmiset padesátého třetího

Nemám mnoho času nových událostí do této knihy zanášeti, neb práce je dosti a nejen kol shánění potravy, kteroužto já neobstarávám, anobržto nejsem

lovcem, ale především kol uklidňování bláhových hlav. Nuž tedy k neveselým událostem dnů posledních.

Po několika týdnech přechodu hor, kdy stezku mrtvoly těch co nevydrželi trýzeň hladomoru značily, či jim osud cestu v podobobě dravé šelmy či uvolněného balvanu zkřížil, dorazili jsme k velkému podhorskému jezeru, jež od nynějška se zove jezerem Naděje. Jak se kolona jala sestupovati z hor a slunce svoji tvář na hladině vodní zrcadlilo, ve všech trýzněných duších vykvetla nová naděje vykvetla. Když už nebylo kam se navrátit, alespoň k budoucnu je dobré obracet svoji tvář.

Ale nebylo vše tak dobré, jak ponejprve se zdálo. Rozepře vznikat začaly, zda vzít vděkem za toto místo, či snad svoje kročeje s proudem řeky pramenící z horských vod směřovati a pokračovati do míst úrodnějších a netolika hornatých, neboť náš národ, národem úrodných rovin jest. Já, zastával jsem názor pokračovati dále, avšak Balhard zůstat zde chtěl a obživu v jezeru a v lovu v lesích okolních hledati hodlal. Já, namítal jsem, že rybolov na jezeře bude jistě stejně dobrý jako na řece pramenící z něj. Ale na Balhardovu stranu se přiklonili lidé příliš unavení na těle a na duši, než aby skládali naději do dalšího, třebaž marného, putování. A tak náš lid po několika dnech se rozdělil.

Tento krátký zápis píše třetí den od doby, kdy se cesta našeho lidu rozdělila. Pomalu postupujeme podél řeky Červených ryb, jež byla pojmenována dle ryb hojně oplivajících v křišťálových vodách průvodce našeho. Jsme nuceni překračovat řeky jiné tekoucí z hor, ale zatím naši cestu ni žádná neštěstí nepostihlo. Snad Silhava požehná naši pouti a najdeme místo, kde budeme moci nové obětiště a později i svatyni poblíž řeky vybudovati. Je mým přáním na rozvíjející se město s již kamennými budovami ležící poblíž řeky popatřiti. Pak budu moci v klidu z tohoto světa sejíti a svým unaveným kostem v zemi odpočinout nechati. Místo příhodné pro výstavbu našich obydlí nalezneme-li, nebude mé přání pouhým snem, nýbrž...

Starý muž dočetl ohořelý pergamen. Po chvíli váhání jej opatrně zasunul do kožených desek. Vytáhl jiný, stejně poničený a dal se do čtení. Když padl soumrak, zapálil na stole svíce ze včelího vosku a pokračoval ve studii. Přečetl několik dalších listů, vytáhl z malé poličky i slabou knížečku. Chvilí v ní listoval. Našel stranu za níž se táhly jen nepopsané listy. Opatrně smočil brk v kalamári a dal se do psaní.

22.10.1040

Opět se snažím pokračovat v zápiscích jako to dělali naši předchůdci. Je pravda, že už jsem týdně nenapsal ani řádku, ale stejně se nestalo nic zajímavého. Ale dneska sem připlula loď, se jménem Lenn na boku. Myslím, že je to tatáž loď, co asi před třemi lety kotvila u Macharitu na druhém břehu řeky. Vystoupila z ní podivná skupina lidí. Vlastně lidí není to pravé slovo. Nám podobní, alespoň vzrůstem a tak, byli čtyři, vlastně pět. Ten pátý byl jemné tváře a ušlechtilých rysů, ale řval strašně nahlas a v tu ránu byl jeho krásný zjev pryč.

Další dva byli o dvě hlavy větší a tak širokou hrud' nemají ani naši buvoli. Měli obrovské uši, třímali těžké zbraně a byli ověšeni železem, pro nás tak vzácným kovem. Dlouho se nezdrželi. Nakoupili poníky a zásoby potravin. Ptali se na cestu

do hor. Opravdu nevím co tam chtějí dělat. Jestli půjdou dostatečně dlouho nejdou akorát hroby Balhardových lidí, ze kterých zbyly jen hromady kamenů. A místa, odkud náš lid přišel, jsou teď místem zlých sil a semeništěm démonů a d'áblů. Myslím, že se nevrátí, stejně jako ti před třemi lety, kteří vyšli stejným směrem.

* * *

Zase bylo vedro k padnutí. Slunce sálalo nad kamenitou plání a proudy horkého vzduchu stoupající od země dávaly krajině ráz neskutečna. Okolní kopce jakoby se pohybovaly a skály stovky letohlodávané pískem dostávaly tvar mýtických zvířat. Kolona sedmi poníků a osmi lidí loudavým krokem minula stojící postavu.

Tanris už notnou chvíli hleděl k jihu. Neustále si otíral zpoceně čelo a v duchu láteřil.

“Hej stůjte”, ozvalo se ze zadu a družina se pomalu zastavila. “Už vim co to vidím”, pokračoval Tanris v křiku, “To nejni kámen, na co sem to furt čučel, to je nějaká stavba. Řek bych, že je to věž, či co”.

Druzi na sebe unaveně pohlédli.

“Ale ten chlap, co nás sem poslal, tvrdil, že ten hrad je na skále. Jediný v okolí, a ne někde v rovině”, pronesl Guldur, “A navíc jsme neušli víc jak šedesát mil”.

“Padesát pět”, řekl Krochta a dál si čistil oděv od prachu.

“Tak padesát pět”, přidal se Orglaff, “ale jistý je, že ta věž na jihu, rozhodně nejni cíl naší cesty. Tak tam přece nepudem”.

“Ale mohli by sme”, ihned odvětil Tanris, “Třeba tam bude někde voda, doplnili by sme zásoby a nemuseli by sme chlemtat tuhletu voraženou vodu”.

“Stejně tam hospoda nebude a kořalka ze skály nepoteče”, ozval se Cecil a zamyšleně pozoroval krátké stíny vrhané poníky na hrubý štěrk.

“Věž jako věž, ale stín tam určitě být”, zabručel Lynhaard a pak zařval: “Točit na jih, jít směrem k věž”.

Bangord pokrčil rameny, upravil si opasek a s uzdou v ruce vykročil za ostatními.

Další den, kolem poledního, stála družina půl míle od věže postavené z bílého kamene. Přímá cesta nebyla již možná. Druzi shlíželi do obrovské skalní pukliny táhnoucí se od jihozápadu k severovýchodu, která rozdělovala nepřilíš vysoký kopec na dvě části.

“Téda”, přerušil ticho jako první Cecil, “no řek bych, že to bylo nějaký město. A protejkala tudy řeka a sposta malejch potůčků...”.

“To byly zavodňovací kanály”, dovysvětlil Krochta.

“...a támhle uprostřed, co rostou ty stromky v tom d'olíku co je teď to bahnisko, byl rybník...”.

“Spíš jezero”.

“...a naproti nám je celá ta skál plná jeskyní od shora až dolů...”.

“Tak to budou nejspíš vytesaný obydlí”.

“...no tady to vypadá úplně jako po zemětřesení. Vydíte ty pruhy kamenů a zhroutený skaliska, co bývaly ty jeskyně. A řek bych, že pod tou bílou věží...”

Hmm, to je divný, že ještě stojí, když celý město je takový pobořený, sem tam se už sesula půda a z baráků zbyly jen trosky...”.

“Tamten dům přímo pod věží, vypadá taky velice zachovale”.

“...pod tou věží bílou, řek bych je hřbitov nebo co...”.

“Spíš pohřebiště, jasně tam vidím několik hrobek”, ozval se tentokrát Tanris, “Pudem je vyplundrovat vůdče, né?”

“...to sem si nějak zaprášil hrdlo tím proslovem, musím se jít napít něčeho pořádného. V zavazadlech mám pár lahví pálenky”, pravil spíše pro sebe Cecil a odebral se k poníkům zanechaných pod skalami na okraji obrovské rokle.

Nikdo

Alwynn Bílá ruka

Neznámé město.

Starší muž ulehl na postel.

Zachumlal se do peřin.

Byl sám.

Meč zasvištěl.

Smích.

Strach.

Jeskyně!

Divčí tělo.

Teplo.

Radost!

Štěstí.

Krev. Krev.

Světlo.

Zrůdy.

Tma.

Popraviště.

Nekonečno.

Pád. Let.

Néé!

Výbuch.

Muž se probudil. Bylo ráno. Vstal.

Pohlédl z okna. Z výšky viděl pulsující město.

Znechuceně odplívl.

Zavřel oči. Viděl nekonečno.

Po chvíli zamrkal a pohledem sklouzl na stůl.
Ležela na něm prázdná láhev vína a zlatá koruna.

“Nejdřív sejít dolů, poníci trávu budou moct pást a pak se vidět. Zkusíme to zprava. Nahoru k věž se dostaneme po cestě co já vidět ve skále”.

“To sou schody”.

“To snad jedno. Schody vedou nahoru. Cesta vede nahoru. Schody vedou k věž. Cesta vedou k věž. Když my jít tamtudy nahoru dostat se k věž, takže schody a...”.

Lynhaardovo řečnění přerušil výkřik od místa kde stály poníci. Aedd vyskočil, Orglaff ihned sáhl po zbrani a Bangord uchopil nejbližší kámen, neboť jeho obouručák byl na hřbetě jednoho z tažných zvířat.

“Vy zvířata, vy nečistý nelidský bastardi, chcípnete v křečích! Kdo z vás mi sebral mí poslední tři flašky pálenky. Okamžitě mi je vraťte! Slyšíte mně? To by se vám líbilo pít za cizí kvalitní nurnskou kořalku, co? Co tak civíte? Koukejte mi je vrátit nebo se neznám”.

Cecil se dopotácel k družině která už opět seděla. Jen Orglaff svůj palcát nezandal a Bangord kámen taky nepustil. Zvykli si vidat kouzelníkovy výlevy zlosti způsobené nedostatkem pálenky.

“Cecile vždyť jsi vypil poslední láhev před osmi dny, a ráno jsi nás všechny obviňoval, že jsme ti je vypili”.

“Ve jménu Bílý ruky a mistra Alwynna, vraťte mi chlast nebo vás všechny podřežu, vy mutanti. A budu tančit na vašich hrobech a mistr Alwynn bude na mě pět chválu a založím Bílé království a... a...”.

Cecil nevěda co říci kopl do písku. Zvedl se oblak prachu a kamení, který dopadl na Orglaffa.

“Zavři hubu sic ti jí ucpu pískem”, přerušil plačtiví výlev Orglaff. “Neslyšels, co řek Krochta. Sám sis pálenku vypil. Jestli mě eště budeš svým křikem votravovat, tak si zatančím dupáka na tvý mohyle, člověče”. Aby svým slovům dodal váhu, dupl trpaslík okovanou botou do písku.

“Tak snad aby sme slezli dolů”, promluvil po chvílce ticha Aedd a dál pozoroval dno skalního města. “Ta trocha zeleně pro poníky stačí a kdyby sme v tom bahnisku vyhloubili jámu, mohli by sme se napít i my. Jestli ti nebude Orglaffe vadit, že bude trochu kalná”.

Trpaslík jen mávl rukou a spolu s Guldurem připravovali poníky na další pochod. Druzi vyrazili. Poníci šli jen co noha nohu mine. Když kolona ušla sto sáhů, Cecil se konečně zvedl z prachu. Smutně pohlédl na prázdné ruce. Nevěděl kdy naposledy ochutnal alkohol. Posledních několik nocí se proměnilo v jedno nekončící vyprahlé poledne. Vztyčil hlavu a se svou bílou myšlenkou se vydal plouživým krokem za ostatními.

* * *

Slunce se koupalo v záplavě červánků. Obloha se pomalu měnila v modrou, pak tmavla. Krev na dlažbě náměstí černala, pomalu se vsákávala do země. Po zničeném městě se potloukali tlupy žoldáků. Královská vojska tábořila daleko za městem. Velmi daleko.

“Sem slyšel, že bitevní pole sou vždycky úrodnější než vobyčejný pastviny. Jen se hůř voraj, jak furt v jednom kuse vyvoráváš nějaký lebky a hnáty”.

“Tak až dostaneme žoldovný, tak si tu na jaře, až to tu všechno schnije a přestne smrdět, postavíme barák a budem pěstovat vobílí”.

“Tobě se nelíbí bejt žoldák nebo co? Hele radši se napij. Je tam tak akorát na dně”.

“Pudem chrápat, né? Přespíme v támhle tom baráčku, co ještě stojí né? Ráno ho zapálíme a vypadnem vodsud. Stejně tu nic dalšího nenajdem”.

“Hele, slyšels to?”

”Jo slyšel a co má bejt. Zase někdo někoho podříz kvůli lupu. Dobřes ten barák vybral Narsho, má dveře, můžem se zamknout”.

“Já bych držel hlídky. Každěj dvě hodiny a do rána sme v pohodě. Nerad bych se probudil s něčí kudlou ve střevech”.

“Houbelec, zamknem se a hotovo. Stejně seš tak vožralej, že bys hned na hlídce usnul”.

“A ty seš snad střízlivej?”

”Jasně, že né. Voslavovat se musí, zvlášť když jsme vyhráli, pytle máme plný lupu, vlastně kořistnýho, ve městě nás čeká vodměna a ženský”.

O blízkou zeď se roztříštila prázdná láhev, pak další. Čtyři muži se stěží dopotáceli k domu. S hlasitou ranou uzavřeli vchod. Po chvíli naplněnou zpěvem oplzlých písní usnuli. Na střepy skla se odrážely paprsky vycházejícího měsíce.

Kdesi na severu ve skalách, kde se rodila řeka se zvedl vítr. Vanul k jihu stále se zvětšující silou. Zvedal prach, spadané listí. Hnal a trhal, opětovně skládal a tlačil obrovskou hradbu těžkých mraků. Vítr zesílil. Rval větve stromů, převrátil vůz naplněný majetkem vyvražděných rodin, vyvracel stromy. Hromovým rámušem ohlásil svůj konec jediný stojící dům v Dahru.

V Delen-Dolu stále vládl klid. Mnoho mužů spalo, jiní pozorovali zachmuřenou oblohu a v alkoholovém opojení se ptali sami sebe, jestli tahle válka stála za to a jestli neměli raději zůstat doma. Když se zřítíla skála u východní brány pod nápořem vichru, bylo už pozdě. Koryto řeky se začlo rychle měnit, rostlo, pohlcovalo spálená pole, základy domů. Měsíc překryly těžké mraky s neuvěřitelnou rychlostí. Poslední déšť padal na Delen-Dol.

* * *

Na dno skalní rozsedliny, jejíž obě stěny tvořily mrtvé město, dorazili Nurnští před večerem. Kameny a řídkou vegetaci pomalu pokrývaly stíny, jak slunce ustupovalo z cestí noci. Poníci se hladově vrhli na trávu v okolí několika bahnitých louží. Aedd pahýlem uschlého stromu ryl v bahně a zkoumal jamku plnicí se vodou. Když poslední paprsky zmizely ve skalách nad městem, Guldur zavedl poníky do jedné vyhloubené jeskyně. Ostatní hledali přístřeší, pokud možno bez písku, který se za dlouhá léta dostal téměř všude.

Po horkém dni neobvykle chladnou noc, trávila Nurnská družina v jednom z mnoha skalních obydlí. Chodby vedoucí do nitra skály si nikdo pořádně nevšímal. Všichni se natáhli ve dvou místnostech s okny, kdysi tvořící část prostorného příbytku, jednoho z mnoha. Bangord odkopal vyschlé kusy rozpadlého nábytku.

Lynhaard rozdělával hlídky, pak si lehl a za chvíli se pustou nocí neslo jen těžké oddychování.

Jediný kdo nespal byl Cecil, za hodinu a půl měl vzbudit Tanrise. Pozoroval noční oblohu pokrytou hvězdami, bez mraků. Vnímal ticho mrtvého města. Oprostil se od všech hluků nočních tvorů, od oddechování zmožených lidí i nelidí. Myslel na něco krásného. Na kulatou plnou láhev, na pěnící korběl piva. Náhle Cecil uslyšel smích. Ženský smích. Kouzelník poplašeně zamrkal. Od vchodu se blížilo světlo, slyšel měkké kroky obuté nohy. Cecil se posunul co nejbližší ke zdi a přitáhl si přikrývku ke krku. Do místnosti vstoupila dívka ladných tvarů, s kaštanovými vlasy. S lucernou v jedné ruce a s tácem v druhé, se s milým úsměvem na rtech blížila ke kouzelníkovi.

Na stříbře stálo několik korbelů. Cecil se usmál a vztáhl ruce k dívce jakoby vzýval božstva. V místnosti se rozsvětlo. Objevil se stůl, lahve, soudek s kořalkou. Cecilovou hlavou proletěla omamná vůně. Jídlo ze stolu se stáhlo do kouta, trochu se odsulo i těžké jižní víno a korbele piva. Uprostřed zůstalo několik lahví a hlavně dřevěný soudek. Cecil spal.

“Vstávat zmetku. Tak se probudit”, řval v plném dením světle vůdce na chrápajícího Cecila, “Jak to, že ty usnout”.

“Dyť se nic nestalo”, pravil omámeně kouzelník a šmátral kolem sebe.

“Až v noci něco přijít a ukousnout něčí hlavu tak já ukousnout hlavu tvoji”.

“Jestli to nebude tvoje hlava, ta první”, řval z venku Tanris a nahlížel oknem. Pozoroval Cecilův přihlouplý, ale šťastný úsměv. “Že ty si Cecile našel nějakou flašku a v noci si ji vypil”.

“Náhodou sem našel celej soudek, několik flašek a toho piva...”.

“Zavři hubu. A davát si pozor. Všude tu štíří jak vepř. Mohl by jeden přijít a ukousnout ti hlavu”.

“Tak velký nejsou a nebezpečný taky ne”, řekl Aedd, “Boj se nás. Ale jednoho by určitě sežrali. Abych nezapomněl, vůdče, na konci týchle chodby je pramen. Je to jen takovej čůrek, ale k napití stačí”.

“Tak se konečně sbalit”.

Zvenku se ozval udivený výkřik. Hned nato Guldurův hlas: “Všichni ven! Ostatním na pomoc. Potvora jakási”. Guldurův křik se vzdaloval. Lynhaard vytasil meč a běžel chodbou ven. Aedd proskočil oknem. Po dopadu vytáhl luk a na tětívu nasadil šíp. Pak se zadíval směrem za utíkajícím Tanrisem a Guldurem.

Z obrovské díry v pobořeném domě uprostřed údolí se na světlo dral obrovský štír. Chitinovým pancířem plným trnitých výrůstků odhrnoval vyschlé slubky mnohem menších štírů. Hnal se na Krochtu, Bangorda a Orglaffa, kteří, dříve než se stačil Cecil probrat, se zašli podívat do onoho domu.

“Orglaffě, naběhni mu zprava”, řval Bangord a snažil se zarazit svůj obouručák mezi brnění chránící obludu. Od Krochty se jasně zablesklo. Přiběhl Guldur, po něm Tanris. Přiklusal Lynhaard s Aeddem.

Když boj skončil, přibyl i Cecil. Svůj majetek táhl v houni, nestačil si ještě vše nacpat do vaků, ve kterých včera marně hledal kořalku. Ale dnes po láhvi moc netoužil. Vzpomínal na večer strávený v hostinci, kde sám v tichu upíjel bez

*...Guldur si prohlížel výjevy bitev vetkané do
rozpadajících se gobelínů...*

zbytečného řevu opilých návštěvníků. Ze snění ho vytrhla Lynhaardova věta, ze které pochytíl pouze své jméno.

“Už na hlídce neusnu”, odpověděl pohotově Cecil, ale smích mu byl odpovědí.

“To doufám, že už neusneš, ale teď vem lucernu a zapal ji, protože jak řek vůdce, jdeme se podívat do baráku. Tak aby sme viděli do každého rohu”, vysvětlil Krochta znovuprobuzenému Cecilovi.

Podle prostorného sálu plného vyschlých lavic a zdobených stolů, se zdálo, že dům sloužil jako shromaždiště lidu pro hry nebo slavnosti nebo také pro soud. Všude stálo po kotníky písku dovnitř navršené větrem zkrze díry ve střeše a ve zdech. Prohlídka domu se zdála téměř marná, ale při odchodu si Tanris povšiml temného výklenku v rohu. Opatrně sáhl dovnitř. Na světlo Cecilovi lucerny vytáhl malou okovanou truhličku. Ani zamčená nebyla. Všichni se okolo elfa nahnuli v očekávání první kořisti v mrtvém městě. Tanris truhlu otevřel. Družina obdivně zahučela.

“Ukažte”, promluvil Aedd a sáhl po rubínu velikosti krollovi pěsti, “já se na něj podívám”.

“Já ho našel, já ho vezmu k sobě. Je to první co sme tu našli a takovejhle rubín musí mít pořádnou cenu”.

“Řek bych, že tě zklamal Tanrisi”, promluvil opět Aedd po chvilce zkoumání, “To nejní žádný rubín. Spíš to vypadá jak kus skla. Podívám se na něj ještě venku”.

“Ale k něčemu to musí být”, brumlal Orglaff, když druzi vycházeli na denní světlo, “Přece by to ty lidi co tu žili neschovávali do truhly a do výklenku, kterej dřív sloužil jako tajná skrýš. Kdyby zdi nepopraskali, tak by Tanris nic nenašel”.

“Třeba to je magický, určitě se s tím dají dělat divy”, ozval se opatrně kroll Bangord.

“Nemyslím”, pravi Krochta pozorujíc předmět proti slunci, “Níjak nereaguje ani z něj nic necítím”.

“Kamínek nechat si Krochta, třeba my najít odpověď jinde. Když ne v hrobech, teda jestli hroby jsou hroby a Tanris nevidět jinak, třeba v bílé věž. Tedy k bílé věž”, oznámil všem Lynhaard a vydal se k přízemní budově za níž vedly schody vytesané ve skále kamsi vzhůru.

Stoupání po nepravidelných stupních ohlazených od větru nebylo příjemné. Ač byl začátek podzimu, zde na jihu se slunce opíralo do zad dobrodruhů s pořádnou silou. Skály sálaly teplem. Družina stoupající po jižní stěně se snažila držet co nejdále od rozpadlého zábradlí. Nikdo nehodlal riskovat pád z neustále se zvyšující výšky.

Konečně Nurnští dorazili na prostranství pod věží. Všichni se rozvalili do písku nebo usedli na zbytky budov a hradebních zdí. Lynhaard si sedl zády k ostatním. Nechtěl, aby mu kdokoliv viděl do obličeje, zvláště ne Tanris. Kroll byl bledý v obličeji a třásl se mu kolena. Najednou si připadal příliš starý. Stěží popadal dech. Ale když se podíval po ostatních, truchlivost ho téměř opustila.

Krochta seděl odvrácen ze stejného důvodu jako Lynhaard, Orglaff se válel na zemi a neustále klel, Cecil se zhroutil už na schodech, ani nehledal stín jako ostatní. Bangord ztěžka oddechoval a díval se z výšky na poníky pasoucí se v okolí bahnitého zbytku jezera. Jen Aedd, Guldur a Tanris procházeli mezi troskami a pokřikovali na sebe. Lynhaard chtěl na ně zavolat, chtěl se jít podívat do věže a nechat ten celý parný den venku, ale selhal mu hlas. Nikdo jej neslyšel. Jej Bangord tázavě zvedl obočí. Lynhaard mávl rukou, spíše jen tak pro sebe, a přesunul se do stínu vrhaného zbytkem zdi. Chtěl trochu pojit a napít se vody z podzemního pramene. A dát odpočinou nohám.

Lynhaarda probudil Tanrisův rozhovor s Bangordem.

“Jestli ty dveře Aedd nevodevě tak je vyrazíme”, hřměl elf, “Nebo je rozsekáme na cucky”.

“Zkoušel jsi na ty dveře zabušit? Né? Dyt' je to pěkně tlustý dřevo. A ke všemu pobytý mědí”.

“Ale dovnitř se musíme dostat. Ještě jsme nenašli žádný zlato”.

Lynhaard ze zvedl z prachu. Cítil se odpočatý. Pohlédl na oblohu jak postoupilo slunce a vydal se k hloučku postávajícímu u vrat.

Bangord měl pravdu. Vstup do věže byl přehrazen masivní branou zasazenou do kamených zdí. Klečící Aedd se pachtil se zámkem. Když se ozvalo suché cvaknutí, Aedd se narovnal a se samolibím úsměvem zvolal: “Kocour není doma, myši mají rej. Račte vstoupit vznešené panstvo. Pán hradu vás již očekává”. Rukou rozrazil dveře a do kamených útrob vpustil sluneční světlo.

Druzi vešli dovnitř. V čele spěchal álfheimský elf a zkušeným zrakem zkoumal stinné výklenky s různými předměty z leštěného kamene, bronzu a mědi. Poslední se ploužil Cecil. Nikdo nepotřeboval světlo z jeho lucerny, neboť do nitra stavby světlo proudilo množstvím vysoko zasazených oken. Guldur si prohlížel výjevy bitev vetkané do rozpadajících se gobelínů na stěnách okolo trůnu uprostřed prosvětleného sálu. Krochta pátral po knihách nebo svicích v jedné z mnoha místností spodního patra věže. Nalezl však jen vypážděnou knihovnu, množství psacích brků z cizokrajných ptáků a vyschlý kalamář. Na nábytku, na ustlaných postelách, na zdobeném trůně, všude ležel prach. Vše vypadalo, jako by lidé odešli na jakousi slavnost a každou chvíli by se měli navrátit do tohoto sídla prastarých králů. Jen hromádky písku pod okny a zkáza staletí trvajícím suchem svědčila o opaku.

Aedd se nevěnoval hledání ceností, ale zabýval se dalšími dveřmi. Nalezl schody stoupající vzhůru.

“Vypadá to, jako by se někdo snažil dostat se ze zhora dolů”, poznamenal Orglaff a ukazoval na šrámy ve dveřích.

“A jak se tam asi dostal? Vyletěl na ochoz nebo co?”.

“Třeba tam Tanrisi, jednoduše vylez. Kdybych se snažil, tak se tam taky dostanu”, odvětil Aedd.

“A nebo se tam ještě jednoduše přenes kouzlem”, přidal se Krochta.

“Anebo uměl létat”, řekl Guldur, “Na těch kobercích na zdech jsou vyšitý, nebo vetkaný, nebo co, nějaký lítající šelmy”.

“Na co ty koukáš”, ozval se ihned Tanris, “Kdybys radši hledal zlato a nekoukal co kde lítá”.

“To snad jedno. Jít nahoru přece”, ukončil propukající hádku vůdce, “Cecile zapálit lucernu, na schodech žádná okna”.

Po točitých schodech družina vystoupila do místnosti z níž vedly jen další dveře na ochoz. Bangord, který šel první se na prahu zarazil.

“Kresby jakési”, pravil kroll, když do něj zezadu začal strkat o značně menší kus trpaslík Orglaff, “Skoro číst neumím. Ale písmena poznám, ale tomuhle vůbec nerozumím. Jenom těm obrázkům”.

“Tak jít dál. Lynhaard chtít taky vidět”.

Družina se nahrnula dovnitř a mlčky si prohlížela kresbu či spíše rytinu vyobrazenou na dlažbě. Podlahu pokrývala hvězdice s dvanácti ostrými paprsky rozbíhajícími se od sloupu z něhož ústilo schodiště až téměř ke stěnám věže. Každý hrot byl popsán podivnými znaky. Kročeje Nurnských přecházely po symbolech a podivných dříčcích ve vrcholech hvězdy. Runy nejvíce připomínaly potrahanou pavučinu v ranním oparu. Ani Krochta, jakožto čaroděj, nikdy neviděl takového písmo.

“To nejní písmo”, řekl Krochta po prozkoumání několika nápisů, “Nenašel jsem jediný dva znaky, který by vypadaly stejně. To spíše vypadá na práci šíleného kameníka”.

“A co díry? A znaky?” dožadoval se vysvětlení Lynhaard, “Tady košík, srp, hvězda, měsíc a slunce, kytky...”. Lynhaard přecházel po vrcholech. Když zašel za sloup, překvapeně vydechl. “Huh. Tady zasazen v díra kámen. A žlutý. A vypadat, že pod tím písmena”.

“To je už jasný”, řekl Aedd, když s ostatními došel k vůdci, “Když do té díry vsadíš kámen, tak se ty čmáranice uspořádají a můžeme si to přečíst. Jeden kámen máme, tak to hned vyzkoušíme”.

“Jó? A co se stane, když ten kámen dáme špatně, no?” protestoval trpaslík, “Co když mě to promění v žábu nebo v žízu?”

“Vono by se vůbec nic nestalo”, utrousil Tanris tak, aby to nikdo neslyšel, takže to zaslechla jen půlka družiny.

“Orglaff mít pravdu. Zkusit najít další a pak se uvidět”, rozhodl vůdce, “Můžeme zkusit pohřebiště, co vidět z věž odsud. Ze shora”.

* * *

Zmatené černé myšlenky se pomalu draly vzhůru, k vědomí. Sen naplněný krví, mračny krkavců vznášejících se nad bitevním polem, rudým svítáním zániku města a strašlivou nenávistí pomalu klesal ke dnu a usazoval se ve vzpomínkách.

Kdosi, komu se zdál tento dlouhý krutý sen jen ležal a vzpomínal kým je a co se skutečně stalo, když byl raněn. Pamatoval si převoz do města a ustarané tváře felčarů královského dvora. Pamatoval si slzy svojí dcery, kvůli které vlastně vypuklo celé válečné běsnění. Ještě cítil dotyk měkkých prachových peřin plněných polštářů pod hlavou a slunce svítící skrze dlouhé vykýře Bílé věže na jeho lůžko. Pak si dokázal připomenout pocit odcizení vlatního těla a lehkosti, když odpočíval

pod vlivem omamných bylin. Pak jen pomálé propadání do modravé prázdnoty. Tehdy myslel, že umírá.

Ale co dělá v rakvi? Tělo uvězněné v obvazech?

Pohřbili mě. Oni mně pohřbili. Jak dloho už tu ležím. Snad jen hodiny. Copak ti felčáři nepoznají mrtvolu. Za co je jen platím.

Další a další myšlenky neodbytně kroužily hlavou krále Delen Dolu. Stále rychleji. Zkusil se pohnout. Jak nic rozerval práchnivé obvazy na nohách. Rukou zašátral před sebe. Nahmatal kamenou desku. Hnán neuvěřitelnou silou strachu pomalu posunoval víkem sargofágu. Po zaskřípání se ozvala rána jak kamenný blok dopadl na zem. Tesaná písmena pokryla pavučina prasklin. Mramorová dlaždice pukla.

Král hnáný neznámou mocí prchal pryč od svého hrobu. Raději na nic nemyslel. Jen bušil do malých dveří. Podzemní pohřebiště ožilo. Všude se ozývaly zoufalé rány probuzených. Stále další a další sargofágy zůstávaly prázdné a jejich ubohé vnitřnosti se pohybovaly po místnosti s myslí zaplavenou děsem. Snažily se vyhovět vábení čehosi neznámého. Pak se z podvědomí vzedmuly vzpomínky na sen.

Černý kámen žíznil, volal a vábil. Dávno mrtvá msta se probudila, rostla, sílila.

První dveře povolily. Král vpadl do místnosti osvětlené věčným ohněm. Jejich zář osvětlovala prázdné lůžko upravené z pokrývek a plášťů. Král stál u stěny, na krku se mu houpal v bláznivém rytmu bronzový přívěšek ve tvaru ryby. Snažil se uklidnit. Snad i dýchal. Nevěděl. Snažil se vzpomenou na něco strašlivě důležitého. Bylo to slovo, jedno jediné slovo složené z pár písmen. Mělo něco společného s životem a smrtí a s domem, ve kterém se nacházel. Dům Smrti? Ne, znamenalo to určitou hranici mezi bytím tady a tam. Místo kde se tyto dvě věci mísí. Pohřeb? Sargofág? Ano už je blízko. Mumie? Mumie? Mumie!

Pak pochopil. Pomalu zvedal své ruce proti ohni. Pozoroval černé siluety zakřivených pařátů na krvavém pozadí plamenů. Chtěl křičet.

Zoufalé vytí přerostlo v strašlivý řev. Tříštil se o trosky kamenné sochy, o mlčenlivý černý balvan. Křik se stále rozrůstal. Strach se změnil v hněv. Hněv se přerodil v nenávist.

* * *

Pohřebiště vypadalo jak zatopená vesnice v jezeru písku. Sem tam čněly náhrobky zaoblené větrem. Pod většími hromadami se mohly skrývat dávno rozpadlé hrobky, jejichž vnitřnosti dávno vyplnil všudepřítomný prach. Jen několik hrobek rozhozených kolem zasypaných zdí se zdálo, jakoby nad nimi čas neměl svou moc. Stejně jako věž, jako dům, okolo kterého Nurnští ráno stoupali, tak i hrobky vypadaly postavené jak před padesáti lety.

Druzi nakukovali do hrobek vyvrácenými dveřmi zpola naplněné pískem. Hledali truhly, které mohly skrývat broušené kameny z neznámého materiálu skrývající tajemství věže pyšně se tyčící nad prázdným městem. Pátrali po skrytých prostorách kolem poničených náhrobků znesvěcených těl. Nenašli ničeho, ani hledaných kamenů ani žádných šperků.

Jen duchové se skrývali v zákoutích hlídající zbytky těl zničených kýmisi před lety. Šmátrali svými nezasažitelnými pařáty po všech nevítaných návštěvnících.

Zbývalo prohledat osm hrobek stále chráněných dveřmi a mřížovým. I zde Nurnské vítal všudepřítomný prach, neznámé nápisy a vyschlé mumie na zdobených stolcích z kamene s motivy plynoucí řeky a skal. Stropy nebo alespoň jednu stěnu každé z hrobek zdobil obraz muže se čtyřmi rybími ocasy místo nohou. Vyobrazený muž, snad patron města nebo bůh, ke kterému se zdejší lid modlil, nesl v jedné ruce hliněnou misku a v druhé třímал tmavý mrak. Se stejným obrazem se družina setkala již ve věži, hlavně na vyšívaných kobercích zavěšených na zdech, které se však při sebemenším dotyku rozpadaly.

Jen ve dvouh hrobkách slavilo hledání úspěch. První, obrovská hrobka skládající se z pěti menších místností přilákala dobrodruhy právě svou velikostí. Ve střední místnosti se oba krollové s trpaslíkem a elfem dlouho pachtili se sochou onoho polorybího muže. Z dutého podstavce Aedd vytáhl schránku chránící další kámen, tentokrát zlatavé barvy. Druhý nalezený kámen, barvy rašících bukových listů, ležel v truhle ukryté ve stínu hrobky na římse nade dveřmi.

Jedinou kořistí, chřastící v tlumocích Nurnské družiny, byly zručně zhotovené šperky z mědi a bronz, z kovů, které v severních zemích mají pramalou cenu.

Schylovalo se k večeru, když se druži, plni šrámů od dotírajících obyvatelů pohřebiště, se vrátili do věže, aby zde přečkali druhou noc v prázdném městě.

“Já bych hledal další kameny, nebo bych vyzkoušel ty co jsme našli”, rozprávěl Aedd s Krochťou na hlídce.

“Ty bys pořád zkoušel ty tři kameny...”, odpověděl ospale Krochta.

“Čtyři, zapomínáš na ten kámen co měl u sebe ten mrtvej chlap. Teda jeho kostra co ležela kus pod věží. A ještě leží. Aspoň doufám”.

“Právě, že ležela kus pod věží a chyběla lebka. To byl určitě von, co tam dal ten žlutěj kámen. A ten hnědej tam ani dát nestačil, protože mu uletěla hlava. A Aedde, všimnul sis, že ten chlap měl u sebe zlato? Kromě šperků co vytáh z nějaký hrobky. A ocelovej meč?”.

“Hmm, a co má bejt? Meč má z nás každej a trochu peněz taky. Kdyby tu umřel Orglaff, tak by za pár let vypadal stejně”.

“No jo Aedde, ale pohřbený v hrobkách měli u sebe jen bronz a měď. Žádný zlato, žádnou ocel. Řek bych, že tahle civilizace byla trošku zaostalá. A další věc. Proč nevybral další hrobky, bylo toho tam za pár tisíc, i když je to váha. Žizní neumřel a z hladu mu hlava neuletěla”.

“Máš pravdu, Krochto. Někde tu musej bejt další mrtvoly. Přece sem ten chlápek nedorazil sám. Bangord měl pravdu, když říkal, že ta mrtvola nejní starší deseti let. Vždyť je to bejvalej Liscannorskej hrobník, starosto”.

“Vždyť skoro nikoho nepohřbil. A vo tomhle se nebudem bavit. Zas by si chtěl vědět co udělal tak hroznýho, když jsem ho vyobcovał”. Krochta se odmlčel a zaposlouchal se.

“Slyšel si to?”.

”Hmm, neslyšel. A co jako?” tázal se Aedd.

”Znělo to jako poplašený ržání koně. Myslíš, že tam dole je další takovej štír?”

”Určitě ne, to by ho Tanris našel. Jestli tady nebudou náhodou ty lítající kočky, jak povídal Guldur. Stejně zejtra budeme muset sejít do města, protože tady nahore už nic nenajdem”.

Dalšího rána družina sestupovala zpět po zvětralém schodišti. Na místě, kde všerejšího dne zanechali poníky, našli pouze kaluž zaschlé krve obsypané šcorpiony. Tanris začal prohledávat okolí. Za půl hodinky se vrátil.

”Našel sem stopy, nějaký šelmy. Řek bych tak lva. Ale stopa se tu rychle ztrácí. Jestli ho chcete ulovit, musíme jít hned. A mrtví sou jen dva poníci”.

”Na lva kašlat. Najít poníky, sundat z nich zásoby a někam je dát. A začít prohledávat město”.

Jak řekl vůdce tak se stalo. Družina začla prohledávat vchody do skalních obydlí a trosky domů okolo vyschlého jezera. Všude naráželi jen na krysy, hady a štíry. Nadšení s jakým druzi prohledávali jednotlivá obydlí klesal s počtem dnů strávených v mrtvém městě. A zásoby se tenčily.

Po sedmidenním marném pátrání Lynhaard rozhodl, že vyzkouší rozluštit hádanku jen se čtyřmi nalezenými kameny.

”Který zkusit první?” tázal se Lynhaard okolostojících, když všechny nalezené kameny ležely na dlažbě v sále věže. Všichni naráz začli vykřikovat.

”Rudá je barva krve, zkus Lynhaarde rudý”, vykřikl hned Guldur.

”Zelený, zelená je barva lesa”, řval Tanris.

”Hnědej. Má barvu jako rum nebo červenej, jako třešňovice”, ozval se od podlahy Cecil.

”Červenej sme nenašli mátoho”, ozval se Tanris, “Už z toho chlastu blbě vidíš”.

”Zlatej, šoupni tam zlatej”, křikl Orglaff.

”A rudá kořalka bude taky, tak zkus rudej”, pokračoval Cecil, “Ale nějak tu nevidím symbol žádný flašky, jen tamhle je prázdněj košík”.

”Tak nejdřív zkusit ten rudej, ale kam ho Lynhaard dát?”

”Já bych ho zkusil dát ke znaku javorovýho listu”, prohodil Aedd a mnul si čelo, “Na podzim jsou javory rudý jak zapadající slunce nad mořem, co mi svítí do pracovny”.

Lynhaard udělal co Aedd navrhnul. Kámen kratičce zasvítíl a ztmavl. Změť čar na dlažbě se začla měnit. Velmi pomalu se podivné runy přeměňovaly na čitelnou řeč.

”Zkus další”, výsknul Cecil, který se probral z omámení způsobené nedostatkem pálenky.

Jeden kámen po druhém nacházel své místo. Nápis na podlaze pomalu začali dávat smysl. Každý se snažil poradit, která barva odpovídá znakům na dlažbě.

Kročta stál u okna a pozoroval mrtvé město. Myšlenkami byl u své ženy a dětí. Náhle se mu zježily vlasy na zátylku. Prudce se otočil. Cecil vyjekl. Ostatní

zmlkli. Všichni pozorovali prasklý kámen a podlahu. Všetchna slova se opět staly nerozlučitelnou čmáranicí vtisknutou do kamene.

“Co se stalo?” vyhrkli současně Krochta s Cecilem.

“Asi sme kámen blbě umístili”, řekl Bangord a drbal se za uchem.

“Čist někdo všechna písmena?” tázal se Lynhaard, “Orglaffe, Aedde?”

Orglaff zavrtěl hlavou.

“No vypadalo to jako útržky vět”, odpověděl Aedd, “nebo jako část nějaký básně. Moc sem toho nepřečet a stejně to nedávalo smysl. Muselo se to zpřeházet nebo porovnat. Měli sme to všechno zapisovat. Ale snad to dáme dohromady, každě si snad něco pamatuje”.

“To stejně nebude nic platný”, pronesl pomalu Krochta, “Ta mozaika je mrtvá. Jak jste tam umístili ten kámen, kouzlo pomynulo a vyprchalo. Jasně jsem to cejtíl, že jo Cecile?” Cecil horlivě pokyvoval hlavou, ale raději nic neříkal. Krochta pokračoval: “Máme v ruce jeden kámen a i kdyby jsme našli zbývajících sedm, tak si je můžem vodtáhnout domů, do Liscannoru”.

“Chceš snad říkat, že v písku tahat se nadarmo?” Po Krochtově kývnutí Lynhaard vyšel na ochoz, opřel se o kamené zábradlí a nenávistným pohledem pozoroval všechny ten písek. Po chvíli se vrátil zpět.

“Dobře, zkusit se podívat do domu pod věž. Zítra. Pak se vidět. Ale nejdřív vyspat se. A tady na zpropadená rytá dlažba”.

“Mozaika”, opravil krolla Krochta.

Lynhaard jen něco zabručel a dál vytahoval houni ze zaprášené torny. Ke zdi odhodil svůj hrudní plát, meč položil vedle sebe a zabalil se do houně. Ostatní chvíli jen tak bloumali a nakonec se také uložili ke spánku.

Nebe změnilo svou barvu do ruda. Naproti zapadajícímu slunci stoupal měsíc. Pak se přes kraj přehnala temnota a nastala další suchá a chladná noc ve ztraceném městě.

* * *

Přes zavřené oči vnímal mihotání vzdálených plamenů. Jen ležel a poslouchal dění kolem sebe. V dálce se ozíval šouravý krok, co chvíli ustával, jakoby za zavřenými dveřmi procházel letitý stařec. Skřípavý zvuk kamene odněkud zdály konečně Salinase probudit. Ležel na zemi a přes vrstvy přikrývek a plášťů vnímal chlad kamenných dlaždic. Dýchal suchý vzduch, zkoumal své pocity a vzpomínky. Stále se zavřenýma očima se pokoušel posadit a čekal kdy se ozve rána v boku, která jeho tělo zkroutí a zaplaví ostrou bolestí.

Otevřel oči a pozoroval stěny a podlahu kolem sebe. Stále nic necítil. Věděl, že by měl kašlat, že by si měl otírat krev ze svých úst. Nedělo se nic. Jeho tělo se neotřásalo pod náporu kašle. Necítil hlad ani žízeň.

Jak dlouho jsem mohl spát? Dva, tři dny? Týden? Možná, že se pro mě Arsím vrátil. Ano určitě. Mrtvoły kolem mě zmizeli, hlad nemám. Museli to tu uklidit, není tu cítit krev. Třeba se s městem nic nestalo a venku svítí slunce, přímo cítím začátek nového dne. Připadám si jako bych se znovu narodil. Před domem na mě čekají vojáci, vaří si snídani. Těším se až se vrátím domů a budo moct zapomenout na celý ten hrůzný sen plný smrti.

Salinas omámeně vstal, klopýtavým krokem zamířil ke dveřím přehrazeným mříží. Jak kočka, s očima doširoka rozevřenými stoupal po schodech vzhůru, aby spatřil další den svého života. Nevšiml si stop, které zanechával v tlusté vrstvě prachu, nevšiml si mříží, kterými prošel stejně snadno jak záclonou z mlh.

Vyvlekl se po schodech do domu, prošel několika místnostmi, ve kterých byly rozházeny obrovské bronzové kotle, a rozrazil dveře vedoucí ven.

Na prahu zastavil. Levou rukou sevřel rám dveří. Čekal všechno možné, své nebo nepřátelské vojáky, město rozryté obrovskými puklinami, zanesené ulice bahnem, jezero místo údolí. Ale na takovýto pohled nebyl připraven. Zoufale se snažil probudit. Zavíral oči, šmátral rukama před sebou, když klopýtavým krokem vyšel před budovu, jež nesla pochmurný název Dům Smrti. Dům v němž končili všichni bohatí obyvatelé Delen Dolu a hlavně králové a jejich nejbližší.

Salinas se zmateně rozhlížel. Pozoroval tvar skal, jejich polohu a hlavně polohu Bílé věže a vše porovnával se vzpomínkami. Vše odpovídalo, byl v Delen Dolu, jen co se zde událo odmítal mozek pochopit. Salinas ve svém horečnatém přemýšlení neslyšel, a snad ani nemohl slyšet, zvuk odsouvané náhrobní desky. Pak tichou noc prořízl křik odkudsi z hlubin. Bolestné bezduché řvaní se tříštilo o skály, mísilo se s vanoucím větrem až nakonec utichlo. Salinas neslyšel ani to.

Na temném horizontu plála stříbřitá záře, jak vycházel měsíc, jak se rodila nová noc. Noc kdy znovu ožije Delen Dol a jeho dávno mrtví králové. Nad skalisky pomalu rostl obrovský kotouč. Jeho světlo padalo na zničenou pustou krajinu a ozařovalo zhroutenou postavu ve zlatem vyšívaném kabátci.

Salinas klečel v písku. Kolem něj vítr hnal prach a písek, který vytvářel vlny pomalého moře s nekonečnou trpělivostí. Moře, které ví že nemá kam spěchat, moře které ví, že jednou dorazí až tam a zahubí vše co se mu postaví do cesty. I kdyby to mělo trvat celá staletí.

* * *

Obrovský dům pod věží působil podivným dojmem. Stál pod téměř kolmou stěnou, jakoby se schovával před slunečními paprsky. Na jeho stavbu byl použit šedivý kámen, neměl žádné římsy, ozdoby, ryté ani malované ornamenty. Dokonce i hrobky působily zdobeněji. V okolí dvou set sáhů v písku neležel žádný kámen ze zhroutené stavby. Dům tu stál ve stínu skal netečný ke všemu živému, nedotčen časem.

Dovnitř vedly dvoje malé dveře, na každé straně budovy jedny. Družinu poněkud zaskočilo, že severní dveře měly závoru zvenku. Lynhaard chvíli přemýšlel, co se lidé snažili udržet uvnitř, ale pak jen mávl rukou a vešel jako první.

Uvnitř vládlo chladno a šero. Sáh tlusté zdi zadržovaly žár dne venku a několik málo oken u stropu nedávalo dostatek světla pro rozlehlý sál. Družina se obezřetně proplétala mezi obrovskými kotli pozorujíc každé zákoutí. Cecil s vysoko zdviženou lucernou svítil do komínů u krbů a ohnišť. Orglaiff se snažil nakouknout do obrovských měděných kotlů roztroušených po místnosti. Nakonec si musel přitáhnout stoličku.

“Teda nevím k čemu to sloužilo”, hlesnul Aedd.

“Hele studna”, hlásil Bangord. Ticho přerušil tlumený náraz kamene. “A vyschlá”.

“Tady asi žádný flašky neseženu, je to tu všechno rozflákaný”, mluvil Cecil k sobě, když prohledal všechny almary a truhly.

“Hele lebka a né jedna”, ohlašoval svůj objev Tanris, “Tady se asi zabíjelo. Hele nejní náhodou trpasličí? Chytej trpaslíku”. Tanris mrštil lebkou přes celou místnost, aby zasáhl trpaslíka. Ten se jen skryl za štít.

“Zavři hubu Álfheimskej, nebo se neudržíš a taky po tobě něco hodím”.

“Stejně by ses netrefil, nato seš moc mrňavej a já moc rychlej”.

“Nehádat se a všichni jít sem. Tady nic nebýt, tak sejít dolů po úzkých cesta”.

Druzi sestoupili po úzkých schodech k ocelové mříži tvořící hranici mezi chodbou vystavěnou z neopracovaného kamene a matně osvětlenou místností jejíž strop se ztrácel v černé tmě křížové klenby. Mezi sloupy proudilo ticho.

“Hrobky”, prohodil Aedd.

“Všimli ste si těch vylomenejch dveří”, zabodl Krochta ukazovák do tmy, “Jestli to bude stejný jako na hřbitově, tak se máme na co těšit”.

“Cítit nemrtvý”.

Cecil vyjekl.

Aedd konečně našel malou klíčovou díрку ve stěně. Ozvalo se tlumené cvaknutí. Lynhaard s Orglaffem snadno nadzvedly mříž. Ta se skřípotem zmizela ve stropě. Nikdo se neukázal ve světle ohňů, nikde se nic nepohlo. Snad jen plameny zaplály jasněji. Snad po staletích chtěly cítit pach krve, vnímat emoce z boje, který musel nevyhnutelně přijít. Snad již v tomto sálu, nebo v chodbě vedoucí kamsi do hlubiny královských hrobek.

První vešel Lynhaard, po jeho boku Orglaff. Krochta, Aedd, Guldur, Tanris, Bangord. Jako poslední Cecil. Jeden po druhém vstupovali do krypty zdobené tesanými sloupy a nápisy v neznámém písmu nad každým vchodem oznamující kdo byl zde uložen k věčnému odpočinku, když se jeho čas naplnil.

Vítali je mlčenlivé brány nebo jen temné otvory, u těch vchodů, kde dveře chránící mrtvá těla a jejich poklady ležely v třískách na kamenné dlažbě.

Mezi sloupy, nikým neviděn, se mihl stín. Pak další.

Ohně vzplály. Ticho prořízl skřípot pařátů po oceli. Guldur naslepo sekl širokým obloukem. V pase přetáá zombie se stále snažila zakousnou do barbarova krku. Další úder zhora zhasil nenávistné plaménky v očích a torzo těžce dopadlo na zem držíc cár Guldurova pláště.

Opět zavládlo ticho. Jen na jediný kratičký okamžik. Pak jak na povel, zpoza sloupů a z temných otvorů chodeb, se vyřítla horda nepřátel. Snad kdysi schránky lidských bytostí, teď nepopsatelně zdeformovaných, se hnaly proti družině. Uprostřed nemrtvých bojovníků se potácela obrovská mumie s mosazným přívěškem ve tvaru ryby okolo krku, obklopená o půl sáhu menšími netvory zabalených do rozpadlých obvazů.

S planoucima očima se monstrem vrhlo do boje. Jedinou ranou vyrvalo Orglaffovi štít. Na rugorského krolla dotíralo několik oblud. Snažily se jej zatlačit

ke zdi. Lynhaard jen stál a svým mečem, kdysi patřící šílenému šermíři z Karwellu, přetínal hnáty a drtil lebky. Vzduchem létaly šípky z Aeddova luku, míhal se stříbrný meč Tanrisův, jehož hlasitý válečný pokřik přehlušil veškeré zvuky boje. Bylo slyšet Bangordovo hekání a Orglaffa úpícího pod ranami obří mumie. Plameny v místnosti mocně plály.

Pak vzduch zavoněl ozónem. Svazek propletených blesků vylétl z Krochtovy rozevřené dlaně a se zasyčením prolétl Orglaffovi nad hlavou. Místnost zaplála oslnivě rudým světlem. Vůni ozónu vystřídal pach spáleniny. Konečně volný trpaslík se sehnul pro štít a přiskočil na pomoc Bangordovi, který se s obtížemi bránil třem gravierům.

Hrobka se plnila křikem a úpěním, skřípotem oceli a kostí. Od nohou bojujících stoupal prach, ve svitu ohně tančil spolu se stíny na stěnách rychlý tanec smrti. Jen tanečnicků ubývalo. Nakonec zůstal jen ten prach a pět nerovných stínů. A Guldur se konečně pořádně nadechl.

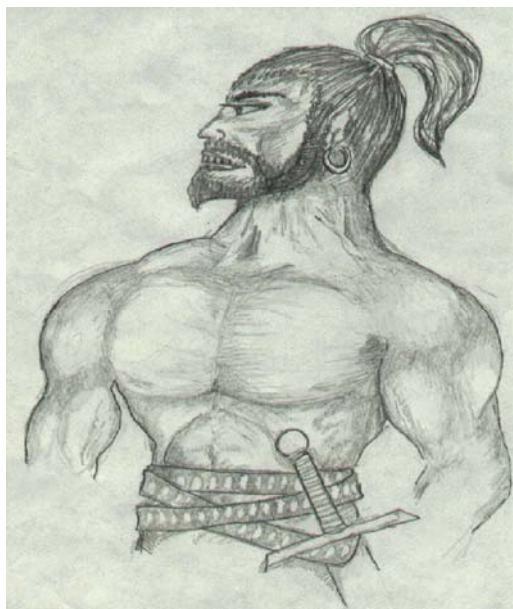
Cecil se choulil v chodbě a snažil se uklidnit třásoucí se ruce. Už několik dní neměl v ústech ani lok pálenky. Tanris ležel v mdlobách, pod sebou kaluž krve. Bangord se snažil zastavit krváčení na pravém boku. Krochta, jako jediný z bojujících, nebyl vážně raněn. V okruhu několika sáhů ležely trosky těl. Nejdál, v

pokračující chodbě u stěny, spočívalo obrovské zčernalé tělo. Aeddovi se zazdalo jako by se pohnulo.

“Nesmysl”, přemítal, “tohle by nepřežil ani drak. A Krochta umí svou práci dobře”.

Ale přesto, když si všichni léčili šrámy a vytahovali z vaků léčivé lektvary, vrhal Aedd do tunelu kradmé pohledy. Co kdyby jej v té tmě šálil jeho vytříbený zrak?

Druzi ze pomalu dávali dohromady. Guldur páral svou již notně potřhanou košil, aby si mohl ovázat poraněnou levačku. Orglaff seděl na zemi, vousy spleené krví, napájel se hojivým lektvarem zakoupeným v Mondragonu. Jediný nezraněný Cecil marně ve svém vaku hledal láhev kořalky. Ze mdlob

...a Guldur se konečně pořádně nadechl...

se probрал i Tanris. Trvalo notnou chvíli, než se všichni dali dopořádku.

Aedd mezitím prohledával s loučí v ruce temné otvory dveří. Jen velkým vratům naproti železné mříži, odkud družina přišla, se pečlivě vyhýbal. V

prázdných kobkách nenašel nic, ani jedinou měděnou minci, ani jediné odpočívající tělo. Všichni mrtví, puzeni jakousi nadpřirozenou silou, opustili své zdobené sargofágy, aby bloudili zšeřelým sklepením královských hrobek. Ale jak dlouho, Aedd nevěděl.

Jedinými cenostmi bylo několik bronzových a měděných ozdob stáhnutých z rozsekaných mumií a tři zlaté prsteny nalezených u gravierů a zombií. Krochta uvažoval, kde se zde vzalo zlato, když všude, v Bílé věži i ve všech hrobkách na pohřebišti pod věží nacházeli jen měď a bronz. Civilizace co zde žila neznala zlato, ani ocel. Že by se sem zlato dostalo se žoldáky, kteří zde pomřeli? Krochta přemýšlel a třel si pohmožděnou paži a pozoroval Tanrise jak pobíhá od jedné mrtvoly ke druhé, obrací je a nalezené šperky si cpe do kapes.

“Tak vůdče, tyhle šperky si беру já. Říkám ti to, jen abys to věděl. Aby sis nemyslel, že chci něco zatajit. Je toho tak za čtyřicet zlatejch. Sice je to pěkná práce, ale nejni to zlato. A jak to nejni zlato, tak to nemá tu pořádnou hodnotu. A nechceš Lynhaarde vyléčit. Můžu ti obvázat rány, jestli chceš”.

“Zlatý prsteny vzít Bangord. Nechtít. Lynhaard sám sobě obvázat”.

‘No, Tanrisi, jen krad’, však on ti to někdo spočítá. A pořádně. Teď se s tebou nebudu hádat pro pár zlatek. Ale jestli najdem něco pořádného, tak si na tebe dám pozor.’ Krochta se přestal mračit a nahlas pronesl: “Tak snad aby sme šli dál”.

Orglaff opatrně pootevřel dveře a ustoupil. Bangord s Lynhaardem rozrazili obě křídla, připraveni rozsekat cokoli co by jim přiběhlo v ústřety. Lucerna nesená Cecilem osvětlila krátkou chodbu se stoupajícími schody na obě strany. Chodba končila mědi pobitými dveřmi. I ty byly otevřeny stejným způsobem.

Pruh světla vpuštěný dveřmi osvětlil postavu muže jemných rysů. Stál zahalen v purpurovém plášti a zdálo se, že ani nedýchá. Se skloněnou hlavou smutně pozoroval prach zvedající se od nohou ve předu stojících válečníků.

Aedd odněkud zaslechl tichý šramot. Vrhnul rychlý pohled na zuhelnatělou mrtvolu, kterou všichni překročili. Nehýbala se.

Guldur pozoroval střídavě svůj stín a stín neznámého.

Neznámý se nepřítomně usmál, několikrát zamrkal. Pak pomalu otočil hlavou a zahleděl se na Krochtu. Krochta zamumlal jakousi zdvořilostní frázi. Lynhaard jen zavrčel. Cizincův úsměv ztuhnul a proměnil se ve škleb. Oči, předtím snad modré, náhle zčešrnaly a nabyly chladného lesku.

Guldurovi konečně došlo, že to co považoval za stín je jen hromada suti a několik rozpadlých plášťů. Nebylo žádného stínu, který by mohl spatřit.

Jako dva onyxy, prolétla Krochtovi hlavou myšlenka předtím než okolo sebe vykouzlil ochranou bariéru.

Purpurový plášť se zavlnil a odhalil zlatem prošíváný kabátec. Zkrvavenou dírou na boku prosvítalo jeho bledé tělo. Zpoza dveří vyběhlo několik mumií. Nastala jednostraná krvavá řež. Mužem vržený flakónek, ze kterého vylétlo hejno netopýrů barvy světélkujícího pařezu v bažinách, jen zvýšilo panující zmatek.

Cecil odložil lucernu a zneviditelnil se. Lynhaard, Guldur a Bangord drtili práchnivé kosti svými ztupenými meči. Orglaff prchal po schodech s mumií v

patách. Aedd několikrát vystřelil po cizinci. Odpovědí mu byl kus kamene vržený s neobyčejnou silou. Aedd se svezl k zemi. Jeho místo zaujal Tanris. Krochta poslal k zemi tři mumie svými osvědčenými blesky barvy krve. Nad vším kroužili netopýři.

Orglaff vyběhl po schodech. Stál na balkóně nad místností ve které se ostatní rvali o život. Uprostřed místnosti stál onen cizinec a hlasitě se smál. Orglaff slyšel jeho křik v neznámé řeči, zatímco pozoroval trosky sochy rozházené po místnosti.

“Tu hlavu znám. A ten rybí ocas. Tenhle panák je vyobrazenej na všech hrobkách. I tady. I v tom domě co sme zabili toho štíra a našli ten první podivnej šutrák. To byl nějakej bůh lidí co tu vychcípali a zase ožili...”

Z nesmyslných úvah ho vyrušil skřípot pařátů na kameni. Otočil se. Proti němu po schodech stoupala mumie s bronzovým mečem v rukách. Orglaff zvažil své šance. Byla mnohem menší, než ta předtím. Ale trpaslík tu stál sám. Nečekal. Pevně se rozkročil a roztočil řemdih nad hlavou. Boj začal.

Lynhaard vyprostil meč z rozdrcené hrudi poslední mumie a vrhl se na cizince. Přeskočil skučícího Guldura a řal širokým obloukem. Neznámý zavířil pláštěm a uskočil za podivný houbovitý útvar za poničeným podstavcem. Lynhaard svůj pokus zopakoval. Muž se jen ošklivě usmál a o krok ustoupil cosi mumlaje. Kroll řal do prázdna, ale opět se rozpřáhl. V tom okamžiku se cizinec proměnil.

Proti Lynhaardově tváři vyrazil obludný netopýr. Proklouzl mu pod mečem a zmizel v chodbě. Pak se na krolla vrhli zelení netopýři z rozbitého flakónu. Toužili po krvi.

Lynhaard se choulil na zemi. Snažil si krýt obličej pažemi a štítem. A netopýři na něj stále dotírali. Pak zadrnčela tětíva Aeddova luku, přidal se Tanrisův křik a Bangordovo huhlání. Nakonec se přidal i Cecil, když chodbou, kde se nikým neviděn skrýval, proletěl obrovský stín. Jeden netopýr po druhém padal k zemi. Brzo bylo po boji.

Krochta pohlédl na bojiště. Zrakem klouzal po rozsekaných a spálených mrtvolách, po zkrvaveném vůdci. Když pohlédl na obrovský černý balvan plný záhybů, jeho nitro se zachvělo. Náhle vzduch ožil. Na Cecilovu lucernu se tlačilo tisíce mūr, svět zešedl, barvy vymizely a ztratily se v tunelu na jehož konci je tma. Jen krev zůstala rudá. Dvousáhový balvan sálal neznámou mocí, tlačil nebo hltal světlo. Šeptal. Krochta odvrátil zrak. Svět pookřál. Kolem prošel Cecil v modrém rouchu s tmavou skrvnou od krve nebo alkoholu. Všichni žili. Jen Orglaff Bezbrada scházel a nikdo nevěděl kam se ztratil.

* * *

Lynhaard seděl opřen o kamennou stěnu obydlí vytesaného ve skále a úzkým oknem pozoroval noční oblohu. Napínal oči do tmy, to snad aby dohlédl na druhou stranu obrovské rokliny, kde se v mnohých řadách táhl nespočet oken dávno opuštěných příbytků. Nezahlédl nic, jen mrkající hvězdy nad temným obrysem skal či zbytků hradeb.

Krom zvuku sypajícího se písku, té nekonečné písňe pouště, neslyšel nic. A přece mrtvé město nebylo zcela pusté. Žilo svým zvláštním životem. Hadi a štíři

odpočívali ve skalních puklinách a ruinách budov. Nad všim kroužilo několik netopýrů.

Podél stěn leželi znavení druzi zabalení do přikrývek. Všichni spali klidně jen Krochtu trápil suchý vzduch, neustále se převaloval a chvílemi lapal po dechu, jak ryba lapená v síti. Cecil znenadání ze spánku zamlaskal a rukou zašmátral po láhvi kořalky, která mu už bezpočet dnů scházela. Celý den se ploužil za družinou, myšlenkami v zemi plné hospod, kde vám budou nalévat dokud neupadnete do bezvědomí.

Uprostřed všech ležel Orglař zabalený v přikrývkách. Jeho tělo našli na ochozu celé od krve pod mumii, které scházela hlava. Ostatní jej vyprostili a odnesli na světlo, které se šířilo od vycházejícího slunce. V Domě smrti strávili celou noc. Opatrně trpaslíkovo tělo omyli vodou. Orglař žil. Probudil se z mrákoty okolo poledne. Něco málo pojedl a vypil měch vody. Tento večer už spal klidně.

Ostatní byli unavení, prach a pot je štípal po celém těle. Ale jak si dát pořádnou koupel v pustině, kde jediným zdrojem vody je ubohá stružka hluboko ve skalách nebo bahnitý zbyteček jezera, které kdysi zavlažovalo celé údolí. Vedro ve dne, hadi, krysy a štíři, chlad v noci a podivná tíživost místa, to vše ničilo tělo i ducha. A teď navíc Lynhaardův sen.

Slunce stálo v poledni a svými paprsky drtilo kamenou cestu uprostřed rozpukaných vyschlých blat. Po cestě lezl kroll, po kolenou. Bral jeden kámen za druhým do rukou, každý několikrát převrátil a pak jej zahodil za sebe. Žádný se mu nezdál dost dobrý. Pak na rozpáleném kamení popolezl o další krok.

Další a další kameny létaly přes krollova ramena. Z kroků se staly desítky sáhů, pak stovky, nakonec míle. Pustina ohraničená skalami kdesi ve předu a vzadu se tetelila horkým vzduchem. Slunce stálo na obloze jak přibité. Po hodinách hledání toho správného kamene se nepohlo ani o píd'.

Kde na cestě chyběly kameny, kroll ryl prsty v písku. Měl pocit, že se neustále potácí v kruhu, ač cesta vedla rovně, od nikud nikam.

Pak ze slunce přilétl obrovský zelený netopýr s rudě žhnoucíma očima. Dvakrát zakroužil nad drobnou postavou ležící na cestě. Složil křídla podél těla a jak střela se snesl z nebes. Zaryl leskonoucí se drápy krollovi do boku. Písek cesty lačně pil rudou tekutinu. Zhroucené postava se nehýbala. Slunce zapadlo, netopýr zmizel ve tmě.

Lynhaard se probudil.

Ted' seděl ve tmě a hlavou mu pomalu protékaly jednoduché myšlenky. Už ztratil vůli jít dál, pokračovat v nesmyslném hledání jakýchsi různobarevných sklíček, luštit utržky veršů, které snad slibovaly tajemný poklad ukrytý v základech věže. Nevěděl zda je na místě, kam se měli vypravit pro truhlu plnou starodávných knih a zápisků. Věděl jen, že chce pryč z tohoto místa plného písku.

Ještě chvíli přemýšlel, pak vzbudil Bangorda. Prohodili spolu pár slov. Bangord usedl na zem s obouručným mečem na kolenou a snažil se neusnout. Lynhaard se zatím zahrabal v rohu do houně a rychle se pohroužil do krajiny snů.

* * *

Slunce začínalo svítit na dno mrtvého města, ale tou dobou již bylo rozhodnuto. Málokdo měl chuť jít dál, hledat ty správné kameny nebo vyrazit dál do pouště bez pořádné zásoby jídla hledat hrad, o kterém mluvil Lusteleron.

“A že nepřinesem”, přesvědčoval Krochta zbytek družiny, “Lusteleronovy ty jeho prastarý knihy a traktáty odněkud z druhé strany týhle zatracení hodný pouště? Tak ať. Ať si ten zazobanec najde jinou skupinu bláznů co se potáhne sto mil pískem. Tohle stejně nejni to místo kde se ta vzácnost má skrývat. To měl bejt hrad. Tohle je obrovský město, kde mohlo pohodlně žít pět tisíc lidí a ke všemu je zamořený všelijakejma bestiema”.

“Sny divný se mi tu zdát”, přidal se Lynhaard.

“A v botách mám plno písku a do brlohu mi lezou písečný blechy”, přisadil si Bangord, “A najednou mi tu zreznul meč”.

“To ses na něj v noci vychcal nebo sis ho poslantal”, ozval se z nedaleké zídky Tanris, “A mimochodem na hlídce chrápeš”.

“Abych ti tu tvou elfi kebuli neurazil”, odpověděl Bangord nepříteli hněvivě a dál se škrábal na zadku.

Nakonec se družina zvedla a vydala se k nejbližší studni naplnit vaky a naposledy se napít čerstvé vody. Lynhaard, který měl své vaky dávno plné, pomalými pohyby oprašoval oděv a pozoroval v protějščí skále podivné stvoření.

Štíhlá do šeda zbarvená šelma se složenými blanitými křídly zrovna vykukovala z míst, kde dříve bylo několik oken. Na takovou vzdálenost nemohl Lynhaard vidět, jak kočka mhouří oči před slunečním svitem ve snaze zahlédnout důvod rozruchu v tichém městě. Pak se otočila a zmizela krollovým zrakům v nitru skály.

“Lusteleron prý poslal už jedna družina. A my našli jen jedno tělo”, pomalu protékaly krollovou hlavou myšlenky, “Možná, že zbytek mrtvých, tam v doupěti. Nahoře. Možná, že kočka mít poklady. Možná i barevné kameny, co my marně hledat. Ale za to to nestát. Další dny v poušti. Další sny a hlídky. Já chťt domů. Lynhaard už vyrazit, hned”.

První se vrátil Aedd, za ním se pomalu trousili další.

“Co, Lynhaarde? Nechtěl by ses jít podívat ještě támhle, co je ta díra ve skále. Vypadá to, že by tam mohlo něco bejt”.

“Lynhaard už vyrazit, hned”.

Nudné putování aneb Píseň opilců II

Aedd z Ruindoru, Lynhaard z Rugornu, Orglaff Bezbrada

Štrádujeme po poušti
přes kaktusy, přes houští,
až ty písky přejdeme,
možná něco najdeme
Zatím řveme z plných plic,
nenašli jsme vůbec nic

Hle, tu město zbořené,
v horkých píscích pohřbené,
tady musí něco býti,
všichni se nadšeně řítí
Copak tady najdeme?
Jenom síně z kamene

Všude vládne prach a špína,
v kapsách chřestí ztvrdlá hlína,
teď však dupem po schodech,
popadáme druhý dech
Copak nás tam asi čeká?
Nic, co dobrodruha leká

Tu se ocitáme v sále,
prázdný je, leč nenadále
umělecké dílko v zemi
snažně prosí o kameny
Když ty šutry přineseme,
možná něco dostaneme

A tak v poušti pod skalou
máme práci nemalou,
zkoumat kámen po kamenu,
ne každý má pro nás cenu,
vztekle písek přesypáme,
na úděl svůj nadáváme

Možná támhle, tam v tom domu,
něco bude, věřte tomu,
už jsou vidět vstupní dveře,
čísí ruka kliku bere,
slepým ve vidině lupu
barák říká: "Zákaz vstupu!"

Chceme dovnitř, dům však běže
vystrkuje svoje věže,
možná kvůli průvanu
bourá okna na stranu,
odskakuje od skály
a utíká do dále.

My však ten dům dohnali
a dovnitř se dostali,

i když, pravda, napotřetí,
odměnou je jenom smetí
Není lepší za zlatky
sbírat v Nurnu odpadky?

Zač nás ten psí život trestá?
Kam povede naše cesta?
Co tu vlastně dělat máme?
Nespíme a nesnídáme
Co jsme udělali komu?
Chceme domů, chceme domů

* * *

Konečně ustal pohyb nahoru a dolů po dunách pouště. Družina pomalu stoupala do hor mělkým údolím zarostlým jen několika trnitými keři a seschlou travou. Překročili první vyschlou říčku naplněnou jen při jarním tání vodou přitékající z hor. Minuli bizarní skalní útvar uprostřed údolí, ohlodaný v základech, připomínající jezdce s kopím na mohutném oři.

Když přišel večer, Nurnská družina ulehla k prvnímu pořádnému odpočinku. Předchozí dny jedli jen studenou krmí ze svých zásob. Dýchali nohama zvířený prach. Dnes nasbírali dostatek dřeva, aby mohli rozdělat oheň a upéci Tanrisem ulovené zvíře připomínajícího sysla. V noci hlídka pozorovala pusté údolí otevírající se do roviny mrtvé země, kde mezi skalisky skučel vítr a hnál před sebou těžká oblaka písku. Každý se těšil na první říčku, až bude moci smýt prach z cesty a dosyta se napít průzračné vody.

Dalšího jitra se družina vydala do hor.

* * *

Měsíc nato seděla Nurnská družina u Hrocha. Všichni, kdož onoho večera přišli, mohli spatřit spokojeného Lynhaarda, kterak houpe svoji dcerku Wyndred na kolenou a popíjí pivo. Kroll si nevšímal Tanrisových úšklebků a jedovatých poznámek směřovaných na krásu jeho dítky, na velikost uší a zakřivené nohy.

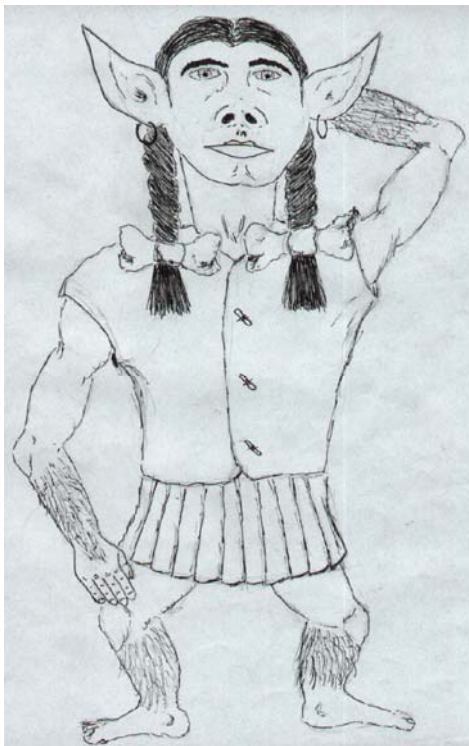
Wyndred neoplývala krásou po matce, spíše po otci, ale toto dítě náhlého vzplanutí krollího srdce k malé kudůčce Wenoře měl Lynhaard nade vše rád. Proto se tento večer Lynhaard zvedl dlouho před půlnocí a spěchal za svou ženou.

Ostatní hlasitě a spokojeně oslavovali svůj návrat do Gwendarronu čerstvě zasypaného prvním sněhem a pomalu zapomínali na Lustelerona, jehož po celou plavbu podél pobřeží na sever neviděli vyjít ze své kajuty. Aedd byl přítomen samozřejmě také. Stejně jako Ladot Chinský se přijej s ostatními přivítat a pořádně se opít. Zbytek noci strávil v hospodském pokoji a ráno kopyta koně, na němž se vracel do své samoty na pobřeží moře, zvonily o promrzlou zem.

Hojně se oslavovalo. Druzi mocnými hlasy pěli známé písničky složené kýmisi v průběhu let i zcela nové. Překvapivě nejméně pil kouzelník Cecil. Seděl v rohu pozoroval praskající oheň v krbu, jiskřící víno a stékající pěnu po korbélích a stolech. Nemyslel na svého mistra Alwynna, na bílou myšlenku. Jeho duše dlela v

prosvětleném hostince u dívky s kaštanovými vlasy. Druhý den se kořalky ani nedotkl. Pak začal znovu pomalu pít a za nějaký čas propíjel zlatky stejně jako kdykoliv předtím.

Život Nurnské družiny se opět vrátil do vyjetých kolejí.

*...Wyndred neoplývala krásou
po matce, spíše po otci...*

V. Opět na Kamenném ostrově

[Jarn 1041

Allen Moskyt]

Kapitola 1 - Soudní spor

Vážený pane soudče,

Obracím se k Vám ohledně výhružek Lynhaarda z Liscannoru, kvůli jistému obnosu 5000 zl. Bylo mi vyhrožováno smrtí a zabitím a proto na Vás očekávám důkladné vyšetření.

S pozdravem

Alwynn Bílá Ruka

“Ták, pěkně sem to sepsal. To bude krollskej čumět. Mutant jeden přerostlej. Doufám, že si pro něj přijde armáda a vodvedou si ho navždycky!”, nezdravě bledá tvář se ušklíbla. “Eště dneska to vodnesu do Nurnu k soudu”, následoval ještě jeden úšklebek, pak ještě loknutí kořalky z upatlaného džbánku s ulomeným uchem a nakonec postava vstala z rozskřípané židle. Byl to Alwynn Bílá Ruka. Zde v Liscannoru si zřídil stavení, kterému hrdě říkal chata. Nebylo to však jeho jediné sídlo. V Nurnu měl ještě pronajato jedno podlaží domu na Dřevěném náměstí. Dřevěné se mu říkalo proto, že se čas od času na něm stavěla šibenice. A ty jak známo bývají ze dřeva. Alwynn to považoval za symbolické pronajmout si bydlení na místě, kde umírali zločinci. Někomu by se snad mohlo zdát, že bydlet na dvou místech je přepych, zvláště pro někoho, kdo většinu svých příjmů utratí za alkohol, ale celé to mělo své opodstatnění. V Nurnu, na Dřevěném náměstí, si Alwynn zřídil náborovou kancelář organizace Bílá Ruka. Trávil v ní čas přes týden, pokud zrovna neseděl (či neležel) v nějaké laciné putyce. Na neděli si jezdil oddychnout do Liscannoru. Jeho verbování do zbraně za “záchranu lidské rasy před mutanty”, jak sám činnost Bílé Ruky hrdě nazýval, nemělo zatím žádné úspěchy. Jejím jediným členem byl Cecil Neviditelný, neduživý člověk, který se jakýmsi záhadným způsobem naučil několik kouzel.

Nyní měl však Alwynn jiné starosti. Před několika dny mu Lynhaard Rugorský, bývalý starosta Liscannoru, předal tajný dopis, který si nechal napsat od Krochty Moskyta. V dopise mu oznamoval, aby mu koukal navalit zpět pět tisíc zlaťáků, které mu kdysi v návalu strachu před Bílou Rukou věnoval s tím, že ho Bělorucí nechají na pokoji. To bylo již dávno. Bílá Ruka se od té doby nezmohla na nic a Lynhaard si uvědomil, že jeho velkorysý dar neměl žádné opodstatnění. Rozhodl se tedy vymoci své vyhozené peníze zpět. Alwynn se po obdržení dopisu rozhodl, že se bude bránit. A napsal tedy k soudu.

Uběhlo několik dní a Lynhaard dostal předvolání k městskému soudu. Stejně obdržel i Alwynn. Soudce, kterému se na stůl dostala Alwynnova stížnost, chtěl nejprve každou stranu vyslechnout odděleně. Jako první se dostavil Alwynn.

“Nazdar, šéfik. Tak už si tomu přerostlému vopičákovi zakroutil krkem!?” vpadl k soudci předák Bílé Ruky bez zaklepání. “Eee..., a vy jste kdo,

pane?“, soudce byl očividně zaskočen svérázným chováním pana Alwynna. “Nedělej se, že mě neznáš, prďolo. Já sem Alwynn, známej jako Bílá Ruka. Zakladatel organizace na ochranu potřebnejch a utlačovanejch”. Chvilí bylo ticho. Pak se soudce zvedl. “Tak dost! Nepamatuji se, že bychom si tykali, jsem královský soudce a vyžaduju slušné a uctivé vystupování! Nebo vás nechám spráskat a vyhodit!“. Alwynnovi trochu zaskočilo. “He, no tak snad nebude tolik zle. Přišel jsem za tebou..., totiž za váma, vohledně výhrůžek Lynhaarda z Liscannoru. Von mi totiž vyhrožuje smrtí. Ponivadž po mě chce nějakých pět tisícovek zlatejch mincí. A já po vás chci zjednat spravedlnost a toho krollskeho mutanta chci dostat na pranýř. Ponivadž to se přece nedělá, néé!“. “Aha, to je zajímavé, a mohl byste mi ukázat ten výhrůžný dopis, co vám ten pan Lynhaard poslal? To je totiž důležitý důkaz“, obrátil se na Alwynna soudce. “Co, he, já ho nemám. To není moje věc nosit vám nějaký důkazy. Vy ste spravedlnost a jako takovej musíte zjednat nápravu!“, Alwynn začal rudnout. Bylo to na něj nějaké složité. Než sem šel, myslel si, že každý musí přeci vědět sám od sebe, že mu Lynhaard vyhrožuje. S donášením nějakých důkazů nebo s tím, že by mu snad mohly být kladeny všetečné otázky, vůbec nepočítal. “Takže, abychom to uzavřeli, pane Alwynne. Důkazy nemáte. Vše se opírá pouze o vaše tvrzení. Máte alespoň nějakého svědka?“. “Nééé..., a proč?“. Soudce se na předáka chvíli pozorně zahleděl. Hlavou se mu v tu chvíli určitě honily zajímavé myšlenky. “No, ehm. Tak já vás teď pěkně požádám, abyste přišel zítra. Já si zatím popovídám s panem Lynhaardem. To víte, musíme znát stanovisko obou stran. Nashledanou“. Za Alwynnem klaply dveře.

Asi za hodinu se dostavil i Lynhaard z Rugornu. Přestože to byl kroll a podle Alwynna tudíž primitiv a zástupce rasy méněcenné a určené k likvidaci, moc dobře věděl, jak se má chovat ke královskému úředníkovi. “Dobrej den vinšuju, pán soudce. Dostala sem tudlejc todle psaní, že se měla já dostavit k tomudle, no, rabování... ééé vyšetřování. Já být Lynhaard Rugornskej, bejvalej starosta vobce Liscannor“, slušně spustil Lynhaard. “No, to je dobře, že jste tady. Víte o tom, že na vás jistý pan Alwynn podal udání, že prý jste mu vyhrožoval smrtí ohledně jisté sumy peněz? Co mi k tomu povíte?“. “...no, já teda vo tomhle nic nevěděť. To být moc vošklivá pomluva. Já bejt čistej jak lilium” (to kroll vůbec nelhal, neboť se ten den ráno myl studenou vodou). “Takže podle vás si to ten pan Alwynn vymyslel?“. “Ouplně přesně tak sem to chtěl povědět já sám, ale vy ste mi to uhád z hlava, hmm“, usmál se kroll od ucha k uchu. “Pro tuto chvíli pro vás nemám žádné další otázky“, soudce mávl rukou směrem ke dveřím a Lynhaard s připitoměným úsměvem opustil budovu.

Následující týden se všechno opakovalo. “Pane Alwynne, je mi opravdu líto, ale vy nemáte jediný důkaz, žádný výhrůžný dopis, žádného svědka a pan Lynhaard všechno popírá. Je to tvrzení proti tvrzení. Obávám se, že se nedá nic dělat. Jestli chcete, můžeme zahájit soud třeba hned zítra, ale nevidím to pro vás zrovna růžově. A jestli se nic nedokáže, tak zaplatíte soudní výlohy, co vy na to?“. Předák Bílé Ruky zakoulel očima. Je opravdu všechno nadarmo, vždyť má přeci pravdu, proč mu nikdo nevěří? To by se za vlády Bílé Ruky stát nemohlo. Náhle to všechno povolilo, v Alwynnovi propukla nahromaděná lítost. “Ty hajzle! Ty prasáku, ty

královskéj lotře! Všichni ste jedna banda, spolčená dohromady. Já to poženu ke králi, to eště uvidíš, ty dobytku! Ale jak to znám, tak to bude stejně na hovno, protože král je stejně gauner a zloděj! Fuj, hanba!” Chvíli bylo ticho. Soudce lapal po dechu, pak vstal a řekl: “Obviňuji vás z urážky královského soudce a z urážky samotného krále!”. “Prdlajs, stejně na to nemáš svědky!”, zaječel Alwynn a vyběhl pryč. To se ale mýlil, soudce svědka měl, byl jím soudní písař.

Alwynn doběhl do svého pronajatého domu. Pochopil, že je zle. To přepísl. Rychle si sbalil všechny věci a utekl pryč. Ze dne na den se z něj stal psanec bez domova. Asi za hodinu byl jeho dům zapečetěn a další den se tak stalo i s jeho chatou v Liscannoru. Po Alwynnovi bylo vyhlášeno pátrání. Lynhaardovi se dostalo omluvy. Kroll tak mohl být navýsost spokojen.

V base

Alwynn Bílá Ruka

Svěží vůně kamene
zavře mne
do spárů hladu a země
Budů sám,
jako kyprá šlépěj
těžkých bot mých
vrahů

Zavřu oči,
nadýchnu temnotu
Ze spár duchové mě
přijdou navštívit
Potěšit
Ticho

Obruč svobody
mě zaškrtí
Možná
Až vylezu,
všechny, všechny, všechny
vás usmažím ve své
ohnivé myšlence

Kapitola 2 - Vzhůru na Erkracht

Zima toho roku byla v Gwendarronu mírná. Nikdo, koho Nurnští znali, neumrzl. Jedinou neobvyklou událostí bylo zmizení Alwynna, kterého někteří znali jako předáka neúspěšné organizace Bílá Ruka. Stalo se tak po jeho neúspěšném

*...Ladot Chinský, kudůk a všemi milovaná osoba,
který sloužil v gwendarronské armádě...*

momentálně náky velký trable, ponivadž jeho, vůdce, křivě vobvinili. A představte si to, mě pověřil abych ho zastupoval v Nurnský družině a pravidelně ho informoval vo všem co se děje, aby byl dobře připravenej na poslední boj proti zvěři a mutantům. Takže sem tady zase”, usmál se ten neduživec a poručil všem pití. Tak se Cecil Neviditelný opět přidal k družině.

obvinění Lynhaarda z Rugornu u soudu z důvodu vydírání. Netrvalo dlouho a v Liscannoru se objevil neduživý človíček s pletí barvy sýra. Znali ho. Když mu Jeremiáš Čipera, hostinský a šizuňk, nalil jedno slabé podměrečné pivo, rozpovídal se a prozradil, že potkal v jednom lese jistého otrhaného nuzáka: “Ale já dávno vím, že to není žádný chudák, ale můj mistr a nadanej člověk. Takový moudro z něj vyzařovalo, že se v mym těle náhle rozlilo takový příjemný teplo a ten velkej pán Alwynn mi řek...”. “Nó, to je tuze zajímavý vyprávění, že jo, Jeremy?”, ozval se od jednoho pobryndaného stolu obecní lenoch, trpaslík Orglaff Bezbrada, “Takový upřímný, až mi z toho kape trochu z vočí do piva”. O Orglaffovi bylo kromě jeho lenosti známo i to, že měnil své názory podle toho, s kým se zrovna bavil a koho poslouchal. A takový názor si v sobě to dobračisko drželo až do doby, kdy potkalo někoho dalšího a ten mu řekl něco jiného. Orglaff se s ním nejprve pohádal a pak mu dal za pravdu. A tak dále. Nově příchozí, vida, že má podporu, povídal dále: “Řek mi, že naše organizace má

O příchodu Cecilia se dozvěděl i Lynhaard a neúspěšně se z něj pokusil vyrazit, kde se momentálně Alwynn nalézá. Nakonec toho nechal, neboť si uvědomil, že je to vlastně úplně jedno. Teď ho hledat stejně nepůjde.

Čas od času se v Liscannoru objevil Ladot Chinský, kudůk a všem milovaná osoba, který sloužil v gwendarronské armádě. Přidělen byl k vozatajstvu a nijak si nestěžoval. Jeho služba byla relativně příjemná, staral se o tucet poníků, kteří tahali vozy s proviantem, sloužil přímo v Nurnu, takže měl občas i čas odskočit si domů, do Liscannoru. Nikoho tedy nepřekvapilo, když se začátkem jarnu roku 1041 Ladot objevil v Liscannoru v uniformě. Tentokrát si to však nezamířil rovnou domů, ale do hostince U hrocha. “Ták Jeremy, pěkně mi nalej panáka a hned svolaj všechny do hospody. Dneska sem tady jako ouřední osoba, tudíž to spěchá!”. Jeremiáš se překvapivě sebral a všechny právě dostupné družiníky skutečně sehnal. Mnozí byli ještě v různorodých spacích úborech, rozespalí a zívající. “Heleďte, pánové, já sem tady dneska, jak už sem říkal tudle hostinskýmu, jako ouřední osoba a donesl sem vám tudle psaní”, kudůk se tvářil důležitě a vytáhl na světlo zapečetěnou obálku. “Jupí, to je určitě zase nějaký kšeft, to já znám, ukaž, dej to sem!”, zaječel Tanris, notoricky přezdívaný jako elf s duší barbara. “No to né, já to musím dát pověřený osobě, kde je starosta?”, pokusil se kudůk bránit. “Prdlajs, Moskyťák tady neni a stejně prohlásil, že teďka aspoň rok nepojede, tudíž to sem okamžitě dej!”. S těmito slovy Tanris vytrhl Ladotovi obálku a okamžitě ji otevřel, či spíše rozpáral. Ostatní se nahrnuli kolem něj a poslouchali:

Liscannorští!

Dostavte se v co nejkratší době do pevnosti Agerr v Nurnském přístavu. O Vaší návštěvě nepodávejte nikde informace a dbejte na její maximální utajení. V opačném případě to pro Vás může mít nepříjemné následky. Dostavte se v libovolný den od šesté hodiny ranní do šesté hodiny večerní. Prokažte se strážní u Jižní brány přiloženým prstenem. Vše ostatní bude připraveno.

*V úctě - Kwenn Kalleste
úředník*

“Kde je ten prsten?!”, zařval Tanris a začal se sápat po Ladotovi. “Uklidit se, hovade!”, zastal se Ladota bývalý starosta, kroll Lynhaard a i ostatní nesouhlasně zamručeli, když byli svědky obvyklé Tanrisovy hrubosti. “Já si myslím, že tady Tanris měl pravdu, určitě je to zase nabídka k... eéé, abych tak řek..., k práci”, ozval se zloděj Griffin a ostatní souhlasně pokývali hlavami. “Jo, a já na vás pečů, protože mě sejříte, zase byste mě akorát vokrادی a boží vědí, co eště”, Tanris se urazil za předchozí křivdu a odkráčel ven. Naopak souhlas s návštěvou pevnosti Agerr vyjádřil kroll Lynhaard, elf Griffin, trpaslík Orglaff, navrátilivší se člen družiny člověk Cecil a barbar Guldur. Pěkně se na to napili a druhý den vyrazili na Nurn. Ještě večer byl informován hraničář Burug, který právě u svého vzdáleného příbuzného Aedda ze samoty na břehu moře ověřoval nějaké informace o svém otci

a tím pádem se o všem dozvěděl i bývalý trestanec a prznitel nebohých vdov, kriminálník kroll Bangord.

Kroll je vždycky svobodnej

Bangord, bývalý hrobník liscannorský
(Diktováno bachaři o pauze v lomu)

Mám to těžký na tom světě,
krollem býti, žádný špás,
kdekdo malý nakopne tě,
klidně jednou a pak zas

Je to pravda, věru hej,
kdo je kroll, je svobodnej

Sprostý slovo, ústrk, facka,
z bláta vždycky zvednu se,
nevadí mi facka dvacka,
ani při nich nehnu se

Ty, kdos malý, jen se směj,
však kroll je vždycky svobodnej

Nemít tuhle mojí víru,
krolli zlatí, já bych řval,
sebral bych tu svojí sílu,
mlátil bych a pak se smál

Kdo chceš slyšet, poslouchej,
já jsem dycky svobodnej!

Sedm dobrodruhů jelo koňmo k Nurnu a Bangord všem vyprávěl zážitky z vězeňského kamenolomu. “Che, tak sem tam byl sedmdesáttři dní a teď mám ouplný lejno, ponivadž mě všechno čórli, teda jako dozorci. Svině jedny, jo a taky mě bili, nó, tak sem je bil taky!”. Burug, hraničář ze Srienu, zase všem vyprávěl o lenosti svého příbuzného Aedda, k němuž tento rok zavítal na jeho samotu, aby u něho strávil několik měsíců. A jak se nyní ukázalo, dokonce ho i zastoupil na výpravě. Za vcelku příjemného tlachání všem cesta rychle uběhla.

Slunce ještě nebylo nejvejš, jak by napsal klasik, a dobrodruzi již klepali na Jižní bránu Agerrské pevnosti. Při pohledu na pevnost se všichni cítili lépe. Rozprostírala se okolo celého přístavu a kdo chtěl ovládat Nurn, musel ovládat i pevnost. Vysoké hradby, množství obranných věží posetých balistami a šípomety, jakož i mohutná královská gwendarronská flotila, to vše budilo pocit nepřemožitelnosti a oprávněné hrdosti, dokonce i u Nurnských, kteří na svých

cestách již viděli leccos. Stráž u brány po spatření prstenu reagovala okamžitě a provedla druhý k dlouhému přizemnímu baráku. Netrvalo dlouho a všichni byli uvedeni dovnitř. V prostě, leč účelně zařízené místnosti seděl za mohutným dubovým stolem postarší muž, kterému již tu a tam kvetly bílé vlasy. Krátce zastřížená bradka a knír mu dodávaly potřebnou důstojnost a dojem rozhodného muže. Na stole vládl přísný pořádek i přes množství lejster a papírů, které jej pokrývaly. Za stolem byla vidět veliká knihovna napěchovaná knihami a pergameny.

...Bangord všem vyprávěl zážitky z vězeňského kamenolomu...

“Kwenn Kalleste, těší mě, pánové”, představil se muž. “My, my sme Nurnští, pane”, zahučel někdo z davu. “Já vím, poslal jsem pro vás. Jsem rád, že jste přišli”, rukou pokynul na přistavené židle. Nurnští se usadili. Kalleste se postavil, palcem si několikrát pohládl nos a přejel druhý zkoumavým pohledem. Pak se obrátil a vytáhl z knihovny tlustý svazek pergamenů, svazek obrátil úmyslně směrem k Nurnským, tak, aby si ti gramotní mohli přečíst, že je na něm napsáno Nurnská družina. “He, ten člověk vo nás vědět ouplně všechno”, zaúpěl Lynhaard, kroll, který alespoň částečně ovládal tajemství písma. “Myslíš, že ví, kdo pere Tanrisovi fusekle?”, uchechtl se Guldur. “Určitě”, hlesl kroll. Kalleste ještě chvíli naoko listoval ve složce, aby účinek tohoto jinak zcela zbytečného gesta naplno zapůsobil. Kdyby si druzi mohli složku prohlédnout zblízka, zjistili by ke svému zklamání, že obsahuje v drtivé míře prázdné listy a naprosto banální informace, které by jenom trochu schopnější vyzvědač zjistil během pouhého dne. Na druhou stranu je fakt, že složka obsahovala i několik cennějších informací, které však byly získány spíše pečlivou dedukcí družinových kronik a zápisů, hospodských povídaček, atd. Nebylo tam nic, na co by se musel najímat profesionální zvěd, nebo co by se muselo získat zlatem. Nurnští to však nevěděli a měli pocit, že je ten člověk má v hrsti. Zvláště Lynhaard byl na pokraji zhroucení. “Ty jsi Lynhaard a

býval jsi starosta Liscannoru, že ano?”. Kroll se začal potit: “On ví i tohle, to musí být génius, velké spiknutí, co mě to potkalo; jestlipak ví, že sem si pučoval z vobecní kasy a nevracel to do ní?”. Vyděšené myšlenky se míhaly ušatou hlavou. “Hu, hu, jo”, potvrdil nakonec otázku. Kalleste pokýval hlavou a změnil tón hlasu. “Přijměte malé občerstvení”. “Co tím sleduje, určitě nás chce otrávit”, blesklo Lynhaardovi hlavou, ale když viděl, že se ostatní cpou, nabídl si také. “Tak podívejte se, pánové, nechal jsem si vás zavolat, protože od vás něco potřebuju, vaše vlast od vás něco potřebuje!”. “Tak to berem okamžitě, když je to pro vlast, protože vlast, to je moje matka”, vykřikl Cecil. “Jo, baže, to je fakt, když je to pro Cecilovu matku, to teda jo!”, přidal se poněkud prostší Orglaff Bezbrada, nositel vousů pochybného původu. “Ehm, já vítám vaše nadšení, ale nejprve bych vám raději osvětlil několik věcí, udělejte si pohodlí, bude to na delší dobu”, Kalleste se usadil pohodlněji do křesla a zapálil si dýmku, gestem vybídl Nurnské k témuž.

“Jak jistě víte, na jih od naší země se asi čtrnáct dní rychlé plavby nalézá ostrovní říše Erkracht. Koneckonců, vaši předchůdci tam již byli. Zcela na severu a tudíž nejbližší k nám se v Erkrachtském souostroví nalézá i Kamenný ostrov. Pro nás je jeho král Aneby Aldanský spojencem, který brání přílišné rozpínavosti Ilseña Třetího a hlavně jeho praradné manželky Hundry, která sídlí na Mocném ostrově v Altenbruchu. Kromě Kamenného ostrova je celý Erkracht pod nadvládou tohoto povedeného páru. Gwendarron si nemůže z pochopitelných důvodů dovolit, aby Kamenný ostrov padl. Dlouho byla situace vyrovnaná, ale asi před rokem se Ilsenovo vojsko vedené jistým Bardalem z Ghenu, mimochodem nástupcem jistého Hortena, vylodilo v jižní části ostrova a dobylo hlavní město Asker. Padla města Sker a Moyille. Aneby Aldanský se stáhl na sever do Suiru. Nutně však potřebuje pomoc. V této chvíli mu nechceme poskytnout podporu otevřeně, i když i k tomu možná nakonec dojde. Prozatím jsme na Kamenný ostrov vyslali několik skupin, řekněme, neuniformovaných dobrodruhů pro jisté speciální úkoly a zájem bychom měli i o vaše služby. V případě, že se rozhodnete moji nabídku přijmout, čeká vás tučná odměna”. “Hm, moment, a co když padneme do zajetí, co pak, co máme tvrdit, kdo se za nás zaručí, kdo nás vykoupí?”, vyklopil ze sebe Lynhaard, kterému již otrnulo. “Doufám, že do zajetí nepadnete a když, tak..., no vy si již nějak poradíte. Koneckonců vaše odměna bude nesrovnatelně tučnější, než kdybyste sloužili u řadového vojska. Budete také dobře vybaveni. A kromě toho dostanete zálohu...!”. Kalleste se zvedl a vytáhl zpod stolu tučný měsíc. Položil jej na stůl tak, aby se otvorem mohla vysypat hromádka zlata. “Třicet tisíc hned na ruku, dále třista za každý den v akci, počítáno od naložení, plus další odměny, které vám budou vypláceny přímo od našich spojenců, pod jejichž velení budete převedeni, to je slušná odměna, ne?”. Nastalo dohadování, zvláště Lynhaard byl značně nedůvěřivý a na všechno se ptal dvakrát. “A dostat my medaile a metál, nebo aspoň nějaká pocta vyznamenání?”, zeptal se nakonec Kroll. “Ehm, pane Lynhaard, mám pocit, že jsem se již zmínil o tom, že vaše cesta má být tajná a vaše činnost rovněž. Domnívám se, že žádný metál díky tomu nedostanete, vaší odměnou budou peníze a řekněme jistá privilegia, která se normálnímu obyvatelstvu nedostávají...”. “...ale Lynhaard chtít medajle, aby moh nosit na kabát”. Chvilí bylo ticho, Kalleste

několikrát provedl své gesto drbání na nose a zkoumavě se díval na Lynhaarda, který se náhle zatvářil vítězoslavně: “Cháchá, ale vy povídala, že se nakonec do tý šlamastyka muset vložit náš gwendarronská armáda, to pak nebejt tajný a my moci dostat medajle!”. “Dobře, pane Lynhaarde, když se do toho budeme muset vložit otevřeně, tak vy a vaši kamarádi po skončení tažení v případě, že s vašimi službami bude spokojenost, dostanete veliký, ale opravdu veliký metál”. “Jo, tak jo”, souhlasil nakonec Lynhaard a i ostatní se postupně přidali. Kalleste byl očividně spokojen. “Takže teď se můžete pěkně odebrat zpět do Liscannoru. V nejbližší době vám tam muž jménem Meltor přiveze potřebné vybavení na cestu. Poté se ještě týž den odeberete do Nurnského přístavu. Bude zde kotvit loď jménem Bílá hůl. Na ni nastoupíte, kapitán se vás nebude na nic ptát. Po několika dnech plavby si na širém moři přisednete na rychlou lodici jménem žralok. Velí jí jistý Anluch, jeho muži jej přezdívali Mrzák, je to velmi, opravdu velmi zkušený muž, který vás dopraví až na sever Kamenného ostrova. Do této chvíle se nemusíte o nic starat. Po vylození půjdete do města Suir, není to daleko. Anluch vám ukáže směr. V tamní pevnosti vyhledáte muže jménem Meldon Turský. Tomu budete podléhat, ten vám bude určovat práci...”, při slově práce se Kalleste podivně usmál, “...bude vás platit a vůbec se o vás starat. Nějaké dotazy?”. “Máme si brát koně?”, otázal se lupič Griffin. “Ne”. “Dostaneme mapy?”, vznesl dotaz Guldur. “Ano”. “Až my se vrátit, bude se na moje vosoba pohlížet jako by nikdy nic neprovedla?”. “Jistě, pane Bangord”. Následovalo ještě několik vesměs obecných dotazů. Po jejich zodpovězení Kalleste povstal. “Ještě jednu věc - potřebuji vědět, kdo bude vašim vůdcem. To pro případ, abych věděl, koho popohnat k zodpovědnosti”. Následovalo krčení ramen a pak Orglaffův výkřik: “My si ho teda zvolíme, nemáte nějaký papír?”. Kalleste papír skutečně měl, a tak proběhla obvyklá volba vůdce. Vůdcem společenstva se stal překvapivě hraničář Burug, muž sice oblíbený, ale na druhou stranu ne příliš rozhodný. Lynhaard se ušklíbl. Dopadlo to jak chtěl. Když je slabý vůdce, může si více dovolit a ovlivňovat družinu ve svůj prospěch. “Přisáhejte, Burugu Srienský, že nikdo z vašich lidí neprozadí nepříteli odkud jste a co je vaším cílem, a že povedete své lidi pevně a rozhodně proti nepříteli!”. “Přisáhám, hm”, odpověděl Burug. “Od této chvíle jste ve službách státu, Meldonovi se prokažte heslem - Jsme Lybbsterští obchodníci, vezeme zboží ze severu, hlavně maso”. S těmito slovy Kalleste družinu propustil. “Jo, to řek přesně - hlavně maso, my sme takový maso pro všechno”, podotkl po opuštění pevnosti Guldur. “Jo, jenomže dobře placený maso, che!”, zašklebil se trpaslík Orglaff.

Druhý den ráno přijel do Liscannoru povoz krytý plachtou. Na zemi se okamžitě začala kupit hromada věcí: provazy, háky, hřeby, bytelné torny a nepromokavé pytle, kvalitní a lehké železné zásoby. “Tak, a na tohle pozor”, pronesl k druhům Meltor a ukázal na bednu plnou rachejtlí, “Jsou nejlepší, které máme v arzenálu. Tyhle červené jsou vcelku přesné a hodí se na jednotlivé cíle, zelené jsou dobré do davu, na vyrážení bran a podobně. Tohle je voděvzdorná výbušnina. Odpaluje se touhle prskavkou. S trochou štěstí se s tím dá potopit i loď, ale nikoho nepotěší, ani když mu to hodíte na hlavu. Dále hojivé lektvary a nějaké ty podpurné, na to pozor, nebrat to často, je to návykové”, Meltor dále skládal věci

z vozu. “No, to je fakt dobrý, a jak to jako unesem?”, zeptal se Cecil. “Klid, armáda myslí na všechno, znáte tyhle pytlíky?”. “Jo jasně, to je paráda, doufám, že si je můžeme nechat i po skončení akce?”, otázal se Griffin, elf praktického založení. “Pochopitelně. A teď tohle, tady v té kleci jsou tři holubi, poštovní holubi, v případě potřeby je můžete vyslat se zprávou. Může se stát, že budete něco potřebovat. Za příznivých podmínek vám to může Anluch dodat někam na pobřeží; tohle je krmení”, Meltor domluvil. Jeho gesta i mluva byly rychlé a jasné. Nurnští souhlasně pokyvovali hlavami. Vše se zdálo být pro tuto chvíli srozumitelné. Zbytek dne proběhl za horečného balení a loučení se s blízkými.

Za soumraku dorazila družina pod vedením hraničáře Buruga do přístavu. Nalodění na Bílou hůl proběhlo bez problémů. Koráb byl těžce naložen proviantem, všude bylo cítit solené maso, dehet a pach zpocených námořníků. Někteří tu a tam hodili po Nurnských zvědavý pohled, ale nikdo se na nic neptal. I kapitán si s Burugem vyměnil pouze několik zdvořilých slov a dále se o nikoho nestaral.

Uběhlo sedm nudných dní, vyplněných pouze chytáním lelků a občasnými záchvaty mořské nemoci. Pak se objevila na obzoru malá lodice. “Tady vás vysadíme”, oznámil družině kapitán. Vše proběhlo opět bez zbytečných slov. Následovala několikadenní plavba na rychlé lodi jménem žralok. Její osazenstvo se od námořníků na Bílé holi značně lišilo. Tvořilo jej asi deset naprosto sebraných chlapíků drsného zjevu. Tetování, vyholené lebky, různorodé zbraně, nejednotný oděv a to vše pod vedením zarostlého pajdavce, kterému ostatní říkali Mrzák. Nurnští mu však říkali Anluch. Byl to očividně veterán mnoha bitev, kulhal na pravou nohu, tvář měl pokrytou několika jizvami, na levé ruce měl neustále koženou rukavici, jeho levé oko neustále slzelo a nebylo téměř vidět, ale jeho muži mu prokazovali automaticky naprostou úctu. Nurnští se mezi těmito muži cítili rozhodně mnohem lépe nežli mezi věčně opilými námořníky na Bílé holi. Cestou pochytali mnoho užitečných věcí a rad.

Páteho dne rychlé a klidné cesty se před žralokem objevila země. “Kamenný ostrov”, suše konstatoval Anluch a Nurnští se začali připravovat k vylodění. Onedlouho lodice narazila na písčité pobřeží. “Když půjdete po pobřeží, nebude to trvat ani dvě hodiny a dojdete do Suiru. Více už víte vy sami. Přeju vám hodně štěstí”, upřímně se s Nurnskými rozloučil Anluch a podal každému pravici. Stejně tak učinila i ostatní posádka. “Jo štěstí, to budem potřebovat”, suše konstatoval Orglaff Bezbrada. Anluch jen pokýval hlavou a jeho muži začali žraloka obracet na volné moře.

Nurnští se začali brodit k pobřeží...

Kapitola 3 - Boj o Kall

“Jsem rád, že jste dorazili”, uvítal družinu Meldon Turský. “My jsme taky rádi, že jsme dorazili”, zdvořile pronesl Orglaff Bezbrada. Ostatní druzi také něco zamručeli. “Pane Meldon, my sme tý Lybbštérští vobchodníci co vobchodujou s různym towarem a vezem vám maso”, oznámil důležitě Cecil. “Vím, už my to říkal tuhle pan Burug, váš vůdce”. “Vážně?”, udivil se Cecil. “Vážně, ale teď rovnou k

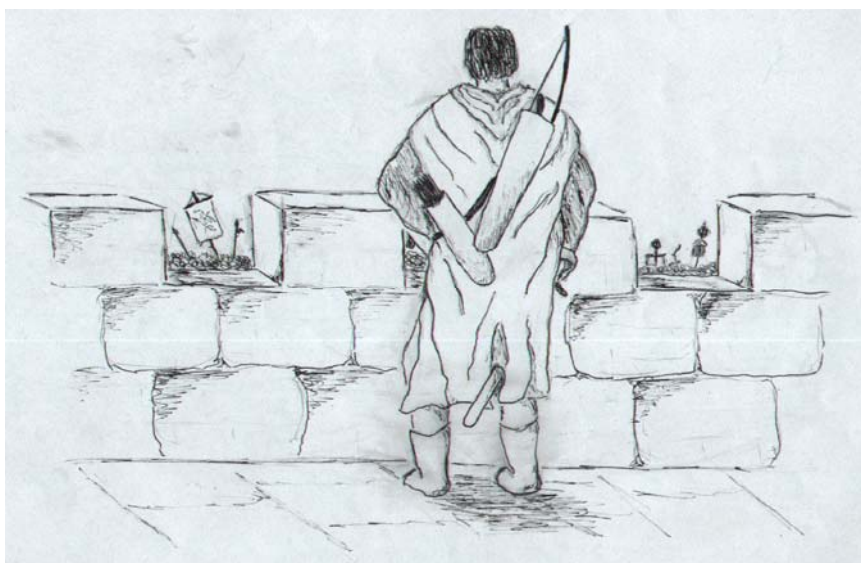
věci. Když se na vás tak koukám, myslím, že mi Kalleste poslal přesně to, co jsem potřeboval. Vypadáte odpočatě a zřejmě jste už ochutnali krev. Kwenn dělá dobře svoji práci. Podívejte se pánové, naši situaci znáte, abych to zjednodušil a podal vám to po vašem - začínáme být v řiti!“. “Pane, podívejte se, řekněte koho máme sejmout a my ho sejmeme, za peníze samozřejmě!“, vykřikl Guldur. “Uklidni se Guldure, tudlejc pán nám chce něco říct, tak ho vyslechni“, uplatnil své vůdcovství

...máme spoustu mrtvých a raněných...

Burug. “Dobrá, přistoupíme hned k věci”, Meldon popošel k velké mapě Kamenného ostrova. Tady je město Kall. Jak vidíte, právě tohle město je klíčem pro Bardala k postupu na sever. Potřebujeme ho nutně udržet. Nemám v tuto chvíli pro vaše paže žádnou speciální prácičku, abych tak řekl, ale..., ale plánujeme něco do budoucna, zatím ale nejsou pro to připraveny všechny podklady. Prozatím bych vás tedy odeslal s našimi zásobami a posilami do Kallu. Budete bránit město. Dám vám samozřejmě některé adresy, na které se můžete obrátit. V případě nejhoršího se musíte probít nazpět a dostavte se ke mně. Abych nezapomenul, pro vás...”, před Nurnské dopadl na stůl váček peněz. Burug jej sebral, zkušeným hmatem ohodnotil hotovost a dal povel k odchodu.

U jižní brány se hromadil proviant a několik setnin vojáků. Většinu vojska tvořila obyčejná pěchota v drátěných košilích, dále byl přítomen oddíl elitních lučištníků s dlouhými luky a v prošívaných kabátcích a oddíl těžké řadové pěchoty v těžkých pancířích s dlouhými meči a pikami. Ještě několik jezdců a to bylo vše. Dohromady asi tisícovka mužů. Poslední posila pro obléhaný Kall. K večeru se

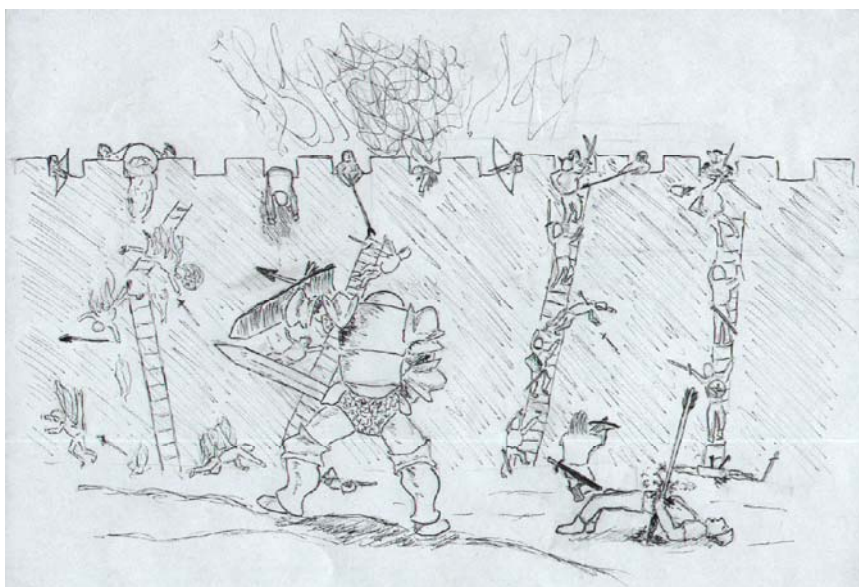

...když se rozednilo, naskytl se družině neradostný pohled přes hradby...

karavana dala na pochod. Nurnští se usadili na jeden z vozů, naložený pytlíky s obilím. Cesta trvala po rozbahněné cestě tři dny. Cestou projeli okolo Mohillské pevnosti, nyní přeplněné uprchlíky z Kallu. Nebylo to příjemné putování. Třetího dne se na obzoru objevila žltorudá záře. “Kall”, pronesl jeden z vojáků. Odněkud se přihnál splašený kůň bez jezdce. Na čelo karavany se nyní přesunula podstatná část vojáků. Odněkud z města se blížila skupina jezdců. Lučištníci natáhli luky. Zaznělo několik výkřiků a lukostřelci sklopili své zbraně. “To jsou naši”, oddychli si všichni. “Dělejte! Cesta je teď volná, jed’te, jed’te!”. Všechno se dalo do pohybu. Koně se zoufale vzpínali a táhli těžce naložené povozy. Nurnští seskočili a pomáhali tlačit. Ted’ nešlo o hodnost a postavení, každý dělal i tu nejšpinavější práci. Setníci vyštěkli úsešně povely, lučištníci se seskupili okolo vozů, pěchota kolem nich, jako ochrana. “Kurva, tohle je fakt válka”, zaječel Griffin a začal si počítat šípy. “...hej, vy dva, běžte dozadu, zapadl tam vůz, pomůžete tlačit!”, odněkud se vynořil velitel karavany a udával rozkazy na všechny strany. Lynhaard i Bangord kupodivu okamžitě uposlechli rozkazu a poslušně běželi pomáhat. Odkudsi z oblohy náhle spadl oheň, který zapálil plachtu na jednom voze. Z plamenů se vypotácel vozk a šíleně ječel. Plameny jej stravovaly zaživa. Už mu nebylo pomoci. Skupina vojáků vůz vytlačila z cesty a jeho náklad byl přeložen na bedra pěšáků. Konečně se objevily brány města. Ted’ spíše pevnosti. Vše se začalo hrnout dovnitř. Několik domů hořelo. Hasicí práce organizoval zpocený kaprál. Nurnští, kteří zatím opustili karavanu, se seběhli, aby pomohli hasit. Dva domy se po hodině podařilo jakžtakž zachránit. “Hele pane, my sme posila, prej se máme

někde hlásit?”, otázal se Burug. “Do hajzlu, to vás teda dorazilo, co si na severu myslejte, že nám pomůže pár chlapů?!” “Ale né, nás dorazila spousta. My nejsme obyčejná posila, my sme elita, určená na nejtěžší místa!”, zdůraznil kaprálovi Orglauff. “Jó, tak elita..., ...tak běžte k Psí baště, tam je to fakt vo držku”, mávl ten dobrý muž někam kupředu a více se o druhy nestaral.

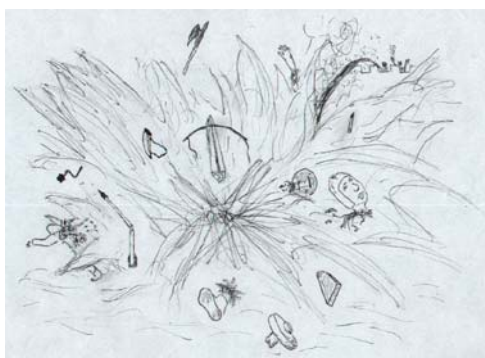
Nurnští se sice ještě několikrát ztratili a opět našli, ale nakonec se jich chopil velitel jedné z obranných věží. “To je dobře, že ste tady, máme spoustu mrtvejch a raněnejch. Pudete na hradby. Zejtra to určitě začne. Vostřelujou nás už několik dní, čtvrtina města už lehla popelem, hradby sou na několika místech proražené, řek bych, že asi brzo chcípne”. “Egh, teďkonec když já kroll s čistá minulost, tak mě zabít, tak to teda ne!”, začal se rozčilovat Bangord. “Podivejte se

...žebříky byly přistaveny a začali po nich šplhat první vojáci...

pane, vaše minulost je mi, abych tak řekl... u prdele, teď si radši nafasujte něco k jídlu a pak na hradby!”. Rozhovor skončil. V jednom z domů družiníci dostali několik bochníků chleba, flák uzeného, hrst soli a vlažnou polévku. Nic moc. Za chvíli jim ještě jeden z vojáků dovalil soudek piva. “Chlast, to se mi bude hned umírat radostnějc”, zachechtal se Cecil a hojně si nalil.

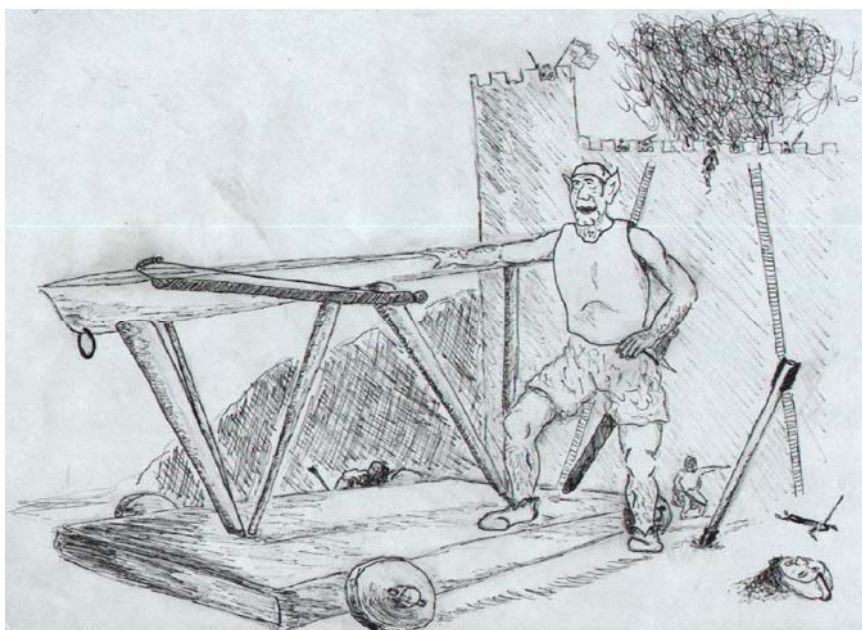
Místo, které dostali Nurnští k bránění bylo asi padesát sáhů dlouhé, hradba byla na tomto místě relativně v pořádku. Po pravici byla Psí bašta. Z přízemí se ozýval šílený nářek jednoho raněného, pro kterého nemohl nikdo už nic udělat. Jeho ječet se postupně měnil v sípání a nakonec bylo ticho. “Umřel”, suše konstatoval Griffin. “Ba, ba, a my taky”, ozval se opět známý pesimista Bangord. “Hubu držela”, okřikl jej Lynhaard, který právě začal usínat. Tak strávili druzi neklidnou noc.

...ozvaly se výbuchy a jekot...

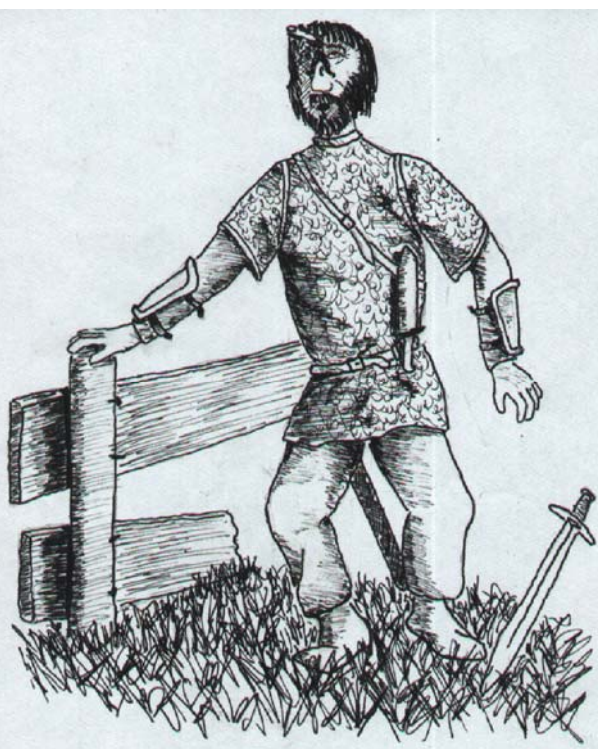
Když se rozednilo, naskytl se družině neradostný pohled přes hradby. Nepřítel byl již sešikován k útoku. Zcela vpředu byli řady ubožáků sehnáných se všech koutů Erkrachtu. Do útoku je hnali biči. Tvořili živé štíty pro skupiny barbarů, kteří vlekli těžké šípomety. Ubožáci táhli ještě žebříky. Více nebylo pro tuto chvíli vidět. Útok předznamenalo mohutné ostřelování z těžkých katapultů. Proti kamenným koulím nebylo obranný. Nurnští se pouze

krčili a tiše pronášeli modlidby a kletby. Cecilovi povolily nervy když jednoho z obránců koule rozdrtila na krvavou hromadu masa a kostí. Museli jej držet. Klid se mu vrátil teprve poté, když mu Guldur podal láhev kořalky. “Kurva, já mám jeho mozek na ksichtě, dyť mě to mohlo zabít, mistře, kam ste mě to poslal?”, začal Cecil mezi jednotlivými loky vzývat zločince Alwynna. “Hehe, a co sis myslel, seš ve válce!”, uklidnil Cecila Orglaff, přičemž se sehnul, aby jej netrefila další koule do hlavy. Ozvalo se zatroubení a šiky se začaly hrnout k hradbám. Burug a Griffin

...údery mečů rozsekali opuštěné šípomety a jednoho se Lynhaard dokonce zmocnil...

se mezitím chopili nafasované výbušniny a jali se z ní tvořit koule zvící pěsti, přičemž do každé zapíchli prskavku. Orglaff zapálil pochodeň. Bangord, Guldur a Lynhaard se raději chopili mečů. žebříky byly přistaveny a začali po nich šplhat první vojáci. V ten okamžik opustily první balíčky výbušniny nurnské ruce. Ozvaly se výbuchy a jekot. Nepřátelé padali jak hrušky. Do boje se zapojil i Cecil, kterému se práce s výbušninou očividně zamlouvala. Válečníci zatím s úspěchem házeli nepřátele z hradeb dolů. Kdo prošel, ten skončil s mečem v břiše.

...pod krytím šípů Griffina a Buruga...

Zvláště Lynhaard se vyznamenával. Situace se však začala měnit v okamžiku, kdy další otroci přivlekli šípomety. Nurnští se museli nyní častěji krýt, a nahoru se začali sápat černí barbaři s ohromnými sekerami. Začala téci první krev i na straně obránců. Někteří z nepřátel začali přelézat hradby a rozebíhat se po ochozu. Lynhaard se z řevem vyřítil po nich. Jednoho srazil dolů z hradby a druhému rozseknul lebku. Třetí však stačil sekerou prorazit bojovníkovi pancíř a zle krolla zranil na boku. Ten se s ním sice okamžitě vypořádal, ale byl na chvíli vyřazen z boje. Navíc musela družina začít vypomáhat i na jiných místech, kde byli obránci přemoženi. “Muset zlikvidovat ty šípometače!”, začal řvát Lynhaard a kusem hadru si látal ránu na boku. Společně s Bangordem, Orglaffem a Guldurem vytvořil údernou skupinku, která pod krytím šípů Griffina a Buruga vyrazila po opuštěném žebříku dolů. Okolo nich sice tu a tam vybuchla výbušina, vržená rukou jejich kamarádů, ale válečníci si toho nevšimli. Pobili osádky dvou šípometů a některé z nepřátel zahnali na útek. Údery mečů rozsekali opuštěné šípomety a jednoho se Lynhaard dokonce zmocnil a začal jej táhnout k hradbám. Situace se již začala obracet ve prospěch obránců, neboť skrytí velitelé nepřátel zřejmě usoudili, že útok pro tentokrát selhal. Opět se jim podařilo odčerpat část obránců města, zatímco sami měli rezervy téměř

...objevilo se i množství vojáků s kušemi...

nevyčerpatelné. Nurnští válečníci s řevem otočili šípomet na utíkající nepřátele a stačili jich několik ještě zabít. Pak vylezli zpět na hradbu. Pro tentokrát vyhráli, ale město bylo čím dál tím více zuboženější. Navíc se náhlým obchvatem erkrachtské lehké jízdy podařilo Kall zcela obklíčit a odříznout jej od cesty na sever. Posily do města již nedorazí.

Následující den odrazili obránci další útok. Opět za cenu značných obětí. Nurnští byli sice v pořádku, ale vyčerpali velkou část hojivých lektvarů, které dostali ještě v Gwenndaronu. K družině dorazil posel, který jí předal pokyny pro případné opuštění města. U severní brány se shromáždilo zbylé obyvatelstvo s vozy a úderná jednotka obrněných jezdců, která měla prorazit obléhatele a vynutit si ústup na sever do Mohillské pevnosti. Mezi obléhanými byly dokonce i ženy a děti, které se ještě nepodařilo evakuovat z města. To vše zvyšovalo zmatek a vojáci se někdy museli uchýlit i k násilí, aby udrželi pořádek. Objevilo se rabování a některé zločince bylo nutno pro výstrahu pověsit, popřípadě z nich byl vytvořen trestní oddíl, který byl hnán v první linii proti útočníkům. Nepřežil z nich nikdo. V domech byly rozmístěny sudy s dehtem a vše co nebylo možno odvézt bylo připraveno k zapálení.

Nurnští opět bránili hradbu u Psí bašty. Následujícího dne byl podniknut závěrečný útok. Proti ochablým obráncům nastoupili nyní východní žoldnéři naverbovaní Ilsemem a Hundrou za příslib tučné kořisti. Objevilo se i množství vojáků s kušemi a na obzoru se šikovala jízda připravená vtrhnout do města proraženými otvory v hradbách. Útok začal brzy ráno. První vlna byla odražena, ale z druhé se mnozí útočníci dostali přes hradby. Nurnští se drželi v šiku u sebe a neustále si hlídali záda a tím i ústupovou cestu. Kolem nich se sice jako obvykle kupila hromada mrtvol, ale to zdaleka nestačilo. K hradbám se nyní začaly blížit i obléhačích věže plné útočníků. Jednu sice Griffin s Burugem dokázali pomocí výbušniny zlikvidovat, ale další již sklopila můstek a útočníci se z ní vyhnuli s řevem ven. A to nebylo všechno. K hradbám nyní začal směřovat i černý vůz, obklopený šikem jezdců. To nejhorší však bylo ve vzduchu. Šestice bestií protínala svými křídly rozpálený vzduch. “Erýnie, erýnie!”, Lynhaardovi došlo o jaké bestie se jedná. Všechno okolo hořelo a družina začala ustupovat. Na černém voze jela samotná Hundra a její miláčkové se začali spouštět na zbývající obránce. “Krejte se, krejte se, padáme pryč”, zoufale kolem sebe křičel Burug. Ale tak jednoduché to nebylo. Jedná z erýnií, černá bestie velikosti lva s křídly, přistála za obránci. “Ty svině, ty poslala ta děvka, ta špinavá děvka Hundra!”, začal hystericky křičet jeden z obránců, který ještě společně s Nurnskými zůstal na hradbách. Byla to jeho poslední slova. Pak mu černý pařát proťal hrdlo. Guldur a Orglaff do sebe rychle nalili povzbuzující lektvary. Takový lektvar je pro dobrodruha naprostá nezbytnost. Okolo družiny se náhle vylidnilo. K místu začala směřovat i druhá erýnie. Začal boj na život a na smrt. Cecil, v té době již těžce poraněný, se vrhl po schodech dolů z hradeb. Burug s Griffinem vystřelili a následovali Cecila. Po chvíli se k nim přidal i zkrvavený Bangord. Ostatní se však rvali do konce. Zvláště Lynhaard. Snad zážrakem, snad bojovým uměním se podařilo bestii zabít. Blížila se však druhá. Druzi věděli, že na ní již síly nemají. Začal úprk dolů. Erýnie však byla rychlejší.

Její morda vyrvala z krolla kus živého masa. Lynhaard se mohl zbláznit bolestí a padl na zem. Snažil se předstírat mrtvého a i přes příšernou bolest se mu dařilo příliš se nehýbat. Orglaff se po bestii sice stačil jednou ohnat a způsobit jí zranění, ale pak doslova sletěl dolů z hradeb, kde jej zvednul Guldur a dovlekl jej do nejbližšího domu. Kroll zatím ležel nahoře. Slyšel kolem sebe řev a do obličeje mu zavanul těžký pach z kožnatých křídel. Srdce mu bušilo strachem. Stačí jedno mávnutí pařátem a bude po něm. Lynhaard se v té chvíli doslova podělal strachem. Ale to by se stalo asi každému. Nakonec měl bojovník štěstí. Obluda se od něj odvrátila a začala si hledat jinou kořist. S jednou rukou téměř urvanou od těla a s

...obránci začali opouštět město...

druhou držící si vnitřnosti se Lynhaard nakonec dopotácel dolů, kde se jej chopili ostatní a Burug mu poskytl alespoň základní první pomoc. Spotřeboval na to hromadu fáčů, tři roztrhané košile a notnou porci magie. Všichni si uvědomovali, že musí co nejrychleji k severní bráně. Město kolem nich hořelo a objevovali se první dobyvatelé. Naštěstí pro družinu se spíše věnovali rabování, nežli cílenému pronásledování obránců. Nakonec všichni dorazili k bráně. Panoval tam zmatek a zbylí důstojníci se snažili organizovat ústup. Těžká jízda prorazila do řad nepřátel průlom a obránci začali opouštět město. Nakonec se to většině podařilo. Několik posledních vozů bylo dostiženo a jejich osazenstvo brutálně pozabíjeno. Ženy každého věku však byly ještě před smrtí znásilněny. Začal ústup několika stovek

obyvatel, které chránili zbylí vojáci. Nurnští se drželi vzadu, kde se jim podařilo ukořistit několik koní, které použili pro raněné. Naštěstí útočníci brzy pronásledování zanechali a věnovali se plnění.

Většina vojáků zůstala při ústupu v pevnosti Mohill, ale Nurnští jeli dále na sever. Do Suiru. Očekávali další rozkazy...

Kapitola 4 - Překladiště na Bitevním ostrově

Po příchodu do Suiru si Nurnští nejprve nechali ošetřit těžké rány, které utrhli při obléhání Kallu. Pak se opět dostavili k Meldonovi. Byl nevyspalý a rozmrzelý. Předal však družině další peníze, neboť byl o jejich boji dobře informován. Nurnští očekávali další práci. Ti bystřejší z nich si již dokázali spočítat, že jim tahle válka nese docela slušné peníze. “Po pádu Kallu bude nyní několik týdnů klid, Bardal potřebuje přeskupit vojsko k dalšímu postupu na sever. Mimochodem, ta erýnie byla dobrá práce”, podotkl Meldon a družina se těžkopádně usmála. “Jednou z věcí, která by je mohla zdržet, by bylo zničení jejich potravinového překladiště. Podle všech informací je mají na Bitevním ostrově. To je tady u Askeru”, zapíchl Meldon prst do jižní části mapy. Pak se otočil na Nurnské, nic se nedělo, nepadl žádný dotaz a tak pokračoval dále. “Protože je to naše území máme to tam dobře zmapované”. “Logicky”, řekl spíše pro sebe Burug. Meldon přešel jedovatou poznámkou s nadhledem. “Zkrátka a dobře, zítra se nalodíte na takovou malou, šikovnou lodičku, která vás dopraví okolo celého Kamenného ostrova až k Bitevnímu ostrovu. Ta malá, šikovná lodička na vás počká až zničíte překladiště, které je v naší bývalé pevnosti a odveze vás šupem zpátky. Celé je to tak na pět dní práce”, dokončil Meldon a ironicky se podíval na Buruga. “Ale v těch vodách se to musí hemžit erkrachtskými loděmi a vůbec, kolik je tam vojáků?”, namítl Burug. “Hemží, logicky”, ušklíbl se Meldon, ale pak si uvědomil, že Nurnské potřebuje a rozhodl se, že nebude příště reagovat na poznámky ze strany dobrodruhů. Předal družině již jen pár mapek, vysvětlil jim, kde bude čekat loď a pak je propustil. Po jejich odchodu se usadil na židli pohodlněji a vzpomínal na doby, kdy byl obyčejný důstojník řadového vojska. Na ty sladké doby, kdy si mohl seřvat jakéhokoliv vojáka s nižší hodností a nemusel se babrat s nějakými drzými dobrodruhy, kterým bylo jeho postavení zcela ukradené.

Nalodění proběhlo v pořádku, až na to, že Orglaff při něm spadl do moře a zbytek dne strávil promočený a promrzlý, zabalen v houni. Zkušená posádka lodi využila častých mlh v této oblasti a po dvou dnech plavby proti větru skutečně zakotvila v oblasti, kde se nízká loď dala dobře schovat v rozsáhlých polích rákosu a ostrice. Ta lodička byla skutečně šikovná, neboť se u ní dal sklopit stěžeň a poté, co ji posádka zamaskovala nasekaným rákosem, nebyla prakticky vidět. Nurnští počkali, až padla tma a pak se dobrodili na břeh. Orglaff opět prskal, neboť si namočil nohy. Vpředu kráčel Griffin Linfalas, dobře vyškolený lapka a tudíž osoba pro tento účel nejvhodnější. Hned za ním vůdce Burug s lukem. Za nimi si to supěla čtveřice válečníků a na konci kouzelnický nedouk Cecil. Ten se ovšem pro jistotu zneviditelnil. “Tak, támhle je vesnice Kahemba a u ní je pevnůstka a v ní jsou ty

zásoby. Počkejte tady, já to tam vomrknu”, Linfalas se nevinně usmál a pak pohládl cenný magický amulet, který nosil na krku. Pak zmizel všem z očí.

Neviditelný Griffin celkem pohodlně došel až k pevnůstce. Byla obehnaná dřevěnou palisádou, v každém rohu byla věžička a v ní více či méně bdělý strážný. Směrem k moři byla brána, ke které směřovaly vyježděné koleje. Vně palisády bylo vyrovnáno několik dobývacích strojů. Vesnice byla vzdálena asi míli. Pokud bude vše dobře zorganizované a každý odvede svoji práci, neměly by nastat vážné komplikace pro tak zkušenou bandu, jakou bezpochyby tvořili Nurnští. Asi po hodině se Griffin vrátil. Našel druhy schované v rákosí. Tiše jim vysvětlil, kde co je. Společně s ostatními vymyslel jednoduchý plán, který spočíval v tom, že Griffin se pokusí tiše zneškodnit jednoho strážného, ostatní pak přelezou zeď pomocí lana, které přehodí Burug. V tom okamžiku zaútočí Guldur a Orglaff na další strážní posty pomocí výbušniny. Následující kravál, který pochopitelně vyburcuje ostatní posádku, by již neměl být nebezpečný, neboť v té době budou vevnitř již oba krollové, kteří by si měli s rozespálými vojáky poradit. Cecil mezitím půjde trhavinou ničit uskladněné katapulty a šípomety. V konečné fázi pak všichni nahází lahve oleje na budovy a pevnůstku zapálí. Stručný a jasný plán i když to trvalo nejméně dvě hodiny než se na něm Nurnští dohodli.

“Hrmmh”, zasípal strážný když mu Griffinova čepel prořezala krční tepnu. Vzápětí se přehoupl přes palisádu i Burug a pomohl nahoru Lynhaardovi a Bangordovi, které značně tížily jejich pancíře. Pak vybuchly připravené nálože a Guldur i Orglaff se začali ztěžka také sápat dovnitř. Vše probíhalo podle plánu. Ukázalo se sice, že vojáků je více než Griffin odhadl, ale v drtivé míře patřili spíše k tomu podradnějšímu, co měli erkrachtší k dispozici. Starosti dělal pouze šípomet ve zbylé věži, jehož šíp těžce poranil krolla Bangorda. Pak Burug otočil jeden ukořistěný šípomet na čtvrtou věž a nepřítele několika ranami vyřídil. Sám však byl při tom raněn. Lynhaard mezitím řádl mezi nepřítelem jako černá ruka a ani ostatní válečníci nezůstávali pozadu. Mrtvé stačili samozřejmě obrát o všechno cenné. Mezitím Cecil, stále ještě neviditelný, umisťoval nálože na katapulty. Práce se mu líbila, neboť si vůbec nevšímal svého okolí. A to se ukázalo býti chybou. Ve vesnici se totiž tou dobou nacházela skupina královských jízdních gardistů, kteří nedávno dorazili na Kamenný ostrov jako posila přímo z Altenbruchu. Pětice gardistů nelenila a nasedla na koně, které nyní tryskem hnala k napadené pevnůstce. Cecil umístil všechny nálože a podíval se směrem k vesnici. Spatřil pětici jezdců, ale spoléhaje se na to, že je neviditelný, nijak nespěchal. Pěkně si připravil křesadlo a na nějaké varování ostatních se vykašlal. Zbytek družiny mezitím dodělal svoji krvavou práci uvnitř a chystal se zapalovat skladiště. Jezdci již vjížděli dovnitř brannou, kterou předtím družiníci otevřeli, aby se jim lépe prchalo. Jako první uviděl nebezpečí Lynhaard, uskočil stranou a jedinou ranou srazil prvního jezdce k zemi. Bangord však již to štěstí neměl. Než se stačil otočit, vrazil mu do těla další jezdec kopí. Bangord se zhroutil na zem. Snažil se vytrhnout zlomené kopí z těla, ale následující rána mu prorazila lebku. Bangord byl mrtev. Ostatní družiníci se zoufale bránili nenadálému nepříteli. Burug obsluhoval ukořistěný šípomet, který se mu zřejmě zalíbil. Griffin pátil z luku, mezitím Guldur s Orglaffem dostali

dalšího gardistu, ale trpaslík byl zle pošramocen. Lynhaard začal běsnit. Zabořil meč do jednoho z koní a padajícímu nepříteli protal hrud'. Nebýt jeho, mohlo to dopadnout zle, ale nakonec byli nepřátelé pobiti. Teprve nyní se ozvala série detonací za hradbou. To Cecil odpálil nálože. Ze strojů se stala hromada třísek. Ostatní mezitím podpálili skladiště, popadli mrtvého Bangorda a spěšně se začali stahovat k lodi. "Proč si nás nevaroval, ty idiote!", řval na již viditelného Cecila Bezbrada. Cecil kroutil hlavou a nic neříkal. "Za tohle, by vůdcová měla škrtnou tvoje kořist", běsnil Lynhaard, který měl Bangorda docela rád. Burug však mlčel. Cecil také.

"Dobrá práce, tak padáme pryč, brzo tady bude veselo", přivítali družinu námořníci a vztyčili stěžeň. Šikovní lodička pomalu vyplouvala na cestu zpět. Za zády měla hořící skladiště. Úkol byl sice splněn, ale družina měla prvního mrtvého. Byl jím kroll Bangord, násilník, ale jinak správný chlap. Po příplutí do Suiru a oznámení splnění cíle, dostala družina dva dny volno, které věnovala nákupu rakve a uložení mrtvého druha do chladného sklepa. Lynhaard se totiž rozhodl, že Bangord bude převezen k pohřbu do Liscannoru. Pak krollovu smrt zapili. Nejvíce samozřejmě viník všeho, Cecil...

Kapitola 5 - Swonnin palcát

"Čas dozrál, pánové. Přišla vaše chvíle, ehm... abych tak řekl, to co jste dělali doposavad' byly jen dílčí epizody vaší kapitoly, kterou tady svými činy píšete". "...hm, začal to důstojně, co po nás asi chce. Doufám, že to aspoň taky dobře vocení zlatem", pomyslel si pro sebe Orglaff. "Nebudu vám pánové nic zastírat, budete muset rozlousknout těžký oříšek, ale pevně doufám, že to dokážete!", Meldon se rozhlédl po družině. "Prosil bychom k věc!", vybafl Lynhaard, který neměl rád složité proslovy. Bolela ho z nich hlava.

Meldon přistoupil ke své oblíbené mapě. "Tady jsme my", ukázal na Kamenný ostrov, "a tady je nepřítel", opsal rukou zbytek Erkrachtu. "Ale nebylo tomu tak vždy. Kdysi dávno patřil k nám i tady ten ostrov. Ostrov Ryby. Jak vidíte leží u něj ještě tři malé ostrůvky. Tenhle se dokonce jmenuje Malý ostrov. V dávných dobách, hodně dávných dobách, na něm stál chrám. Chrám naší bohyně a ochránčyně Swonny. Pak se časy změnily. Ostrov dobyli Altenbruští, chrám zpustl, ale Swonna je dodnes naší patronku a ochránčyni. Máme ji dokonce ve znaku. A kdesi v útrobách toho chrámu je pohřben náš dávný král Hullag Obrovitý. Mohl bych vám o jeho slavných činech výprávět celé hodiny, ale není čas. Hullag vlastnil velice slavnou zbraň. Swonnin palcát. Legendy praví, že mu jej darovala sama bohyně. Ten palcát pohřbili tenkrát s ním, neboť se jej nikdo neodvážil po Hullagovi otevřeně nosit. Nastal čas, aby byl znovu vyzvednut a použit naším nejlepším vojevůdcem Cliftennem z Hodu. A vy ten palcát přinesete!". "Říká se prosím", usklíbl se Guldur. "Prosím", zaskřípěl zuby Meldon. Burug se rozhlédl po ostatních a pak si vyžádal podrobnosti. "Na Malém ostrově nechala Hundra vybudovat malou pevnůstku. Je na ní stálá posádka a přístav, u kterého mohou kotvit i velké lodě. Jistě jste si již všimli, že Hundru dopravázejí jisté ohavné zrůdy.

Erýnie”. “Jo, to si Lynhaard všimnout”, ušklíbl se kroll a při té vzpomínce jej zamrazilo. “No, a právě na Malém ostrově tyhle ty bestie chytají”, oznámil družině téměř vítězoslavně Meldon. “Cože, cože, to máme jít někam, kde se tyhle svině líhnou?”, ulevil si Orglaff Bezbrada. “Neděláte to přece zadarmo a vy to zvládnete, o tom jsem přesvědčen”. Nejklidněji tuto zvěst přijal jako obvykle Burug. Nakonec svolili i ostatní, zvláště po přepočítání dalšího váčku. “Pojedete tam tou samou šikovnou lodičkou. A za několik dní vám pošlem i nějaké posily”. “No jo, jenomže my bychom potřebovali někoho hned teď, náhradou za umřelého Bangorda”, podotkl vůdce. “To není žádný problém, mám tady schopného člověka, je to vrah..., ehm tedy chtěl jsem říci dobrodruh, jako vy. Jmenuje se Zubraz Prknář z Mokré Pily”.

Následujícího dne se již Nurnští i s Prknářem plavili směrem k Malému ostrovu. Prknář se jevil jako tvor přihlouplý, pomalý a nešikovný. Každému výprávěl o tom, kterak kdysi pracoval na jakési pile a že má blízko ke dřevu. Byl alespoň využit jako vylévač vody z lodi. Nurnští podezírali Meldona, že si z nich udělal legraci. Plavba byla klidná a po cestě nenarazili na žádného nepřítele. Částečně se to dá přičíst štěstí a dílem umu posádky. Vylodění na Malém ostrově proběhlo tedy bez potíží.

Ostrov se jevil jako poklidný a nic nenasvědčovalo tomu, že na něm sídlí erýnie. Přistáli na písčité pláži, která rychle přecházela do džungle. Nurnští se seskupili do obvyklé formace se stopařem vpředu a vyrazili podle mapy do zeleného příšeří. Hraničář Burug se orientoval podle malé říčky, která by podle mapy měla dovést družinu až k malému kopci, na němž měly být údajně ruiny chrámu. Vzduch byl nasycen vlhkostí, druhy otravoval bodavý hmyz, všichni se potili a zvláště válečníci měli značné problémy se svými pancíři. Naštěstí se zatím nikde neobjevilo nic podezřelého. Po několikahodinovém vysilujícím pochodu se zdálo, že jsou na místě. A skutečně byli u zarostlých trosek chrámu. “Stejně by mě zajímalo, jak je možný, že to Ilsenovci za tu příšernou dobu co tady sou, eště neprozkoumali před náma”, divil se Burug. “Co ty víš, určitě tady už někdo byl, podívej se tady na ten popel, to není vod blesku”, upozornil všímavý Griffin. “Jo, jenomže dovnitř nikdo už hodně dlouho nelezl”, podotkl Guldur a odhrnul několik haluzí, které zakrývaly vchod. “Co by lezli dovnitř, dyž nevěděli, že tam mají něco hledat, takhle si myslej, že je tam akorát smrad a šutry”, ukončil debatu Orglaff a začal se sápat dovnitř. Objevily se zbytky klenboví a rozvaliny. Nikde skutečně nebylo nic zajímavého. Po zapálení světla jehož nositelem se stal v té době opět neviditelný Cecil, zjistili dobrodruzi, že chrám míval více pater a že cesta vede dále do podzemí. Cecilovo “kouzelné” světlo se pohupovalo vzduchem uprostřed družiny. “Tak, připravte si zbraně, tady budou určitě nemrtví, co páchnou. Jen počkejte až slezem dolů, to něco uvidíte”, chytře oznámil ostatním Burug. Je to neuvěřitelné, ale měl pravdu. Co Starý svět stojí, jsou v opuštěných starých ruinách vždy nemrtví. Kdo je tam vysadil? Nebo se tam snad vysadili sami? Spadli z mraků? Povstali z hrobů? Ztrpčují dobrodruhům život dobrovolně a baví je to, či snad to dělají z donucení? Nikdo neví. Každopádně byla družina okamžitě napadena hejnem ghúlů a nežli je stačili naši hrdinové rozmatlat po zdech, stačila jedna taková mrcha rozpárat břicho ubohému Prknářovi, takže na místě zdechl.

Ostatní si v poklidu rozebrali jeho jídlo a pochodně a pak mrtvolu odstrčili do kouta. “Ták a jak to tak bývá, teď sejdem opět hlouběji a tam bude silnější nemrtvý nebo silnější nemrtví. Můžete si vybrat”, podotkl opět vůdce. A věřte tomu nebo ne, ten silnější nemrtvý tam byl. Jeden. Potíž byla pouze v tom, že seděl na drakovi! Také nemrtvém. Skoro by se to dalo označit za vážný problém. Tak nyní už trochu vážněji.

Drakobijecká

Alwynn Bílá Ruka

Temný otvor,
černá díra,
mráz po zádech lítá

Jsme tu!
Je nás mnoho!
Zhyneš draku
Jsme tvůj průvod!

První kroky
do temnoty
Cítíme tvůj sivý dech!

Přišli jsme pro Tebe
Rozluč se!
Vidíme Tě!
Jsi bestie

Velkou jeskyni
dým halí
Umřeš! A ty to víš

Tvé šedé tělo,
rudou tlamu
protne kov
mocně kalený

Hordy lidí
rozsekají tvé tělo
Umřeš! A my se budem smát

Druzi krkolomně přehli nahoru a začali se radit co dál. “To je jasný, válečníci dopředu a ostatní vás budou krejt!”, oznámil Burug, ale narazil na odpor. “Co jaká valečnica, hovnajs, porád nasadil krky na flákače a žádná prospěcha z

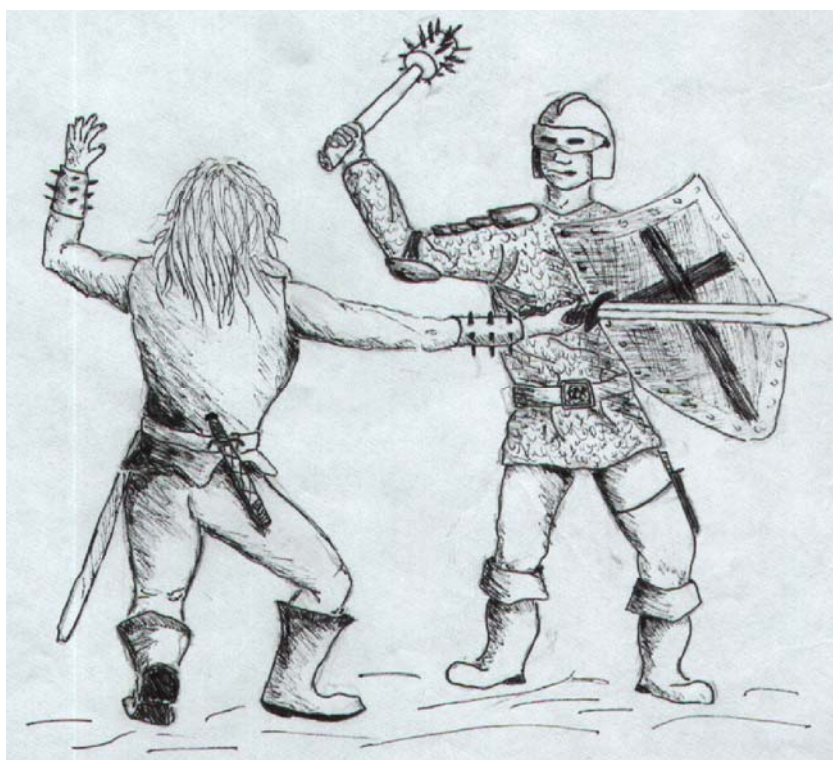
tého!” “Dyť seš válečník a ty vždycky choděj vpředu, to si můžeš přechíst všude, hňupe!” Burug se zasekl. Lynhaard a s ním i Orglaff však také. Ne a ne a ne. V tu chvíli se Burug ukázal s odpuštěním jako pitomec. Místo toho, aby slíbil válečníkům, kteří chodí vepředu nějakou vyšší odměnu, pochválil je nebo jim jinak zalichotil, neudělal vůbec nic. Prostě mlčel a dále trval na svých chytrých poučkách z knih. Družina se zasekla, bez Lynhaarda a Orglaffa si naši hrdinové mohli těžko dovolit jít na draka. Zvláště když na něm seděl ještě ten protivný chlap! Pravděpodobně by stačilo, kdyby Burug použil to, co se lidově nazývá psychologické hovno. Ale on nic. Lynhaard věděl, že má navrch a vesele se šklebil. Družina se náhle stala zcela neakceschopnou. Ukázaly se také povahové vlastnosti ostatních. Griffin, známý obětavec, seděl na zemi a vyzýval všechny ke smíření. Dával střídavě za pravdu oběma stranám. Guldur chtěl jít za každou cenu dále, neboť úkol je úkol. Cecil se chechtal a lokal si z neviditelné láhve. Nakonec Lynhaard vynesl hlavní trumf - novou volbu vůdce. Burug opět neudělal nic, aby krolla umlčel. I konala se nová volba. Vítězem se stal trpaslík Bezbrada. To Lynhaardovi naprosto vyhovovalo.

S novým vůdcem v čele si to opět uklidněná družina s drakem a jeho jezdcem rychle vyřídila. Pouze Guldur byl ošklivě poraněn, ale trocha bláta a starý hadr to rychle spravily. Po pečlivém prohledání místa druzi zajásali. Jásal i právě sesazený vůdce Burug, který si možná oddychl, že se zbavil povinností. Jásal i novopečený vůdce Orglaff, který si pro změnu povinností vůbec neuvědomoval. Byla nalezena drahocenná truhlice a v ní... masivní palcát. Kdo by to čekal, že? Kromě toho byla nalezena i objemná kniha, které se okamžitě chopil Cecil, který se u té příležitosti zviditelnil. “Kouzelnická knížka, to se podívejme. Počkej krollskej, nešmatej na to, eště to upatláš. Stejně bys tomu nerozuměl. To sou náramně učený věcičky. Tu knížku si teďka vezmu a budu se z ní učit čarovat”. Nikdo nic nenamítal, stejně by každému byla na nic, a tak se po staletích přestěhovala k Cecilovi do batohu. Musel na ní dávat ovšem pozor, neboť se již trochu rozpadala. Družina se vydala spokojeně nazpět, neboť si myslela, že z nejhoršího je venku. Pouze Guldur trochu hekal, neboť mu nový vůdce přidělil na nošení právě nalezenou, nyní již prázdnou truhlici.

Netrvalo dlouho a všichni se ocitli na denním světle. “To budou čubrnět, až jim ukážeme palcát a oznámíme jim, že vůbec nepotřebujeme ty jejich slavný posily”, chechtal se Bezbrada, který si jako vůdce přidělil Swonnin palcát. Nenesl jej však v ruce, ale raději si jej strčil do batohu, neboť se jeho síly bál. Raději byl i nadále připraven bojovat se svým kladivem. Všichni maširovali zpět. Náhle se odněkud ozval znepokojující řev. Všem okamžitě došlo o co se jedná. Erýnie na lovu! Všichni zmlkli a pozorovali okolí. Po zádech jim stékal studený pot. Očekávali útok každým okamžikem. Ten za chvíli přišel. Erýnie zaútočila ze vzduchu. Za cíl si vybrala Orglaffa. Ten odolával seč mu síly stačily, ale nebyť Lynhaardovy pádné paže, zle by to s trpaslíkem dopadlo. Podíl na vítězství měli však všichni. Utrpení Nurnských však nebylo zdaleka u konce. Již delší dobu po nich šli Lovci. Lovci erýnií. Každý jim tak říkal. Ostřílení chlapíci, kteří zde pro Hundru lovili ty okřídlené bestie. Velel jim obrovitý černocho jménem Zlogr-Bur.

V boji tenhle chlapík používal kladivo, ale zároveň i pořádný bič, s kterým dovedl mistrně zacházet. To však ještě Nurnští netušili, že po nich jde tahle banda. Jako už několikrát si mysleli, že pro tentokrát trable skončily. A jako už několikrát se mýlili.

V okamžiku, kdy družina vstupovala na pobřeží, zavelel Zlogr-Bur k útoku na nevídané vetřelce. Boj s erýnií byl proti tomu, co nyní nastalo, nedělním výletem na nurnský rynek. V okamžiku krváceli téměř všichni Nurnští. Vyjma neviditelného Cecila, ten se okamžitě dal na útěk. Orglaff Bezbrada se bil jako lev, zabil jednoho útočníka, ale přesila byla příliš veliká. Poslední ránu mu zasadil právě Zlogr-Bur svým bičem, kterým serval trpaslíkovi kůži z hlavy. Orglaff byl mrtev. Lynhaard se zběsile oháněl mečem, jednomu lovcu usekl hlavu a druhému utnul paži, ale i on nestačil na přesilu. Guldur se také rval, co mu síly stačily, nakonec se však rozhodl prchat. Griffin, posílněn jakýmsi lektvarem, se posléze rozhodl využít magické síly svého amuletu a zneviditelnil se, aby vzápětí také prchl. Lynhaard si začal probíjet cestu pryč. Nakonec se mu to podařilo, ale vyhráno ještě neměl. Burug měl smůlu. S téměř useknutou nohou se rozhodl předstírat mrtvého a padl k zemi. Bylo dobojováno. Čtyři druzi prchali, jeden byl mrtev a jeden zajat. Zbytek lovců si přivedl krvelačné psy a uspořádal na uprchlíky štvaníci. Neviditelný Cecil se vrhl

...Guldur se také rval, co mu síly stačily...

do moře, aniž by si přitom uvědomil, že neumí plavat. Okamžitě se začal topit. Byl nucen odhodit tornu i s právě nalezenou čarodějnou knihou. Díky tomu se nakonec dostal na břeh. Lynhaard, těžce poraněný, zabil dva psy a ukryl se do bláta. Guldur utekl hluboko do džungle. Nejlépe dopadl Griffin, který se ukryl neviditelný do koruny vysokého stromu. Lovci nakonec štvanci ukončili, neboť i oni byli vyčerpaní a značně oslabeni. Obrali mrtvého trpaslíka o všechno cenné, včetně tak těžce získaného Swonnina palcátu a nakonec mrtvolu svlékli do naha a zohavenou ji pohodili do křoví. Zraněného Buruga vlekli s sebou k výsledku. Vraceli se zpátky do pevnůstky na jižním cípu ostrova.

Na písčité pláži se zmítal Cecil, měl ústa plná slané vody a dával se. Kromě šatů a kudly za pasem mu nezůstalo vůbec nic. Ještě měl štěstí, že se k němu dostal Griffin včas. Několik ran do zad kouzelníkovi opravdu pomohlo. Vykašlal zbytek vody. “Dík, Bílá Ruka ti to voplatí na dětech”, poděkoval ten ubožák slušně a Griffin nad ním mávl rukou. “Musíme ještě najít vostatní”. “Jo, to jo, protože samotný nás tady něco okamžitě sežere”. Netrvalo dlouho a objevil se i Guldur. Měl poškřábaný obličej, z rozbitého batohu se mu sypaly věci a samozřejmě měl několik menších a několik větších ran z boje. “Nevíš, kde je Lynhaard, Orglaff nebo Burug?”, zeptal ho Griffin. “Orglaff je tuhej, rozbili mu ksicht napadrt”, smutně konstatoval barbaři válečník. “Lynhaard prchal někde blízko mně, pojďte ho hledat”, navrhl ještě Guldur. Tři druzi se sebrali, urovnali si věci a vyrazili opět do džungle. Zanedlouho našli podivnou kouli z bláta, která měla na sobě napsáno “vzdávat se”. Byl to jejich spolubojovník, kroll Lynhaard. Byl ve velmi špatném psychickém stavu. Ze strachu před nepřítelem si zalezl do hromady bahna, naházel na sebe haluze a listí a posléze ještě vytvořil onen nápis, který se mu nyní roztékal po čele. Když uviděl kamarády, trochu se vzpamatoval. “Lynhaard zraněnej”, postěžoval si a měl pravdu. Nejlepší válečník družiny toho měl opravdu dost. Byl polepený bahnem, krví a seděly na něm chuchvalce much a hovad. Zašli k malému potůčku a společnými silami krolla alespoň trochu ošetřili. Lynhaard se za chvíli cítil lépe. Pak se začali radit co dál. Nakonec se rozhodli, že půjdou hledat Buruga. Přes veškeré úsilí se jim to nepodařilo. Neustále si museli dávat pozor, aby se neprozradili. Večer se rozhodli jinak. “Burug je asi zajatej, nikdo neví co z něj dostanou. Bude lepší když se vrátíme na to místo kde nás vysadili. Nakonec ty slíbený posily budeme potřebovat”, celkem moudře shrnul dlouhou debatu Griffin. Druhý den se skutečně dočkali.

Známa loď dojela včas. Ke své radosti druzi zjistili, že slíbenou posilu dobře znají. Z domácího Gwendarronu dorazili liscannorští! Předně je třeba jmenovat hádavého Tanrise, který však v té době již byl značně protřelým dobrodruhem, a přestože nebyl ostatními příliš oblíben, představoval značnou pomoc. Dorazil i zloděj Aedd, který se nakonec rozhodl nenechat ve štýchu své kamarády. Největší radost však měli staří dobrodruzi z příjezdu Ladota Chinského. Dobrácký kudůk hned začal vykřikovat: “A představte si, že jestli to dobře dopadne, tak mě pustěj z armády dřív, slíbil mi to Kalleste!”. “Ho ho, tak na zdraví, stará vojno!”, Cecil byl už ve své kůži a každému strkal svoji umatlanou láhev. Druzině byli přiděleny i další dvě tváře. Jednou z nich byl starý známý zamlklý

barbaří válečník Gerhard a druhou byl hobit takového vzrůstu, že například Lynhaard jej téměř neviděl. Představil se jako Dyni Longodon, vědec a alchymista. Okamžitě se začal zajímat o rachejlte, které družina předtím nafasovala v Gwendarronu. Sečteno a podtrženo, pětice nových tváří dodala torzu družiny opět pocit jistoty a sebedůvěry. Ta ještě vzrostla, když Ladot družině oznámil, že by se mohl pokusit oživit mrtvého trpaslíka Orglaffa. “Má to ale háček, když jsem to tenkrát dostal, tak mě řekli, že to nemusí fungovat stoprocentně. Takovej voživenej jedinec může vypadat naprosto jako zdravěj a silnej a pak najednou buch a je po něm. A dokonce se u něj můžou vobjevit temný pudy a může se stát našim nepřitelem. Ale taky to nemusí mít vůbec žádný následky a Orglaff může bejt mezi náma eště spoustu let. Tak já nevím”, tvářil se kudůk nešťastně. “Já bych to zkusil”, první se ozval Griffin. “Já taky”. „A já taky”, přidali se i další. “A když se u něj vobjevěj temný pudy, tak mu je vyrazíme z těla”, uchechtl se Guldur. Jediný kdo byl proti byl Tanris, který by onu záhadnou věc nejraději získal pro sebe. Na jeho názor však nebyl brán ohled. “A co to vůbec je?”, otázal se Ladota zvědavě alchymista Longodon. “Tohle!”, vítězoslavně prohlásil Ladot a vytáhl malou krabičku, ze které vyňal motýlí kuklu. Následovaly zmatené pohledy dobrodruhů. “Tohle? A jak se to jako používá?”, zeptal se nahlas Aedd. “No, to je vlasně pravda, já to zapomněl”, Ladot se zatvářil provinile. I rozproudila se diskuse o tom, kterak tuto podivnou věc aplikovat na mrtvého Orglaffa tak, aby ožil. Někteří navrhovali rozdrtit a nasypat do vody a touto směsí pak trpaslíka potřít, nebo mu to dát vypít, někdo navrhoval, aby se to mrtvole položilo na hrud’ a čekalo se, někdo pro změnu navrhoval jakési zaříkání. Nakonec si Ladot vzpomenu. “Né, to se mu musí vsunout do krku a pak to nechat pracovat”. “Jááá, chachacha, chciiplej Bezbrada bude žrát brouky!”, chechtal se Tanris a i ostatní vypadali překvapeně. Nakonec však vytvořili bojové seskupení a vydali se na místo boje, kde měla ležet rekova mrtvola.

Ležela tam. Bez šatů a pomalu do ní začaly masařky klást vajíčka. “Fuj, vomejte ho a hod’te přes něj nějakou deku. Já všechno připravím”, Ladot sáhl do torny a vyňal krabičku s kuklou. Tu vyndal a vstrčil ji trpaslíkovi do úst. Nic se nedělo. “Dyt’ sem to věděl, že to bude celý houby platný”, neodpustil si poznámku Tanris. Jenže neměl pravdu. Ladot si naštěstí oživovací proces vybavil nakonec dobře. Pod dekou se to zahýbalo a Orglaff se náhle posadil. “Žije, žije!”, smál se Ladot. “Co, co, co je? Co tady dělám a proč sem nahatej a špinavej”, podivil se trpaslík a vzápětí vyplivl zbytky kukly. “Fuj tajbl, co sem to žral?”, trpaslík se vztyčil, čímž odhalil své chlupaté sýrovité tělo a začal se shánět po něčem, co by prozatím zakrylo jeho nahotu. “Brouky, prase! Brouky si žral i s krovkama!”, ječel Tanris. “Nééé, to nebejt brouci. To bejt motýl. Lynhaard vědět!”, kroll tak projevil nečekané znalosti. Druzi se ještě nějaký čas dohadovali, když tu přišel z ničeho nic Guldur a přetáhl Orglaffa klackem. “Au, co to děláš, hňupe!”, postěžoval si trpaslík. “Vyháním z tebe temný pudy”, odpověděl mu barbar a chystal se k další ráně. “Jaký prdy. Co blbneš? Prdět eště dovedu sám. Kvůli tomu do mě nemusíš rubat sukovicí!”, Bezbrada se kolem sebe začal ohánět. “Počkej Orglaffe a ty se Guldure uklidni. Vono to totiž, milý trpaslíku, není jen tak. Nechceš si sednout?”, vložil se

do věci Griffin. “Nechci, doted’ka sem se válel!” “Vono to tvoje voživení má možná háček”, Linfalas podrobně Orglaffovi vyložil, jak se celá věc má. Trpaslík si sednul a tvářil se smutně. Celkem pochopitelně. Pak vstal. “Tak to ne, já musím mít jistotu, jak to se mnou vlastně je. Já pojedu zpátky do Gwendarronu a tam si zaplatím nějakýho učenýho theurga a ten mi to zjistí”, trpaslík byl pevně rozhodnut. Chtěl mít jistotu. Vypůjčil si nějaké šaty od ostatních, popřál jim hodně štěstí a vydal se zpět do míst, kde stále ještě kotvila šikovná lodička. Ta čekala na soumrak, aby mohla snadněji proklouznout zpět na Kamenný ostrov. “Chudák”, řekl za ním Gerhard.

Ještě chvíli se družina dívala směrem za trpaslíkem a pak vyrazila na jih. Dobýt zpět Swonnin palcát a pokusit se zachránit Buruga. Při té příležitosti kohosi napadlo, že vlastně nemají vůdce. Burug byl sesazen a navíc nezvěstný a Bezbrada právě odešel. Po rychlém hlasování byl do čela společenstva vyvolen Griffin Linfalas. Bylo rozhodnuto nejprve obhlédnout situaci a pak se pokusit nenadále zaútočit. Druzi zatím ještě netušili, kde se má nalézat ona pevnůstka, ve které sídlí Lovci. Griffin se tedy opět zneviditelnil a vydal se na průzkum. Šel po pobřeží, neboť to bylo pohodlnější. Malý ostrov byl skutečně malý. Asi za dvě hodiny dorazil Linfalas na místo. Stála před ním tvrz. Malá, ale bytelná. Měla čtvercový půdorys, pouze na jedné straně byla umístěna obrovská klec z bytelných klád, které byly pobity železem. “Klec na erýnie”, pomyslel si z hrůzou zloděj. Tvrz kryly tři věže s šípomety, které byly mnohem větší, než ty, jež používali altenbruští v boji. Do jednoho bylo dokonce možno nabít více šípů najednou. Tvrz měla kamenný základ a byla celá potažena ochrannou sítí. Žít na jednom místě s erýniemi asi nebyla legrace. Linfalas si všechno zaznamenal v hlavě. Celkem bez potíží odhadl počet obránců, pak se vrátil zpět k ostatním.

“Tak mluv, hajzle!”, Burug se probral. Byl svázaný a na hlavu mu právě někdo vylil vědro vody. Udělalo se mu špatně a opět omdlel. K vědomí jej přivedly kopance a nenávistné spílání. “Vyklap všechno, nebo ti vypálíme voči a pak tě hodíme žralokům!”, “Kdo vás poslal?”, “Kolik vás je?”, otázky se střídaly s výhrůzkami. Občas jej i bili. K Burugově cti je třeba říci, že dlouho úspěšně zapíral. Mluvil něco o výletě, o hledání pokladu, ale nebylo mu to nic platné. Jeho přemožitelé se chvíli radili, zda ho mají zabít nebo nejdříve mučit či ho nechat jako rukojmí a pak ho nechat převézt do Altenbruchu k dalšímu výslechu. Nakonec si velitel tvrže Larbert Lygurt přejel významně prstem krk a jeden z vojáků vrazil do bezbranného hraničáře oštěp. Smrt byla rychlá a milosrdná. Larbert se pak začal radit ze Zlogr-Burem o dalším postupu. Nemínili nic riskovat. Nevěděli pořádně kolik je nepřátel a kromě toho měla stejně za pár dní dorazit zásobovací loď. Rozhodli se proto raději opevnit a vyčkat na útok, než zbytečně riskovat střet v otevřené krajině. A nutno dodat, že si při vymýšlení obranné strategie nevedli vůbec špatně. Hned za bránu nechali vykopat jámu plnou ostrých kolíků a totéž učinili i před branou. Za vnitřní díru pak umístili několik střelců s kušemi. Nechali nabít šípomety a připravili k nim hromady šípů. Očekávali, že hlavní útok půjde na bránu a proto se Zlogr s devíti vojáky přemístil na opačný konec tvrže, kde byl malý

východ. Chtěl útočníky oběhnout a vpadnout jim do zad. Byly stanoveny zdvojené hlídky. Takto připraveni očekávali útok.

Ten přišel následujícího dne. Nurnští pevnůstku obklíčili ze tří stran. Ponechali volnou pouze západní stěnu. Jednak jich bylo málo a jednak se tam nedalo nikde krýt. Těsně před útokem vyhodili obránci přes zeď Burugovu mrtvolu, což útočníky ještě více rozzuřilo a nebyli tudíž ochotni brát zajatce. Útok zahájili Linfalias, Aedd a Longodon rachejtlemi, kterými smetli obránce z věží a tím i od šípometů. Pouze jeden šíp lehce zranil Aedda. S tím obránci mohli počítat jen těžko. K bráně se mezitím hnal Ladot s ohromnou rachejtlí, kterou ji chtěl vyrazit. Asi by se mu to povedlo, nebýt připravené a zamaskované jámy. Kudůk zahučel dolů a ošklivě se poranil o špičaté kolíky. Válečníci a Tanris, které vedl Lynhaard, zatím zaútočili odzadu. Tam se však střetli se zálohami, které vedl Zlogr-Bur. Gerhard byl téměř okamžitě těžce zraněn šípem a tím pádem i vyrazen z boje. Střet byl krátký a krvavý. Na jeho konci byli všichni nepřátelé pobiti, včetně Zlogr-Bura. Na straně Nurnských byl málem mrtev Tanris, kterého ještě před svojí smrtí Zlogr-Bur téměř ubil k bezvědomí. Lynhaard se mezitím vřítel zadním vchodem dovnitř, za ním utíkal i Cecil s rachejtlí. V té chvíli již Aedd a Longodon přelezli palisádu a odpalovali další rachejtle na poslední věž. Během útoku na tento post byl těžce poraněn vůdce Griffin, kterému těžký šíp téměř vystřelil levé oko. Na opačné straně Ladot konečně vylezl z jámy a velkou rachejtlí vyrazil do brány otvor. Vlezl dovnitř, nic nedbaje na svištění šípů, které létaly kolem jeho hlavy, okamžitě sebral další rachejtlí a vypálil. Když se rozptýlil kouř, byli dva nepřátelští kušníci roztrhaní na kusy a třetí právě umíral. Zbývající oddělal Cecil, opět rachejtlí. Velitel pevnosti Larbert byl s posledními dvěma muži obklíčen u jednoho baráku a i přesto, že se zdatně oháněl sekerou, byl Lynhaardem, kterému pomohl Tanris několika blesky z kouzelného prstenu, nakonec zmasakrován. Bylo dobojováno. Nurnští celou pevnost vyrabovali, podařilo se jim nalézt věci po Burugovi a Orglaffovi, zvláště pak Swonnin palcát. Tohle jim tedy vyšlo. Nakonec všechno zapálili a vydali se opět na sever ostrova, kde je za dva dny vyzvedla loď. Na palubě bylo i mrtvé tělo hraničáře Buruga. Stojí za povšimnutí, že za celou dobu nikoho nenapadlo použít Swonnin palcát v boji. Takový z něj měli všichni strach. Možná, že by jim to ušetřilo spoustu problémů...

Swonna

Alwynn Bílá Ruka

Tajemná hustota času,
hlas k hlasu,
síla k síle,
strach k strachu
Nekonečná bolest
pustošící víru

Město plné hlasů

strach proti síle

Čtyři božstva
proti sobě stojí
Netečnost hlasu v nich visí
Temná Paní všechno řídí
Jména všechno spojí

Bezvěrná duše,
ruku v ruce,
tělo v tělu

Dýka v ruce
Malé tělo
škube sebou
Hlad po krvi
Mráz brouzdá v těle
Krk se šklebí
Víra hoří

Je zahlcena,
Paní zla a strachu
Dětská nevinnost hoří
Zvracení,
bolesti zrození

Kapitola 6 - Orglaffův osud

Zatímco se ostatní radovali z opětovného ukořistění Swonnina palcátu, Orglaff trpěl depresí. Vrátil se zpět do Suiru a po úporném přemlouvání se mu podařilo dostat na vojenskou loď, která vezla depeši do Gwendarronu. Byl ochoten během přepravy dělat jakoukoliv práci, drhnout palubu, lézt do lanoví a hlídkovat celé hodiny ve strážním koši, i cokoliv jiného. Neustále přemítal, jestli učinil správně, že opustil druhy v boji a vlastně utekl. Nevěděl, zda se na něj ostatní nebudou dívat jako na zbabělce, a také ho napadlo, zda si z něj neudělali legraci. Tuto myšlenku však brzy zavrhl, Nurnští měli sice občas drsný humor, ale Griffin by mu nelhal. Pak zase měl docela dobrou náladu, neboť přece žil a navenek nebyl žádný důvod, proč by měl náhle umírat. Trpaslík však také dobře věděl, že kouzla a čáry bývají nevyzpytatelné, a opět upadal do smutku.

Plavba na sever trvala déle, než když jeli na jih. Nakonec se však objevil nurnský přístav. Všichni se sběhli na palubu a vítali pobřeží. Bezbrada však měl smíšené pocity. Rozhodl se, že se půjde poradit přímo s Kwenem Kallestem. Riskoval sice, že bude označen za dezertéra, ale on nakonec nikomu nepřísahal a svou povinnost odvedl už dostatečně, nikdo ho přece nemohl nazvat zbabělcem.

Kdyby jej raději ostatní nechali tenkrát na pokoji a nevšimali si jeho mrtvého těla, než aby mu teď způsobili taková duševní muka.

“Tak to je všechno. Taková je pravda. Prosím vás, pomozte mě zjistit pravdu”, pohlédl trpaslík pevně do očí Kwenna Kallesteho. Ten se dlouze zamyslel a pak vzal trpaslíka k oknu, odkud bylo dobře vidět na přístav. “Vidíte ty lodě a to hemžení, Bezbrado? Válka je tady, Gwendarron jde otevřeně pomoci Kamennému ostrovu. Situace je neúnosná a bez naší pomoci by válku vyhrál Ilsen s Hundrou. Co je proti tomu osud jednoho trpaslíka?”, Kalleste se na nešťastného Bezbradu dlouze podíval. “Pane, já přece musím mít jistotu, prosím...”, Orglaff téměř plakal. “Na té lodi, kterou jste přijel, bylo kromě oficiální žádosti o pomoc i mnoho dalších zajímavých věcí. Třeba o vaší družině, o vašich skutcích...”. “Udělali jsme snad něco špatně, pane?”. “Ne, vedli jste si přesně tak, jak jsem očekával. Stromová ulice patnáct. Je tam dům a v něm žije starý Comber Faldor. Občas pro nás pracuje. Řekněte, že vás posílám já. Pomůže vám. Možná”. “Děkuju, pane. Slibuji, že ať mi řekne cokoli, nalodím se s ostatními a pojedu bojovat za Gwendarron”, s těmito slovy trpaslík s hlubokou poklonou vycouval a vydal se na zmíněnou adresu.

Ocitl se před výstavným domem. Jak by také ne, když jeho majitel provozoval tak výnosnou činnost. Sluha trpaslíka odvedl dovnitř a nechal jej chvíli čekat. Onedlouho se dostavil prošedivělý elf pronikavého pohledu. Trpaslík vyklopil, co jej trápí. “Ano, dokáží se skutečně spojit s příslušnou astrální sférou, která by mi mohla prozradit, co vás čeká. Dostanu dvacet tisíc ve zlatě”, odvětil mu tvrdým tónem elf. “Pan Kalleste říkal, že mi pomůžete, a já nemám tolik peněz”, zanaříkal Bezbrada. “Á, vás posílá Kwenn? No to je jiná, dostanu deset tisíc”. Bezbrada se sebral a běžel si pro peníze do Liscannoru. Tajně se vplížil do svého domu, popadl požadovaný obnos, poslední peníze, které měl a utíkal nazpět. Strávil u elfího theurga celou noc a ráno mu elf s chladnou tváří oznámil: “Je mi líto, pane, za takových deset, maximálně patnáct dní zemřete”. “Dě... děkuju, pane”, Bezbrada se vypotácel ven. Tak je to tady! Proč ho jenom oživovali, když to takhle zbabrali! Umře a přitom je zdrav. Zbývá mu pár dní života! S chmurami na tváři se Orglaff dopotácel do nejbližší putyky. Od hostinského si půjčil psací potřeby a kus papíru. Rozhodl se, že dodrží slovo. Napiše závěť, ve které všechno odkáže státu Gwendarron, nechá ji u Kallesteho a pak odjede s flotilou na jih. Boj již asi nestihne, ale aspoň zemře jako čestný muž. Trpaslík si poručil pivo a začal tvořit závěť. Psaní nebylo nikdy jeho silnou stránkou.

Toto je závěť orglaffa bezbrady

Já trpaslyk orglaff bezbrada odkazuju všehem majetek který sem nazhromáštyl za dlouhá leta bojů a utrpení. To jest - gladio kouzelné, tornu košenou, pjetsetdvacet dva zlatých, brnění na malý hotvora, voplecený, mjech z kůže - sedumgrat, hadr na cýdjení mého kladíva a prten slatý státu Gwentdaron... A to všechno proto že chci aby to gwentdronu pomohlo na cestě g slávy.

potepzáán trpaslík Bezbrada orglaff vlazní rugou

Trpaslík dopsal závěť po půlnoci, když již krčmář všechno osazenstvo vyprovodil na ulici. Orglaff si ještě poručil na cestu láhev kořalky a než došel do přístavu, byl namol.

Nurnský přístav byl plný příprav na brzký odjezd válečné flotily. Námořníci prováděli poslední kontroly korábů, čluny rozvázely na jednotlivé lodi vojáky, nakládal se proviant i koně. Mezi to se pletli podomní obchodníci, nabízející různé amulety pro štěstí, rodiny vojáků, žebráci, lehké děvy, královští úředníci a spousta dalších. Orglaff nejprve odevzdal svoji závěť a pak se nalodil na jeden koráb.

Za dva dny flotila vyplula. Celé moře bylo poseté plachtami. Veliké koráby s vesly a plochými dny vezly vojsko, výstroj a zásoby. Menší a rychlejší lodě vyzbrojené katapulty, balistami a šípomety naopak nákladní lodě chránily ze všech stran. Bylo krásné počasí, ale Bezbrada se neradoval. Přemítal o životě a o smrti. Tak to šlo asi deset dní. Orglaff věděl, že mu již mnoho dní nezbývá. Nechtěl však čekat na to, až ho smrt sama překvapí a vztáhne na něj svoji nemilosrdnou pařátu. Rozhodl se, že všechno skončí sám. Osmý den předradostin vyšel ještě za šera z kajuty jen tak nalehko ve spodkách a košili. Všechny své věci urovnal předtím na hromádku. Došel k zábradlí, ještě naposled se podíval na oblohu a na vycházející slunce. Pak přešel zábradlí a skočil do mořských vln. On, který tolik nesnášel vodu, se nakonec utopil. Trpaslík Orglaff zemřel jako hrdý a svobodný muž...

Žalozpěv pro Orglaffa Bezbradu

Lynhaard Nepodrobitelný z Rugornu, syn Byrthogův

Skláním se v úctě před jménem malého člověka,
jehož duše velická pohltila celý můj svět,
jej čeká teď cesta předlouhá, daleká,
z níž není návratu, z níž nejde sejít zpět
V pěnivém příboji mořském tone bílý květ,
ševelý sladké vábí tou písni zatracení,
v nejhlubších hlubinách skonala zářná reka let,
opředen bludnými stíny, závojem zapomnění

Jsa spoután od zrodu okovem bezelstné pokory
před vůlí osudu, jenž každému nezvratně do vínku dán,
mé srdce trápí se ve snahách o vzdory,
ač naděj smyšlená je mámení, pouhý klam
Lidé jsou figurky vržené napospas krutým hrám,
zmítané v pochybách o velké neznámé,
jediné přání tu v bezmoci zbývá nám,
snad v jiných světech znovu se potkáme

Kapitola 7 - Hakroj z Altenbruchu

Vraťme se ale k Nurnské družině o několik dnů nazpět. Opět se plavili po moři. Opět na té malé šikové lodičce. Poté, co odevzdali Swonnin palcát, čímž si vydělali velice slušnou sumičku peněz, poslal je Meldon na zdánlivě jednodušší úkol. Měli vniknout do strážní pevnůstky, která se nalézala hned u hlavního města Askeru. Podle všeho v ní momentálně sídlil Hakroj z Altenbruchu, vrchní velitel Ilsenova loďstva. Jeho likvidaci si sliboval král Kamenného ostrova, Aneby Aldanský, možné rozpory mezi Ilsenovými vojevůdci. Každopádně by jeho smrt silně poškodila nepřátelskou flotilu, neboť byl pokládán za schopného muže. Nurnští byli posílení o dalšího muže. Byl jím člověk středního věku, který se představil jako Raglin. Po cestě vypověděl ostatním, že je bývalý kněz z dnes již neexistujícího kláštera. Všechny jeho přátele i představené prý pobili Ilsenovi vojáci. Od té doby prahne pouze po pomstě. Také druhům vyprávěl o tom, že věří ve čtyři bohy. Jejich jména však z nějakého důvodu odmítal prozradit, takže jej po čase začali ostatní podezřívát, že to s tou jeho vírou nebude tak slavné. Dalším členem posádky byl starší muž, který na první pohled vládl magií. Meldon jim jej přidělil z důvodu maximálního utajení. Jeho úkolem bylo v okamžiku, až se budou blížit k Askeru, loď zahalit mlhou a umožnit tak družině proniknutí do Hakrojeva sídla. Plavba byla tentokrát mnohem nebezpečnější, loď se musela nejméně třikrát uchýlit pod ochranu pobřeží, aby ji nezpozoroval nepřítel. Poslední den zahalil kouzelník, který si nechal říkat Sadell, loď mlhou. Pro Nurnské, kteří byli zvyklí na podobné kouzelnické kousky, to nebylo nic neobvyklého. Sadella to očividně zlobilo, že více neobdivují jeho umění. Loď doplula bezpečně až ke skále. Na ní byla pevnůstka, která hlídala přístup do askerského přístavu. Až k pobřeží byl natažen provazový most.

Panovala hluboká noc, umělá mlha byla hustá a vítr ustal, takže nehrozilo žádné její rozptýlení. Lodice se pokusila zakotvit hned u skály, ale i když příboj nebyl velký, šlo to jen těžko. Nakonec musel Cecil pomocí kouzla přenést barbara Gerharda na malou plošinku, pak mu hodili lano a Gerhard loď přivázal. Všem bylo jasné, že k úspěšnému zakončení bude potřeba magie. Sadell a Cecil část družiny zneviditelnili. Ostatní měli vytvořit zálohu a krýt ústup. Nakonec se jednalo pouze o Gerharda a Longodona. “Tak, máte na to dvě hodiny, potom začne svítat a budeme muset odplout. Kdo nebude včas na lodi, ten tady zůstane”, oznámil družině Sadell.

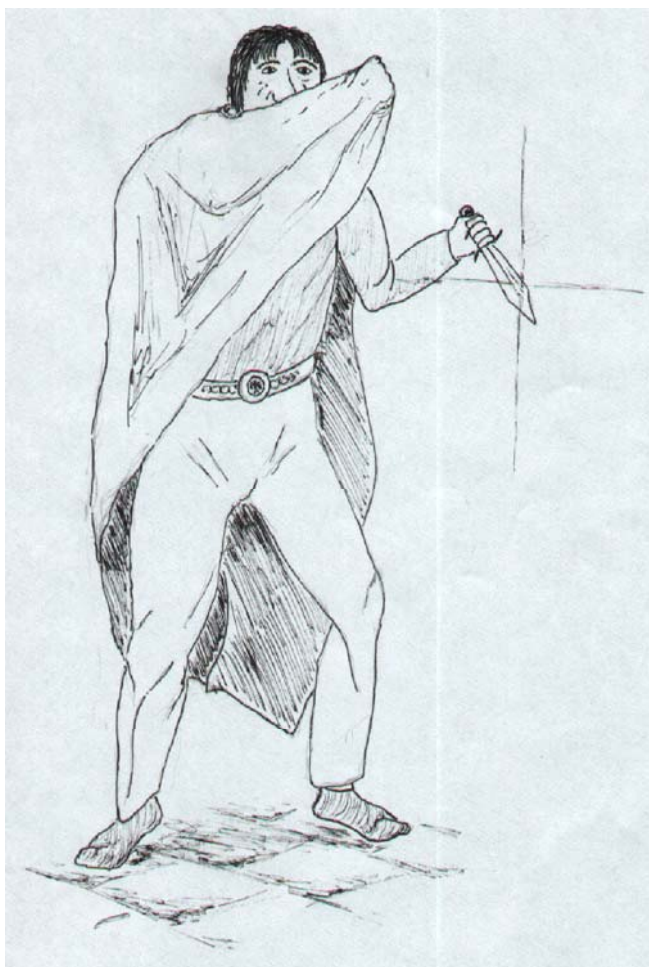
Griffin, Aedd, Lynhaard, Tanris, Ladot, Guldur, Raglin a Cecil postupně neviditelní přelezli zeď. O to se zasloužili oba zloději, Aedd a Griffin. Pak byl rychle a bez problémů určen dům, ve kterém s největší pravděpodobností sídlí Hakroj. Ladot a Raglin byli určeni na hlídku s kušemi a na rozmístění několika náloží na krytí ústupu. Ostatní se seskupili u dveří. Všechno spalo. Nikdo neměl potřebu rozmísťovat stráž. Hakroj se cítil bezpečný v ukradeném sídle. Aedd

vylomil zámek a všichni vešli dovnitř. Griffin dveře opět zavřel. Zatím všechno klapalo až příliš snadno. Družina se ocitla v chodbě, která končila velkým sálem. Zcela na konci byly schody nahoru. Bylo vidět ještě několik dveří. Zloději je začali otevírat, aby byla jistota, že nikdo nevpadne družině do zad. Jedna místnost sloužila jako ubikace pro šest vojáků. V ostatních byly zásoby, zbraně a harampádí. Griffin vydal rozkaz k podřezání typickým gestem. Přejel si prstem přes krk. Neuvědomil si, že je neviditelný a tudíž ho nikdo nevidí. Musel to říci nahlas. Lynhaard a Tanris začali rubat do spících těl. Tři vojáci byli okamžitě mrtví, další dva

...o to se zasloužili oba zloději, Aedd a Griffin...

zranění. Poslední se však bránil za příšerného řevu. I když byl zabít, jeho jekot způsobil, že se probudilo i několik vojáků, kteří spali v druhém patře. Ti seběhli rozespalí dolů a začal boj, do kterého se musela nakonec zapojit celá družina. Griffin byl raněn do hlavy a i ostatní měli krvavé šrámy. Největším problémem však bylo, že se všichni, vyjma Cecila, zviditelnili. Nastalo dohadování o dalším postupu, ale události se vyvinuly samy. Po schodech náhle seběhlo více jak dvousáhové hovado s kyjem v ruce. Černý kroll Bugred, Hakrojova osobní ochranka. Za šíleného řevu se pustil do družiny. Lynhaard dostal drtivou ránu do ramene a měl co dělat, aby vykryl další úder. Tanris opět použil svůj magický prsten, ale na zastavení krolla to bylo stále málo. Aedd se pokusil dostat nepřítele do zad. Podařilo se mu to, ale to se na zemi již válel Guldur v krvi. Nebyl mrtev, ale pro tuto chvíli měl dost. Aeddův výpad zezadu krolla ošklivě zranil na krku. Ten se ohnal, téměř statečného zloděje zabil, ale ten kratičký okamžik využil Lynhaard k tomu, aby zaútočil plnou silou. Hakrojův ochránce se sesunul k zemi. Nebylo možno váhat. Družina musela rychle nahoru, aby splnila úkol. Všichni vyskákali do patra. Ocitli se v úzké chodbě, která končila dveřmi. Ty však byly otevřené a stál

v nich člověk v plášti. Rozepjal ruce a vyšlehl z nich blesky. Lynhaard, jdoucí vepředu, byl těžce popálen. Stačil však k muži doběhnout a seknout do něj s Tanrisem po boku. Ještě před svou smrtí stačil kouzelník seslat blesky znovu. Tentokrát se jeho obětí stal Tanris. Ten padl k zemi a pouze chroptěl. Raněný Lynhaard dobil čaroděje a vykopl poslední dveře. Spatřil probírajícího se muže, který byl sice jen polonahý, ale již se stačil chopit meče. Kroll Lynhaard se ocitl tváří v tvář Hakrojovi z Altenbruchu. Zdola přiběhl ještě raněný Guldur a Griffin, který byl ve stejném

...Aedd se pokusil dostat nepříteli do zad...

stavu. Rozpoutal se boj, ve kterém se Hakrojovi podařilo zatlačit protivníky až dolů pod schody. Toho využil v té době kupodivu střízlivý Cecil a všechny bojující obešel. On jediný byl stále ještě neviditelný. Rychle proklouzl do Hakrojovy místnosti. Jeho zrak okamžitě padl na zdobenou truhlici, otevřel ji a zběžně prohlédl její obsah. Mohl být spokojen. Do Cecilových rukou padlo zlato za pěkných pár tisícovek. K tomu ještě nějaké cenné předměty. Všechno popadl a vyšel ven. Stal se svědkem, jak ostatní právě dobili Hakroje. Měli štěstí, že bojoval bez brnění. Chodba, kde se bojovalo, vypadala, že bude potřebovat znovu vymalovat. Praktický Lynhaard ještě pro jistotu roztřískal mrtvole hlavu na kaši, aby měl jistotu, že tenhle chlap již nikdy nevstane. Pak popadli společně všechno cenné a tu spatřili na zemi bezvládného Tanrise. Aedd k němu skočil a zjistil, že

ještě dýchá. “Je to dobrý, žije”, oznámil ostatním a chystal se ho naložit na vlastní hřbet, aby jej odnesl. “Počkala ještě!”, zarazil jej kroll a stáhl Tanrisovi z prstu několik drahocenných prstenů. “Porád vokrátat vono nás, tak teďka my jeho”, ušklíbl se kroll na vysvětlenou. Nikdo neprotestoval. O Tanrisových kradačských sklonech věděl každý, a tak se ho nikdo z přítomných nezastal. Později si jeho prsteny rozdělí mezi sebou. Byl čas na ústup. Všichni se sešli dole. Kromě Cecila byli od krve a ranění. Druzi popadli všechno cenné, hlavně zbraně a chystali se opustit dům. Griffin se ještě zarazil a zaposlouchal se. Venku se ozval výbuch a vzápětí další. Bylo jasné, že se probrali vojáci i v ostatních domech a teď bojují s Raglinem a Ladotem. Bylo třeba jednat rychle. Družina se vyřítla ven. “Dělejte, dělejte”, ječel Raglin, který právě odpaloval rachejtle. Zezadu se přehoupł i Longodon a odpálil další. Pouze díky těmto vražedným prostředkům se podařilo udržet dotírající vojáky v uctivé vzdálenosti. Družina ustoupila za výbuchů na všech stranách zpět k lanu a postupně se všichni dostali do relativního bezpečí na lodi. Okamžitě vypluli na moře.

Sadell obnovil mlžný závoj okolo lodice. Ještě panovala tma, ale na východě se již začal objevovat rudý pruh. Začal závod s časem, ale i ten se nakonec podařilo vyhrát. Během plavby se probral Tanris. Když zjistil, že nemá své prsteny, začal ječet a obviňovat ostatní z krádeže. Koneckonců měl pravdu. Jenomže mu chyběl důkaz. Trvalo dlouho, než se uklidnil. Pod vlivem této hádky se Cecil konečně zviditelněl a ukázal ostatním obsah truhly. Nálada na lodi tím jen stoupla...

Kapitola 8 - Návrat domů

Družina opět splnila svůj úkol. O tom, jaký vliv měla na pozdější události smrt Hakroje z Altenbruchu, se sice družina již nedozvěděla, ale Nurnští raději viděli peníze. A ty se opět přesunuly do jejich bezedných kapes. Válka však vrcholila. Aneby Aldanský tou dobou věděl o chystané pomoci z Gwendarronu, a proto se rozhodl svést zadržovací bitvu u Mohillské pevnosti. Věděl, že nemůže Ilsena a Hundru porazit vlastními silami, a proto se rozhodl vrhnout většinu svých sil právě k Mohillu a pak ustoupit do předem připravených pozic a vyčkat příchodu gwendarronských posil. Jeho vojsku velel Cliftenn z Hodu, vyzbrojený Swonniným palcátem. Nurnští se přidali k jeho vojsku. Meldon se naposledy rozhodl využít jejich sílu a zkušenosti v boji. K družině se přidal další nováček, barbaří válečník Áron. Dobře si rozuměl především s barbarem Gerhardem. Družina byla opět svědkem přesunu vojska. Nyní však nebylo zatěžováno žádnými uprchlíky, a tak mohlo postupovat rychleji. Jádrem vojska byla těžká obrněná jízda, rozdělená do několika korouhví. Silnou zbraní Cliftennova vojska byla i ukázněná pěchota, která se při boji šikovala do dlouhých řad, přičemž byla podporována množstvím lučištníků. Na levém křídle byli umístěni těžcí jezdcí, pravé křídlo naopak dostala na starost opancéřovaná pěchota, která byla určena vysloveně na obranný boj. Mezi pěchotu byly umístěny pohyblivé šípomety. Nurnští byli určeni právě na ochranu těchto šípometů.

Nepřítel měl nejméně trojnásobnou převahu v lidech. Nebyli sice tak dobře organizováni jako obránci, ale obrovské množství lehké jízdy a pěchoty umožňovalo Ilsenovcům, aby značně vyčerpali nepřátele a pak poslali kupředu královské gardisty a kušíníky, což byla síla, které se odolávalo slabšímu nepříteli jen velmi těžce. Obě vojska disponovala i bojovými kouzelníky.

Bitva byla zahájena po poledni, šestého dne předradostin 1041. Masa Ilsenových vojáků začala postupovat kupředu. Z obou stran létala mračna šípů a koule z katapultů. Tam, kde stála Nurnská družina, směřoval velký oddíl

...nakonec se podařilo Nurnské družině vytlačit nepřítele zpět...

nepřátelské pěchoty. Statečný Ladot Chinský obsluhoval společně s Dynim Longodonem jeden ze šípometů. Vlna útočníků si nehlédě na ohromné ztráty razila cestu kupředu. “Musíme zpátky, dělej!”, křičel Longodon na Ladota a utíkal zpět. “Ještě jednu rá...”, kudůk již nedořekl, neboť jej postupující vlna pěšáků doslova smetla. Tak padl skvělý kamarád a statečný chlapík Ladot Chinský. Další obětí z řad Nurnských se stal válečník Gerhard, který podlehl těžkému zranění, které mu způsobil nepřátelský setník. Nakonec se podařilo Nurnské družině vytlačit nepřítele zpět a tak ještě dvakrát. Večer přišel rozkaz k ústupu. Pole bylo nasáklé krví, hlavně nepřátel. Ústup vojska proběhl spořádaně. Ilsenovi sice stále proudilo množství posil, ale nemohl útok zahájit hned. V této bitvě se Cliftennovi podařilo Swonniným palcátem zabít dvě erýnie a jeho sláva ještě stoupla. Jeho vojsko nyní ustopilo až do Suiru. Pouze těžká jízda pod velením Novycha železného zůstala před branami, aby zadržovala všeobecný postup Ilsenova vojska. Schylovalo se k závěrečnému

kolů dramatu, do kterého byla vržena i Nurnská družina. Ilse si byl jistý kořistí.
Stane se neomezeným vládcem Erkrachtu. A pak vyrazí dál.

Vrány

Ladot Chinský

Matné oko, kruté spáry
nepřinesou dobré zprávy,
tam, kde krouží hejno vran,
nestojí jen jeden stan,
tam kopyta těžké jízdy
drtí všechny živé síly

O té válce půjdou zvěsti,
proč tolik krve, nenávisti,
kdybychom spojili své síly,
určitě bychom se uživilí,
Však určitě bychom se uživilí
pod údery bubnů a šilencovým skřekem

Jen vrány tady čekají,
aby se v klidu nažraly,
krouží nad bitevním polem,
krákají všechny jedním sborem,
už vidí umírat jednotlivce,
které budou doprovázet do márnice

Však bojovník strachy šílený,
když ústa se mu zpěnila,
pak zlomil se mu meč,
odhodil jej, skočil vpřed,
padnul s hlavou rozbitou,
srazil ho k zemi statný kroll

Něčí meč a ostrý břít
prořal krollův chabý kryt,
spatřil svoje vnitřnosti,
oči se mu zkalily,
smrt ho táhla někam dolů,
on chtěl žít, chtěl jít domů

A uslyšel by slavíka
nad polem smutně naříkat,
však tento hlas nádherný

zanik při sténání raněných,
jak muži zbrocení krví
bojují o tuto zemi

Zde umírají tisíce,
války, to jsou tradice,
ať vyhraje jedna či druhá strana,
zde po krvi poroste bujná tráva
a připomínat tuhle válku
budou kosti a kusy hrudních plátů

Občas na společném hrobu
zvedne pes zadní nohu,
výt tam bude celou noc,
ohlodávající bílou kost

Devátého dne předradostin 1041 se všechno změnilo, připlulo loďstvo z Gwendarronu. Tisíce nových a odpočatých vojáků se vyhnuly z lodí. Strhla se krvavá bitka o přístupovou cestu do Suiru, ale již následující den byli gwendarronští

...strhla se krvavá bitka o přístupovou cestu do Suiru...

vojáci ve městě. Nurnští pochopili, že jejich práce skončila. Spokojeně se rozloučili s Meldonem, který jim poděkoval za vše, co udělali. A nebylo toho málo. Zdálo se, že mluví upřímně. Předal jim poslední peníze a vyprovodil je ven. Nurnští se dali na cestu k lodím. Ještě před tím však pohřbili ve městě krolla Bangorda a Ladota Chinského. Převoz domů by mrtvým tělům asi příliš nesvědčil.

Nápis k náhrobku Ladota Chinského

Lynhaard Nepodrobitelný z Rugornu, syn Byrthogův

Vzpomínáme s žalem v duši
na kudůka váhy muší,
necht' tu může v klidu spát
Ladot Chinský, kamarád

Cestou potkali jakéhosi setníka řadového vojska. “Co se tady flákáte, vy vidláci!”, obořil se na ně ten ubožák. Nurnští měli dobrou náladu, kupodivu mu nerozmlátili hlavu na kaši. Griffin se na něj pouze usmál a nazval jej blbcem. Lynhaard potěžkal meč a setník raději ustoupil.

Válka na Kamenném ostrově probíhala ještě řadu týdnů, než byli Ilsen a Hundra definitivně poraženi a donuceni se stáhnout zpět. To se ale Nurnské družiny netýkalo. Ta se vrátila domů. V přístavu je osobně vyhledal Kwenn Kallesté a předal jim vyznamenání, tak jak slíbil Lynhaardovi před odjezdem. Přitom se záhadně usmíval.

“Hurá, Lynhaard teď bejt národní hrdina”, křičel kroll po cestě k Liscannoru...

VI. Na pirátských ostrovech

[Jarn 1042

Getd z Ruindoru]

Slunce ten den pálo jako pominuté, jako by si chtělo vynahradiť niekoľikaměsíční půst způsobený zimou. Ne že by bylo nějaké zvláštní vedro, ale obyvatelé Liscannoru mohli konečně odložit teplé kožešiny. Na louce se objevily první barevné květy, ale nezískaly si pozornost nikoho, kromě malé Wyndred, která si vila věneček. Většina liscannorských obyvatel seděla jako vždy v hospodě U hrocha, tentokrát však mohli tvrdit, že jsou tam na podnět starosty Moskyta, který je tam svolal.

“Bud’ zdrav, Lynhaarde. Ty nejdeš do hospody?”, zavolal Krochta přes plot na rugorského krolla, který seděl na zahradě na sluníčku a cosi pojídal. “Lynhaard jít, jen co dojíst pudink. Wenora uvařit. Chtít Krochta ochutnat?”, nabídl kroll. “Pudink?”, rozzářily se Krochtovi očka, “Tak to bych s dovolením ochutnal”. Krochta se hladově chopil misky a strčil do úst plnou lžící pudinku. Vzápětí stáhl obličej do příšerného úšklebku a několikrát změnil barvu. “Přůj, co to je?”, odplivl si znechuceně. “Citron”, prohlásil pyšně Lynhaard, “To být strašně vzácný ovoce z jih, ale Lynhaard si to moct dovolit, Lynhaard mít totiž spousta peníze a v dům mít zlatá podlaha”. “No jo. Dyk já vim”, odvětil Krochta a přemýšlel, čím tu strašnou chuť v hospodě zažene, “Jak to vůbec můžeš jíst?”. “Lynhaard zvyklý z jeskyně. Tam jíst všechno”. “Aha, no to tedy jo. Tak už to dojez a pod’, než se tam všichni vožerou”.

V hospodě už seděla pestrá směs liscannorských nejrůznějšího zevnějšku, většině z nich by se však slušný člověk obloukem vyhnul. Když vešel Krochta, přivítala ho směs výkřiků. Všichni byli zvědaví, co jim starosta zase řekne. “Tak, přátelé”, začal Moskyt, když si řádně přihnul z korbely, aby zahnal odpornou chuť z úst, “Jelikož poslední výprava do země Erkracht Nurnskou družinu proslavila, královská armáda má pro nás další práci”. “To být pravda”, vyskočil kroll, “Lynhaard mít dokonce medajle. Počkat, Lynhaard pro medajle skočit”. A než stačil Krochta něco říct, zmizel kroll z hospody pro královské ocenění svých služeb, které si předtím výjimečně zapomněl, neboť má medajli přínýťovanou k brnění.

Za chvíli se kroll vrátil a Krochta mohl pokračovat: “Tentokrát chce gwendarronská armáda zničit piráty na nějakých ostrovech na severozápad, asi dva dny plavby. Je tam prej pirátský sídlo s asi pěti sty lumpama a král se rozhod zničit ho, protože si už moc dovolovali. My budeme vysazený na jednom ostrově, kerej máme prohledat, spolu s vedlejším, kam se prej dá za odlivu přebrodit, jestli tam piráti nemaj nějaký sídlo, nebo jestli tam třeba nezakopávaj poklady. Taky prej na některých těch ostrovech žijou domorodci, ale co s nima, nikdo neřek. My máme jenom najít a zničit případný piráty. Loďstvo přijede asi za tejdén po našem vylodění a vyzvedne nás. Pak podnikne útok na hlavní základnu, která je na největším ostrově. Nějaké dotazy?”. “Dostat Lynhaard za to metál?”, ozval se kroll. “Tak o tom řeč nebyla”, pokrčil Krochta rameny. “Takže my máme dobýt jeden ostrov?”, otázal se Guldur. “Ale né dobýt”, kroutí hlavou Moskyt, “Prohledat a popřípadě vyčistit nebo počkat na armádu, a ta to vyřídí sama. Nejspíš tam ale

žádný piráti nebudou, aspoň co sem slyšel. Je to spíš předběžné opatření, aby nikdo neunik, než to napadne armáda”.

“Jestli teda už nikdo nic nemáte, tak v přístavu se máme hlásit zítra v poledne”, zakončil Krochta debatu, na které se všechno řečené omílalo ještě několikrát znova a znova. Účast na výpravě nakonec potvrdili šermíř a tupec Lynhaard z Rugornu, nadějný válečník Guldur, první zástupce předáka cechu Bílé ruky, kouzelník Cecil Neviditelný, elf Darlen se svým psem, dva doposud příliš neostřílení alchymisté - Raglin, známý svou ortodoxní vírou v bohy, ačkoli sám nevěděl v které, a vědec Dyni Longodon, dále mladíček Áron a nakonec starosta obce Liscannor, Krochta Moskyt, který byl zvolen vůdcem výpravy.

Zbytek dne byl jako obvykle bouřlivý, všichni pili na úspěch výpravy. Dalo by se říci, že i úlitby bohům byly značné, pokud by tito ovšem přijali pivo a kořalku rozlitou na podlaze. Bylo skutečně s podivem, že se po ránu všichni shromáždili na návsí a odjeli do Nurnu.

V přístavu se dobrodruzi dozvěděli poslední podrobnosti a nalodili se na malý, ale rychlý člun. Nikdo se moc nevyptával, poněvadž po včerejší noci nebylo nikomu příliš do řeči, zvláště při představě vzdouvajícího se moře. Jen Lynhaard se dotazoval na případná vyznamenání, ale odkázali ho na hrdinské skutky, neohrožený přístup k boji a vyšší instanci.

Cesta po moři proběhla klidně a za dva dny dorazila loď na pobřeží malého ostrůvku. “Za týden vás vyzvedneme na tomhle místě”, zavolal kapitán lodi na vylodivší se druhy. “Tak ať nemáte zpoždění”, odpověděl Krochta. “Pokud nebude bouře”, ušklíbl se kapitán, “Hodně štěstí”. Slunce se právě objevilo na obzoru a v jeho záři byla ještě chvíli vidět třepetající se plachta gwendarronské lodi.

První sluneční paprsky osvětlily celý ostrov. Byl malý, velmi malý, ale kromě písčité pláže byl pokryt neproniknutelnou džunglí. Uprostřed toho všeho byla, vzhledem k velikosti ostrova vysoká skalka. Pláž, na níž stáli Nurnští, lemovaly kůly s lebkami. “Ha, známky života”, vyhrkl vědec Dyni a začal zkoumat, zdy by se z lebek nedala vytěžit nějaká magenergie. “Nejsou moc staré”, ozval se hraničář Darlen, “Odhaduji tak několik týdnů”. “To by mohli bejt lidojedi”, ozvalo se odnikud. “Jé, von jel s náma Cecil”, podivil se Guldur. “Ty sis ho nevším? Já už vo něj zakop párkrát na lodi”, ušklíbl se Áron. “Cecile”, ozval se Krochta, “musíš bejt pořád neviditelnej? My pak nevíme, co s tebou je”. “Musim”, ozvalo se uraženě, “nenechám se přece zabít”. “Nechte ho bejt”, mávl rukou Krochta, “Pudem prozkoumat tu džungli”.

Družina se obtížně prosekávala neprůchodnými křovisky. Nurnští bloudili mezi stromy, nacházejí pouze stopy divoké zvěře, až dorazili na mýtinu, přiléhající ke skále. Mýtina byla plná lidských kostí a ani rozpínající se džungle ji dosud nedokázala zcela pohltit. Stáří kostí bylo sice značné, jistě více než sto let, ale to nemohlo zahnat celkově pochmurnou atmosféru tohoto místa. Na skále, na vyvýšeném místě, na které bylo dobře vidět, stál kamenný oltář a za ním se otvíral temný vchod jeskyně. Dobrodruzi ohledali oltář, ale runy, kterými byl pokryt, už byly vlivem času nečitelné. Zrezivělá pouta však mluvila o jeho účelu více než jasně.

Nebyli by to Nurnští, kdyby se nevydali prozkoumat jeskyni. Ta byla původně přírodní, pouze na několika místech upravená lidskýma rukama. Nyní sloužila jako brloh několika zvířatům, které však družina vyhnala, i když souboj s kolonií trpořů byl poměrně nepříjemný. V některých místnostech se ještě nacházely zbytky původního nábytku, ale nebylo už možno určit, kdo tyto dříve obýval. Na Krochtův příkaz tedy dobrodruzi sestoupili hlouběji do nitra podzemí, protáhli se

úzkou průrvou a octli se prostorných sálech, tentokrát už zbudovaných výhradně umem některé z humanoidních ras.

Tyto prostory však měly střežit klid něčeho, co se skrývalo kdesi hluboko pod zemí, proto byly hlídány nehlučnými strážemi, nemrtvými. Ti hned, jak ucítili pach vetřelců, slétli se na družinu jako draví ptáci na svoji kořist.

...Dyni hledal něco, z čeho by mohl vydestilovat magenergii...

Jenže v družině byl Lynhaard, s jehož uměním se ani nejsilnější z nemrtvých nemohli rovnat. Po boku mu stál mladý Guldur, který si rovněž počínal jako zkušený bijec, a za nimi Krochta, který měl vždy po ruce nějaké to kouzlo. Svítící lucerna prozrazovala polohu Cecila, který byl, věren svému přízvisku, takřka neustále neviditelný. Dále tu byli Darlen a Raglin, dva střelci, kteří svými šípy podporovali dva válečníky vpředu. Občas se k nim přidal i pan Longodon se svou kuší Wenorou, kterou tiskl pevně, ale něžně, podobně jako Lynhaard tu svou Wenoru. Většinu času ale Dyni chodil s řeznickým nožem po bojišti a hledal něco, z čeho by mohl vydestilovat magenergii. Jako zadní ochrana šel mlčenlivý Áron, který se do boje pouštěl sice zřídka, ale s o to větším nadšením.

“Zase nemrtví!”, volal Lynhaard a řítil se do útoku, mávaje mečem nad hlavou. “Pošlu tam bílý střely”, vykřikl Krochta a pronesl zařikadlo. Všechny na chvíli oslnil prudký záblesk a vzápětí se všichni nemrtví váleli v prachu. Lynhaard ještě učinil výpad, než i jemu došlo, že magie to tentokrát vyřídila za něj. Nespokojeně zavrčel. K smrti miloval rozsekat něco nebo někoho mečem, byl to tak slastný pocit, lepší než vrtkává magie. Kroll nezůstal zachmuřen dlouho, naopak, brzo propukl v neličené veselí, ozval se totiž Cecil. “Kam zmizel můj havran?”,

zaječel kouzelník. “Byl tady někde v okolí?”, zeptal se Krochta, který okamžitě pochopil, s nevinným úsměvem. “Poletoval tu okolo, proč?”. “To ho asi zasáhla ta bílá střela, ona totiž působí na všechny magické tvory”, vysvětlil čaroděj z Bažiny svému služebně mladšímu kolegovi. “Tys mi zabil havrana!”, vyjekl Cecil. “Já sem říkal, že vysílám bílý střely, měl si čas havrana poslat z dosahu”, bránil se Krochta, zatímco se všichni kolem váleli smíchy. “Jak mám vědět, co dělá to tvoje pitomý kouzlo!”, ječel rozzuřený Cecil a všichni litovali, že je neviditelný a není tudíž vidět, jak se tváří. “Měl ses ve škole líp učit”, odbyl ho Krochta a Cecil v odpověď jen něco zabručel. “Podťe radši dál”, řekl nakonec. “To toho svého havrana ani nepohřbíš?”, zeptal se ho Krochta, “Byl to přece tvůj nejlepší přítel”. “No jo”, zabručel tázaný a jal se mrtvolku havrana hledat. Ale nenašel, jak by také mohl, havran už byl dávno pečlivě uschován v Dyniho kotli.

O chvíli později byla družina napadena skupinou ghúlů, kteří rozrazili její sevřený šik. Lynhaard sice poslal několik nestvůr do horoucích pekel, kam bezesporu dávno patřili, ale jeho svaly zakrátko zachvátila křeč způsobená jedem ghúlích pařátů a on se zhroutil na zem neschopen

pohybu. Jednomu z nemrtvých se do cesty cosi připletlo a nebyla to pouze ve vzduchu volně visící lucerna. Dobrodruzi viděli jen, jak se ghúlovy pařáty zbarvily krví a jak lucerna dopadla na zem a rozbila se. Olej, který se rozlil na zemi a okamžitě vzplanul, však jako by nehořel na rovné podlaze. “Cecil hoří!”, zvolal Krochta, jenž skolil několik stvůr, ale sám byl vzápětí zasažen pařátem do prsou a padl vedle právě ochromeného Guldura. Válečník Áron se vrhl kupředu a bez váhání zaútočil, ale štěstí ho tentokrát opustilo. Ghúlí pařát se mu zaryl do krku, až

*...havran už byl dávno pečlivě uschován v
Dyniho kotli...*

...kdosi uhasil Cecila, který se dokonce na chvíli zviditelnil, ale když se ostatní začali posmívat jeho ohořelému plášti, zase rychle zmizel...

proud krve zbarvil okolí do ruda. Nestvůra pak zamířila do chodby, kam se stáhli poslední tři družiníci, Darlen, Raglin a Dyni. Ghúl roztrhal hraničářova věrného psa, ale v dalším postupu mu zabránily tři šípy. Boj skončil. Kdosi uhasil Cecila, který se dokonce na chvíli zviditelnil, ale když se ostatní začali posmívat jeho ohořelému plášti, zase rychle zmizel.

“Hele pes”, zaradoval se probravší se Lynhaard při pohledu na psí mrtvolku, “Bude čerstvé maso”. Na krollovu žádost rozdělal Dyni z nějakých pochybných surovin oheň a rugornský šermíř psa upek l.

“T o nezakročíš? Byl to přece tvůj pes”, strčil K r o c h t a do přihlížejícího Darlena. “Udav se”, prohlásil

hraničář a odešel do kouta pojíst svou železnou zásobu. Nutno dodat, že psa jedl pouze Lynhaard, který přitom líčil historky o tom, co všechno jedl, když ještě žil v jeskyni, což většinu ostatních odradilo od úmyslu také něco malého pojíst.

Na své další cestě našli dobrodruzi na stěně v jedné z místností masivní páku. Zatáhnout za ní se odhodlal pan Longodon, pravděpodobně co do výšky nejmenší dobrodruh v dějinách Nurnských. Pákou šlo pohnout poměrně lehce a změna její polohy měla za následek zmizení jedné zdi v místnosti. Za ní se objevily dvě postavy ve fialových pláštích s dlouhými meči v rukou. Vzduchem

prolétly dva fialové blesky a zle popálily Lynhaarda, který se právě vrhal kupředu. Netrvalo však dlouho a krollova síla podpořená Krochtovou magií zvítězila. V tajné místnosti našli dobrodruzi cenný krátký meč, který si okamžitě přivlastnil vůdce Krochta. Kromě toho měli oba nepřátelé v jílcích mečů zasazeny fialové drahokamy, které byly svěřeny Dynimu, což se neukázalo být příliš šťastným řešením, neboť oba skončily v kotli.

Zakrátko objevili dobrodruzi další páku a pan vědec za ni rovněž zatáhl. Tentokrát zůstaly všechny zdi na svých místech, zato zmizel Guldur. Zřejmě to bylo způsobeno dírou, která se objevila na místě, kde válečník ještě před chvílí stál. Z temnoty dole se ozývaly jen barbarovy peprné nadávky. Kdosi hodil dolů lano, načež zkrvavený a otlučený barbar vyšplhal k ostatním a požádal alchymisty o nějaký léčivý lektvar. Ten mu nakonec věnoval Krochta, jako už po několikáté během jejich cesty, neboť čarodějovy zásoby byly značné, vzhledem k tomu, že on sám zatím nějak vážněji zraněn nebyl.

Družina nakonec zůstala v podzemí několik dní, strávených převážně boji s bohatou škálou podzemních živočichů, i když se z větší části jednalo o neživočichy. Mnoho času ovšem zabral také odpočinek, poněvadž boje byly únavné a zranění četná. Nakonec se však dobrodruzi dostali na konec labyrintu...

* * *

“Yallede, ty opravdu nepojedeš?”, křikl hraničář Tanris svým hromovým hlasem na svého kolegu, který stál ve špinavých hadrech na štaflích a bilil radnici. “Mám tady ještě spoustu práce. To víš, ten barák je moc velkej. Kdyby počkali tak dva dny...”. “Loďstvo vyplouvá za hodinu a na tebe asi čekat nebude”, smál se Tanris. “No jo, vono válčení stejně není pro mě. Takhle si zalovit. Inu, tak hodně štěstí”, zvolal za odjíždějícím elfem, který spěchal, aby stihl odjezd gwendarronského loďstva, kam se nechal najmout jako žoldák. Možná se tam setká s ostatními liscannorskými dobrodruhy, kteří jeli napřed.

Počasí bylo příznivé, a tak gwendarronské loďstvo vyplulo přesně na čas. Většinu flotily tvořily malé čluny, které se mohly co do rychlosti a obratnosti rovnat bárkám pirátů. V čele však jely tři mohutné galeasy s královskou vlajkou na nejvyšších stěžních. Piráty měly čekat krušné chvíle.

* * *

Zatím liscannorští dobrodruzi vešli do místnosti, z níž vedlo několikero dveří. Jak záhy zjistili, do jedné dveří nemohla vstoupit více než jedna osoba, protože bylo nutno rozdělit se. První se vstříc nebezpečí vydal Krochta, jako správný vůdce, a ostatní ho nakonec postupně následovali. Všichni se ocitli ve složitém bludišti a pochopitelně začali bloudit.

První se na konec bludiště dostal čaroděj Moskyt, liscannorský starosta a vůdce družiny. Octl se v malé místnosti s ještě menším stolem. Na něm bylo umístěno několik kamenů a dvě klíčky, do nichž se kameny měly rozdělit. Popis celého hlavolamu byl vytesán do zdi. Krochta si chvíli lámal hlavu, ale jakožto čaroděj měl inteligenci poněkud vyšší, než je běžný průměr, a řešení mu netrvalo příliš dlouho. Když kameny správně umístil, zmizela jedna stěna místnosti. Krochtovi se až zatajil dech. Před ním se objevil tvor, jakého si nedokázal

představit ani v nejhroznějším snu. Jakási beztvará hmota, v níž byly neměnné pouze ostré lesknoucí se tesáky, se neznámým způsobem pomalu přibližovala. Moskyt však byl příliš zkušeným čarodějem, než aby ho podobné situace vyvedly z míry nadlouho. Vzduchem prolétl svazek blesků, které dokázaly tavit kámen, a zasáhl kroutící se tělo. Zastavit ho však nedokázal. Další a další blesky mířily do obludné hmoty, ale ta se ne a ne zastavit. Tesáky se naposled zaleskly a pak se zaryly do čarodějova těla. Krochta záúpěl, ale využívaje magické síly svých prstenů, vyčaroval další smrtící blesky a vyslal je na nepřítele. Hmota sebou ještě několikrát škubla a přestala se hýbat. Čaroděj si zhluboka oddychl. Když si pak zběžně ošetřil utržená zranění, vydal se temnou chodbou, z níž netvor vylezl.

Z ničeho nic chodba končila a čaroděj se ocitl ve velkém sále. “Tak se přece někdo dostal až sem”, zaznělo Krochtovi v uších, “Dobrá, máš před sebou poslední hádanku. Když uhodneš, odměna tě nemine, když neuhodneš, zemřeš. Šťěstí ti přát nebudu, protože je mi to srdečně jedno”. Hlas se odmlčel a celou síň osvětlilo světlo neznámého zdroje. Před Krochtou stálo šest soch. Socha vlka, medvěda a orla, každá ve dvou barvách, černé a bílé. Čaroděj měl každou sochu postavit na ten správný podstavec a ještě každé přidat správné jméno. A Krochta přemýšlel. Přemýšlel, až se z něj kouřilo. Více než hodinu strávil prohlížením soch, studováním nápovědy a čmáraním po svých pergamenech, které měl s sebou spíše za účelem kreslení map. Nakonec díky svému vtipu a štěstěně, která ho ani tentokrát neopustila, i tuto zkoušku úspěšně zvládl. A odměna ho neminula. “Úspěšs”, ozval se opět hlas, “Máš snad nějaké přání, které bych mohl splnit?”. A tehdy Krochta ukázal, že rodina je pro něj tím nejdůležitějším, co má. Ano, Attrien nedopadne jako jeho bývalá žena tehdy v Bažině. Podobné neštěstí už se nebude opakovat. Krochta vyslovil své přání a pak sál zmizel, sochy se ztratily a Krochta najednou stál v lese. Kousek od něj se tyčila skála, v jejímž nitru se ještě před chvílí nalézal.

Darlen prošel bludištěm celkem rychle. Byl rád, že se vymotal ze spleť chodeb, když tu spatřil dvě planoucí oči. Vzápětí se proti němu vyřítil velký vlk. Takového elf ještě během svého krátkého života neviděl. Než se Darlen stačil pomodlit ke všem lesním bohům, vlk byl na dosah a skočil mu po hrdle. Při hraničáři však stálo neobyčejné štěstí, odrazil vlka a spíše obranným sekem ho bolestivě zranil na čumáku. Zvíře zavylo a zuřivě se vrhlo do dalšího boje. Jenže zuřivost potlačila obranné pudy. Vlka začal trhat elfovu drátěnou košili, aniž by si uvědomil, že se přímo vystavuje jeho meči. A hraničář toho využil, rozpáral zvířeti břicho. Pak vyčerpaně klesl na zem vedle zdechliny a těžce oddechoval. Cítil teplo krve vytékající z několika ran, ale zjistiv, že žádná není nebezpečná, vydal se dál. Po pár krocích uviděl další pár očí. Zaváhal, ale v zápětí si uvědomil, že tyto oči jsou jiné, nehýbou se, ani neplanou tou živelnou touhou po krvi. Vykročil tedy dál a světlo pochodně naplno ozářilo malou sošku vlka. Ty oči skutečně nebyly krvelačné, spíše... přátelské. A vůbec nevypadaly jako oči sochy, přestože se ani nepohly. Najednou elfa napadlo, co se mu to vlastně honí hlavou. Přátelské oči sochy... Ale třeba to není jen obyčejná socha. Darlen tedy uchopil sochu a najednou se chodba někam propadla a on stál v lese. Zatuchlý vzduch jeskyně se změnil v čerstvý vánek přicházející od moře. To se každému elfovi hned dýchá lépe.

Guldur došel na konec bludiště a ocitl se v dlouhé chodbě. Ve vzduchu cítil zvláštní vlhkost. Vyrázil tedy chodbou. Pojednou spatřil blížící se vlnku a záhy už jeho boty čvachtaly vodou. A voda stále stoupala. Za chvíli jí bylo po kolena, pak po pás, po krk a stoupala dál, takže se barbar musel snažit plavat, chtěl-li se nadechnout, což nebylo lehké, vzhledem k tomu, že měl stále na sobě brnění. Nakonec však voda zaplnila celou chodbu a ani u stropu nebyla kapsa vzduchu. Guldur začal zběsile plavat kupředu, kde tušil konec chodby a snad i vzduch, ale jeho plíce nevydržely nápor a donutily válečníka nadechnout se. A ke svému

překvapení Guldur zjistil, že mu dýchání pod vodou nepůsobí vážnější potíže. Problémy se však blížily v podobě dvou postav, které na pohled připomínaly koncentrovanou vodu. Válečník zaujal bojové postavení a očekával útok. Tvorové se na něj vrhli a on měl pocit, jakoby se ocitl ve vodním víru, ale nezakolísal, roztočil nad hlavou svůj řemdih, až voda kolem vřela. A nakonec oba nepřátelé splynuli s vodou všude kolem, zatímco Guldur se cítil unaveně a tak nějak utopeně. Vzápětí však voda kolem zmizela a místo ní se objevily stromy. Byl v lese.

Když se Raglin dostal z bludiště, ještě se mu točila hlava ze změti chodeb. Vzápětí se mu zatočila ještě jednou, to když před sebou spatřil obrovského kamenného obra. Viděl, že se k němu olbřímí postava blíží, a tak sáhl pro lektvar vlastní výroby a

...Dyni Longodon kráčel opatrně, pečlivě se rozhlížeje, kuši připravenou k výstřelu...

najednou ho vypil. Pak vyrázil kupředu jako střela a vrhl se na útočníka. Ten ho však hned první ranou pěsti odkázal do patřičných mezí. Přesto ale alchymista osekal značné množství kamenů, než lektvar přestal účinkovat. Pak používal svůj mečík spíš aby odrazil obrovské pěsti, než aby účinně zaútočil. Do boje však zapojil všechny prostředky, které měl k dispozici. Nejprve udeřil obra alchymistickou truhlou do břicha a pak mu rozmlátil o hlavu svou destilační soupravu. To nepříteli tak zmátlo, že ho Raglin v nestřeženém okamžiku proklál mečem. Odměnou za vítězství mu byla truhlička s hmotou, kterou by nikdo kromě alchymisty nedokázal ocenit. Strčil si ji do torny a najednou zjistil, že je v lese.

Dyni Longodon kráčet opatrně, pečlivě se rozhlížeje, kuši připravenou k výstřelu. Když opustil bludiště, ocitl se v místnosti. Na protější stěně vzdálené kolem třiceti sáhů viděl pět bílých terčů. Od něj však byly odděleny dírou, jejíž hloubku nebylo možno odhadnout, jelikož světlo osvětlující místnost nedosahovalo až na dno. „Asi bych měl trefit všechny ty terče“, pomyslel si vědec, vytáhl svoji aparaturu a začal vařit. Za chvíli už třímal v ruce lektvar podezřelé barvy a vůně. Přesto ho neohroženě vypil a proti všemu očekávání se zatvářil spokojeně. Pak vzal pět šípů, přelevitoval díru a do každého terče zabodl jeden šíp. Když přelevitoval zpět, čekalo ho milé překvapení v podobě malé truhličky. Sebral ji tedy a když posbíral i ostatní své věci, napadlo ho, že ty stromy kolem tady ještě před chvílí nebyly.

Lynhaard chodil a chodil a chodil. Kroll totiž vůbec nepochopil, kde se to octl a jak by se odtud měl dostat. Jako vždy se spoléhal na svůj zvířecí instinkt, pročež prošel většinu chodeb bludiště tři až pětkrát. Jen chodbě vedoucí k východu se dlouho úspěšně vyhýbal, ale po několika hodinách, když většina jeho druhů byla už dávno venku, se i on dostal z bludiště. Vydal se chodbou, jedinou to cestou od labyrintu, který se mu ani trochu nelíbil. Najednou podlaha pod ním vzplála. Vše proběhlo rychle, jako by byl po podlaze rozlit olej. Lynhaardovi začalo být teplo od nohou a na chodidlech ho lechtaly tančící plamínky. Ale nepálily. Kroll se příliš nezamýšlel nad tím, proč, myšlení od malička přenechával jiným, a tak jen pokrčil rameny a šel dál. Plameny se zvedaly výš a výš a stále nebylo nic cítit. Pojednou se Lynhaardovi zdálo, jakoby procházel něčím tekutým a ke svému překvapení zjistil, že mu procházení vroucí lávou nepůsobí žádné potíže. A pak se objevily jakési ohnivé postavy. Lynhaard pevněji sevřel rukojeť meče. Zdálo se, že se blíží boj, a to bylo to jediné, po čem srdce rugorského šermíře zatoužilo. Zásah ohnivého biče už kroll pocítil více než dobře, přesto se však žádný z ohnivých mužů nemohl Lynhaardovi v bojovém umění rovnat. Dostatečně rozohněný a nažhavený kroll se vrhl na své soupeře a zakrátko nebylo po ohnivých postavách ani stopy, jen plameny byly trochu větší. Jenže o chvíli později už nebyly žádné plameny, jen stromy.

Nejdéle ze všech se v bludišti zdržel Cecil. Ne že by mu dlouho trvalo procházení chodeb, ale bloudění a celková námaha nepřiliš odolného kouzelníka zmohly natolik, že zalehl a usnul. Probral se po několika hodinách, nutno říci, že nedlouho po tom, co se z bludiště konečně vyhrabal Lynhaard, a pokračoval v cestě. Netrvalo dlouho a bludiště opustil. Čekal ho však šok. Jakási neznámá síla zaútočila na jeho mysl. Cecil cítil, jak se mu doslova točí mozek v hlavě. Soupeř byl silnější, ale Bílá ruka se nikdy nevzdává. Tak to říkal mistr Alwynn. Kouzelníkovi třeštila hlava, ale přece dokázal soustředit mysl na jediný mocný úder. Síla celého jeho těla se přesunula do hlavy a on ji vyslal proti svému soupeři. A najednou tlak v hlavě povolil. Cecil zavřel oči a plnými doušky vdechoval čistý lesní vzduch. „No to je dost, že si tady. Kde ses flákal?“, vytrhl ho ze zamyšlení Krochtův hlas a on tak poznal, že je zase mezi ostatními.

Jelikož do příjezdu flotily zbýval ještě celý den, rozhodli se dobrodruzi prozkoumat ještě druhý ostrov, oddělený od tohoto úzkým pruhem moře, který měl

být za odlivu přebroditelný. Momentálně byl příliv. Přesto se druzi dostali bez větších problémů na druhou stranu, zejména díky prstenům černé vodoměrky, které umožňují lidem chodit po vodní hladině. Někteří dobrodruzi si však s chutí zaplavali. Na druhé straně bylo objeveno několik loděk či spíše vydlabaných kmenů, známka to přítomnosti domorodců. Jejich vesnice byla objevena záhy. Několik chýší, mezi nimiž se pohybovaly černé postavičky. Nurnští chvíli probírali plán útoku, ale pak se sebrali a vyrazili do vesnice. Vpředu šel Cecil, jako obvykle neviditelný, a vesele si pohrával s bombou.

Jakmile kanibalové spatřili blížící se družinu, chopili se zbraní a vyrazili jí vstříc. Zaútočili sice odvážně, ale bylo to také to poslední, co v životě udělali. Ve chvíli, kdy první kanibalové padli rozsekáni meči liscannorských dobrodruhů, ozvala se strašlivá rána a jedna z chýší se rozlétla po okolí, spolu se zbytky svých obyvatel. Následoval odporný chechot, jehož původ nebylo vidět. Když ženy uzřely masakr, který právě decimoval jejich muže, popadly děti a snažily se ujet na člunech. Snad se chtěly ukrýt na některém jiném z ostrovů. To se ale přepočítaly. Na doposud čistém nebi se začal tvořit velký černý mrak a krátce na to se z něj poprvé zablesklo. A pak znovu a znovu. To už byla tma, že nebylo vidět téměř ani na krok, z nebe padaly obrovské kapky a veliké vlny se hlasitě rozbíjely o břeh. A nad zbořenou vesnicí stál Lynhaard a nahlas se smál. Pak pečlivě zabalil jakýsi amulet a uschoval ho v torně.

“Vstávejte, plachta na obzoru”, probudil druhý den ráno spící dobrodruhy Krochta. A skutečně, za chvíli u břehu zakotvil člun, který tu před sedmi dny družinu vysadil. “Tak nasedat, panstvo”, zavolal z paluby kapitán, “Jede se zatočit s těma pirátama”. Když byli všichni naloděni, připojil se člun k ostatním lodím mířícím mezi ostrovy k tomu největšímu.

Vzhledem ke zdržení s naloděním přijel člun s Nurnskými dobrodruhy mezi posledními do již rozpoutané bitvy. Zátoka byla plná lodí. Piráty rychle opustilo překvapení a vydali se čelit královskému loďstvu. Měli podstatně více člunů, ale většina z nich byla také podstatně menších, než gwendarronské lodě. Několik lodí už hořelo a některé byly vzájemně zahákovány. Člun s liscannorskými projížděl bojem a občas si s nějakou pirátskou lodí vyměnil spršku šípů. Lynhaard, který čekal až dojde k boji na meče, stál opřen o stěžeň, když tu mu kolem ucha cosi zasvištělo a těsně vedle něj dopadla katapultová koule. Kroll se chytil za srdce a odešel se uklidnit do podpalubí. To víte, v jeho věku už by mu takové rozčilení mohlo přinést i smrt.

“Lynhaarde, vylez. Zahákovali nás!”, zavolal na krolla Krochta, když se jedna z pirátských lodí rozhodla na jejich člun zaútočit, a poslal mezi udivené piráty ohnivou kouli. To působilo na rugornského šermíře jako životabudič, v momentu byl na palubě a jako první se vrhnul do klubka pirátů, z něhož následkem toho příliš nezůstalo. Když se vojáci s vydatnou pomocí liscannorských vypořádali s pirátskou posádkou, dostal člun jakýmsi pro suchozemce nepochopitelným způsobem, ve kterém hrály svou roli barevné praporky, zprávu, aby zneškodnil katapult na jednom z vedlejších ostrovů. Kapitán tedy rozkázal zamířit ke břehu.

Druzi se vylodili v provizorním pirátském přístavišti a Lynhaard s Guldurem jako první vyrazili ke katapultu. Několik šípů se neškodně odrazilo od jejich zbrojí nebo úplně minuly cíl a následně byla obsluha katapultu zmasakrována. “Zdá se, že se blíží Tanris”, pronesl pojednou Krochta. “Tak, tak. Lynhaard slyšet dupot”, přitakal kroll. Vzápětí se na dohled objevil álfheimský elf a už zdaleka halekal na ostatní. Na nějaké dlouhé rozpravy však nebyl čas, neboť kapitán druhý hnal zpátky na loď, aby znovu vypluli do boje na vodě.

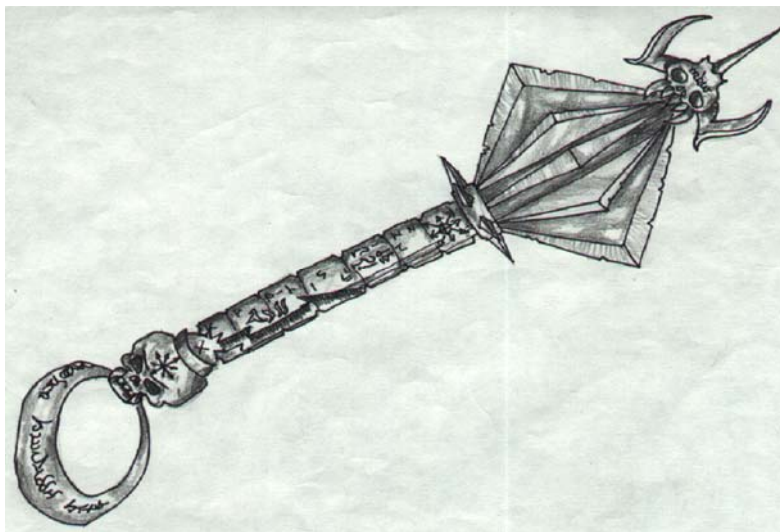
... “Ty můj Krochtáčku”, zvolala Attrien a padla čaroději kolem krku...

Dobrodruzi se střetli ještě s několika pirátskými lodicemi, ale boj se obešel bez nějakých zvláštních příhod. Večer bylo vše skončeno a flotila vyplula domů, do Nurnu. Na lodi se liscannorští seznámili se dvěma dobrodruhy, kteří se na loď nechali najmout jako žoldáci a nyní projevili zájem o členství v Nurnské družině. Družiníci je uvítali s nadšením, neboť v dvojici byla i hobitka, zlodějka Petúnie. Druhou osobou byl elf Ignolas.

Za dva dny dorazila flotila do Nurnu a dobrodruzi samozřejmě nejprve zamířili vybrat si peníze za své služby. Ošizení nebyli, a tak i Lynhaard při přepočítávání zlatých, což je pro něj vždy ten nejobtížnější úkol, zapomněl požadovat metál. Potom už všichni nabrali směr Liscannor a rychlým krokem vyšli k domovu.

Jako první jim po příjezdu do vsi padla do oka opravená a omítnutá radnice, která vypadala jako nová. Však si také dal Yalled záležet. Hned se také

objevil Eriadann, aby obhlédl situaci, a s uspokojením konstatoval, že družiníci nikoho nenesou a nemusí tudíž kopat hrob. Většina dobrodruhů ihned vtrhla do hospody U hrocha, aby zapila úspěch výpravy, pouze Lynhaard už se nemohl dočkat, až políbí svou ženu a dcery, a také Krochta se chtěl doma pochlubit překrásným dárkem. “Ty můj Krocht’áčku”, zvolala Attrien a padla čaroději kolem krku, “Hlavně, že ses mi vrátil”. A tak končí historie gwendarronského zúčtování s drzími piráty a role, kterou v této věci sehrála Nurnská družina...

VII. Svatá válka

[Zimosmet' 1042 Dyni Longodon]

I. Šedov

Krochta sešel po hlavní třídě až na její samý konec. Tam ulice přecházela v dlouhé, široké schody, stoupající k Modrému kopečku. Vystoupal po nich a ocítl se ve světě poněkud odlišném od toho obyčejného Nurnu. Uličky tu byly křivolaké, vedoucí tu hned napravo, tu nalevo, tu nahoru a hned zase dolů, tolik odlišně od přímých a širokých ulic hlavních nurnských tříd. Tady byla čtvrť nurnských umělců, bohémů, tady bydlelo i mnoho cizích studentů, tedy těch, kteří si to mohli dovolit. Tahle čtvrť žila především v noci. Ale ani ve dne tu nebylo pusto. Několik malířů vybalilo své rámy a barvičky přímo na ulici, kde malovali buď ponuré panoráma nurnské pevnosti, pod kterou se červenaly střechy domů, nebo jen tak nabízeli svá díla k prodeji, doufajíce, že si jich někdo všimne.

Krochta tu nebyl náhodou. Již dlouho si lámal hlavu, čím by důstojně vyzdobil jídelnu, a došel k názoru, že to, co mu chybí, je portrét. Ne portrét ledajaký. Bude to obraz nikoho menšího než samotného Krochty Moskyta z Bažiny, pátého starosty liscannorského, sakumprásk s celou rodinou. Malbu takového díla pak nebylo možno svěřit žádnému patlalovi, a tak Krochta zavrhl malířské schopnosti Ruindorských i všech ostatních z řad Nurnské družiny a zamířil přímo ke slovutnému Goljamovi, kterého jeho reputace již řadila na přední místa v Gwendarronském království. Prý portrétoval i Nothgerda, velitele královských vojsk.

Když se Krochta o něco později vracel z Modrého kopečku zpět do města, byl lehčí o pěkně tučnou zálohu, zato však měl Goljamův příslib, že za dvě tři sezení bude portrét připraven. Začít můžou třeba hned zítra.

Ovšem... Jak tak Krochta jde po hlavním nurnském tržišti a přemítá, co by tak malému Allenovi koupil dobrého na mlsání, ucítí něčí nenechavou ruku ve svojí kapse. Tu nelení a jímá se nenechavcovu ruku kroutit za nenechavcovými zády. Ten se cuká, kroutit, piští, snaží se vysmeknout, ale nejde to. Krochtův stisk je pevný. Tu Krochta vidí, že zlodějíčkem je hobit, oděný tak nenápadně, jak jen to je možné. Nejenže Krochtovi připadali vždycky všichni hobiti stejní (samo sebou až na hobitky Lískových), tenhle je ten nejobyčejnější a nejhobit'ovatější ze všech. Krochta, starý dobrodruh, by toho mizeru nejraději na místě ztrestal, ale je v Nurnu na tržišti a jako liscannorský starosta přece musí dodržovat zákony do puntíku. Řekne si tedy, že je pod jeho úroveň patlat se s takovým špinavcem, a tak nešťastníka, kterému mezitím, zdá se, spadl hřebínek, vleče k nejbližší strážnici. Tam je Krochta přijat a vyslechnut, a výsledku je podroben též hobit. Z něj vypadne jak jeho jméno - Sklípec Niněra, tak i místo jeho pobytu - žlutá ulice číslo čtyři. Výpovědi jsou zapsány do protokolu a... a pak jsou oba propuštěni. Krochta se sice rozčiluje, ale velitel strážnice jen krčí rameny: Niněra u sebe nic z Krochtových věcí nemá, svědci pokusu o krádež nejsou taktéž žádní. Krochtovým slovům, jakožto slovům starosty nedaleké vesnice, je sice přikládána větší váha, ale, marná

sláva, před zákonem jsou si se Sklípceem Niněrou rovni. Nezbyvá než vrátit se do Liscannoru a mumlat si kletby o prohnitosti státu a zkaženosti lidí. Je už to dnes taková doba.

Vůz s královskými znaky stál na návsi před domem Grétty Erinské, v němž měl Krochta Moskyt z Bažiny svou starostenskou úřadovnu. Koně rozhrabovali kopyty zelený trávnik. Okolo stáli čtyři zamračení muži ve vojenských stejnokrojích, ozbrojení meči. Hlídali okolo vchodu do "radnice". Od svého domu je se založenýma rukama nedůvěřivě sledoval mladistvý hrobník Eriadann Rugorský.

"Je to tedy jasné, pane starosto?", zeptal se šedovlasý, důstojně vypadající kudůk ve zlatem protkávané kazajce Krochty. "Každá nová ves je na dvacet prvních let od mimořádných daní osvobozena. Nyní dochází ke všeobecnému vypsání mimořádné daně, která se již vztahuje i na vás. A zároveň si můžete vážit toho, že právě ve vaší vesnici daně vybírá hlavní královský výběrčí".

"Ano, pane Darfine", horlivě přikyvoval Krochta. "Jistě pane Darfine. Nedáte si teplou medovinu, pane Darfine?"

"Hmmm, ne, děkuji. Nemáme na to celý den, takže, abychom se dobrali k nějakým číslům. Řeknu vám namátkou některé výměry: obytný dům - 200 zlatých, muž přihlášený k pobytu starší patnácti let - 20 zlatých, kráva - 5 zlatých, lán pole - 20 a tak dále. Tady je soupis". Darfin si odkašlal. "A teď nahlédneme do starostenské knihy a přistoupíme k vyměření daně. Vedete doufám starostenskou knihu pečlivě?"

"Ehm", zpotil se starosta po celém těle. "Jistěže, pane Darfine", zalhal.

Vzhledem k tomu, že však starostenská kniha nebyla k nalezení (Krochta dobře věděl, kde ji má, ale měl v ní bordel, se kterým se nechtěl chlubit před královským úředníkem), vypracoval starosta seznam veškerého zdanitelného majetku v obci a ten výběrčímu předložil. Darfin, zdálo se, přimhouřil oko nad formálními nedostatky takového vyměření a spočítal celkovou daň. Vyšlo to na pěknou sumu zlatek. Krochta prohlásil, že daň zaplatí sám a pak ji od obyvatel obce vybere. Kudůk na to jen pokrčil rameny. Bylo mu to jedno.

"Tak to bychom měli", natáhl si Darfin pohodlně nohy a připálil dýmku pěnovku. "Další zlatky do královské pokladničky".

"Vaše práce je jistě záslužná", konverzoval Krochta. "Ale málokdo asi daně platí rád. Říkal jste, že tahle daň je mimořádná?"

"Mimořádná daň je zapotřebí k reorganizaci armády a domobrany. K potření zločinnosti", řekl Darfin a v oku mu zajiskřilo.

"To máte pravdu!", rozohnil se Krochta. "Všem lumpům je třeba šlapat po krku!"

Darfin se pousmál. "Samozřejmě, zločinecké bandy je třeba vymýtit. Ale moje práce je vybírat daně, pane Krochto". Na chvíli se odmlčel. "A to bývá někdy velice obtížné. Inu...", Darfin chvíli zaváhal, ale pak se rozhovořil: "Vlastně, co bych to protahoval. Moje osobní přítomnost zde není náhodná. Chtěl bych, abyste mi pomohli vybrat daně. Jistě znáte Šedov, čtvrť rozkládající se kolem starého

nurnského přístavu a přístavních skladišť. To místo je známým hnízdem zločinců a vydat se tam v noci se zlatým prstenem na prstě znamená v lepším případě přijít o ruku. V horším, možná pravděpodobnějším, o život. Domobrana se tam sice odváží, ale najde většinou jen zavřené okenice a zabedněné dveře domů. Není to příjemné místo. Vlastníkem mnoha domů v Šedově je jakýsi Triam Dobrila, muž, který se před mnoha lety přistěhoval z jihu. Pravděpodobně má prsty ve zlodějích, loupežích a kdoví v čem ještě”.

“Tak na něj pošlete vojáky!”, rozohnil se znovu Krochta.

“To ale není můj problém”, bránil se šedovlasý kudůk. “A tedy ani váš. Já mám vybrat daně. Rád bych, abyste je vybírali za mě, mým jménem a pod mou záštitou. Je nezbytně nutné, abych se toho účastnil osobně, ale je to zároveň nebezpečné. Dobrila neplatí daně už několik let a soudní exekutoři se do Šedova bojí být jen strčit nos. Rád bych tam tedy měl vás, už máte svojí pověst. Nebudete to také dělat zadarmo: čtvrtina vybraných daní pak bude vaše. Pro vaši informaci, celkový jeho dluh vůči státu činí čtyřicet dva tisíce a sedm set zlatých”.

“To zní rozumně, pane Darfíne”, odpověděl Krochta, který zatím připravil peníze na daň za celou vesnici. “Budeme mít nějaké odznaky nebo pověřovací lejstra?”.

Darfín máchl rukou: “Nic z toho nebudete potřebovat. Moje osobní přítomnost bude zárukou oficiálnosti celé akce”.

“Neměl byste ale riskovat, pane. Šedov je nebezpečný”.

“Hmm”, zamyslel se kudůk. “Máte pravdu. Nejlépe bude, když se svými muži zůstanu na hlavní třídě, rozdělující Šedov a sousední čtvrti, a vy se mnou ponecháte hlídku. Zbytek vaši bandy, ehm, chci říct družiny půjde za tím bas... ehm, za panem Dobrilou a celou záležitost vyřídí”.

Krochta pokýval hlavou. “To zní rozumně. Kdy to chcete provést?”.

“Dnes máme pětadvacet”, v duchu počítal Darfín, “tak nejlépe to bude až prvního”.

“Rozumím. Máme vás vyhledat ve vašem sídle, pane?”.

“I kdepak! Pošlu pro vás svůj vůz”.

“Ujednáno”.

Darfín stiskl Krochtovu ruku. “A ještě jedno”, dodal polohlasem, “ty lumpy nemusíte šetřit”. Sebral Krochtův váček s daněmi liscannorských. “To vám přeci jde”, pousmál se opět. “Šlapat lumpům po krku”.

Kočár odřachotil po cestě směrem k Nurnu. Kdyby jej někdo z nurnských hrdinů sledoval, uviděl by, jak kousek na jih od rozcestí Na škvarku vojáci svlékli stejnokroje zbrojnošů a ze dveří kočáru sejmuli gwendarronský znak. Vůz se stal tím nejobyčejnějším vozem v zemi. A marně by v jeho nitru někdo hledal šedovlasého, důstojně vypadajícího kudůka.

Ačkoliv už bylo skoro poledne, když se Krochta vydal obejít vesnici a oznámit všem melouch od pana Darfína, ne všichni byli vzhůru. V prvním patře Lynhaardova domu, kde měl chlupatý kroll ložnici, bylo pootevřené okno, a to i přes to, že v noci už pěkně přituhovalo. Kroll, jako dědictví po předcích, měl rád

i v noci pořádný průvan. Instinktivně mu to připomínalo jeskyni. Zevnitř se ozývalo hlasité chrápání.

“Koukej vstávat, povaleči!”, zařval Krochta, doufajíc, že to Lynhaarda po včerejší pitce U hrocha vzbudí. “Nabruš si meč a pojď s náma!”. Chvilí počkal, a když se nějakou dobu nic neozývalo, zahulákal ještě: “Tvrtils vo sobě, že si válečník. Dovolím si připomenout, že slovo válečník není vodvozený vod slova válet se, nýbrž válčit”.

Z pootevřeného okna se ozvalo rozespalé zívání a skřípění rozválené postele. Lynhaardova rozcuchaná palice vyhlédla z okna.

“He? Jde se na výpravu?”.

“Zatím ne, jenom vybírat daně pro královského výběrčího”.

“Ty pro sebe vybírat daně? Já chtít být osvobozen!”.

“Lynhaarde”, řekl mírně Krochta krollovi, vydoubávajícímu si ospalky z očí. “Co blbneš? Vždyť už přece umíš skloňovat. Nedělej ze sebe většího pitomce než jseš. A jak já bych mohl vybírat daně? Daně jsou pro krále. Jdeš nebo nejdeš?”.

“Lynhaard si vezme kalhoty a meč. Moment”.

“Někdo zůstane ve voze s Darfinem, zatímco my budem v Šedově hledat toho mizeru”, organizoval opodál čerstvě zvolený vůdce Raglin scházející se družiníky. “Chceš to bejt ty, Šáchore?”, zeptal se mladého kouzelníka.

“Klidně, jen už pojďte”, odpověděl kudůk.

“Ještě Lynhaard, Ignolas a Pethunie”, oznamoval Erwill z Ruindoru, na koho se ještě čeká.

“Ten novej, Lasička, říkal, že půjde taky”, řekl barbar Guldur.

“To je ten hobit s divnejma vočima, co bydlí u Jeremyho?”, otázal se Cecil a přihnul si z butyly.

“Jo, ten”. Tanris si utřel nudli do rukávu. “Už jdou”.

“Tak jdem”.

Pocit ten

Wenora Rugornská, dříve Katzbalgerová

Dnes se tak dobře cítím,
mnoho dnů jsem měla pocit, že mi uniká
život můj,
moře snů
a nevidaných krás

Když ráno vstávám,
když oblíkám si blůzku lehounkou,
cítím ten žár,
ač v noci uhašen,
znovu začíná planout

Já přec tak silná nejsem,

abych dokázala pouze sama uhasit ten žár,
nechci mu ublížit,
neviňte mne,
ale on je příliš stár

Zdá se tak dávno chvíle,
kdy prvně řek 'V oči mít velká zář',
sváděl mé tělo
a to tělo chtělo,
jenže dnes už starý je,
proč tak rychle jde čas

Já ho mám přece ráda,
ale jsou tu také věci silnější než já,
nemohu mu říct,
že potřebuji
to, co nemůže mi dát

Těch pár okamžiků krásy
dokáže mi do srdce vnést pohodu a klid
a říkám si
chtěla bych
s ním v těch okamžicích být

“Nebojte, pane”, Lynhaard dlaní zabušil ještě jednou na dveře
hodnostářova vozu. “Daně přinesem. A ty, Šáchore”, oslovil liscannořana uvnitř
vozu, “dávej na pána Darfina pozor, aby se mu nic zlého nestalo”.

“Pojď, ty”, popohnal jej zvolený vůdce akce Raglin. “Jak se jmenuje ten
bastard, co si k němu jdeme pro prachy?”.

“Nákej Dobrila”, odvětil Griffin Linfalus. Nurnští se ponořili do spleti
ulíček, zanechávajíc za sebou vůz s výběrčím Darfinem, Šáchorem, vozkou a dvěma
vojáky.

Šáchor se díval z okna za vzdalujícími se družiníky. Už se chystal obrátit
se na Darfina a začít s ním společensky konverzovat, když tu náhle dostal takovou
ránu do týla, že mu před očima vyskočily hvězdičky. Slyšíc tichý chechot lidí okolo
sebe ucítil, jak se s ním motá svět dokola a upadl do bezvědomí...

“Kde je Dobrila?”.

“Kdo?”.

“Dobrila, hňupe!”, Raglin svá slova podpořil ranou pěstí.

Chasníkovy rty praskly jako balónek na pouti a vyvalila se červená. “He?
Co mě mlátíte?”.

Křus!, ozvalo se suché prasknutí přelomené sanice. Guldur měl taky pádnou ruku.

“Dobřila! Dluží nám na daních”. Krochta vše pozoroval se založenýma rukama.

“Nevím kde je!”, řekl vyděšený člověk.

“Ááá. Takže ho znáš”, vítězoslavně řekl Griffin.

“Ne, neznám”, zapíral bitý zajatec dál.

“Lžeš! Má tady bydlet”. Krochta si zapálil doutník. “Ledaže bys to byl ty”. Vypustil labužnický kouř. “To by bylo moc špatný. Pro tebe”, dodal.

Krochta, známý čaroděj, se muži ovšem mezitím šťoural v myšlenkách, takže věděl, že tohle jejich člověk není. Pozoroval také, s jistým zadostiučiněním, mužovu rostoucí hrůzu.

“Mluv!”, zařval Lynhaard a znovu udeřil. Chlapova hlava však krollovu ránu nevydržela. Vaz se zlomil a člověk se bezvládně zhroutil na zem.

“Lynhaarde”, řekl káravě Krochta. “Zabils jazyka”.

“Přečetls mu něco?”, otázal se vůdce Raglin, kterému bylo jasné, že se vyslýchanému Krochta hrabal v hlavě.

Čaroděj zavrtěl hlavou. “Nic moc. Ten Dobřila tu sice bydlí, ale kde je teď, boží vědí”.

“Moji bohové vědí všechno...”, odušil Raglin polohlasem. “Když tu bydlí, můžeme na něj počkat. Hej, Guldure, Ignolasi, odtáhněte tu chcíplotinu do patra, ať nám tu nesmrdí.”

Dva vyzvaní družiníci se chopili mrtvolu a vyveklí ji po schodišti nahoru. Tam ji pohodili v jednom z již dříve prohledaných pokojů.

“Dobrá, počkáme si tady na něj”, řekl Krochta a típl nedopalek o bohatě čalouněné křeslo.

Jakmile se pohla klika u dveří, zbraně všech se okamžitě octly v náprahu. Do dveří však vešla mladá žena, která, jakmile uviděla bandu liscannorských, leknutím vykřikla. Za ní strčil do dveří hlavu asi desetiletý hoch.

“Kde je můj manžel?”, otázala se žena opatrně.

“Vodstěhoval se”, odušil Lynhaard a ukázal prstem na strop. “Nahoru”, dodal tajemně.

“Hehe”, zachechtali se Cecil s Tanrisem. Pak bleskurychle přiskočili ke dveřím a vtáhli ženu do místnosti. Griffin chňapl po jejím synovi, ale ten se mu vysmekl.

“Stůj, smrade!”, Vyběhl za ním na chodbu. Ale harant se už ztrácel vchodovými dveřmi na ulici. Zloděj vystartoval za ním, ten kluk by určitě zalarmoval Dobřilovy nohsledy a Dobřilu by varoval. Ať se však snažil sebevíc, marná sláva, kluk se v místních úzkých uličkách vyznal.

“Kruci”, zasakroval. Ulicí se k němu blížil Tanris, který vyběhl za ním.

“Nech to na mně”, řekl mu Tanris, zkušený v hraničářském řemesle. Griffin to nechal na něm a vrátil se. Vůdce Raglin právě uvažoval, co s ženskou provést.

“Tanris běžel pátrat po tom mrňousovi na vlastní pěst, vůdče”, zahlásil Linfalas ve dveřích.

“Nevadí, prohledáme to tady a půjdeme ho najít”, rozhodl Raglin.

Nurnští nakonec dům prošmejdili od krovu po sklep, leč nic zajímavého nebylo nalezeno. žehrajíce na nedostatek kořisti, opustili bydliště Triama Dobrily. ženu nechali na pokoji.

Venku našli hraničáře Ignolase, který se potloukal v okolí domu. Stál vprostřed ulice a prohlížel si jakýsi zmuchlaný list.

“Co je to, Ignolasi?”, zeptal se Erwill. Ignolas zavrtěl hlavou.

“Nevim, vrazil mi to do ruky nějaký člověk, co tudy proběh. Nedává to smysl. Na”.

Griffin Linfalas se podíval na cár papíru, kde bylo načmáráno:

40 tisíc zlatek za čtyry dny vo půlnoci na křivym plácku nebo ho podřiznem. Ať přídou tři lidi. žádný podraz.

“Zatraceně!”, zaklel Griffin, s chřestěním zbroje se rozběhl a uháněl na hlavní třídu. Povož s panem Darfinem i Šáchor byli fuč.

Pracovna byla obložena dřevem. Krb byl plný praskajícího ohně, který dával teplo rozlehlé místnosti. Bylo ho třeba, neboť okna byla otevřena dokořán a svěží mořský vítr, vzdouvající těžké závěsy, přinášel chlad postupujícího podzimu. Okno, abychom věděli, kde ona pracovna vlastně je, bylo jedním z mála osvětlených v západní stěně Nurnské pevnosti, vysoko nad vlnami, tříšticími se o kamenné základy mohutné stavby. U těžkého dubového stolu seděl muž a listoval stránkami fasciklu. Jeho pohled se pojednou zastavil nad listem, který nebyl ničím jiným, než jakýmsi formulářem. Kwenn Kalleste, neboť majitel pracovny nebyl nikdo jiný než právě velitel zvláštních složek gwendarronské armády, pozvedl pergamen výše a pozorně si jej prohlédl. List byl nadepsán:

Krochta Moskyt z Bažiny

Dále bylo uvedeno:

Rasa: člověk

Povolání: čaroděj, dobrodruh

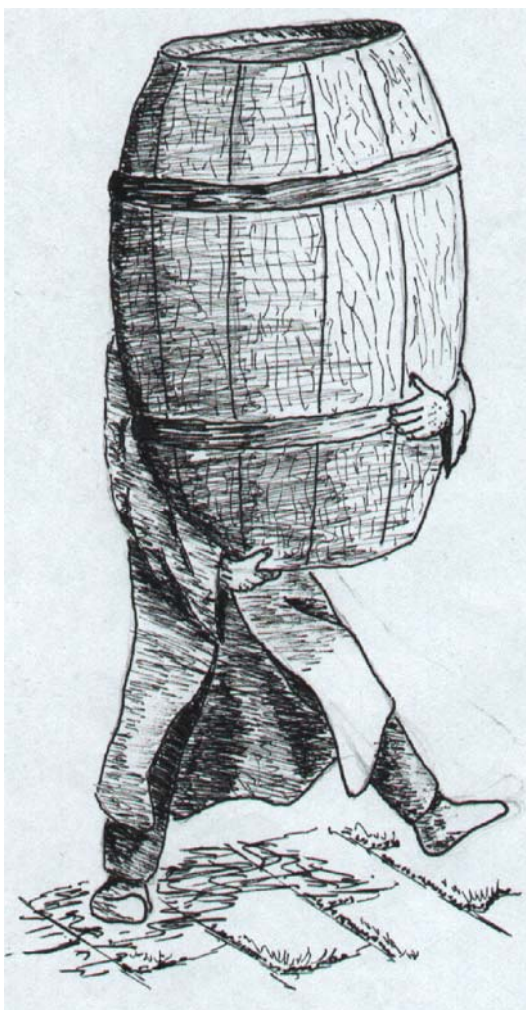
Datum a místo narození: okolo 1001, jakési bažiny, střední Wallimor

Bydliště: Liscannor, Nurnská oblast

Záliby: zlato, doutníky

Zvláštní znamení: arogantní chování

Kwenn Kalleste založil složku zpět do dubového pořadače a povzdechl si. Léta strávená v místě šéfa Gwendarronských zvláštních služeb jej naučila nevěřit

... s námahou odstranil první dva sudy stranou...

nikdy a nikomu. Proto setkal-li se tu a tam s naivitou a bezelstností, nemohl se ubránit upřímnému údivu.

“Služba!”, zavolal, načež vstoupil muž v kožené vestě. Jeho zástupce. “Depeše Troubilovi”, řekl Kalleste a předal muži pergamen. Pečeť na něm byla sotva zaschlá. “Obvyklou cestou, co možná nejvíc utajit”. Muž se uklonil a beze slova odešel.

Nebylo pochyb. Stopy toho haranta končily tady. Tanris div neočuchával dlažbu kolem vchodu do kolárny. Přes ohradu voněla ze dvora vůně hoblin a pryskyřice. Jeden z mála fungujících řemeslníků v celém Šedově, už to bylo samo o sobě podezřelé. Jakmile si byl jist, že ten spratek skončil tady, vypustil svého psa, aby přivedl ostatní. Ti se taky zanedlouho připlížili.

“Jseš si jistě, Tanrisi?”, zeptal se hraničáře Cecil.

“Jsem si alespoň tak jistě, jako ty seš vožralej, zmiziku”, odsekl Tanris neviditelnému Cecilovi.

“Ty šmejde!”, zasyčel kouzelník, který se nejlépe hledal podle vůně alkoholu. “Bílá ruka si tě najde...”.

“Držte hubu, pitomci”, zarazil je Krochta. “Vůdče, řekni ksakru něco!”.

“Mhmm, bohové, co mi poradíte... Uděláme... Já bych...”, Raglin neoplýval rozhodností.

“Vyrubem to?”, nadhodil Erwill, hraničářský začátečník.

“No, ehm, jo”.

Ostatní to vzali jako vůdcův příkaz a jali se plížit do dvora. Odtamtud, zdálo se že nepozorovaně, se dostali do truhlárny, kam je zavedl bystrý čich

Tanrisova psa. Stopa končila u veliké hromady narovnaných sudů. Sahala skoro až ke stropu.

“Prázdné”, zašeptal Griffin, který lehce poklepal na jeden z nich.

“Krucinál”, zaskuhral Tanris. “Ať mě kousne užovka, jestli tomu rozumím. Vidiš to, Linfalaskej? Ty stopy vedou do těch sudů”.

“Se mi zdá, že to vidím taky tak”, řekl Griffin a s námahou odstranil první dva sudy stranou. Ve stěně za nimi se objevila malá dvířka.

“Fiha”, řekl Ignolas. “Kdo to tady asi moh takhle pěkně zamaskovat, no to bych rád věděl”.

“Dobrila, pitomče”, usadil jej Krochta. “Pethûnie, co tam cítíš?”.

“No počkej, proč pitomče, jak jsi to myslel...”.

“Jsou tam nejmní čtyři”, hlásila Pethûnie své pocity. Jak známo, hobiti dokážou přítomnost tvorů vycítit. “Vypadají tvrdě a jsou asi pěkně nažhavený”.

“Za chvíli budou vypadat ztuhle a budou mít pokojovou teplotu”, zavrčel Raglin temně.

“Tak jdem”.

Lynhaard rozšlápl vchod a liscannorští vtrhli do doupěte...

“Jméno”, vyštěkl Lynhaard na jatého hobita. Do kůže na jeho hrdle pomalu zajížděl Cecilův kuchák. Po ostří sjela krůpěj a ulpěla Cecilovi na rukávu. Na zemi se povalovaly mrtvoly. V rohu se choulící chlapec se rozplakal.

“Hubu drž!”, zařval na hochu Raglin a výhrůžně naň napřáhl ruku.

“Vrabčák”, rozkašlal se zajatec. Ústa měl plná krve a vyražených zubů. “Nechte kluka. Nic vám neudělal”.

“Vodpovídej na moje votázky!”, výhrůžně zaryčel kroll. “Za každý slovo navíc jeden zub ven, jasný?!”.

Zajatec němě přikývl.

“Kde je Dobrila?”.

“Nevím, chodí sem jen občas”.

“Nelži mi, ty grázle!”. Lynhaardova pěst se mihla vzduchem a Vrabčák odletěl i se židlí, ke které byl připoután. Chlapec se znovu rozběhl.

“Chceš do držky? Řek sem ti, že budeš zticha, smrade!”, Raglin vytáhl dýku a pro výstrahu ji chlapci ukázal. “Rozuměls?”. Pláč neochotně ustal.

Lynhaard s Guldurem zatím postavili Vrabčáka na všechny čtyři. “Tak znova. Kde je tvůj šéf?”. Lynhaard si promnul pěst. “A žádný řečičky”, přidal se Guldur.

“Viděl jsem ho naposledy před dvěma dny. Nevím, kde bydlí, nikomu to neříká”.

“Osvěžím ti paměť”, přistoupil k němu Lynhaard. Zajatec sklonil hlavu.

“Nechte mě”, řekl Vrabčák, který vypadal, že už je mu všechno jedno.

“Tady je skryš naší bandy, občas sem chodí i Dobrila, ale kde je teď neřeknu. Nemůžu říct, nevím”.

“Dobře si rozmysli, jestli budeš mluvit, hajzle. Protože jestli ne, potrestají tě bohové”, řekl z rohu místnosti nečekaně Raglin, držící klečícího kluka za pačesy. “Jako tohohle smrada”.

Pochodeň ozářila čepel dýky, jak jí Raglin přešel přes klukovo hrdlo. Krev vystříkla a s odporným zamlaskáním se rozlila po podlaze. Brutální alchymista chlapcovo tělo odhodil jako nepotřebný kus hadru na zem. Bylo to stejně nečekané jako odporné. Čtyři bezejmenní bohové přijali oběť.

Vrabčák zesinal a zavřel oči. Skrz stisknuté zuby bylo slyšet jeho strašlivé kletby. Pethūnie omdlela, Ignolas se pozvracel. Byla to příšerná podívaná.

“Jako sele”, poznamenal hraničář Tanris, jehož se to příliš nedotklo, a odflusl si.

“No, tak doufám, vůdče, že jsi se uklidnil. Berte zajatce, výslech pokračuje u nás ve vsi”, organizoval zkoprnělé družiníky Krochta. “Balíme, tady to páchne. Smrtí”.

Jeden po druhém se začínali vzpamatovávat. Obrané mrtvoly nechali ležet na zemi a prohledali skryš. Nalezli něco zlatáků, hlavní pokladnu Dobrilovců však neobjevili.

Jen Raglin seděl uprostřed toho všeho na zemi a díval se na svoje zkrvavené ruce. Jak to mohl učinit? Chtěli to bohové opravdu? Čí to byla ruka, jež vedla tu jeho?

“Pojď, bastarde”, trhl Krochta za provaz, který poutal zajatce. Vrabčák měl jen trochu povolené nohy, aby mohl drobnými kroky chodit. “Nebo umřeš taky”.

Vrabčák se na něj smutně podíval. "Smrt je jako daně. Prostě se tomu nevyhnete".

Zajatec byl neprodleně dovlečen do Liscannoru. Tam se liscannorští vybavili na výslech a potlučeného Vrabčáka zatáhli do Sarimova lesa.

Lynhaardovy vyšetřovací metody byly opravdu příšerné. Papír, jak známo, unese hodně, popis krollových metod by však byl příliš. Tak jenom vypovím, že k mučení bylo použito železných háčků, zubaté kudly, rozžhaveného pohrabáče a mravenců. K večeru, když už Vrabčák přestával jevit známky života, sedl si Lynhaard na vyvrácený kmen a podrbal se ve štětinách.

"Třeba ví fakt prd", řekl.

"Mrtvý prd ví", zabrumlal si oblíbenou průpovídku Tanris.

"Vzbud'te ho!", vyskočil Lynhaard, hledaje kolem příhodnou kudlu.

"Vrabčáku!", řekl Lynhaard a zacloumal zajatcovým ramenem. Ten zvedl hlavu a vytřeštěně na krola pohlédl. Třeba se mu to jenom zdá. Ráno se zase probudí...

"Je konec!", houkl na něj Lynhaard. "Chceš ještě něco?". Trochu ještě doufal, že to zajatce vyburcuje k tomu, aby řekl alespoň něco, ale bylo mu jasné, že ten hobit nejspíš opravdu nic neví. Teď bylo třeba zbavit se svědka Raglinova sadismu. Vrabčák už byl samým děsem úplně bez sebe, bílý jak vápno. Řeklo by se, krve by se v něm nedořezal.

A vida! Ono to šlo! Krve se v něm dořezal celkem snadno elf Tanris, který se s radostí zhostil role popravčího. Ale i takovou práci musí někdo dělat, když to vůdce nařídí. Vůdce dále nařídil zatáhnout mrtvolu někam hodně daleko, kde se o ni postará drobná lesní zvěř. Nějací pochopové rozkaz vykonali.

Nurnští byli zmateni. Necháпали, co se kolem nich děje. Zřejmě byli vtaženi do nějaké špinavé hry podsvětí. Královský výběrčí daní Darfín, o jehož bezpečnost se měli starat, jim byl přímo pod rukama někým unesen. Nadto v tom měl zřejmě prsty člen družiny, kudůk Šáchor. Výkupné bylo požadováno na nich, nikoli na státu Gwendarron. Tolik peněz by ale nezaplatili za nikoho, natož pak za královského výběrčího daní. Tušili, že by měli požádat úřady o pomoc, ale skutečnost, že Raglin podřízl malé dítě jak jehně, jim v tom bránila.

"Lynhaarde", přitočil se ke krollovi později Krochta. "Vím, kde bydlí jeden lump. Nedávno se mě pokusil okrást v Nurnu. Mohl by o únosu Darfína něco vědět...".

"Máš dobrý známý, Krochto", udiveně řekl Lynhaard.

"Houby známý. Jde se do Nurnu, bando", zvolal čaroděj. "Zorganizuj si to, Ragline".

"Až se nám dostane do ruky ten, kdo za tím stojí...", bojovně poznamenal Guldur, řapajíc do Nurnu.

"Nebo ten zrádce Šáchor", dodal Griffin.

"Zastavte!", vykřikl najednou Lasička. "Ztratil se Cecil".

“Prdlajs, tady jsem”, ozvalo se vedle něj Cecilovým hlasem. Vzápětí se ozvalo ono typické „glo, glo, glo“, jak někdo pije z lahve, čímž o identitě hlasu nemohlo být pochyb.

“Ty seš neviditelný?”, otázal se Raglin.

“To je kvůli utajení a bezpečnosti”, poučil jej kouzelník. “To je to hlavní, co mě naučili v kouzelnickém cechu”.

“To je tam, cos ukradl diplom?”, řekl Tanris a všichni se rozřehtali.

“Tak vod tebe to беру, Álfheime, vod tebe jo”, odsekl rozezleně hlasatel bílé víry a šlapal po cestě k Nurnu.

Žlutou ulici našli celkem snadno. Rozdělili se do několika skupinek po dvou až třech, poschovávali se po okolních průjezdech. Část družiny byla za pomoci Cecilova oblíbeného triku zneviditelněna. Tak se stalo, že Sklípec Niněra, vracející se z hospody domů, zažil nepříjemné překvapení v podobě několika ran pěstí, jimiž jej Lynhaard zpacifikoval. V bezvědomí byl neprodleně dopraven do lesa za Nurnem, kde došlo k dalšímu výslechu.

“Tak to vyklop, bastarde mrňavej!”. Už to byla rutina.

Niněra věděl, že nemůže začít mluvit hned. Věděl zhruba, co jsou ti hrdlořezi zač. Jeho nadřazení to věděli taky. Něco bude muset vydržet. Ale pak se z toho bude muset dostat.

Netrvalo to dlouho. Tanris se chopil zubatého kucháku a než mohl říct Niněra nechteměvyidiotinebotohobudetelitovat, byl o prst kratší. To stačilo. Pak už Niněra mluvil. Mluvil a mluvil. Okolní les mu naslouchal. Nurnští také.

“Zatím ho nezabíjejte”, pravil Krochta, odcházejíc. “Musím do vesnice pro pergamen a papír, ta jeho výpověď se musí sepsat”.

“Krochtáčku”, začala Attrien. “To je dost, že jdeš, Allen má už zase teplotu”, utírala si umaštěné ruce do zástěry. “Kdes vlastně byl, máš šaty samé Jehličí. Byl tu nějaký člověk, co říkal, že máš jít do té nurnské pevnosti. A k večeri budou buchtý s mákem, tak ne abys šel zase do hospody za těma ožralama, buď pěkně doma”.

“Eh, ženo, co naděláš?”, rozhodil její muž ruce. “Cos to vlastně říkala s tou pevností?”, zarazil se. Doma poslouchal jen na půl ucha. “Ke komu mám jít?”.

“Za tím člověkem, Krochtáčku, co vás posílal do Erkrachtu, tím Kallestem, ukazovals mi ho na oslavě králových padesátin”.

“Vida”, podivil se čaroděj. “S tím bych zrovna moc rád mluvil i já”, řekl a kabát, který už se chystal pověsit na věšák, znovu navlékl. “Sbal mi buchtý, já jdu pro Lynhaarda a přijdu pozdě. Neboj”, políbil Attrien, “do hospody dnes nepůjdem”. Zamyslel se a dodal: “Alespoň myslím”.

Krochta odešel od Kwenna Kallesteho poněkud zmaten. První rozkaz zněl: propustit ihned zajatce. Další instrukce byly podpořeny sprduňkem, kdy bylo Krochtovi vynadáno za zanedbanost a krátkozrakost a pohroženo vězením a

represemi vůči liscannořanům. Pak Kalleste trochu ubral a nabídl mu spolupráci. Bylo to stále zmatené, ale začínalo se vyjasňovat...

“Byl jsem, pane, při příchodu domů unesen”. Niněra se ještě třásl při vzpomínkách na tu bandu. Hned jak jej pustili, plížil se do pevnosti.

“Ano, ano, agent Troubil mě ihned informoval”. Kwenn Kalleste zdánlivě bez zájmu cosi zapisoval.

“Těmi lumpy mi byl odříznut prst”. Niněra si stydlivě tiskl ovázanou ruku.

“Prst?”, Kalleste se nedůvěřivě nahnul přes stůl, aby lépe viděl. “A to bylo všechno? Nic ze svojí identity jsi jim neprozradil?”

“Bohové při mně, pane, to bych nikdy neudělal! Jsem přece agentem už...”

“Dobře, dobře, věřím ti”, přerušil jej Kalleste. “Něcos jim ale říct musel, to bys už nebyl naživu”.

Niněra zavrtěl odmítavě hlavou. “Navykládal jsem jim toho spoustu o Vichrenovi, samé obecné věci. Dál mne napadlo, že bychom je mohli využít”.

“Využít?”

“Už jste o tom se mnou, pane, hovořil. Jediné konkrétní, co jsem řekl bylo, že únos výběrčího daní Darfina byl fingovaný. že to nebyl žádný výběrčí. že posloužili jen jako prostředek proti cizí bandě. A taky, že si je chtěl Vichren otestovat. že by je zaměstnal”.

“To není špatná myšlenka, jen bude třeba přesvědčit o tom Vichrena”.

Niněra přitakal. “Už jsem o tom mluvil s jedním z jeho pobočníků. Vichren musí získat dojem, že bude dobré mít je pod svým velením”.

Kalleste si promnul krátce střižené vousy. “Nejlepší bude nějaká habaďůra. Víš co myslím, fingované přepadení. Jakoby vyloupí nějaký dům, nebo ještě lépe ukradnou vůz. Přepadení za Nurnem, stranou od lidí, to by bylo nejlepší”.

Niněra, tisknouce si stále zkrvavený prst, přitakal. “Domluví to, pane, s Vichrenovými muži”.

“A já si pozvu Nurnskou družinu”.

“Hlavní, co jsem se od Kwenna Kallesteho dozvěděl je, že jsme se stali voběťma zločinný bandy. Ta nás má v merku už asi dost dlouho a souvisí s tím asi i to přepadení v Nurnu, kterému jsem se před časem ubránil”, nafoukl Krochta kapesní krádež. Ostatní dobrodruzi, shromáždění jako obvykle U hrocha, mu naslouchali.

“Takže Šáchor, kterej tu s náma byl, byl s nima spolčenej. Dobře si pamatuju, jak chtěl hlídat ten vůz”. Krochta se zhluboka napil a otřel pěnu.

“Kallesteho zájmem je, abychom se vetřeli do zločinecký tlupy. Za tím účelem musíme udělat přepadení, jako”, Krochta zamrkal na ostatní, “kupeckýho povozu na cestě z Černých vrchů. Ten povoz bude, to je domluvený, doprovázenej Kallesteho lidma. Ty se nechaj přepadnout. My ten vůz, JAKO”, opakoval důrazně čaroděj, “ukradnem. To budou sledovat lidi z tý bandy, co nás doběhla. Vede jí nějakaj... počkat, já si vzpomenu...”.

“Fujavec?”, napověděl Lynhaard. “Větrouš?”.

“Vichren!”, vzpomněl si Krochta. “Tenhle padouch by nás totiž vzal do svojí bandy, jestli se osvědčíme, a to by se zase moc líbilo Kallestemu, kterej se tomu Vichrenovi chce dostat na kobytku. Uf!”, otřel si Krochta čelo a dal si pořádného loka. “Ale na podrobnosti se mě neptejte, je to strašně tajemný, tajný a zamotaný tak, že tomu sám pořádně nehovím. Máme za to od Kwenna Kallesteho slíbený prachy, tak jsem mu na to kejvnul. Dál se uvidí. To mi připomíná, že Raglin složil vůdcování, takže bychom mohli volit nového vůdce... Cože, já? No jasně, vždyť jsem si to myslel”.

Kudůka probudil chladný dotek kovu. Ležel na studené a vlhké podlaze jakéhosi sklepení. Jestli počítal dobře zvony, ohlašující hodiny, pak tam ležel už čtyři dny. Skoro mu nedávali jíst ani pít, občas do něj někdo přišel kopnout, aby se ujistil, že je ještě naživu. Teď, jak se zdálo, mu někdo přefezával pouta.

“Tsss, lež klidně, nebo tě pořežu”, ozval se šepem klidný, melodický hlas. Jeho zachránce byl elf. Konečně byl s provazem hotov. “Nohy si rozvážeš sám”.

Šáchor se převalil tak, aby na elfa viděl. Něco jej zarazilo.

“Moc si mě neprohližej, nikdy jsi mě neviděl, rozumíš?”. Vrtícímu se Šáchorovi to došlo. Ten elf neměl uši. Vysmekl se z pout.

“Tsss, ne tak hr”, řekl tiše elf a pevnou dlaní jej zadržel. “Až napočítáš do sta, tak se zvedneš. Ne dřív. Dveře nechám pootevřené. Chodbou doprava, na konci po schodech nahoru. Vrata vlevo vedou na ulici”. Od dveří ještě zašeptal: “Pamatuj! Nikdy jsi mě neviděl”.

Šáchor to vydržel jenom do čtyřiceti. Pak vyklopýtal po schodech nahoru a na ulici se ocitl, ani nevěděl jak. Moc se nerozpakoval. Rozeběhl se. Ne domů do Liscannoru, kde bydlel střídavě v hostinci a v podnájmu u Álfheimských, ani na strážnici nahlásit přepadení. Běžel směrem k nejbližší městské bráně. Běžel pryč. Pryč z města, které bylo plné šílenců a úchyláků. Tady mohl přijít jenom k úhoně. A od té doby jej ve městě Nurnu nikdo neviděl.

Vichrenovi muži přišli od pole. Jako všichni lapkové měli nechuť k hlavním silnicím, po nichž se proháněly jízdní hlídky armády, pěší oddíly domobrany a královští poslové. Připlížili se z pole, na němž sedláci nechali uschnout kukuřici, a zalehli do hložitých křovisek, soustředěných asi čtvrt míle od skalek, kde se mělo přepadení odbýt. Ačkoli měli dobrý výhled, nikdo v těch místech nebyl vidět, a tak se Vichrenovi muži nerozpakovali a vytáhli láhev. Schování v hloží, na dohled smírcího kamene, který měli šmírovat, ji pak odšpuntovali.

“He, Krochto!”, zašeptal zpoza skalky drsný hlas alchymisty Raglina. “Vidíš někoho?”.

“Ne”, konstatoval Moskyt v odpověď.

“To je blbý, nerad bych se pral s Kallestovcema zbytečně. Jestli nás Vichren nebude šmírovat, tak to bude na hovno. To se mu moc v akci nepředvedem”.

“Vichren chce ukázkou, tak uděláme ukázkou. Šimrá mě za krkem, jako by nás někdo pozoroval”, podrbl se čaroděj na zátylku. “A jestli ne, tak taky dobrý. Třeba už nám věří i bez toho. že jo, vůdcová?”, praštil Pethūnii přátelsky do zad. Ta leknutím div nezařvala.

Vichrenovci seděli v hloží. Nudili se. Láhev se špiritusem kolovala chvíli dokola, ale záhy musela nutně vyschnout, a tak byla zahozena do křovisek. Nedlouho poté se z jihu začal pomalu blížit osamělý povoz.

“Jedou! Jedou Kallesteho lidi!”. Mezi Nurnskými zavládlo vzrušení.

“Koho na nás asi poslal?”, rozjímал Erwill, syn Arrawnův.

“Určitě nějaký, co se moc nebudou bránit”, upokojil jej Tanris.

“Musí to ale vypadat věrohodně”, poznamenal zkušený válečník Guldur. “Prát se s nima musíme, to je jasný jak slunce na nebi”.

“Aj vaj, abychom tak někoho pomordovali”, strachoval se mírně nachmelený Cecil, který v úkrytu také nasával z polní lahve. “To by nás asi Kalleste nepochválil, hehe”.

“Proč by nás nepochválil?”, zeptal se Ignolas, ale nikdo mu nevěnoval pozornost.

“Je to dobrý, maj pod kupeckejma hadrama plechovky”, konstatoval Guldur.

“Přesto je rubte na plocho”, vyzval všechny vůdce a vyskočil na cestu.

Chňapl poděšené koně za udidla, zatímco kolem vozu se začali rojit Nurnští. Vichrenovci v křoví zpozorněli. Na cestě se rozpoutal na první pohled lýtý boj.

“Uéégh!”, zařval Lynhaard a třískl jednoho z vojáků přes přilbici, až jej srazil do prachu. Guldur vzal mečem dalšího muže, až ten odletěl obloukem do křoví.

“Godžická práce”, obdivně zamumlal jeden z Vichrenových mužů. Jeho kumpáni uznale zamručeli.

Na druhý, bližší pohled, by však uviděli, že rána, která hrozila rozseknout jednoho z kupců ve dví náhle změnila směr a rozštípla opěradlo na kozlíku vozu, že úder, který měl přistát na Lasičkově nechráněné palici se náhle zarazil a jen mu učísl blondáté vlásy, nebo že jeden z převlečených vojáků, sedící ve voze, tloukl zbraní do plechového štítu a hekal přitom, čímž věrně simuloval hluk lité řeže. V kukuřici mizející Vichrenovci však byli spokojeni. Tihle řezníci se budou jejich šéfovi rozhodně hodit.

Schéma sítě tzv. "východního klanu", zločinecké tlupy v Nurnu dle odhadů a informací šéfa GZS Kwenna Kallesteho

Cizí mocnost (osoby, ovládané pravděpodobně vládnoucí mocí cizí mocnosti; osoby, usilující o detronisaci)

Osoby, provádějící špionážní a zločineckou činnost na území Gwendarronu a to jsou:

Prostředník (vykonavatel záměrů cizí mocnosti)

*Vichren (oficiální velitel tzv. Východňárů)
Vyšší velitelé (4 lidé)
Nižší velitelé (7 lidí, včetně agenta Troubila)
Povaleči (asi 30 lidí)
Zloději a kapsáři (asi 40 lidí, včetně 2 agentů GZS)
Lumpové, příležitostní zloději a informátoři mezi obyvatelstvem (přibližně 100 lidí)*

Složky, určené k potírání výše jmenované zločinné bandy:

*Gwendarronská zvláštní služba, zastupovaná vrchním šéfem Kwennem Kallestem a jeho tajemníkem
Najmutí civilisté (ve zločinecké organizaci podléhající přímo Vichrenovi, kontrola jejich činnosti přes Niněru, přidělené agenty a agenta Troubila)
Niněra, Troubil a další infiltrovaní agenti
Osm agentů zvláštních služeb infiltrovaných pomocí civilistů, posléze dalších pět
Bez podpory mezi lidem*

Skupina Triama Dobrily (včetně několika agentů GZS)

Zřejmě rozprášena po nedávných krvavých incidentech v Šedově, pravděpodobně zanechala organizované činnosti. Z jejich bývalých členů se rekrutují nové tváře v jiných městských zločineckých tlupách.

Jiné, blíže nespecifikované skupiny operující v královském městě Nurnu (vesměs menšího významu i členské základny, bez možnosti ohrozit stabilitu království)

Další vývoj, Nurn: GZS převezme plnou kontrolu nad západní částí Šedova. Civilní osoby a osoby GZS najaté vyloučit z dalších operací, případně přeradit na jinou činnost. Infiltrovat řady "východňárů" s využitím existující odnože jejich organizace (tzv. "Nurnská družina") a agenta Troubila. Infiltraci provést maximálně rychle, s použitím nejschopnějších lidí a za použití nejvyšších možných bezpečnostních podmínek. Vyhledat prostředníka cizí mocnosti a zajistit jej. V případě neúspěchu tohoto či nebezpečí z prodlení stáhnout síť a destruovat nepřátelskou skupinu v co možná nejvyšší míře.

Další vývoj, zahraničí:

1/ Protišpionážní akce na rozbití informačního toku cizí mocnost - Gwendarron za použití hraničních vojenských stráží, zlepšení bezpečnostní situace na cestách a použití speciálních magických prostředků k zabránění nepersonálnímu přenosu zpráv (lze-li).

2/ Špionážní akce na území cizí mocnosti za použití najatých civilních osob. Proniknutí na cizí území za účelem konání výzvědné činnosti v těchto oborech: (seřazeno podle stupně důležitosti)

Směry expanze cizí mocnosti

Zabezpečení hranic

Způsob moci

Formování a velikost armády

Nálady mezi obyvatelstvem, případné hnutí odporu atd...

Civilní osoby je nutno velmi dobře zaplatit, ovšem i přesto stále kontrolovat (magické prostředky, agent). V případě nespolupráce či vymknutí se kontrole je nechat na pospas, jistě se brzy odkopou a budou podsvětím likvidováni. V případě nebezpečí prozrazení jejich spojení s královskými institucemi likvidovat všemi prostředky, beze svědků. Bezpečnost Gwendarronu musí být zajištěna za každou cenu.

Kwenn Kalleste ještě jednou přelétl pohledem pergamen a pak jej vložil do obálky. Na ní bylo napsáno: *Tajný úřední přípis. Určeno do královských rukou.* Až si přípis král přečte, poputuje pergamen buď do krbu, nebo do tajných archivních složek.

Ozvalo se ostré zaklepaní.

“Vstupte”, řekl. Na tenhle raport čekal s netrpělivostí.

Dveře se otevřely a vešli dva muži. Kapitán osobní stráže a jeho pobočník. Ten měl polovinu obličeje fialovou, jako by ho někdo polil barvou. Vojáci přistoupili blíže a vykonali předpisový vojenský pozdrav.

“Nuže?”, otázal se Kwen Kalleste.

“Hlásím splnění úkolu, pane! Vůz i náklad nám byly úspěšně uloupeny”.

“Nějaké komplikace?”.

“Ne, pane”, vyštěkl voják.

“Zranění?”.

“Jen drobné oděrky, pane”, zahlásil kapitán stráže, ačkoli tvář jeho pobočníka hovořila o opaku. Kallesteho muži si nebyli zvyklí stěžovat na svou službu.

“Nějací svědci?”.

“Ne, pane, bylo to provedeno opravdu profesionálními lupiči”.

Kalleste se mimoděk pousmál. “Dobrá. Tví muži mají dva dny volna”, řekl a pokynul jim. “Tři dny volna”, opravil se, když na něj kapitánův pobočník vyčítavě pohlédl.

“Děkuji, pane!”.

“Odchod”.

Loď se otřásala bujarým veselím. Nurnští vstoupili na úzkou lávku, spojující loď s pevninou. Zrušeným přístavem zněly falešným opileckým řevem zpívané odrhovačky, prokládané zvukem, jak nějaký zoufalec dává z paluby přímo do moře. V námořnické hantýrce se tomu říká ‘krmit ryby’. V nurnském přístavu plném odpadků, splašků a všelijakého sajrajtů nebylo co krmit, takže se tím jen mírně zvýšil obsah špíny ve vodě. Loď byla stará, oprýskaná a bylo vidět, že již léta neopustila svoje místo v nurnském přístavu.

“Pojďte s náma, Vichren už na vás čeká”, ujal se jich na palubě ramenatý člověk s důtkami. “Pojďte pani”, dodal a otevřel dvorně Pethûnii dvířka do podpalubí.

V podpalubí to vřelo. Všude čpěl alkohol a nemyté nohy námořníků a lapků. Byla to pěkná sebranka. Byli mezi nimi lidé s tetováním po celém těle, žebráci, kteří pod hadry skrývali malé samostřily, barbaři mlátičky i poběhlíci z ulice. Byli tam námořníci se žlutou kůží, trpasličí hobit, o kterém se smíchem prohlašovali, že se do domu protáhne škvírou pode dveřmi, byl tam dokonce i elf s vážnou tvář, který měl uřezané uši. Polovina z osazenstva byla ovšem opilá, druhá polovina se k tomu teprve propracovávala. Díky tomu se nejrychleji aklimatizoval Cecil. Po něm Lynhaard, Guldur a nakonec všichni ostatní. Raglin se osmělil natolik, že jednu z prostitutek vylákal na břeh a za několik zlatek si s ní odběhl kamsi do tmy. Kolem půlnoci si tvrdou lihovinu dala už i vůdkyně Pethûnie, která byla nastrčena na vyjednávání s kudůkem, který jí byl představen jako Vichren, šéf bandy. Zábava se protáhla až do svítání...

Pane!

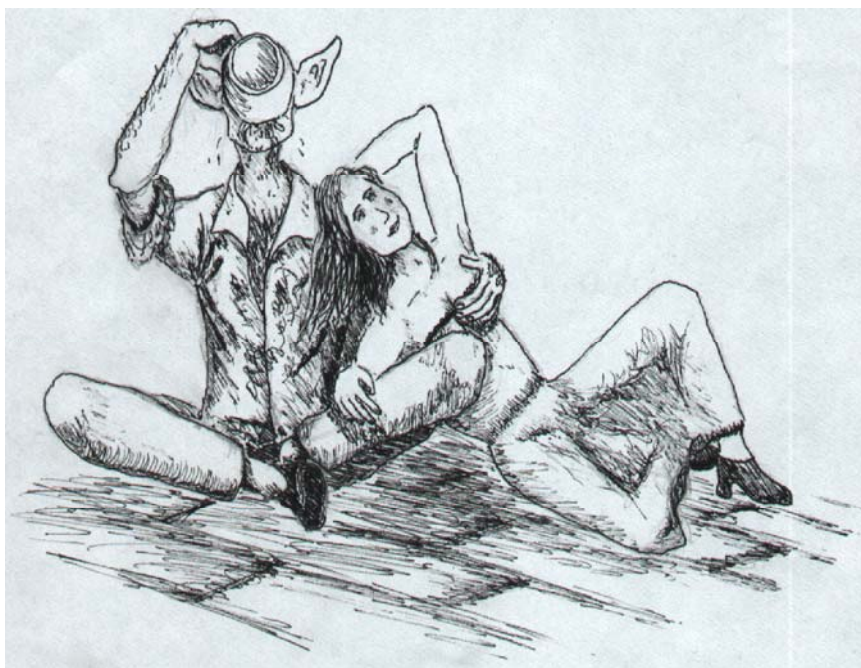
Podle tvých rozkazů jsem se zúčastnil přijímání nových členů do Vichrenovy zločinné bandy s tím, že noví členové jsou tebou podporováni civilisté. Po včerejším setkání se zdá, že jim Vichren už docela věří. Na stopu spojení Vichrena se služebním cizího království nás to však, zdá se, asi nepřivede. Ovšem lepšího výsledku by mohlo přinést sledování oněch vozů, které Vichren občas vypravuje. Stále je opatřuji označením, neboť mám pocit, že se v nich přepravují důležité zásilky. Zpět ke včerejšímu setkání. Bouřlivá oslava poutala hodně pozornosti, dobře že jsi poslal hlídky domobrany z přístavu pryč. Najatá loď málem vzala za své. Ta družina přišla asi v deset. Samozřejmě, že Vichren s nimi nemluvil, ale celý večer se odehrál podle jeho představ. Vyjednávání vypadalo, s dovolením, náramně komicky, neboť jejich údajná vůdkyně, jakási bezvýznamná hoblík, smlouvala o podmínkách s falešným Vichrenem, kterého představoval jeden z nižších velitelů (ve zdejší hantýrce tzv. kápo). Oba nevěděli přesně, co mohou nabídnout a co za to mají požadovat, ale nakonec se domluvili. Ta banda civilů dostala do správy čtvrti na sever od Šedova, kde má vybírat výpalné, provozovat hampejz a starat se o to, aby tam jiné bandy nestrkaly nos. Tři čtvrtiny zisku budou dávat Vichrenovi. Musí si najít a upravit stálé sídlo. Mají pravidelně odevzdávat hlášení a skládat účty. Mají, a to je pro tebe velmi důležité, sehnat dalších pět až osm lidí jako pomocníky. Tedy bys mohl do organizace nasadit další lidi. Prosil bych tě ale, pane, abych mohl načas od té bandy dát ruce pryč. Jejich přítomnost pro mne znamená neustálé nebezpečí prozrazení.

S úctou tvůj věrný

Troubil

“Takže”, usedl Krochta U hrocha ke stolu. “Co nám ten Kalleste řekl”.

“Jeremy, dej nám dvě”, přerušil jej Lynhaard, usedaje vedle něj.

... z á b a v a s e p r o t á h l a a ž d o s v í t á n í ...

“Především, Darfin, kterej byl unesenej, nebyl Darfin a Darfin, ten nebyl unesenej”.

“To nechápu”, poznamenal Ignolas.

“To je jedno”.

Na stole cinkly korbele a hostinský Jeremiáš z Tiklu si přisedl, aby dobře slyšel.

“Hlavní je, že jsme se stali členy bandy toho Vichrena”.

“A Kalleste nás zavře”, poznamenal pochybovačně Lasička.

“Máme to posvěcený, budeme prostě členama lupičský bandy toho Vichrena, ale táhnout budem s Kallestem. Kalleste nám přidělí svoje lidi, abychom je taky dostali do Vichrenovy blízkosti. Vo zbytek se postará Kalleste sám. Peníze, který vyděláme lupem, budem samo litr odevzdávat v pevnosti, dostávat budem pevnej žold, dvacet zlatejch denně“.

“Kalleste taky říkal, že jestli se my vosvědčíme, tak my budeme ještě nějakou práci dělat pro něj”, dodal Lynhaard. “A peněz že bude vo moc víc pro nás taky”.

“Jasně”, řekl Krochta a mávl na Jeremiáše. “Takže naše úkoly jsou tyhle: Nic neprozradit o našem spojení s Kallestem, zbudovat si sídlo v Šedově a dělat, co nám Vichren nařídil. To jest vybírat od obchodníků výpalný”.

Zvedla se vlna nadšeného jásotu. Lupičství posvěcené státním úředníkem. To bylo něco, loupit pod ochranou Gwendarronu.

„Navrhuju vobsadit lihovary!“, zařval barbar Guldur v euforii.

„Klid, Guld'o“, řekl zkušeně vůdce bandy Krochta. „Na všechny se dostane“.

„Né, to mně nenamluvíš, že bys nemoh zaplatit pět zlatek tejdně“. Krochta praštil do pultu. „Takovýhle krejčovství musí vynášet alespoň čtyřikrát tolik!“.

Seschlý mužiček s metrem kolem krku se třásl hrůzou, až mu jehelníček na levém předloktí poskakoval. „Nechceš doufám vědět, co by se ti stalo, kdybys nám nechtěl zaplatit?“.

Krejčí nechtěl. Došoupal pantofle ke kase, vylovil z ní příslušný obulus a odevzdal jej.

„No vidíš“, domlouval mu Cecil. „Ani to moc nebolelo. Za tejdén sme tu zas, tak ať to máš připravený“, houkl na něj ještě mezi dveřmi, odcházeje za kvačícími hrdiny.

Liscannorští chodili Nurnem jako černá smrt. Své zbraně neskrývali, naopak je dávali na odiv a bojovně chřestili zbrojemi. Jejich obličej a způsoby byly zakrátko ve čtvrtích kolem Šedova pověstné. Při jejich spatření se zabouchávaly okenice domů a zavíraly dveře krámů. Vymáhání výpalného, nebo, jak říkali sami Nurnští, poplatku za ochranu, mělo vždy stejný scénář. Kroll Lynhaard rozkopl dveře do krámu či dílny, vtrhl dovnitř a ostatní se nahnuli za ním. Vzápětí těmi samými dveřmi prchli vyděšení zákazníci. Majiteli krámu, tedy ochraňovanému, v úprku zabránila Lynhaardova mocná paže, načež mohla začít oblíbená hra, zvaná 'dobrý dráb, zlý dráb'. Dobrým drábem byl Krochta Moskyt, zlým chtěl být zpočátku kouzelník Cecil, ale poté, co na jednoho z vydíraných vydechl obsah plic v podobě explozivní mlhy a bodře zahlaholil: „Haikhtlá, šéfiku, kalíme“, byla tato zodpovědná funkce přidělena obrovitému krollu Lynhaardovi. Dobrý dráb Krochta vždy oběti vemlouvavě vysvětlil výhody toho, proč se nechat ochraňovat, a to právě jím. Většinou to ihned zabralo, jen několika méně chápavým musel naznačit nevýhody opačného postupu, tedy zůstat bez ochrany. Pak ukázal na Lynhaarda a vysvětlil, že právě tomuhle monstru se dotýčný vůbec, ale vůbec nelíbí. Pohled na Lynhaardovu štětinatou tlamu pak většinou stačil. Bylo to takové vybírání peněz za ochranu před Lynhaardem. Jen jeden kovář projevil sdostatek srdnatosti, že zatvrzele promlčel i další stupeň přesvědčování, lechtání žhavým pohrabáčem. Teprve třetí stupeň, Lynhaardova hra s nožem za asistence kovářova syna tradičně zabrala. Zaplatil i kovář, zaplatili všichni.

Další z povinností Nurnských bylo hlídat a kontrolovat hampejz Růžové poupě. To byla ta pravá příležitost pro Raglina, jak si spravit pocuchané nervy, pořádně si odpočinout a rozjímát o svých bozích. Mezi liscannorskými se v posledních dnech tradovalo, že jedním z jeho bohů je Swonna, krvavá bohyně, žádající si lidské oběti, nejlépe malé děti. Raglin to ale slyšel dost nerad, svědomí

ho přeci jen tlačilo. V hampejzu si našel místo jako vyhazovač, ve volných chvílích pak skotačil s ostatním personálem. Jeho zbožná mysl se tím dávala do pořádku.

Nejvíce času liscannorským zlodruhům však v těch dnech zabralo vybírání místa pro jejich dostatečně reprezentativní sídlo. Šmejdil Lasička vypátral nepoužívanou půdu v severní části Šedova, která se zdála být ideální. Sotva se však začali nastěhovávat, přišla Pethunie s tím, že objevila nepoužívané sklepení, z něhož by se při troše námahy dal prorazit průchod do nurnských kanalizačních stok. Okamžitě to všechny chytlo, neboť podsvětí a kanály, to jde přeci jen dohromady.

Odtamtud pak banda vyrážela do okolí vymáhat výpalné, roztáčet peníze po hospodách a hampejzech, aby se sem pak vraceli a opíjeli se. Do Liscannoru zacházeli jen málokdy. Dostali od Kallesteho pět mužů. Ty Krochta zapojil do činnosti, přiděloval jim méně význačné úkoly. Ukázal je Vichrenovým mužům, kteří je přijali mezi sebe podobnou pitkou, jako byla ta na lodi. S Kallestovými muži se ovšem Krochta nijak neradil. Tak uběhl celý měsíc.

“Nějak zapomínáme na naše poslání”, řekl jednou večer vůdce bandy Krochta v hlavním stanu, zatímco se špičkou nože šťoural mezi zuby.

“Jsme jako nějaká banda lumpů”, špitla Dlouhoprstíková a polovina Nurnské družiny se ušklíbla. To nebyla žádná novinka.

“Vo to nejde. Peníze stejně vodevzdáváme”, řekl čaroděj, ponechávaje skromně stranou fakt, že část z vypálených peněz skončila u něj ve sklepe. Část z nich ovšem inkognito, prostřednictvím své ženy, vrátil mučenému kováři, snažíc si tak utišit nařikající svědomí.

“Jde vo to, že my, slavná Nurnská družina, máme dělat pro takovýho bastarda jako je Vichren”.

“Neděláme pro Kallesteho?”, zeptal se Erwill.

“Jasně, ale tohle můžeme vyřešit sami. Vyrubat tu bandu a hlavně zabít toho bastarda Vichrena, to je ten největší parchant”.

“A nebylo by lepší zeptat se Kallesteho?”, zeptala se Pethunie.

“Prosim tě, Kalleste je moc předposranej. Až Vichrena zabijeme, ještě nám poděkuje”.

“A zaplatí”, dodal Raglin.

“A kde toho Vichrena najdeme? Na lodi?”, zeptal se Guldur.

“Tu loď měli jenom pronajatou, ptal jsem se na to”, odpověděl Krochta.

“Sídlo maj na Křivým plácku, tam, kde jsme měli zaplatit výkupný za Darfina. Ve zrušeném krejčovství”.

“Máš ještě ty bomby, Ragline?”, zeptal se Griffin.

“Jasná páka, starouši”.

“Tak můžeme vyrazit. Vichren pozná, co je to zahrávat si s Nurnskou družinou”.

Pohled na po zuby ozbrojenou bandu liscannorských dobrodruhů, jdoucích městem, byl strašlivý. Jen Cecil chodil zásadně neviditelný. Alespoň jej nikdo nemohl nachytat opilého.

Na křivém plácku hlásala cedule, pověšená na jednom z chátrajících domů, že zde se nachází Šmíralovo krejčovství, prvotřídní oděvy na míru, taktéž pultové zboží a látky. Cedule byla tak opršená, že byla sotva čitelná. Dílna byla ve zvýšeném sklepe a ke vchodu se sestupovalo po čtyřech schůdcích. Dveře však byly zavřené a zatlučené několika bytelnými fošnami. Tudy cesta nevedla, ale Nurnští se vplížili vraty do dvora domu. Tušili zadní vchody.

“Ke je ten Kozichlup s tím pivem, aby ho filcky sežraly!”, zavrčel jeden z mužů, mastících karty.

“Určitě ho půlku vypije, jak ho znám”, odvětil druhý a odplivl si do rohu. Tam byly nakupené poloshnilé látky a staré krejčovské panny, které byly rejdištěm krys.

“Nahlásíme ho vejš”, rozhodl třetí, “Už má u mě nejeden vroubek. že jsme ho v deseti letech vytáhli z lapáku neznamená, že si bude dovolovat. Jednou je z něj pomocník, tak...”.

“Hej! Co to bylo! Slyšels to, Švestko?”.

“Klid, Pihřde, kdo by sem lez.”, odbyl jej druhý. “Sem se nikdo nevodváží. Leda démoni”.

“Démoni přijít můžou, Vichren, jak sem ho viděl, je jejich příbuznej, ten jim to vysvětlí”, zachechtal se čtvrtý.

“Copak Vichren”, ztišeným hlasem řekl Švestka. “Toho znám. To je tvrděj chlapík, ale našinec. žádnéj kouzelník s vohnivejma vočima, co tě nechá zkamenět nebo promění v rosomáka. Je tu ale nějakej hlavoun nad nim. Cizinec”.

“Co může nějakej přivandrovalec kecat do řemesla Vichrenový partě? A Vichrenova parta tady byla už za dob mýho fotříka, tfuj tfuj, aby ta šibenice spadla. Cizinec by dostal po čuni, Mergliši, tak si nevymejšlej”.

“Leda by byl Godžičan”, dodal ten, kterému říkali Pihřd.

“Tohle nejni Godžičan, říkám vám. Starej Vichren z něj má pěkněj vítr. Kouzelník, nebo co to je. Já tu sem už dlouho, ne pár pátků jako vy mladý. Já pamatuju ještě kuchačky na nože každou noc po celým Šedově, když jsme s vostatníma bandama bojovali vo území. To byl Vichren nejmocnějši. Pak jsem ho ale jednou viděl pěkně sťatýho, loni na novorok to bylo, a vykřikoval, že ty nový časy mu byl d’as dlužnej a to že se jeho rodině nikdy nestávalo, aby musel peníze vodvádět cizím pánům. A mladej Hubenec, ten s vlasama jak vlčí mák, říkal, že ho viděl s Vichrenem. Ten se prej celej třás, i po tom, co ten chlap zmizel. Plášť prej nosí. Nemyslim si ale, že by bylo bezpečný se na něj vpytávat”.

Náhlé zařinčení kyblíku na chodbě přerušilo rozmluvu banditů. Dva vyběhli na chodbu s kinžály v rukou.

V tom okamžiku byla jejich debata nadobro přetržena vyžehnuvším oslepujícím plamenem, který ozářil zrušenou krejčovskou dílnu jasným světlem. Ohlušující rána přišla až potom. Někteří z lapků ji však už nemohli slyšet.

Kwenn Kalleste byl velice zachmuřen. Chmury na jeho tváři měly původ v jeho pracovních starostech. Vzhledem k tomu, že náplní jeho práce bylo blaho Gwendarronu, což je práce nesmírně těžká a zodpovědná, bylo zřejmé, že i jeho chmury tomu musí odpovídat. Fascikl Nurnské družiny na jeho stole povážlivě tloustl. Právě se do něj chystal zařadit další papíry.

Můj pane!

Podle údajů agenta Troubila očekával jsem odjezd označeného vozu z města Nurnu. Dvacátého sedmého dne měsíce zimosmeti vůz vyjel jižní bránou a moji lidé zahájili sledování. Vůz byl tažen dvěma kupeckými valachy, posádku tvořilo třé lidí. Dva z nich byli ozbrojeni. Náklad se nám identifikovat nepodařilo. Označení, které Troubil na vůz připevnil, bylo v Mallikornu odstraněno, ale mým mužům již nebylo třeba. Vůz pokračoval rychlým tempem přes Lurgraps na východ, zastávky činil zásadně v zájezdních hostincích. Náklad byl stále hlídán či přenášen v truhlách do pokojů. Posádka vozu měla dostatek zlatých peněz gwendarronské ražby. Nikoho během své cesty nekontaktovaly. Sledování vozu bylo ukončeno na hranicích jižního Armidenu nepřízní místních úřadů. Předpokládám však, že cesta vozu v heralionských krajích končí, neboť jižní Armiden není běžnou tranzitní zemí. V úctě bych doporučil v této věci kontaktovat naše lokální rezidenty.

V nejhlubší úctě oddaný sluha Královský a Váš

Litrus

Dovoluji si připojit seznam výloh a nákladů cesty, jehož kopii zasilám do vojenského úřadu účtů.

Dalším dokumentem byl opis hlášení kapitána Haracha, velitele domobrany ze strážního postu v Hrnčířské ulici svému nadřízenému. Předmětem hlášení byl alarmující fakt, že ve čtvrtích kolem Šedova došlo v poslední době k prudkému a nečekanému nárůstu hlášených vydírání obchodníků. Kapitán Harach v hlášení dále uvedl, že zločinci užívají stále brutálnějších metod, přičemž vyjádřil obavu, že jen malá část těchto zločinů je nahlášena domobraně, neboť řemeslníci a kupci mají strach z následné odplaty vyděračů. Hlášení bylo zakončeno celkem zdařilým popisem Lynhaarda z Rugornu, Krochty Moskyta a zbytku liscannorských.

Kwenn Kalleste zavřel desky a zhluboka se nadechl. Počítal v duchu do deseti ve snaze uklidnit se, ale pak několikrát třískl fasciklem o stůl, přičemž vztekla řval. Nemohl si pomoci. Když si zrekapituloval poslední vývoj akcí v Šedově, nemohl se ubránit zlosti. Žasl nad tím, co se ve městě dělo. Nurnská družina byla jak utržená ze řetězu. Horší nežli bandy protřelých lumpů. Chodili po městě, šířili strach, vymáhali výpalné, vyhrožovali. Zjevně spáchali ten pumový útok na sídlo Vichrenovy bandy. Ohrozili agenty mezi bandity, jednoho z nich mučili a zmrzačili. Potřeboval tomu učinit přítrž a vzít otěže věcí do svých rukou. Potřeboval ty nájemné pitomce někam uklidit. Nejlíp co nejdál. Nadechl se a vztekla zařval: "Přived'te mi je!".

“Jé, tebe už sem dlouho neviděl!”, zařval radostí Lynhaard, když se vedle něj cestou do pevnosti zčistajasna zjevil Cecil.

“Aj, kurňa, kouzlo přestalo účinkovat”, zanařikal kouzelník. “Bah, ale co”, mávl rukou. “Alespoň už nebudu furt sám uprostřed davu a pudu s váma za Kallestem”.

Tak došli do pevnosti. Strážím stačilo říct jen to, kdo jsou a zubaté korseky byly odkloněny, aby liscannorští mohli projít. Přímo za Kwennem Kallestem však byli vpuštěni jen Krochta s Lynhaardem.

Usedli před ním na židle. Moskýt a Rugornský. Kalleste nahlédl do složky. Ruka úředníková tam do rubriky krollova vzdělání napsala: nevzdělaný. Slovo bylo ovšem přeškrtnuto a uvedeno na pravou míru: nevzdělatelný.

“Mám pro vás jiný úkol”, řekl.

“Jiný úkol, jiný peníze”, opáčil Lynhaard. Šel s Krochtou, protože se bál, že Krochta všechny okrade. Měl to v krvi.

Kalleste se chopil brku, otřel inkoust, přeškrtnal nevzdělatelný a napsal: mazaný.

“Dobrá, tahle akce vám vynese nemalé jmění. Bude ovšem také nebezpečná. Jedná se o práci na území cizího státu”.

Krochta si zamnul ruce. “Dobrá, nebezpečí se dá ocenit penězi. A za každého, kdo ve vašich službách zahyne, vyplatíte odškodné pozůstalým”.

“To je otázka dohody o cenách”, odvětil Kalleste. Věděl, že nejdříve se s Nurnskými musí dohodnout a plácnout si, a až potom jim sdělit, kam je chce poslat. Jinak by tam nejeli, byl si tím jist, četl také tu jejich kroniku.

“Lynhaard nikam nechce, jenom dyš dostane medajli!”, postavil si najednou hlavu kroll. “Lynhaard už ví, že to možný. Lynhaard už jednu takovou doma má!”, sdělil vítězoslavně Kallestemu, od nějž už skutečně jeden metál za služby na Kamenném ostrově dostal.

“Bez medajle žádný válčení!”.

Kalleste zakroutil hlavou a dopsal: mazaný, leč pitomý. Lépe, když dostanou nějakou pitomou medaili, kterou nechá pro tuhle příležitost vyrazit, nejlépe s nějakým idiotským, nic neříkajícím heslem, než kdyby zkoušeli usmlouvat dvacet tisíc navrch z královské pokladny.

II. Vyzvědači

Z moci, svěřené bohy a posvěcené sférami vyšších mocností, vydává Rada heralionská toto posvátné, neodvolatelné a věčné nařízení:

Na území jižního Armidenu se mimo jiné zapovídá:

- 1) Hovořit o lesních čarodějnicích, zachovávat předměty na ně upomínající, uctívat stromy*
- 2) Bezdůvodně se shlukovat, shromažďovat se na jiných místech než k tomu určených*
- 3) Pít, kouřit, či přechovávat alkohol, tabák či jiné omamné látky*

- 4) Vlastnit zbraně
- 5) Vlastnit jedy
- 6) Přechovávat zakázané knihy
- 7) Vlastnit bez povolení koně či jiné zvíře
- 8) Vstupovat do lesa bez povolení

Každý, kdo se nachází na území jižního Armidenu je povinen kdykoli se prokázat platným dokladem o domovské příslušnosti, potvrzením o pobytu či povolením k průjezdu

Přestupky proti těmto základním regulím budou trestány v nejvyšší možné míře dle úvahy Mistrů - vtlokáním, vyptáváním, zpovědí či smrtí.

Dáno nejvyšší radou, v Heralionu, osmého dne měsíce světla roku tisícího dvacátého třetího Armidenského věku jako nař. č. 401/23

Píseň armidenských horníků

Dyni Longodon

Někdo dělá z dřeva truhly
jiný zase seká led
hola hej
hola hou
někdo kope v dole uhlí a to není žádnéj med
když má přitom taky trable s potvorou
hola hou

ref: Vozbroj se krumpáčem
ať srdce tvý strachy se neklepe

Každý ráno fárám dolů
strachem zadek stažený
hola hej
hola hou
když kouknu na svý ruce vodou z Rhynar svěcený
tak se divím že jsem ještě na nohou
hola hou

ref: Vozbroj se ...

Štýry voči vosum nohou
její pohled děsně zlej
hola hej
hola hou
Jak ji potkáš funět štolou rázem seš vodkecanej
snad tě partáci tvý večer zakopou
hola hou

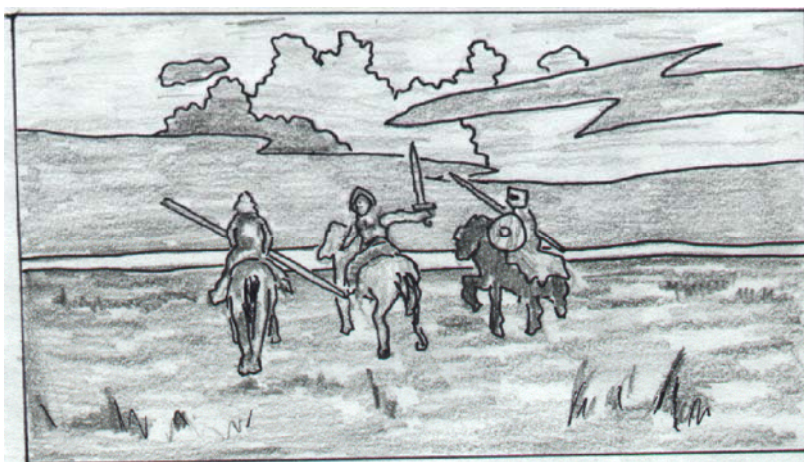
ref: Vozbroj se ...

Ten kdo někdy kopal rudu
ten se nebude mi smát
hola hej
hola hou
nežli pohled na tu zrůdu to se radši zahrabat
nebo zalejt chmurnou mysl kořálou
hola hou

ref: Vozbroj se ...

Až mě jednou taky sejme
tak chci umřít jako král
hola hej
hola hou
najít mír a klid své duše je to co bych si teď přál
najít hroudu zlata a bejt za vodou
hola hou

ref: Vozbroj se ...

...všichni jezdci byli z jediné vesnice, nebo se k ní alespoň hlásili...

Jezdci se přiblížili na dohled mostu. Neměli nijak naspěch, však také jejich zvířata, utrmácená dlouhou cestou, by se ke spěchu nutila jen těžko. Stejně tak utrmáceni byli i lidé, hobiti a příslušníci jiných ras v sedlech. Čtrnáct dnů tomu bylo (zlí jazykové tvrdí, že do všech okolních zemí trvá cesta čtrnáct dnů), co opustili

svoji vesnici. Ano, všichni jezdci byli z jediné vesnice, nebo se k ní alespoň hlásili, a ač neměli stejné úbory ani společný znak, putovali společně za svým cílem. Špehovat Armiden. Když dojeli blíže k mostu, užasli, neboť tak mohutnou a skvělou stavbu již dlouho (pokud vůbec) nespatriili. Zlatý most, jak se mu říkalo, postavila armidenská moc po vítězství heralionských v občanské válce. Jeho stavba byla velkolepým projektem, oslavujícím toto vítězství. Tady pracovali váleční zajatci a dragolští druidi, než vyčerpáním vypustili duši a jejich mrtvoly byly hozeny do Ódrui, aby pak tiše propluly kolem posvátného háje do Heralionu. Už zde, na horním toku měla řeka Ódrui, stékající se západního úbočí Rullských vrchů, šíři veletoku. Devatenáct mostních oblouků se klenulo nad vodou, posetou bójemi a sítěmi. Ty ukazovaly lodím cestu do říční celnice. Most samotný byl z kamene, na obou koncích opatřen věžemi. Vprostřed mostu byla další kamenná stavba, táhnoucí se přes celý oblouk. Mostovka byla krytá. Na kamenných bocích byla postavena dřevěná konstrukce, nesoucí šindelovou střechu. Pod ní se vešel jezdec na válečném koni. V bocích mostu byly úzké a vysoké střílny. Pilíře byly chráněny bytelnými ledolamy. Na všech stranách věží byla úzká okna, odkud neustále hleděly desítky neusínajících očí.

Most

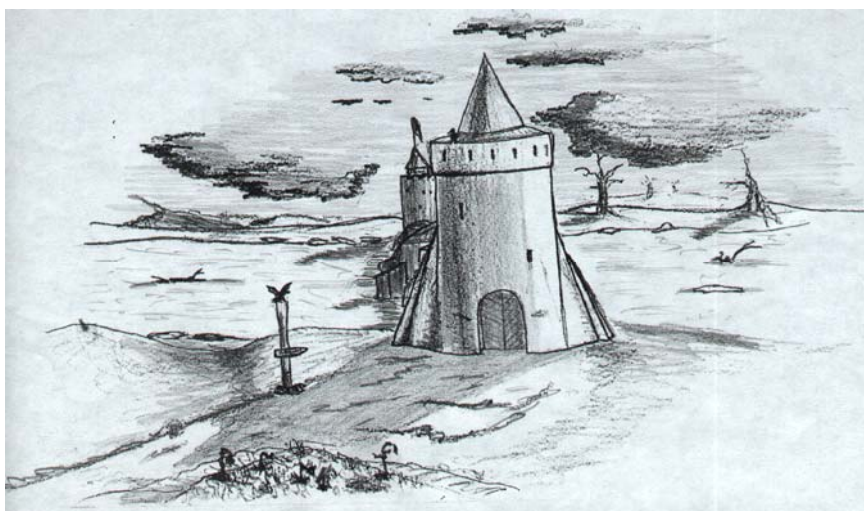
Ignolas

Těžké šedé vločky nepřestávají padat
ze zlověstných mračen nad Armidenem,
proč tam však na svých koních jedem
cestou, co vypadá, jak když nemá návrat

Tu z mlhy se noří starý kamenný most,
nad kterým slunce nikdy nezasvítí,
za ním je v dáli slyšet vlčí vytí
z té země, kde vládne svévolníků zlost

Ten most má tři věže a z každé zloba dýchá,
vždyť vystavěla je tupá nabubřelá pýcha,
ta krutá pýcha, jež pádu nepředchází,
ta nezaváhá předtím, než ti hlavu srazí,
a lhostejno je, že oběti jsou nevinné,
vstoupíme na něj, příteli Ragline?

Až potud jim Kalleste byl schopen říci, co je čeká. Za devatenáct mostních oblouků Zlatého mostu jeho vědomosti nesahaly. Krochtovi, novému veliteli výpravy po Raglinovi, který se po akcích v Šedově nervově zhroutil, mohl říci jen o málo víc, než mohli Nurnští sami vyčíst z Historie Nurnské družiny. Po občanské válce se jižní Armiden stal těžko průchodným, uzavřeným územím s přísnými

... Zla tý m o s t, j a k s e m u ř í k a l o ...

zákony pro cizince a ještě přísnějšími pro ty, co tam žili. Jisté bylo, že v zemi má značnou roli jakési pseudonáboženství, v němž hrají hlavní roli zbožňovaní vládci - vítězové války nad druidy z Dragolu. Šéf vojenských špiclů Nurnským přidal několik kontaktů na spolehlivé lidi oddané Gwendarronu, kteří by v případě nouze mohli pomoci. Šlo o bývalé gwendarronské obchodníky, kteří se v Armidenu usadili. Všichni však žili na sever od Heralionu. Jejich adresy si musel zapamatovat, žádná lejstra, žádná jména, která by mohla při osobní prohlídce napáchat škody.

Na cestu do Armidenu se odmítl vydat elfí lenoch Tanris z Álfheimu. Těžko říci, zda kvůli pochmurné pověsti, kterou Armidenská říše v družinových letopisech má, či z pouhé neochoty vydat se na zimu někam dál než do hospody. Možná však že spíš to první, obhroublý Álfheimovec nebyl nikdy žádný velký pijan. Namísto něj se k hrdinům přidal zarostlý trpaslík jménem Damin, muž v ošoupaných gatích, který jednoho větrného večera přišel do Liscannoru, sekerou zaklepal na dveře hospody a požádal o přijetí do řad společenstva. Byl přijat. Na cestu se dalo i množství dalších liscannořanů, ať už usedlíků nebo obyvatel hostince U hrocha. Jmenovitě to byli: elfí hraničář Ignolas Důvěřivý, vybavený dlouhým lukem a nebezpečnými otázkami, falešná vůdkyně Pethûnie Dlouhoprstíková, jež byla zlodějkou s přirozeným talentem a rodinnou tradicí, hraničář ze známého rodu Griffin Linfalas, Guldur Ludrugsson, barbar bez skrupulí, zato s mečem, dále ochmelka a známý přísluhovač šéfa Bílé ruky Alwynna Velkého kouzelník Cecil, jenž byl stejně velkou část svého života neviditelný a psychicky labilní alchymista lidského rodu Raglin, uctíváč schizofrenního božstva, jehož jméno nepovažoval za nutné si zapamatovat. Hlavně že nad ním bohové drželi ochrannou ruku a byli tu pro něj. Výpravu doplňoval samostatný hobití zlodějíček Lasička, který by výborně

zapadal do Vichrenovy zločinecké bandy a hraničář, půlelf Erwill, syn Arrawnův. O tomto muži si v Liscannoru mohli dobrodruzi přečíst v jedné z kapitol Getdova spisu z ruindorského života, nazvaného Povídky radostné a strastné. Nebylo možno přehlédnout ani zkušeného veterána mnoha bitev, krollího bijce Lynhaarda z Rugornu.

V tomto složení Nurnská družina vstoupila na Zlatý most.

Strážný měl na sobě zelený vojenský kabátek a svíral mohutnou halapartnu. Za ním se jako banda zevlounů potloukalo dalších pět jeho kolegů. Strážnému se v chladném vzduchu tvořila pára od úst.

“Kdo jste a co tu chcete?”, zeptal se rutinně přijíždějících jezdců.

“Cizinci, chceme projet”, konstatoval zjevný fakt s ironickým šklebem Krochta.

“Zaplatíte poplatek za povolení ke vstupu a tranzitní papíry”, nedal se halapartník vyvést z míry.

“To vám máme jenom tak zaplatit?”.

“Jak, jenom tak?”, řekl strážný a přeměřil si čaroděje. “Každý od nás dostane povolení k průjezdu”.

Nurnští vytáhli peníze a každý za svoje zlatky dostal papír nadepsaný: *Průjezdní povolení*. Nejdůležitější údaj na papíře bylo datum vypršení - čtyřiašedesátého přednovoroku, tedy za sedm dní. Sedm dní měli všichni na průjezd.

“To nám to pěkně začíná”, utrousil Erwill a popohnal koně na most. “Doufám, že nám tyhle náklady Kalleste proplatí”.

“Zkus si vzít stvrzenku”, zavrčel ironicky Griffin. “Buď rád, že se tam dostanem tak lehce”.

Mezitím dojeli doprostřed mostu.

Bylo slyšet šplouchání řeky. Most byl pro loď průjezdný jen vprostřed, kde bylo molo. Tady se kontrolovaly náklady lodí. A lidí.

“Halt!”, zařval strážný s knírkem. “Zaplaťte!”

Raglin na něj přátelsky zamával stvrzenkou. “Povolení už máme”.

“Zaplaťte clo!”, pravil horlivý celník a za ním se začali šikovat vojáci.

“My žádné zboží nevezem, není za co platit”, poznamenal Lynhaard.

“A co za koně, zbraně a kouření?”, opáčil strážný. Krochtovi jeho doutník divže nezaskočil.

“My s těma koněma nechcem kšeftovat”, pokusil se uvést věci na pravou míru Griffin, ale celníci věděli dobře, co dělají.

“Zaplaťte poplatky, nebo vám zabavíme věci”, uzavřel diskusi voják.

Raglin si čtyřikrát uplivil, za každého boha jednou. Lynhaard začal neklidně bubnovat prsty na hlavicí meče.

“Zmetci prašivý”, mumlal Krochta, když vyhazoval pikslu s doutníky do řeky. Chtěli po něm clo – pět stříbrných za kus. Na luxusní zboží byla uvalena strašlivá sazba.

Dojeli na konec mostu. V baště, která strážila severní břeh, stála skupina vojáků. Jeden, zřejmě velitel, svíral halapartnu.

“Tak sbohem”, mávnul Cecil rukou na strážného, když projížděl baštou na konci mostu. Ostatní se ani nesnažili předstírat zdvořilost.

“Jaképak sbohem?”, zařval halapartník. “Zaplaťte”.

“Už jsme zaplatili”, odbyl jej Cecil, ale strážný proti němu napřáhl halberdu. Nurnští zarazili koně.

“Zaplaťte za použití mostu!”. Halapartnou ukázal na černou tabuli. Byl tam ceník, připomínající spíše celovečerní sazby v hampejzu U červené sedmy.

“Použití mostu?”, nevěřicně se otázel Krochta a seskočil z koně. Otočil se za sebe, jako by tomu, co slyšel, nevěřil. Most tam opravdu stál, pěkný, krytý, bytelný.

“Použili jste most? Tak zaplaťte”, trval na svém armidenec.

“Už jsme platili dvakrát, potřetí nic nedáme”, zaskuhral Lasička.

“Chcete se protivit svaté moci?”, zeptal se podezřívavě halapartník, jako by se chtěl na Nurnských realizovat a zajistit si služební postup.

“Oh, ne”, ujistil jej Ignolas. “Kolik si od nás žádáte?”.

“Přečti si to na tabuli, chlape pitomá”, opáčil strážný. “Jestli to umíš”.

“Kdybych to věděl, tak na ten pitomej most nelezu!”, vřeštěl hystericky Erwill. Pethūnie měla na krajíčku, když vypárávala z podšívky poslední tajně ukryté peníze. Vojáci je nevzrušeně pozorovali a svírali své dlouhé píky.

“Já tolik peněz nemám”, prohlásil klidně Cecil, který v Kostenci investoval do kořalky.

“Tak ti zabavíme zboží nebo osobní majetek v protihodnotě”, zadeklamoval voják pasáž ze služebních předpisů. Cecil se polekaně chytil torny s nákladem špiritusu.

“To ne”, zaprotestoval. “Vypůjčím si!”.

“Padesát za člověka, sto zlatek za koně, dvě stovky za vůz”, opakoval znovu a znovu strážný, aby mu cizinci dobře rozuměli.

“Vůz nemáme”, řekl rozčileným hlasem Krochta, pokoušeje se uklidnit.

“Zaplať!”, hřímal jeden už brunátný voják.

Nurnští se horečnatě šacovali a přemýšleli, jaké nástrahy jsou ještě před nimi. Čekali všelijaká příkoří, ale na psychologickou válku je Kalleste nepřipravil. Konečně se žádané peníze objevily na světle. Družinová hobiti se chvíli pokoušeli usmlouvat poloviční taxu, ale velmi rozumně toho brzy nechali.

Zaplatili a vkročili na půdu Armidenu. Nyní již nešlo couvnout. Jakoby symbolicky, dokreslujíc mizérii, která je v Armidenu čeká, začalo sněžit.

První průšvih se udál hned druhý den večer. Když hledali místo k přenocování, přepadli je vlci. Nebylo to nijak překvapivé, celý den se kolem nich ozývalo vytí, při němž tuhla krev v žilách. Vlci se však neodvážili blíž dříve než k večeru padla mlha. Šedé stíny proplouvaly mlhou kolem nich jako tiché blesky. Pak se jeden z nich oddělil z houfu a vletěl mezi Nurnské. Lynhaard jej rozsekl vejpůl, ale to již bylo mezi Nurnskými horko. Deset minut vzdorovali vlkům.

Lynhaard a Guldur meči, Griffin především střelbou z luku, Krochta čarováním, ostatní jak se dalo. Raglin se také bránil. Několikrát odrazil vlčí mordou od svého hrdla, ale nakonec jej vlci svojí vahou porazili do sněhu.

Když se zadíval do zamračené oblohy nad sebou, jeho tělo zachvátila křeč.

“Bohové!”, vykřikl zoufale. “Pomozteee...!”. Obloha mlčela, jen vlčí tesáky rvaly jeho tělo na cáry. Konečně se Lynhaard, Guldur a ostatní vypořádali s šedým nebezpečím.

“Co se swonnistou?”, zeptal se po boji hraničář Erwill a kývl směrem k mrtvole Raglina, bývalého vůdce výpravy. Kdo ví, jestli Swonna mezi jeho bohy vůbec patřila.

Krochta zavrtěl hlavou. “Nemůžeme se zdržovat spálením. A mrtvolu nepotáhнем”, rozhodl. “Zahrabejte ho do sněhu, víc pro něj udělat nemůžeme. Musíme dál”.

Daleko ale nedošli, když bystrozraká Pethunie uviděla světlo. Vycházelo z oken malé chalupy na kraji lesa.

“Jdeme tam, vůdče?“, zeptal se Krochty Griffin. Nurnští se až dosud lidským obydlím vyhýbali, ale na samotě jim snad nehrozilo nebezpečí.

“Nevidím důvod, proč spát v závěji. Pethunie je stejně nastydlá a Ignolas už taky chraptí“.

Souhlasil i Cecil. Zneviditelnění pomáhá proti palčivým slunečním paprskům, ale před mrazem neochrání.

Nurnští vtrhli do domu. Přes protesty starého muže, jenž zde bydlel se svojí ženou, zabrali dobrodruzi celou sednici a pořádně provětrali zásoby ve spíži. Spálili v kamnech asi metrák dřeva a spokojeně se uložili ke spánku. Až na čaroděje.

Krochta měl ještě jednu povinnost. Měl Kwennu Kallestemu prostřednictvím magického prstenu hlásit svoje pohyby a zážitky. Vyšel proto ze sednice a chtěl projít na zápraží. Zarazila jej ve dveřích vylepená vyhláška o tom, co vše je zde zakázáno. Zasmál se trpkým smíchem a pergamen strhl. Měl sice pocit, že se na něj tohle nařízení, jako na člověka zemí jen projíždějícího, nevztahuje, ale stejně jej zamrazilo, když si uvědomil, že Nurnští tuto vyhlášku porušují komplet celou, možná s výjimkou bodů jedna a šest. Řekl si, že se na to ráno přeptá domácího, ale uvědomil si, že lůžko majitele domu a jeho ženy je prázdné.

Krochta se lhostejně odvrátil a otevřel dveře do noci. Od dveří se táhla zpola zavátá stopa dvou lidí. “Utekli”, zabručel pro sebe. “Bojí se nás”. Ale ten dobrý obyvatel armidenské samoty se nebál Nurnských. Báł se armidenských Mistrů. Bylo zakázáno poskytovat přístřeší cizím lidem, nadto ozbrojeným a s koňmi, čpícím alkoholem, a ještě jim dávat jídlo. Nechtěl s tím mít nic společného, musel to jít ohlásit, aby se vyhnul nejvyšším trestům, včetně vyptávání.

Krochta pronesl formulí a vložil do prstenu magii. Když ucítil, jak se magie v prstenu obsažená poddává jeho vůli, začal v duchu probírat události

posledních dní. Potichu drmolil zprávu, tak, jak si ji večer pro Kallesteho připravil. Nevěděl, zda jej tímto způsobem může někdo slyšet a jestli ano, zda jej nemůže slyšet někdo nepovolaný. Připadal si teď, po lýtka v závěji, v cizí zemi s prstenem, se kterým si hraje, docela jako kašpar. Důvěřoval ale Kwenнови Kallestemu a cítil se povinen zprávu do Gwendarronu předat. Ještě chvíli postál před chalupou, než bude kouzlo hotovo. Slunce mezitím vystrčilo okraj své tváře nad ledovate pláne a zaštipalo Krochtu v očích. Krochta se zhluboka nadechl a přešlápl na zmrzlých nohách. Čerstvý prašan, který během noci napadl, mu zakřupal pod podrážkami. Krochta se rozhlédl. Byl s kouzlením hotov. Země vstávala. Dobré ráno, Armidene!

Když Nurnští obcházeli město Brass, do jehož uliček se báli byt' jen vstoupit, narazili v pláních na osamělého člověka.

“Haló, pane, není vám zima?”, otázala se Pethúnie člověka, ležícího na zemi v důlku, vyleženém do sněhu.

Ležící člověk k ní zvedl tvář a příšerně se zašklebil.

“Chceš mě zahřát, maličká?”, zeptal se.

Lekla se nejen Pethúnie, ale i ostatní. Mužova tvář vypadala jak sešitá z několika různých nestejnomyrných kusů kůže. Krom jizev od ran se na ní snad podílely ještě stopy po popáleninách a následky neštovic.

... “*Papíry!*”, křikl na pouťníky velitel oddílu...

“Huj, to sem se lekla”, chytla se hobitka za srdce. “Vy jste ale ošklivej!”.

“Jo jo, to sem celej já”, vstával človíček ze sněhu, oprašuje si sněh z nohavic. “Grihnal, jméno mé. Hádám, že nepatříte k místním vojákům?”.

“Nepatříme”, odpověděl Krochta. “Ty s nima máš nějakou při?”.

“Mám s nima tu při, že mě při cestě na sever oškubali jako slepici a dali mi bumážku na průjezd”. Nurnští souhlasně pokyvovali hlavami.

“A do kdy ti to průjezdní povolení platí?”.

Grihnal vytáhl lejstro a zapátral v něm. “Do čtyřadvacátého přednovoroku”.

„Nám taky, tak to můžeme cestovat společně”.

Od té doby byl zjizvený Grihnal, který nosil nebezpečně vypadající řemdi, přijat do řad družiny, zatím na cestu skrz Armiden, případně i dál.

Šli dál. Ignolas se jako obvykle celý den vyptával na nesmysly.

“Jseš hrozný, Ignolasi”, řekl mu Krochta. “To tě v tom tvym rychlokurzu nic nenaučili, že se nemáš na všechno ptát? Jestli se budeš furt ptát, tak se ti stane něco ošklivýho”.

“Myslíš jako tomu hraničáři, co furt chtěl mluvit se zvířaty?”, plácl nazdařbůh Griffin, který toho měl taky plné zuby.

“Jo, jako tomu”, odsekl Krochta, jen aby se vlezlého elfa zbavil.

“A co se stalo hraničáři, který chtěl pořád mluvit se zvířaty?”, otázal se Ignolas.

“Bud’ rád, že to nevíš”, odbyl ho Krochta. “Chtěl by ses to třeba taky naučit”.

“Počkej, to nechápu”, domáhal se vysvětlení elf. “Moh bys mě to...”.

Ale čaroděj už byl ten tam.

Jedenadvacátého, když už na krajinu pomalu padal soumrak, objevili se na cestě daleko vpředu jezdcí. Mířili k nim. Nurnští na cestě Armidenem jen výjimečně potkávali lidi a vozy tažené voly, jezdci tu byli vzácní. Tohle však nebyli obyčejní jezdci. Byli to vojáci. Osmičlenná jízdní hlídka přijela až k nim. Jeden z koní byl osedlaný, avšak bez jezdce.

“Papíry!”, křikl na poutníky velitel oddílu.

“Mohli by mít pečetidla, dokumenty a tak”, pošeptal trpaslík Damin Krochtovi. “Sejmem je?”.

Krochta němě přikývl. Měl už armidenských vojáků plné zuby.

Lynhaard, který dělal, jako že hledá povolení k průjezdu a doklady o zaplacení cla, náhle vyškubl meč z pochvy a vrhl se na velitele. Krochta seslal na vojáky ohnivou záplavu. Začala řež.

Dva z vojáků vzali do presu Guldura, který, ač byl protřelým válečníkem, nestačil vykrýt všechny údery. Armidenská čepel mu přeřala tepnu ještě než mu stačili ostatní přijít na pomoc.

“Uááá”, řval Lynhaard, když drtil posledního z vojáků.

“Archenile!”, zasípěl voják, klesající na kolena. “Pomoz nám!”.

Lynhaard se rozmáchl mečem, aby jej dobil a vzápětí vojákova hlava odletěla stranou, rozstříkujíc za sebou chvost krve. Lynhaard se rozhlédl. Sníh v okolí byl rudý jak Tanrisovy spodky.

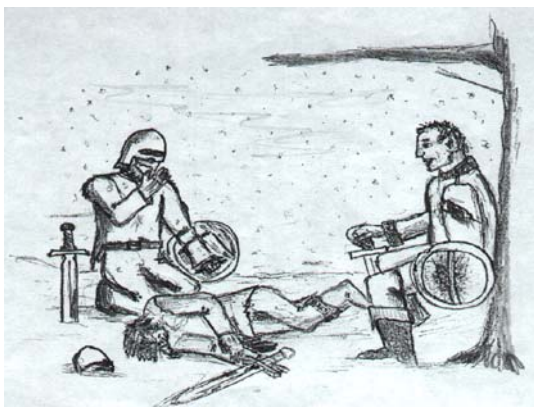
Zatímco Nurnští ukrývali Guldurovu mrtvolu, když ji předtím vzali všechny cennosti (a že jich nebylo málo) a kompromitující povolení k průjezdu, ostatní chytali koně. Z devíti koní armidenské hlídky se Nurnským podařilo chytit dva. Krochta projevil snahu ukrýt i mrtvolu jízdní hlídky, ale vzhledem k tomu, že stopy řeže byly nezahladitelné, to brzy vzdal. Vojáci byli tedy alespoň obráni o pár zlatých a několik cetek. Nurnští vyjeli opět k severu.

Opodál se do kyprého sněhu z ničeho nic začaly otiskovat stopy, směřující k severu, za zvolna se vzdalující Nurnskou tlupou...

Staré válečné pořekadlo

Guldur Vodouch

Ty, jenž cítíš konec blízko,
nezoufej, nemysli na krev,
jinak smrt přijde zakrátko
a ty budeš mrtev

Křižovatka se prakticky nedala obejít. Potřebovali byste k tomu znát místní kraj jak své boty a dva dny navíc, aby jste se dostali oklikou tam, kam jste chtěli. Křižovatka byla místem, kudy vedly všechny hlavní cesty Jižního Armidenu. Popravdě řečeno, vedly tu obě hlavní cesty. Severojižní, spojující Heralionskou kotlinu s městem Brass a se zlatým mostem a západovýchodní, vedoucí z Rullských skal přes město Rull na Křižovatku, dále přes

...zatímco Nurnští ukrývali Guldurovu mrtvolu...

Ódruinu, spěchající na sever, do pevnůstky, která se stavěla na jižním cípu tamějších hor. Křižovatka sama pak byla zbudována na místě, které se zvedalo z blat, rozkládajících se uprostřed země. Cesty k ní vedly po nákladně zbudovaných náspech a Křižovatka sama byla chráněna navršenými valy. Ty byly přes čtyři metry vysoké a prstencovitě obepínaly Křižovatku ze všech stran. Valy, v jejichž nitru byly zbudovány místnosti, byly proraženy právě jen na čtyřech místech, kudy procházely cesty. Na valech neustále procházely hlídky a hleděly do mlhy. Od jihu se blížila skupina jezdců. Byla to Nurnská družina.

Ze západu, od Rullských skal, se ke Křižovatce blížila jiná postava. Ten muž neměl koně. Neměl dokonce ani pořádné boty. Nohy měl zabalené v onucích,

které měl zkušeně stažené kusy drátu a motouzu. V dobře utažených onucích je leckdy větší teplo než v botách. Ani ostatní jeho oděv na tom nebyl lépe než jeho obuv. Rozedrané cáry, které pamatovaly lepší časy a rozhodně i několik jiných majitelů byly nicméně natolik účelně záplatované a překryté přes sebe, že v nich zima také nebyla. Jejich majitel, Iš, byl smradlavý a hladový. Na Křižovatce si chtěl odpočinout. Věděl, že od velitele křižovatky se dočká leda pár ran po hřbetě, ale taky věděl, že jej vojáci nechají přespat v teple a dají mu trochu čaje. Přidal do kroku, víře onucemi čerstvý prašan.

“Přijela skupina ozbrojených cizinců, pane”. Gansan vzhlédl od pracovního stolu. V jednom ze čtyř dílů valu měl svoji pracovnu, kde zároveň bydlel. Zbývající valy skrývaly ubikace mužstva, sklad a vězení, sloužící zároveň jako přístřeší pro ty, kteří na Křižovatce chtěli přespat.

“Hodlají tu nocovat”.

“Zamkni je, lotře, dnes v noci máme vzácnou návštěvu”, odvětil nevrle Gansan a vrátil se k papírům na stole.

Kročta se značně vyděsil, když zjistil, že dveře kobky, kam je vojáci dali přespat, jsou zamčené, ale žebrák, který na Křižovatku dorazil chvíli po nich ze západu, jej ujistil, že se nemá čeho bát. V noci nikdo nesmí ven, ale ráno prý všechny pustí.

“Dobrá, zavrčel čaroděj. Za svítání vyrazíme. Jestli ty dveře nebudou odemčené, tak ať si mě tam venku nepřejou”.

Svívalo v pět.

Gansan se třásl chladem a nervozitou. Inspekce zvláštních složek vnitřního velení byla postrachem všech místních velitelů. Po návštěvách inspektorů velitelé tu a tam obdrželi převeleci rozkaz do Heralionu. Už o nich nikdo nic neslyšel. Gansan si nebyl jist, zda je obávaný Mistr zabíječ, soudce nad Mistry, skutečnou osobou, nebo zda jde jen o strašáka pro ty, kdo by se chtěli stát nepravými Mistry. Gansan byl zkušeným žoldákem svaté branné moci. Účastnil se už bojů o rhyderský most přes Rhynar, v době výstavby západních hraničních pevnůstek v Rullských skalách už velel malému oddílu a prováděl výcvik pohraničářů. Nato byl vyvolen a pozván do Heralionu. V bílém městě se mu dostalo výsady zasvěcení do umění Mistrů a poznal učení nahlížečské. Byl schopen nahlížet do mysli obyčejných lidí a odhalovat jejich skryté myšlenky. Jeho snem bylo stát se Mistrem vtloukačem či dokonce vypsávačem, ale věděl, že jen nemnozí z těch nejtalentovanějších poznají štěstí zasvěcení vyšších Mistrů a zasednou v Radě. Věděl, že v bílém městě Heralionu, samotném srdci Armidenu byli Mistři vtloukači jen dva.

Přesně deset minut před úsvitem dorazil inspektor. Nejvyšší, Gharrs Třetí, pán duší, obchodník s časem, oblačný poutník, dveřník podsvětí, správce životů, dozorce nad světlem a tmou, pastýř větru, Mistr zpovídač. V sedě se zkříženýma nohama, přes kolena položenou magickou cestovní hůl, zabalen v těžkém, tlustou podšívkou podšitém plášti, jehož cípy vlály v povětří, jak se Mistr zpovídač blížil

nočním vzduchem. Velitel křižovatky Gansan se dvěma pobočníky a několika vojáky stáli na valu a třímali pochodně. Už několik hodin Mistra vyhlíželi. Počkali až jejich nadřízený stane u nich na valu. Poté jej přivítali, vzdali poctu a nabídli teplou houni a horkou medovinu. Noci byly obzvlášť chladné.

Svrabimor byl zkušeným žebrákem. Ráno zarachotil klíč a dveře se skutečně odemkly. Iš Svrabimor, se kterým se mezitím Nurnští spřátelili, se nabídl, že je bude doprovázet. Vůdce Krochta proti tomu nic neměl. Protřelý Armidenec se jim mohl hodit. Když nic jiného, tak zná poměry.

Vyjeli tedy posílení o dalšího člena, který naznačoval, že má kouzelnické schopnosti. S vojáky z křižovatky se neloučili. Raději svižně odjeli na sever, dřív než se přijde na zabité vojáky z jízdní hlídky a na to, že s sebou mají jejich koně. Jak se tak vzdalovali z křižovatky, drobné krystalky sněhu začaly znovu létat v povětří. Poletující sních několik mil jižně vířil jezdec, spěchající na sever. Nesl Mistrům zlé zprávy...

Sních

Erwill z Ruindoru

Je zima a sních,
bílý sních začíná mrznout
a mráz je čím dál blíž
Smrt je bílá jak sních,
krev rudá barví sních,
už zase sněží
a smrt je čím dál blíž

Gansan dobře věděl, proč nechal posla, aby tu zprávu předložil Mistru zpovídači sám. Poslové špatných zpráv to nikdy nemají jednoduché. A daleko to nedotáhnou. Gansan to daleko dotáhnout chtěl.

Kurýr předstoupil před Mistra zpovídače s nejvyšší úctou a bázlivostí. Celé hlášení odříkával v hlubokém úklonu, s pohledem upřeným na okované špičky Gharrsových železem podražených bot z tlusté, dobře promaštěné kůže.

“...nevěděli jsme, kde se patrola zdržela. Říkali jsme si, že snad zkusila jet do Rullu přes zamrzlé slatě. Nepomysleli jsme na to, když ti ozbrojení cizinci dnes ráno odjeli. Nemohli jsme vědět, že by bylo dobré zkontrolovat značky na jejich koních”.

“K věci!”.

“Dnešní ranní hlídka Mistra Bizzdreho našla. Ležel v závějích patnáct mil jižně od křižovatky. Byl skoro zmrzlý, ale žil. Právě nám pověděl o tom masakru...”.

“Cože?”.

“Vojáci byli pobiti, Mistra Bizzdrehu shodil během boje kůň. Naštěstí byl celou dobu neviditelný, ti cizinci o něm nevěděli. Nedostali se tak k dokumentům, které měl u sebe, ani k pečeti.”

“Měl se okamžitě ozvat!”, zvýšil hlas Mistr. “Proč to ihned nehlásil rozmlouvačům na mostě a veliteli křižovatky!”

“Mistr Bizzdre není rozmlouvač. Hlídka měla s sebou jen nahlížeče, můj pane”, řekl posel v obavách z možného trestu.

“Co je to za lidi?!” , zahrozil Gharrs k nebesům.

“Musí ovládat magii, když pobili celou hlídku!”.

„Mlč!”, poručil mu Gharrs.

“Pobili celou jízdní hlídku! Osm vojáků!”.

“Drž zobák”, zařval na posla vzteky brunátný Mistr zpovídač.

“Bizzdre šel dva dny závějemí. Měl omrzlé...”.

Mistr Gharrs zařval vzteky a v návalu zuřivosti kouzlem posla umlčel navždy. Neuklidnilo ho to. Hodlal se mstít osobně. Zavolal strážce, poručil odklidit mrtvolu a přinést si své cestovní zavazadlo. Ze zdobené, červenou látkou potažené truhly opatrně vyňal svojí poutnickou hůl. Měřila dva metry a vypadala jako sukovice z velmi tvrdého dřeva. Její povrch byl vyhlazen do leskla rukama mnoha generací Mistrů.

Přistoupil k němu Gansan, velitel.

“Odešel s nimi jeden z místních lidí, tulák. Tady je jeho složka, pane”.

Gharrs otevřel složený papír.

Jméno: Iš Svrabimor

Rasa: člověk

Povolání: žebrák

Věk: kolem třiceti

Místo narození, původ: neznámé

Bydliště: nemá stálé

Zvláštní znamení: podle nepříliš věrohodných zdrojů má sklony k magii

“Zabte je všechny!”, zasyčel Gharrs, vrátil Gansanovi složku a zaťal pěsti, až mu zbělely klouby. “Nikdo si nesmí dovolit vztáhnout ruku na Mistra a jeho lidi! Zabte je”.

“Rozkaz, pane!”. Gansan si odkašlal. “Mám ještě další hlášení. Dorazilo několik poslů, můj pane”, začal. “Jeden dorazil ze severního Armidenu. Hlášeny jsou vraždy východních kupců a usedlíků. V severních územích se zformovalo několik silných jednotek pod korouhvemi veteránů z minulé války a hnuly se na východ, což je dobře, protože z Nové Ravny jsou hlášeny hromadné vraždy a krveprolití. Armáda tam bude zapotřebí. Pak je tu hlášení mistra rozmlouvače Ylempa, který z Rullu hlásí, že bohužel nemohl zachytit rozmluvu někoho z mistrů dne dvacátého prvního v ranních hodinách. Ale je to celé nějaké zmatené, tou dobou tam z mistrů byl jenom Bizzdre, a to byl nahlížeč. Takže je to celé nesmysl. Další hlášení je z Heralionu, týká se nadcházejících svátků...”.

“Odjel už oddíl za těmi cizinci?”, přerušil jej rázně Gharrs, osvěcen náhlou myšlenkou.

“Myslím že ne, Mistře”, uklonil se Gansan hlouběji.

“Zadržte je. Chci je živé. Nebo ne, chci zjistit, kdo jsou, komu slouží a kam směřují. Pošlete tam ty nejlepší. Jenom dva lidi. Špehy”.

“Rozkaz, pane”.

“Ylemp, říkáš... Udělit mojí osobní pochvalu. Řekl bych, že si to zaslouží”.

Třiadvacátého, zatímco se znovu oteplilo a sníh zmizel z cest do strouhy, jak Lynhaardova večere do Lynhaarda, přiblížili se Nurnští k Heralionu ležícímu na severním okraji jižní části říše, v malebné kotlině Rovanských plání.

Průchod severní branou, vedoucí do krajů severoarmidenských, byl lehčím než se všichni obávali. Nerudnému halapartníkovi odevzdali svoje bumáčky, tedy povolení k průjezdu, vyslechli si strážného brblání, že jim platnost právě dnes končí, a podle jeho návodu se klidili ke všem čertům. Po cestě na sever. Silnice se vinula po úbočích Rullských skal, občas po levém, občas po pravém břehu Ódruiny.

Soumrak už skoro dosedl na krajinu, když se před dobrodruhy z Liscannoru objevila světlá první osady v severním Armidenu. Je nepsaným pravidlem, že první osada za hranicí všude na zaměplacce má svojí hospodu. I tady to platilo. Tohle byla pravá armidenská hospoda, jak jí Nurnští znali z letopisů. Tady mohli dostat pěkně po čumáku. Už když bral Griffin za kliku, udeřilo jej cosi do nosu. Čufty s cibulí. Armidenské národní jídlo vonělo hospodou tak intenzivně, že se mu zatmělo před očima.

“Hospodo”, zahlaholil Cecil hned jak vešel, čímž rozehnal přirozenou nedůvěru k cizincům. “Dva rumy!”. Nurnští začali pít, jen Svrabimor a Damin byli unaveni tak, že se šli svalit na pokoje, které si pronajali na noc.

Snad byla místní pálenka příliš ohnivá, snad Nurnští odvykli v poslední době alkoholu, každopádně jazyky se jim rozvázaly a chování uvolnilo trochu víc než je obvyklé a moudré. Za hodinu a půl byli skoro všichni nakalení a pařili dál.

“Už se těším, jak nám Kalleste vysolí prachy na dřevo, hehé!”, zajódloval Cecil, kouzelnický alkoholik.

“Na prachy!”, řekl Erwill, ruindorský hraničář a nalil do sebe tuplák, až mu pivo nateklo rovnou do nosu.

“Sme děsně vodvážný, že se vodvážíme do Armidenu”, zaburácel Ignolas. “Tolik kuráže by neměl ani Kalleste”.

“Tak na kuráž!”, zařval Erwill a korbele třískly o sebe, až spousta piva vyšpláchla na stůl.

Opil se i Lasička, nenápadný hobit, a tak, když se Grihnal vyškral na stůl a začal na něm tančit, zabědoval: “Tohle je země děsného bezpráví! Armiden je známým místem, kde se po lickejch a hobitích právech šlape!”, lkal Lasička, jinak beztvary nemluva, až se mu koulely opilé slzy po tvářích.

“Na právo!”, majznul svým džbánek Erwill, divže ho neroztřískal.

“My šme...”, zaškytal Krochta po požití panáka jakési velmi tvrdé lihoviny krajně pochybného původu. “Sme svobodná gwed..., blem..., gwendarronská armáda!”, zařval a málem se svalil na Pethûnii, které po víně svítily oči jak lampy na Nurnském náměstí.

Dva muži u vedlejšího stolu si vyměnily pohledy; jeden z nich si vzápětí cosi poznamenal, zdálo se, že písátkem na manžetu kazajky. Toho si však Nurnští ani nemohli všimnout. Ti z nich, kteří byli v hospodě, byli bez výjimky opilí. Někteří jak zákon káže, někteří pod obraz, jeden či dva jedinci byli na mol. Výjimku tvořil pouze Cecil, který byl podle svých vlastních slov ‘vožralej jak prase’. Dva mužičci, kteří, co si budeme nalhávat, Nurnské potají sledovali, si počkali, zda z Krochty nevypadne ještě nějaká zajímavá hláška, ale když bylo jasné, že Nurnští již nejsou schopni ničeho významnějšího nežli opileckého blábolení, odešli z hostince ven, udělivše ještě předtím instrukce místním povalečům.

III. Svatá válka

Sestup z Rullských skal dál do severoarmidenských nížin podél zpěněné Ódruiny bolet. Bolela hlava, nezvyklá na místní pití, v mnoha případech vůbec na pití v takovém množství, bolely nohy z dlouhé a nerovné cesty, bolelo i zjištění, že dobrodruzi, kteří padli opilí v hostinci na zem a tam usnuli, se ráno probudili bez peněz a cenných šperků, v mnoha případech magických. Ty, kdo si uvědomovali situaci Nurnských i riziko jejich výpravy, bolelo i zjištění, že si včera v hospodě mnoho hrdinů pouštělo huby na špacír víc, než by bylo zdravo. V takové atmosféře a za všeobecného mlčení, kdy si každý vychutnával svojí kocovinu, sešli Nurnští až ke Grobalu, městu ležícímu na okraji hvozdu, známého jako Tirienský prales.

Jeho vysokorodí Mistr Thierin, strážce temné komnaty a dolévač božského kalichu vědění

Škûdci jsou stále na cestě. Mnohé jsme se dozvěděli v hostinci za severní hranicí. Jsou z Gwendarronu, města Nurnu. Opili se a řvali, že jsou svobodná gwendarronská armáda. Peněz měli dost. Jejich kumpán je nějaký Galeste, jeho jméno taky řvali. Sledování bylo neobyčejně usnadněno velkým množstvím škûdci vypitých lihovin a piva. Mají namířeno na sever, ale zřejmě neví, že se tam sbírá vojsko.

Sledování škûdců bude probíhat dle instrukcí, v Grobalu využijeme pomoci připravených mužů k rozšíření sledovací skupiny o schopné bojovníky. Mám v každém okamžiku na vědomí Tvé rozkazy, že informace o naší svaté věci se nesmí dostat do rukou nepovolaných. Ti, které sleduji, nikomu nic neřeknou. Jak jsi mi kladl na srdce, zjistím co nejvíce o jejich dalších záměrech a ve vhodnou chvíli je umlčím.

Tvůj věrný služebník, Sluchoš

Ve chvíli, kdy jízdní posel předával raport v Heralionu, vstupovali Nurnští do Grobalu.

“Hej, co se to děje?”, zvolal Damin, kterého málem zasáhla židle, vyhozená z okna v patře. Z domu se ozýval jekot a bédování. Kdosi tam ječel a bēdoval v jazyce, který Nurnští neznali.

“Parchanti šikmovoký, bezvěreci hříšný! Z vašich kostí zbudejeme hranici a na ní spálíme všechnu špínu!”.

Muž stál uprostřed ulice a hulákal invektivy a rádoby zbožné kletby směrem k domu. V ruce držel jakousi knihu, jakoby se na ni odvolával.

Jeho kolegové, kteří už byli v domě, si zjevně počínali praktičtěji. Řinkot rozbíjeného nádobí se mísil s křikem a nářkem. V přízemí domu byl obchod, na jehož štítě byl nápis ‘Obchod towarem východním’. Štít právě strhával jakýsi muž, zatímco několik výrostků se strefovalo do oken kameny. Na oknech v přízemí byl načmáran bílý nápis Smrt východňanům!

“...Dům plnej žlutejch harantů!”, zařval někdo zevnitř. “Smrkoši! Táhle ještě jedno zdrhá. Kolik máš vlastně parchantů, barevnej grázle?”.

“Devět! Milost!”, ozvalo se západštinou s východním přízvukem.

“Devět?! Ty lumpe, chtěl sis na nás postavit vlastní armádu? Kde je ta tvoje ramlice!”.

“Nechte ženu mojí, nic jsme vám...”, zachrčení naznačovalo, že východňan se právě odebral na cestu, z níž není návratu. ženské pištění, které se ozvalo hned nato bylo zvěstí, že ani jeho žena neunikla. Nurnští raději popohnali koně, aby byli od toho brutálního divadla co nejdřív pryč. Erwill, který se ještě na konci ulice ohlédl, uviděl, jak se z domu začíná valit hustý kouř.

Na náměstí mohly být dobré dva tisíce lidí. Téměř výlučně lidí, jen občas se v davu objevil barbar a výjimečně kroll či trpaslík. Na náměstí se šikovalo vojsko.

Verbíři řvali sliby, vojáci zpívali pochody nebo šmelili s výstrojí, desátníci tloukli nováčky, aby si zajistili respekt, běhny běhaly všude kolem, koně neklidně pohazovali hřívami, tažní voli pouštěli koblihy na zem a bubeník energicky tloukl do ohromného bubnu. Nade vším vlály praporce a standarty s hvězdami. To byla armidenská svatá branná moc.

“Stánky!”, zaradoval se Ignolas.

“Co chceš kupovat u stánku?”, zeptal se jej Damin. “Všechny peníze ti ukradli v hospodě”.

“Počkej, trpaslíku”, zarazil jej Grihnal. “Mám takovej pocit, že u těchto stánků se peníze spíš rozděvají”.

A opravdu. Stánky byly místem, kde se dobrovolníci zapisovali do řad armidenské armády. Dostali pláštěnku zelené barvy, trochu menáže a především sto zlatých jako dvouměsíční žold. Mozolnatý chlapík v pancíři dělil dobrovolníky do oddílů podle kvality jejich zbraní a síly paží. Kdo zbraň neměl, dostal erární krátký meč proti podpisu. Každý, kdo vstoupil do řad armády, byl hned na místě označen

... O s m n á c t ý z á s o b o v a c í ...

černou barvou, kterou mu byl načmárán kříž na dlani pravé ruky. Barvu nebylo možno žádným běžným způsobem smýt a tak bylo zaručeno, že do řad vojska nikdo neproklouzne dvakrát. Po čase, kdy se barva smyje a odrolí, budou už rekruti na cestě se svými oddíly a jejich velitelé je budou znát jménem. Pak už nebude značení zapotřebí.

“Vojna nejni kojná”, zaburácel hlas mozolnatého verbíře. “Vojna je pro chlapy! Baby tu nechceme, baby chtěj nás! Chachá”. Trubač vyloudil několik zvuků. “Přidejte se k nám, nebudete litovat! Sto zlatých na ruku!”.

“Lynhaard, napiš mě!”, prodral se před něj kroll a nastavil dlaň. “Co to děláš”, obořil se vzápětí na písaře, který mu na dlaň načmáral značku.

“To je potvrzení o příslušnosti”, poučil jej zapisovatel. “Ke kterému oddílu chceš?”.

“My jsme tady s ním”, přisupěl Krochta s ostatními. Jak kroll uslyšel o penězích, nemohli jej zadržet. “Chceme být všichni v jednom oddíle”.

“Mhmmm”, zadumal se mozolnatý verbíř. To krollisko by mohlo jít k těžké pěchotě, ale ti ostatní, co chtějí s ním, to byli vesměs sušinkové bez pancířů nebo dokonce hobiti. Na hobity, kudůky a leckdy i na trpaslíky se v armádě hledělo skrz prsty. Bylo jim dovoleno tak připravovat pokrmy, starat se o koně, pucovat boty nebo tahat a léčit raněné. A byla mezi nima ženská. To bylo nejhorší. Musel se divit její odvaze. Dvacet tisíc nadržенých chlapů - válečníků a jedna hobitka. Tomu se už říká odvaha!

“Osmnáctý zásobovací”, vyštěkl zapisovatel a každému udělal značku. Do druhé ruky jim vtiskl váček s žoldem. “Formujete se támhle v tom stanu. Hlaste se tam u velitele”. Dál už se Nurnskými nezabýval. Pro něj to byla banda obyčejných vesničanů, jdoucích si do války přivydělat. Ne tak pro dvojici mužů, kteří se k němu o chvíli později přitočili.

“Ke kterému oddílu se hlásili ti lidé?”, zeptal se jej jeden z nich hlasem, zvyklým dávat nepříjemné otázky.

Písař nasucho polkl: “Osmnáctý zásobovací, pane”.

První věcí, kterou vždy nurnští hrdinové po obdržení nějakých peněz udělají je, že je jdou propít. Stejně to ostatně dělá sto procent všech žoldáků světa. Od toho byla na náměstí velká krčma, kdysi honosná, nyní však upravená na to, aby se do ní mohlo vměstnat co nejvíce vojáků.

“U zlatých jelenů”, oznámil Griffin všem, kam to vstupují, a Nurnští se prodrali do nálevny. Tam se procпали až k výčepnímu pultu, kde do sebe začali lámat pivo za pivem. Měli ho tu dobré.

Tu se vedle nich strhla jakási hádka. Nějaký starý chlap, v odřeném vojenském kabátci s armidenskými hvězdami na prsou, snad vojenský vysloužilce, možná žebrák, požádal, peněz nemaje, jednoho z vojáků o pivo. Ten hrubě odmítl a spolu s dalšími si z muže začal tropit smích. Muž, jenž byl zjevně slepý, neboť jeho oči byly potaženy mléčnou blánou zákalu či zánětu, náhle jako by se napřimil a zvýšil hlas. A ten hlas pravil:

“Tak si ho nech, ty jedna zmije... Vy lotři jste všichni, ruka ruku myje. Jen to vám řeknu, vy zatracený mizerové, že nejeden z vás tu srandu nepřežije. Až posla noci zkráší duha, z vás polovička bude tuhá. Až uslyšíte racků hlas, tak smrt si přijde mezi vás. Já jel bych s váma, žel bohům však, jsem sešlý věkem a můj zrak”, slepý žebrák se ironicky zachechtal, “už není, jak když byl jsem mlád. Vás ale vidím...”

Všechny.

Umírat”.

A jeho prst přitom opsal kruh po všech přítomných, a jeho oči jako by v tu chvíli opravdu cosi viděly. Nastal okamžik zděšeného ticha.

Teprve teď se několik vojáků vzpamatovalo a záhy vypukla vřava. V ní se na žebráka vrhlo několik žoldnéřů a slepý stařík byl v mžiku vyvlečen z hostince kamsi ven.

Nurnští, kteří záhy dopili, vyšli zpět na náměstí. V postranní uličce se tam válel vysloužilce, který pronesl ono neblahé proroctví. Místo obličeje měl krvavý koláč.

To už se mezi vojáky na náměstí rozneslo, že starý vysloužilce, Raktan Pavouk, věštil smrt. A že byl zabit, což, podle místních pověr, takovou věštbu umocňuje. Veselí na náměstí poněkud pohaslo. Mezi vojáky se nesla neblahá zpráva o Pavoukově věštbě, ale za nějakou chvíli se na Pavouka pozapomnělo a znovu se ozval smích a řvání.

Víra

Alwynn Bílá Ruka

Jedem do dálav
pod vírou svou,
zničíme vše,
ať naše duše
víru povznesou

Po poledni se náměstí poněkud vyprázdnilo. Jak se záhy ukázalo, stáhli se všichni do hranaté budovy s bohatě zdobeným průčelím a dvěma štíhlými věžemi, stojící osamoceně v rohu náměstí. Budova se ukázala být chrámem, v němž se právě konalo vzývání bohů za zdar výpravy. Nurnští, kteří se do svatyně dostali mezi posledními, se tlačili u vchodu. Naskytl se jim pohled na dav, tvořený vojáky, místními usedlíky i všemi dalšími armidenci, lúzou, která se vždy na válečná tažení nabaluje jak vosy na cukrový špalek. Jen ti nejnuznější a nejopilejší nebyli z náměstí vpuštění, což jim příliš nevadilo, neboť venku verbíři načali další soudek piva.

Chráms samotný byl rozdělen na tři části. Pohodlné dřevěné lavice uprostřed byly k prasknutí nacpány dobře oblečenými měšťany, důstojníky vojska a kněžími. Ti hleděli před sebe, kde byla jakási kazatelna či oltář na vrcholu pyramidovitého schodiště, které se tyčilo ze tří stran. Na kazatelně rozkládal rukama kněz v černobílém rouchu. Ze stěny za ním shlížely dobrotivé tváře jakýchsi světců či bohů, vyvedené v pastelových barvách, zatímco úplně vpředu za lavicemi u vchodu se tísnilo vojsko a lúza. Nurnští vešli právě ve chvíli, kdy kněz četl z jakéhosi pergamenu.

“...a tak ten, čistý a pokorný člověk, naleznuv víry a síly svojí, chopil se zbraně před níž třásl se nečistí a nehodní. Se zbraní svou pak hlavy jejich stínal a krev nevěřících vřela a valila se potoky...”. Kněz odložil svitek. “A jako v tomto svědectví o činech našich patronů i my dnes chápeme se zbraní. Aby nevěřící

poznali náš hněv a poznali spravedlnost Moci a Řádu”. Nurnští si vyměnili ustarané pohledy. “Moc a Řád”, zvolal kněz. “Bdí nad vámi a nedají vám padnout. Protože Moc a Řád jsou ve vás. Buďte požehnáni. Necht’ vám žehnají větry všech stran. Necht’ vám větry ze severu naostří meče, aby jejich břity snáze pronikaly lebkami nevěřících. Necht’ vítr, co vane ze západu, vám dodá sílu, sílu tělu a víru mysli, a jižní vítr ať zažehne vaše srdce plamenem spravedlivého hněvu. Necht’ vám východní vítr nepřinese nic zlého”. Kněz provedl žehnající gesto. Za ním vytrysklo světlo, které zalilo chrám paprsky.

“Jste poslové víry! Kdo šíří svatou víru v řadách nevěřících, je nesmrtelný. Neboť jsou mezi námi i tací, kteří mají víry málo! Těm ji musíme vštípit. Vštípit za každou cenu z vůle boží! Pro jejich vlastní dobro, pro spásu jejich duší! Víra je mocná, víra je silná. Vštípíme jí všem. Svatá válka! Smrt nevěřícím!”.

“Smrt nevěřícím!”, zařval dav a všichni zvedli pěst v pozdravu.

Svatá válka

Alwynn Bílá Ruka

Žlutá masa
smrdí a hnije
Žlutá těla,
nenávist žebrá

Svatý čin vykonat
jest povinností věřících,
všech

Ó Armiden!
Buď pochválen
Do války!
Za svatou zem

Naše síla,
meče a sekyry,
magie mocných,
kalené střely
Nastolí řád,
rozdrtí žlutou barvu

Do války!
Pod znakem mocným
Čistá víra
roztrhá duše nevěřících

Smrt obchází bojiště,

duše věřících
nebe čeká

Smrad žlutých
skřekem padá
do pekelných jam
Po věky věků
budou se smažit

Pro ně místo není

Vzhledem k tomu, že osmnáctý zásobovací měl z města vyrazit až nazítří k polednímu, odešli večer Nurnští spát do luk za městem. Jen hobit Lasička zůstal na pochodněmi osvětleném náměstí, kde za skandování hesel „svatá válka“ a „smrt nevěřícím“ téměř ochraptěl. Oči mu přitom zářily nadšením a jeho odhodlaná pěst se komíhala v hněvném zápalu vzduchem.

...oddíl nocoval šestadvacátého na severním okraji Tirienského pralesa...

Vyleštěné kepalíny se třpytily v poledním slunci, když zástupy Armidenských vojsk opouštěly Grobal směrem na sever, do Rhienu, ležícího na hlavní zemské stezce, vedoucí Armidenem ze západu na východ. Tam měly být voje doplněny o další muže a spolu s hlavním jádrem armády vyrazit na východ, mečem a ohněm potírat nevěřící.

Velitelem osmnáctého zásobovacího oddílu se ukázal být sporý muž, voják z povolání, který se ale k bojovým jednotkám příliš nehodil. Jeho jméno bylo Vladaj Malý a jak se jmenoval, tak i vypadal. Měl krátké, kavaleristicky křivé nohy, pupek, hodný přednosti cechu pivovarníků, odstávající uši a hromový hlas. Pod jeho velením oddíl nocoval šestadvacátého na severním okraji Tirienského pralesa.

Večer, kdy mužstvo zalehlo, zabalené do houní a plachet, poodešel Krochta stranou. Měl Kallestemu co hlásit.

“S armádou na východ?”, zařval Kwenn Kalleste pobouřeně. Čarodějnický zřízenec rozpačitě pokrčil rameny. Byl zvyklý zprávy předávat. Alchymisté a čarodějové, kteří oficiálně nezastávali žádné veřejné či státní funkce a kteří byli činní pouze jako neoficiální poradci lidí jako Kwenn Kalleste, byli zvyklí na nic se nevyptávat, ale také se ničemu nedívat. Zprávu přijmu, magickou clonou proniknu, tajnou skrýš objevím, skryté písmo rozlušťím, ale co se s mojí informací stane, to mi neříkejte. Kalleste řval: “A co tam chtějí hledat za štěstí? Hmmm... Úkol splnili, tak co tam ještě okounějí? Chtějí peníze, to je jasné”, s tímto závěrem Kalleste vyskočil ze židle a začal přecházet po místnosti. Zřízenec měl tvář jako z kamene. “Peníze jako kořist při válečném rabování. Ale jestli se ukáže, že pomáhali cizí armádě, ha!”, šéf rozvědky v duchu vzpomněl zásluh a výkonnosti Nurnské družiny při bojích o Kamenný ostrov v Erkrachtu, “tak jim tak zmaluju prdele, až je vlastní rodiny nepoznaj! Proč jdou jenom do války?”.

“Krochto, proč vlastně jdeme do války?”, otázal se ráno nevinně Ignolas. “No to by mě teda zajímalo”.

“Kuš, hňupe”, odbyl hraničáře bez respektu Krochta.

“No jo, proč?”, přidal se tentokrát Erwill.

“A proč bysme nešli?”, opáčil kouzelník.

“Já nevím, nemůžu tam přijít k úhoně?”, nadhodil Griffin, zatímco maširoval po prašné zemské stezce. “Slyšel jsem, že ve válkách umírají lidé”.

“Ty srabotko, už jsi přece jednu válku prošel, ne?”.

“To byl boj pro Gwendarron. Tam jsme měli důvody. Bojovali jsme pro našeho krále. Dobře, taky pro peníze, jasné. Ale tady? Těch sto zlatejch si můžou, víte co”.

“Lynhaard věří Krochtovi. A sobě. My dyžtak utečeme, není problém”.

“Jasně, Erwille, zdechnout se můžeme vždycky”.

“My jenom dávat pozor, aby my nedopadli jako v tom naříkadle. Až posla...”.

“V jakým naříkadle?”, zarazil ho Griffin.

“No v tom naříkadle”, trval na svém Lynhaard.

“No, já znám zaříkadla, to maj čarodějové...”.

“Tak moment, chceš snad tvrdit, že já, Krochta Moskyt, jsem nějaká babka kořenářka, já užívám kouzla, žádný zaří...”.

“...pak pořekadla, to sou takový ty lidový žblepty a pak už snad jenom říkadla, to maj děti, aby se naučily mluvit, ne?”.

Lynhaard se ohradil: “Děti krollů nemaj říkadla. Děti krollů maj tvrdej život. Maj naříkadla”.

“A co s tím?”.

“Co povídal ten šedovlas v hospodě, to typický naříkadlo. Až posla noci zkrášlí duha, z vás polovička zakuká, nebo jak to bylo”.

“Bude tuhá”, doplnil jej Griffin. “Tak to bylo, ale jinak máš pravdu”.

“A co vlastně to proroctví znamená?”, zeptala se Pethunie, která byla občas neviditelnější než Cecil.

“To znamená, že na vobloze budou muset bejt najednou měsíc, slunce, kvůli tý duze, a musí zároveň pršet. To je hodně krkolomný. Řek bych, že taková předpověď se hned tak nevyplní”.

“Uhhhhhrrr”, krkl si dlouze Cecil. “Jaká duha, to je blbost. Proroctví neproroctví, svatá válka zvítězí, haikhtlá, Bílá ruka”, zablábolil a rukou provedl nacvičený pozdrav. Vůbec mu nevadilo, že jeho dlaň je poznačená černou odvedeneckou značkou a k bílé ruce má momentálně dost daleko. Věčně přichmelenému Cecilovi se pomalu začínaly slévat hesla svaté války s učením Velikého Alwynna, a tak matlal dohromady hesla ‘smrt nevěřícím’ a ‘mutanti, táhněte’. Běloruký fanatik si nicméně zachovával jasnou hlavu ohledně rozeznávání přítel - nepřítel a táhl jednoduše s ostatními Nurnskými.

To takový Lasička se zcela změnil. Pobrukoval si vojenské pochody, pořvával ‘svatá válka’ a ‘smrt nevěřícím’, kdykoli se mu k tomu naskytla příležitost. Snažil se lísat k desátníkům a vůbec byl horlivý a pilný až hrůza. Pochodoval většinou s několika dalšími vojáky jeho ražení, s nimiž se bavil takřka výhradně o všivých východňárech, svatém hněvu a dobrotivém Armidenu. Vypadali, jako by je zachvátil nějaký nakažlivý fanatismus Konečného Vítězství. Osmadvacátého dorazili celí promrzlí osmnáctí zásobovači do Rhyderu.

Krochta se objevil ve vchodu velkého vojenského stanu, kde byli v Rhyderu Nurnští jako část osmnáctých zásobovačů ubytováni.

“Tak co, jak jsi pořídil?”, zeptal se Griffin, který mastil se zjizvcem Grihnalem karty. “Zjistil jsi něco o tom Kallesteho gwendarroňanovi?”. Zbytek Nurnských, který se vesměs tulil kolem plechových kamínek, které dávaly trochu tepla, pohlédl tázavě na vůdce, zatímco ten, sejmuvše promočený plášť, ždímal nasáklou kapuci. Venku studeně lilo.

“Nic”, zachraplal čaroděj. “Člověk, kterýho jsem na adrese od Kallesteho našel buď nebyl tím koho nám doporučili, nebo se bojí příliš, než aby nám nějak pomohl”.

“To je pech”, posteskl si Griffin. “Jsme tu vopuštěný gwendarroňani uprostřed nepřátelského území”.

Cecil, zas jednou viditelný, se zachechtal: “Klika, že nevědi kdo jsme a pro koho děláme...”.

Ráno překročili Nurnští rhyderský most, dějiště krvavé bitvy, které se roku 1023 zúčastnila i tehdejší Nurnská družina, a otočili se po cestě na sever, k Rhyzorským horám. To již však šli jako ochrana a posádka karavany deseti vozů, naložených vojenskou výstrojí, jídlem a pící pro koně. Jako zásobovací oddíl museli náklad co nejdříve dopravit bojovým jednotkám na východě.

Ignolas byl sice většinu času duchem mimo, zato vše později doháněl usilovným vyptáváním. Nebylo divu, že šel za chvíli všem na nervy.

Předposlední den starého roku se osmnáctý zásobovací oddíl s Nurnskými dostal na přechodu Rhyzorských hor do Drylského průsmyku. Mdlé slunce nestačilo

za celý den rozehnat mlhu, která se tu v chuchvalcích valila. Odpoledne oddíl dosáhl vrcholu průsmyku. A tehdy došlo k nepříjemnému incidentu, který roztrhl Nurnské.

Lynhaarda pořádně svrběly pracky. Strašně toužil po krvi. Už dlouho nezabíjel. Byl hotov sejmout kohokoli. Armidenští vojáci mu už lezli krkem, nechtěl s nimi pořád někam pochodovat...

“Vlci!”, ozvalo se ze stezky před Lynhaardem volání. Kroll měl dojem, že zároveň s ním uslyšel temné vlčí vytí a řev raněných. Pak zmatené volání a už se kolem něj valili prchající vojáci. Ujistil se, že jej v mlze nemůže nikdo cizí vidět a prudce se rozmáchl mečem...

“Ten chlap to dostal mečem!”, vyjekl jeden z vojáků, sledujících gejzír krve, který pomalu přestával rytmicky tryskat z rozšklebené rány na napůl odseklém krku. Všichni jako jeden muž se rozhlédli kolem a jejich zrak se zastavil na Lynhaardovi. Ten stál jako nevinátko opodál, v ruce meč, z jehož špičky krev tiše ukapávala na zem.

“Co se tu, u všech rohatých, děje?”, zařval Vladaj Malý, jehož sporá postavička se vynořila z mlhy.

“Smrdí tu zrada, pane”, pošeptal mu jeden z mužů. Vladaj Malý si čistil palcát od vlčích chlupů.

“Tady to nebudeme řešit”, řekl a přeměřil si krolla. “Odvedeme ho do Nudinu, tam si s ním poradí. Slož svoje věci na zem, chlape! Vy dva, budete ho eskortovat! Hněte se”, volal na znovu se formující karavanu. „Musíme dál, kůže líný, tady to smrdí dalším přepadením. Menší rozestupy, lenoši!”

Lynhaard se po krátkém zaváhání podvolil. Byl oddělen od ostatních a veden mezi dvěma chlapy s meči. Poslední den dvaadvacátého roku došli do Nudinu.

Halapartníci smýkli Lynhaardem na studenou podlahu cely. Nudinská posádková věznice byla v těchto rušných časech přeplněna, ale její velitel dostal zvláštní příkazy, aby dal tohohle na samotku. Velice zvláštní příkazy od velice zvláštních lidí. Prokazovali se plnými mocemi z Heralionu.

Lynhaard řval na celé kolo. Nebyl to řev zlosti ani pomsty. Byl to řev divokého zvířete, zavíraného do klece. Semlelo se to tak náhle.

“Neřvi tam, ty smradlavá opice, nebo tě dám do raportu!”, houkl na něj strážný. Měl na rameni vytetovanou Archenilskou hvězdu.

Lynhaard zaskřípal zuby. Byl v pěkné šlamastyce. Jeho kouzelné zbraně byly kdoví kde, jeho kamarádi jakbysmet. Semlelo ho soukolí svaté války. Jen krollí hrdost mu bránila si zoufat. Krollí hrdosti měl v sobě Lynhaard spoustu. Už od mládí mu ji otec vtloukal do hlavy. Kdyby byl váš otec kroll, taky by to na vás zanechalo stopy.

“Chci svoje věci”, zařval kroll, snažíc se prostrčit mezi mřížemi alespoň hlavu.

“Příští týden dorazí soudce, jezdí vždy jednou do měsíce. A bude vynesen rozsudek. Z vůle boží!”.

“Zvůle boží”, zamumlal Lynhaard a pokoušel se uvolnit hlavu, zaklesnutou mezi úzkými příčlemi. “To říkal i ten kněz v chámu. Zabiju vás všechny!”.

žalářník potřásl útrpně hlavou. “Má štěstí, že není zrovna bičovací týden”, zamumlal si pod vousy a třískl závorou. “Přestaň vyvádět, opičáku. Děláš si to jenom horší”.

Lynhaard zacloumal mříží. “Hajzlové”, zasípěl. “Kde jsou moje věci!”.

Usedl na studenou zem. Dnes odpoledne měl osmnáctý zásobovací oddíl vyrazit do Galniru. On zůstal tady. Zatímco zvenku doléhaly do kobky bujaré výkřiky opilců, slavicích příchod nového roku, jeho jako by uřízli od života. Těžce si povzdechl a stulil se do neforemného klubíčka na erární, od krys prožrané dece.

Lynhaard zůstal v Nudinu. Unikl tak oku Armidenských slídičů, avšak dostal se zřejmě do ještě horší šlamastyky.

Na severní Armiden se opět začal snášet poprašek sněhu.

Šestého novoroku vyrazil z Nudinu podivný vojenský útvar. Jednotka trestných dobrovolníků měla zvláštní pochodový tvar. Řetěz, táhnoucí se od zápěstí jednoho k zápěstím druhého, třetího a všech dalších dovoloval, aby se jak dlouhá housenka tento bojový oddíl nepravidelně roztahoval na desítky metrů. To si ostatní jednotky dovolit nemohly. Řetěz poutal všechny řadové vojíny tohoto regimentu. Všichni členové regimentu byli dobrovolníky, kteří šli do války výhradně z vlastní vůle. Je fakt, že bylo málo těch, kteří dobrovolně účast v tomto oddíle odmítli a raději byli podle původního plánu mučeni, odsouzeni a popraveni. Zastávky se nedělaly. Výjimkou byly chvíle, kdy někdo vysílením či kvůli omrzlinám klesl na zem a nemohl dál. Pak se oddíl zastavil, nežli kroll - hlídač ohromným kladivem vyprostil nebožáka z pout a udělil mu ránu z milosti. Tohle byl elitní oddíl ocelových mužů pro nasazení na nejtěžších místech. Kdo nepřežije pochod, byl by v boji jen na obtíž. Jen ti dobří zůstanou. Lynhaard z Rugornu, muž v roztrhaných hadrech a rozedřených, kdysi drahých botách od nurnského ševce mužem z ocele docela určitě byl.

Osmnáctý zásobovací postupoval s vozy rychle k jihovýchodu. Cesta vedla podél hustého Ulmienského lesa, z hvozdu na severovýchodě vystupovala osamělá homole Drynworu.

Cesta by byla nudná, nebýt Ignolase. Ignolas se během ní dozvěděl spoustu nových věcí. Z Iše vyrazil informace o rozdílu mezi železnou a obyčejnou zásobou, o rozdílu mezi železnou zásobou a železným střelivem, vyptal se na způsoby léčení a druhy zbraní. Naprázdno vyzněl jen jeho dotaz, co že se stalo hraničáři, který mluvil se zvířaty.

Lasička, který se během cesty stále více zbytku družiny odcizoval, už teď nepokrytě šlapal s hrstkou skalních fanatiků, nadával na žluté muže z východu a mumlal si modlitby za zdar svaté výpravy.

Když sedmého ponovoroku dorazily voje s Nurnskými do Bergienu, nebyly o Lynhaardovi stále žádné zprávy. O dva dny později je přivítala Nová Ravna. Nová Ravna byla přístavem, který měl v krajích východně od Gwendarronu pověst nejnebezpečnějšího města v okolí. Zločinnost zde bujela takřka nekontrolovatelně. Armidenským to ani příliš nevadilo. Toto území anektovali teprve nedávno, vlastně jen proto, aby získali přímý přístup k východnímu pobřeží vnitrozemského moře. Novoravenský přístav se nyní stal hlavním shromaždištěm armidenských vojsk před cestou přes moře.

Přístav i lodě v něm byly plné vojska. Celé dny i noce tady probíhalo nakádání lodí, chystajících se vyrazit potřit nevěřící. Na nábreží celou noc procházely hlídky. Přístav byl spolu s vojenskými sklady nejstřeženějším místem na tomto pobřeží. O to větší překvapení zažil velitel přístavu, když mu ohlásili, že padesát metrů od břehu vybuchla zakotvená loď s nákladem zelí a pitné vody. Stihl vyběhnout na molo právě včas, aby uviděl, jak se loď pomalu noří do vln. V jejím boku zela rozšklebená díra. Na hladině v přístavu plavaly stovky hlávek zelí. Ve městě byli nepřátelští záškodníci.

Krochta se vrátil do ubikací. Boty měl trochu mokré, ale postavil je ke kamnům, ony do rána uschnou. Přetahujíc si vojenskou přikrývku těsněji k bradě, pomyslel si, že dnes v noci udělal kus práce. Už si začínal připadat jako ten Rulf Bombař, blahé paměti. Jó, bombičky...

Ještě toho večera přijel do města posel. Na jeho oblečení i na stavu jeho koně bylo vidět, že jel dlouho a spěšně. Možná to byla náhoda, že o několik hodin poté byl Vladaj Malý zbaven velení nad bezvýznamným osmnáctým zásobovacím oddílem a nahrazen hřmotným barbarem, doprovázeným dvěma mlčenlivými krolly, kteří své zbraně nikdy neodkládali. Možná to byla náhoda. Ale spíše ne.

Plachty sotva nadouval slabý vítr. Nicméně loď bystře uháněla k východu, poháněna dvěma řadami vesel. U nich seděli otroci, většinou váleční zajatci a jižané. Krochta dýchal slaný vzduch moře. Dříve nevěděl, že je zde, na východě, také moře. Spolu s lodí, která vezla Nurnské, jely další tři lodice. Až se pozdě odpoledne přihnala bouře, která trvala až do rána. V lodi to skřípělo a sténalo, jak bojovala s vlnami. Ráno byli na hladině sami.

Kapitán zjistil správnou polohu, vytýčil další kurs a taktař nasadil tempo. "Veslujte, povaleči! Práce osvobozuje! Zaberte, neslyšíte!", hulákal popoháněč.

"Za dva dny jsme na východě. Tam se uvidí", pravil Krochta Griffinovi. Do jeho slov znělo práskání biče, který tančil na hřbetech veslařů.

Pevnost Lotru byla impozantní. Nově vystavená, poslední výkřik válečného stavitelství. Moderní zubaté hradby a štěrbinové střelny výhrůžně mířily na všechny strany. Klenby kasemat, které byly vybaveny výbušnými komorami, které zničily všechno živé na poli na povrchu a ohromná skladiště plná zásob pro případ obléhání. A pevnost obležena byla. V okolí, z dostřelu katapultů, bylo utábořeno několik desítek tisíc vojáků. Jak říkali armídenští: nevěřících. Ale stejně říkali i oni armídenštinou. Pevnost v posledních týdnech bez větší námahy odrazila útoky obléhacího vojska, ale kruh obklíčení byl prakticky dokonalý, takže nikdo nemohl ven. A to ani po moři, kde plulo množství lodí s východňany. Snad právě proto, že kapitáni těchto lodí spíše strážili pevnost, než moře za svými zády, podařilo se čtrnáctému galéře s osmnáctým zásobovacím oddílem a zásobami na palubě prorazit blokádu a zakotvit u mola uvnitř zahnuté pevnostní podkovy. Blokáda se však za nimi pečlivě uzavřela.

Malé lodice byly na rozdíl od těžkých veslic armídenských opatřené bohatým plachtovím. Jejich paluby byly plné lučištníků a námořníků divokého vzezření, kteří jen jen čekali na to, až budou moci zahákovat nějakou galéru a svými zahnutými noži podřezat její posádku. Ve dne se lodice držely v uctivé vzdálenosti. Jejich kapitáni se už naučili, že pevnostní balisty a katapulty dokáží křehké plavidlo potopit v mžiku. Vždy v noci se však jejich kruh stahoval. Z pevnosti Lotru neproklouzla ani myš.

A tak, v očekávání útoku obléhacích vojsk přešly čtyři dny...

Hodinu před půlnocí byl vyhlášen poplach. Mužstvo bylo v naprosté tmě a tichosti sešikováno, nastoupeno do lodí a lodě se připravily k odplutí. Velitel i jeho krollové si počkali až poslední z liscannorských nastoupí na loď a pak odvázáli lana. Překvapivý noční průlom vyšel. Než se kapitáni východních lodí stačili vzpamatovat, galéry kolem nich projely a hedvábná tma je pohltila jako oceán hrozený kámen.

Všichni doufali, že s nimi na lodi je i Cecil, neviditelný voják armídenské svaté branné moci.

Tab-Bar byl jiný než ostatní z jeho lidu. Byl pečlivý. Pečlivě si vedl deník, měl pečlivě vycíděné kopie. Snad proto se stal z prostého desátníka velitelem ochrany tří verst pobřeží. Pečlivě toto pobřeží opevnil. Za nepečlivost totiž byly tresty. Stejně jako s pečlivostí, i s organizací byli na tom muži jeho lidu vždycky pod psa. Podivuhodnou výjimku tvořil rozsáhlý a dokonale propracovaný systém polních mučení. Od nejjemnějších 'změkčovadel', při nichž se užívalo hlavně tradičních kaktusů, až po nejtvrďší metody, prováděné vesměs ohněm o různých teplotách. Pro každou příležitost a každý den v týdnu byly popsány přesné postupy a instrukce. Tab-Bar by se s nimi nerad seznámil z nesprávné strany. Vyčerpaným vojákům, trpícím nedostatkem jídla a nemocemi, poručil přemístit tisíce metrů zeminy. Okopy se táhly podél celého pobřeží, co chvíli zježeného vyčuhující balistou v palebném postavení. Balist měl, na rozdíl od mužů, dostatek. Na místě,

které se zdálo nejsnáze přístupné pro útočníky z moře umístil oddíl vrhačů plamene. Sám neúnavně pracoval a tak byli on i jeho muži sedmnáctého s opevňovacími pracemi hotovi. Ti psi syni mohli přijít.

Po šesti hodinách plavby na severoseverozápad dal kapitán svinout plachty. O poledni se objevila na západě flotila. Ukázalo se, že je to hlavní část Armidenského loďstva. Na stožárech lodí byly vlajky a hvězdami Archenilu, armidenské zástavy. Flotilu tvořilo několik desítek válečných veslic, některé až o čtyřech řadách, na jejichž palubách za temného dunění bubnů taktařů dřeli otroci přikovaní k lavicím. Tempo bylo značné, udržovali je dozorcí s důtkami. Doprovod galérám tvořilo několik plachetnic, zabavených nebo ukořistěných obchodních lodí s vojáky. Loď s Nurnskými se zařadila po bok ostatním a celá skupina zamířila na severovýchod.

“Hele, Damine, Cecilova flaška!”, vykřikl najednou Iš Svrabimor.

“Vida!, To by tu mohl bejt i ten ožrala”, odvětil trpaslík a oba se dali do hledání. Po chvíli zakopli o spícího kouzelníka, který neviditelný ležel na okraji paluby.

“Cecile, ty seš zase vožralej?”, zeptal se udiveně Iš. “Kde pořád bereš ten chlast? Ty musíš mít nevyčerpatelný zásoby”.

“V pevnosti mi prodali”, řekl Cecilův hlas chraptivým basem probuzeného opilce. “Měli sice blokáдовou přírážku, ale chlast je za všechny prachy”.

“že tě to pořád bavi. Jdi si alespoň lehnout do podpalubí, začíná pršet”.

Cecil najednou škytl a kdyby jej druzí dva viděli, viděli by, jak si protírá oči a třeští je na před’.

“Ty kule brikule, Pavoukova věštba, je to tady”, řekl.

“Co to meleš?”.

Duha a měsíc najednou. Iš s Daminem se rozhlédli po obloze. Pak Damin ukázal na to, co i Iš už viděl. Měsíc, stojící nízko nad obzorem, protínaly pestré barvy duhy, kterou v přehánce vytvořilo zapadající slunce.

Iš se zarazil, ale potom si dodal kuráže: “Nevim ovšem, proč bysme se měli pokaždý, když uvidíme duhu, co je na vobloze zároveň s měsícem, podělat strachy”. Najednou na přidi zakřičel racek.

“Proto”, ukázal náhle pobledlý Damin nad stožár. Na obloze kroužily desítky sněhobilých racků. A v dálce se začalo rýsovat pobřeží.

Lasičkovy zpocené ruce sevřely pevněji ratiště kopí. Zpod jeho helmice hleděly dvě odhodlané oči, ve kterých žhnulo světlo. Světlo svaté války.

“Svatá válka!”, zachrptěl Lasička z hloučku fanatiků.

“Kalíme, prdi, hehéé!, haikthlá, Bílá ruka.”, povykoval v odpověď Cecil.

“Co se má stát, ať se stane!”.

“A co jako vlastně se má stát? To by mně zajímalo...”.

Lučištníci na pobřeží čekali. První musí vypustit šíp velitel. Tak je dáno. Tab-Bar ještě chvíli počkal. Když měl jistotu, že jsou první z útočících lodí v dostřelu, natáhl tětívu.

“Baszom ega lo fas”, utrousil Tab-Bar na adresu mužů na palubách útočících lodí a vypustil šíp. Ve stejném okamžiku vylétlo několik desítek dalších. První lodě přistávaly.

Na pobřeží se rozpoutala jatka. Mezi čarou přílivu a travnatou plošinou se rozkládalo třicet až padesát sáhů písčitého svahu. Ten se stal bojištěm. Přeběhnout svah a stanout nahoře v boji muže proti muži se však podařilo jen těm nejšťastnějším. První vlny vyvrhovaly náklady nešťastníků, kteří se pod deštěm šípů a kopí z balist brodili ke břehu. Klesali do vln a do písku. Některé lodě se potápěly, jiné zapálily šípy nepřátel.

...na pobřeží se rozpoutala jatka...

K boji se postupně připravovaly všechny lodě. Připravoval se i osmnáctý zásobovací oddíl. Jeho velitel, sveřepý barbar, dva krollové jako jeho garda a několik dalších vojáků se však nedívali na nepřitele na pobřeží. Jejich nepřátelé byli přímo před nimi.

“Řežte je, zmetky prašivý!”, vykřikl jeden z krollů a vrhl se na Nurnské. Na lodi nastala všeobecná řež.

Ostatní vojáci, vesměs členové osmnáctého zásobovacího, se krčili v relativně bezpečnějších koutech lodí, mimo dosah zbraní. Necháпали, co se děje.

Pethúnie, která byla nejbliž tomuto novému nebezpečí, se nestačila ani vzpamatovat. Jeden z krollů se po ní ohnal strašným spodním sekem, který by snad

rozsekl i múrmaka, natož hobitku. Pethûnie zemřela okamžitě, její ručičky a nožičky se spolu s její kuší, čutorou, koženou tornou a svazkem pakličů rozletěly do okolí jak rozmetány výbuchem.

Jeden z nepřátel, beze zbraně, napřáhl náhle ruce před sebe a z nich vyšlehl oheň. Erwill začal hořet po celém těle. Udusil plameny a zvedl svůj meč, aby se vrhl na jednoho z protivníků, ale poté, co jeho úder barbar vykryl štítem, se nešikovně dostal mezi dva krolly. Následky byly pro Erwilla nezvratitelné. Jeho zbroj nebyla s to zadržet rány. Ocel tiše zaskřípěla na jeho kostech.

Lod' se mezitím dostala blíž k pobřeží a dostala se tím i do popředí zájmu lučištníků. Od pobřeží začaly přilétat šípy. Zabíjely každého.

Tohle už nebyl hrdinský boj. Tohle byla obyčejná, prašivá válka, která zabíjela každého, kdo se namanul. Hraničář Ignolas najednou hekl, svalil se na palubu a znehybněl. Z věčně otázkami přeplněné hlavy mu trčelo kropenaté opeření na konci šípu. Už se na nic neptal.

Válka. Špinavá válka.

Zachroptění po Krochtově pravici přišlo naprosto nečekaně. Jak bublavé zvuky ustávaly, čirý vzduch se zachvěl, zmatněl a objevil se v těch místech kouzelník Cecil. Jeho krk byl prošpikován šípem a jeho zrak pomalu kalněl. Ještě jednou se vzepjal ve smrtelné křeči a ztuhl. Nedopitá láhev mu vypadla z dlaně. Válka zabíjela dokonce i neviditelné.

Cecilův konec

Eowen Zivril

Ač kouzelník byl zkušený,
nevynikal v učení,
sotva vyšel první školu,
propad kouzlu alkoholu

Pítí kalí rozum, zrak,
vbrzku z něj byl ubožák,
co se vzmohl občas jen
být opilý a neviděn

A jak se život měnil v pád,
upnul se na Bílý hnát,
zločinecké sdružení
absentérů myšlení

Co lze lidem říci víc
o králi bílých pijavic?
Snad jen to, že v konci dní
stih z chlastu ztratit vědomí

Griffin udolal posledního z krollů. Krochta měl již připravené zaklínadlo, kterým, jak doufal, by armidenského kouzelníka umlčel navždy. Ten ale najednou zmizel. Krochta zaláteřil. Pak se ale vzpamatoval. Měl zaječí myšlenky. Zachránit co se dá. Čtyři zbylé dobrodruhy. A peníze.

“Kde jsou prachy po Guldurovi?”, vykřikl čaroděj na Grihnala.

“Sou u Cecila”.

Na pobřeží to zahučelo a zvedl se mohutný sloup černého dýmu. Obránci z velkých nádob lili z náspu na pláže hořlavou pryskyřici, kterou okamžitě zapalovali. Na útočníky měly tyto ohnivé jazyky, ničící vše, co jim stálo v cestě, značný demoralizující vliv. Pohled na živé pochodně svých spolubojovníků otrásl a zlomil vůli i těch nejotrlejších armidenců.

Damin najednou zavyl jak zvíře. Vytřeštěně se zadíval na zbloudilý šíp, který jeho hrud' přibíl k prknům kapitánské budky. Pak svěsil hlavu, zhroutil se a váha jeho těla šíp přelomila. Bezvládně zůstal ležet na palubě.

“Padej pro ty prachy! Mizíme vocad’”, zařval na Grihnala Krochta. Ten opustil svůj bezpečný úkryt a rozeběhl se po krvi kluzké palubě, až její prkna zaduněla. Kryl se při tom za borem nakloněné lodi. Vtom od pobřeží zasyčel šíp z těžké balisty, železným hrotem rozčísł prkna a zabořil se Grihnalovi do boku. Grihnala náraz odhodil na palubu, kde jej zastihl další šíp z balisty. Ten jej zranil na rameni. Zvedl se a doplazil k Cecilovi. Ten ležel na zádech a z otevřených úst mu bublala a vytékala krev. Ta prýštila také z několika ran. Zraněný Grihnal, neohlížeje se na mohutné šípy trčící z jeho těla, převalil se značnou námahou alkoholem čpící mrtvolu kouzelníka na bok a rozvázal tornu, kterou měl Cecil na sobě. Tiše přitom kvílel, aby nemusel myslet na bolest a beznaděj. Nahmatal vak se zlatáky a trochu pookřál. Jako pravý dobrodruh. Připlazil se zpátky. Šípy se mu tentokrát vyhnuly, ale přesto cítil, že mu s každou kapkou krve utíká z těla život.

“Jsi zraněnej”, řekl Krochta. Spíš než otázka to bylo konstatování.

Grihnal přikývl.

“Dej ty prachy ke mně”, řekl a vzal mu vak s cennostmi.

Griffin mezitím stočil loď proti širému moři.

Krochta se odvážil a vystrčil hlavu nad ochranný bort. Zaklel.

Jedna z lodí, plujících pod plnými plachtami k pobřeží, náhle změnila směr a zamířila přímo k rozstřílenému a zkrvavenému plavidlu s Nurnskými. Na palubě bylo vidět armidenského čaroděje, kterak burcuje vojáky a ukazuje na zbylé liscannorské družiníky.

“Aeth e dumme!“. Griffin zanađával tak sprostě, jak mu to jen ušlechtilý elfi jazyk dovolil. Sáhł do záňadří a vytáhl amulet na koženém řemínku. Kormidlo lodi pak nasměroval tak, by loď plula přímo k pobřeží. Jedině tam teď byla záchrana. Ale bylo mu jasné, že se každý bude muset postarat sám o sebe.

Krochta, stoje na přidi, zamumlal zaklínadlo a ujistil se, že vzácný prsten černé vodoměrký je na svém místě. S jeho pomocí mohl chodit po mořské hladině. Zaklínadlo Krochtu zneviditelnilo. Bylo to oblíbené Cecilovo kouzlo, které bylo používáno tak často, že se z něj stal spíše pouťový trik. Ale teď to byla

jediná možnost, jak přežít. Neviditelný Krochta vstoupil na hladinu. Řemen brašny naplněné zlatem po Guldurovi si upravil na rameni. Vykročil. Pro ostatní už nemohl nic dělat.

Zatím Griffin stiskl amulet a v duchu pronesl prosbu ke všem bohům, aby kouzlo fungovalo. Tak, jak to mnohokrát viděl u Cecila, i jeho tělo začalo průsvitnět, až zmizelo docela. Neviditelný se vyhoupl na bok lodi a opatrně skočil do vln. Byl dobrým plavcem. Voda, vířená a rozhrnovaná jeho tělem, byla sice zřetelně vidět, ale nikdo z nepřátelské lodi tomu nevěnoval pozornost. Salva šípů dopadla na hladinu daleko od něj.

Šípy se mu vyhly skoro všechny. Grihnal spíše přepadl z paluby, než skočil. Příd' lodi s pronásledovateli řezala vodu opodál. Grihnal se nechtěl dostat pod kýl. Musel na hladinu, nadechnout se. Pátrající oči armidenských lučištníků uviděly bubliny, vystupující z vln. Na palubě se rozlehl vzrušený křik. Grihnal se objevil jen na okamžik, aby doplnil kyslík, ale to lučištníkům stačilo. Zjizvený muž se nadechl, ale spolu s ním pod vodu se zasyčením zajely i šípy. Grihnal se ponořil a voda mu naplnila prostřelené plíce...

Zatímco Krochta kráčel po hladině rozvážnými kroky do dále, příbojem plavala další neviditelná postava. Griffin se statečně čvachtal podél pobřeží, ačkoli jej brnění, meč a nasáklé šatstvo táhly ke dnu. Nedaleko od břehu se neviditelný napůl brodil, napůl plaval na hladině, až se dostal na pevnou zem, kde nebyli vojáci, jen skály, u kterých se nedalo přistát. Tam se vyškrabal na pobřeží, a, ač vyčerpan a se smysly zjitřenými prožitým krveprolitím, utíkal pryč od masakru, dokud nebyl dost daleko, aby mohl ve volné stepi rozdělat ohýnek, usušit se, trochu odpočinout a pak zas prchat a prchat. Jen pryč. Pro něj to byl konec.

Neúspěch vylod'ovací operace značně otupil hrot armidenského kopí, které heralionští Mistři vyslali na východ. Psychologický účinek války se začal obracet proti nim. Za moře byly vyslány nové dobrovolnické sbory spolu s několika Mistry. S jejich pomocí se podařilo prolomit obklíčení a na dohled pevnosti Lotru svést vítěznou bitvu s vyčerpanými východňany. Armidenským se otevřel volný průchod do vnitrozemí.

Před branami pobřežních měst, v nichž řádil mor, se však armidenská okupační armáda raději otočila a pronikla hlouběji do nitra země. V kraji zvaném Gromske grby pak došlo k bitvě, ve které se armidenským postavila morem zdecimovaná domácí armáda. Armidenští měli dlouho navrch, ale rychlá jízda jagušira Zir-Zanda, který v kritické chvíli vpadl invazní armádě do týla, posunula jazyčky vah do nerozhodné polohy. Obě armády utrpěly velké ztráty. Oslabení ztrátami a ve strachu před zavlečením epidemie do vlastních řad se armidenští stáhli zpět do pevnosti Lotru. Bylo uzavřeno příměří. Mistři mohli být spokojeni. Takto bylo možno vést válku takřka neomezeně dlouho.

Přežít sám masakr, řež, v jejichž potocích krve zahynou všichni přátelé a členové výpravy, je jistě dáno dílem velikým štěstím, dílem válečnickým uměním, správným rozhodováním a odvahou. Zůstat sám, když ostatní už nejsou, je ale také

velmi těžké. Je to jako kdybys měl odpovědnost za všechny ty padlé. Jako kdybys měl převzít jejich sílu, moudrost a zkušenost. Jako kdybys měl vykonat činy, které oni už nestihnou a stejně dobře a jakoby tě oni, ze zászvětí, či kam se snad odebrali, pozorovali a hodnotili tvé činy. Je to nemilá věc, zůstat sám, poslední pohrobek, poslední pamětník prokletého Armidenu.

Už celý měsíc od svého příchodu čekal Krochta, zda se ještě někdo z pouti po Armidenu vrátí domů. Během té doby nevycházel. Staral se o nemocného syna Gerlloda, který, zachvácen těžkou nemocí přežil snad jen díky přímlovům pralesních démonů z pirátských ostrovů, u nichž měl od minulého roku liscannorský čaroděj nesplacený dluh. Celý ten čas byl Krochta doma. Většinu času spal či jakoby v mrákotách seděl nebo stál u okna a hleděl k východu. Nepil, jeho mysl byla jasná, ale přesto nebyl schopen soustředit se na cokoliv. Jediným vytržením, ujištěním o životě a jeho smyslu byli pro něj žena Attrien a synové Allen a Gerllod. Měsíc čekal na návrat. Nechtěl zůstat sám.

A pak se na cestě od východu objevila postava. Byl to Griffin Linfalas, s rukama odřenými námezdnou prací, kterou si vydělával na cestu domů. Šel většinou pěšky, spával v příkopech i ve chlévech, živobytí si obstarával všelijak. Prošel kraje, o nichž v Liscannoru nikdy ani neslyšeli, viděl lidi, kteří se gwendarroňanům jen málo podobali. Vyhnul se lapkům, lovcům lidí, škorpiónům i morovým barákům. A vrátil se zpět. Odraný, bez měďáku v kapse, osmahlý sluncem a zaprášený prachem nekonečné cesty. Na návsi si s Krochtou pohlédli do očí a podali si ruce. Slovo nebylo zapotřebí. Žádný z nich už nebyl sám.

Toho dne vepsal Krochta Moskyt do stránek obecní kroniky:

Vrátil jsem se z Armidenu. Nevrátil jsem se sám. Tak tomu obvykle bývá. Vrátili jsme se dva! Ano, pouze já a Griffin Linfalas jsme přežili prokletý Armiden. Nevím jestli se mám radovat ze života, nevím jestli se mám smát a křičet radostí, že jsem přežil, nevím zda se mám naopak zmítat žalem, či zda mám plakat a truchlit pro mrtvé kamarády. Nevím nic. Jsem pouze šťasten, že jsem opět doma u ženy a dětí, že mohu spát ve svém domě a že jsem v Gwendarronu...

a o něco níže připojil bolestný seznam:

*Poslední zpráva z Armidenu 1043 tedy zní:
Lynhaard z Rugornu, kroll - nezvěstný, pravděpodobně mrtev
Erwill z Ruindoru, člověk - padl
Cecil Neviditelný, člověk - padl
Ignolas Důvěřivý, elf - padl
Pethûnie Dlouhoprstíková, hobitka - padla
Guldur Ludrugsson, barbar - padl
Raglin Nalezenec, člověk - padl
Grihnal, člověk - padl
Damin, trpaslík - padl*

*Iš Svrabimor, člověk - padl
Lasička, hobit a zrádce - nezvěstný
Griffin Linfalas, elf - přežil
Krochta Moskyt, člověk - přežil
Krochta moskyt z Bažiny, pátý starosta Liscannorský
28.4.1043*

Nazítří, když si oba rozdělili těch něco peněz, které Krochta na lodi vzal od Grihnala, než umřel. Mnoho toho nebylo, něco po Guldurovi, který si spoustu peněz táhl s sebou na výpravu, něco od vojáků, které zabili v jižním Armidenu.

“Griffine”, řekl později Krochta. “Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale zůstali jsme jediný dva pořádný družiníci. To, že všichni ostatní umřeli, není ale důvod to zabalit. Nezabalili to žádní z těch, co tu byli před náma. Ani po první výpravě do souostroví Erkracht, odkud se vrátil jen jediný z těch, co vyráželi, ani po atentátu v Mondragonu, kdy pomřeli vlastně všichni. Musíme to táhnout dál, máme za to zodpovědnost. Tradice Nurnské družiny nesmí padnout. Je ti to jasný?”.

“Jo, jasně, to máš pravdu, Krochto”, přikývl zloděj vážně, jako že si to všechno uvědomuje. “A můžu s tebou jít za Kallestem?”, zeptal se naivně.

Krochta se zarazil.

“Já vim, že jsi za ním do pevnosti chodil ty a Lynhaard, ale když je teď kroll nejspíš mrtvej...”, rozkládal Griffin rukama.

Krochta nevěřil vlastnímu sluchu. Na co se ho ten nekňuba ptá? Vždyť zůstali sami dva, poslední členové družiny, měli by to být ti nejlepší. A ten moula neví, musí se ho ptát, jestli si s ním může jít pro odměnu. Tak to ne. Takověhle nekňubáctví nemůže zůstat nepotrestáno. A řekl: “Víš, Griffine, já to zvládnou sám”. A všechny peníze, které od Kallesteho dostal za informace o Armidenu, si ponechal.

O další měsíc později byl na liscannorském hřbitově za účasti všech liscannořanů odhalen obelisk z černého kamene na paměť padlých ve válce na východě. Od dveří márnice tomu se značnou nevraživostí přihlížel i obecní hrobník, mladý Eriadann Rugorský. Nakopal hroby do foroty a teď do nich neměl koho šoupnout.

Tou dobou již do Liscannoru přicházeli potulní dobrodruzi, kteří se doslechli, že Nurnská družina přijímá nové členy. život šel dál...

Dovětek

Praporce se třepaly ve větru a vydávaly pleskavý zvuk. Zdálo se, že vlny útočníků konečně začínají ochabovat. Černé pásy ožehlého písku a na nich se válející ohořelé či šípy probodané mrtvoly nevěřících hustě křížovaly pláž. Boj, který se na dvou místech přenesl a první dunu, pomalu uhasl poté, co tam byly přemístěny posily. Roztřeštěné a potřhané prapory s hvězdami nevěřících psů

klesaly jeden po druhém. Poslední lodě ještě přistávaly a vyvrhovaly náklady válečníků. Jedna z nich přistála přímo před stanem velitelovým. Z její paluby skočil do mělkých vln obr. Na sobě měl nedbale zapnutou drátěnou košili a máchal obouručním mečem jako párátkem. "Svatá válka!", zakřičel silně. "Za Armiden! Jmenuju se Lynhaard". Brodil se příbojovou vlnou ke břehu. Tab-Bar na něj upozornil osádku balisty...

Co smutku v jediném je jménu Armiden

Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův

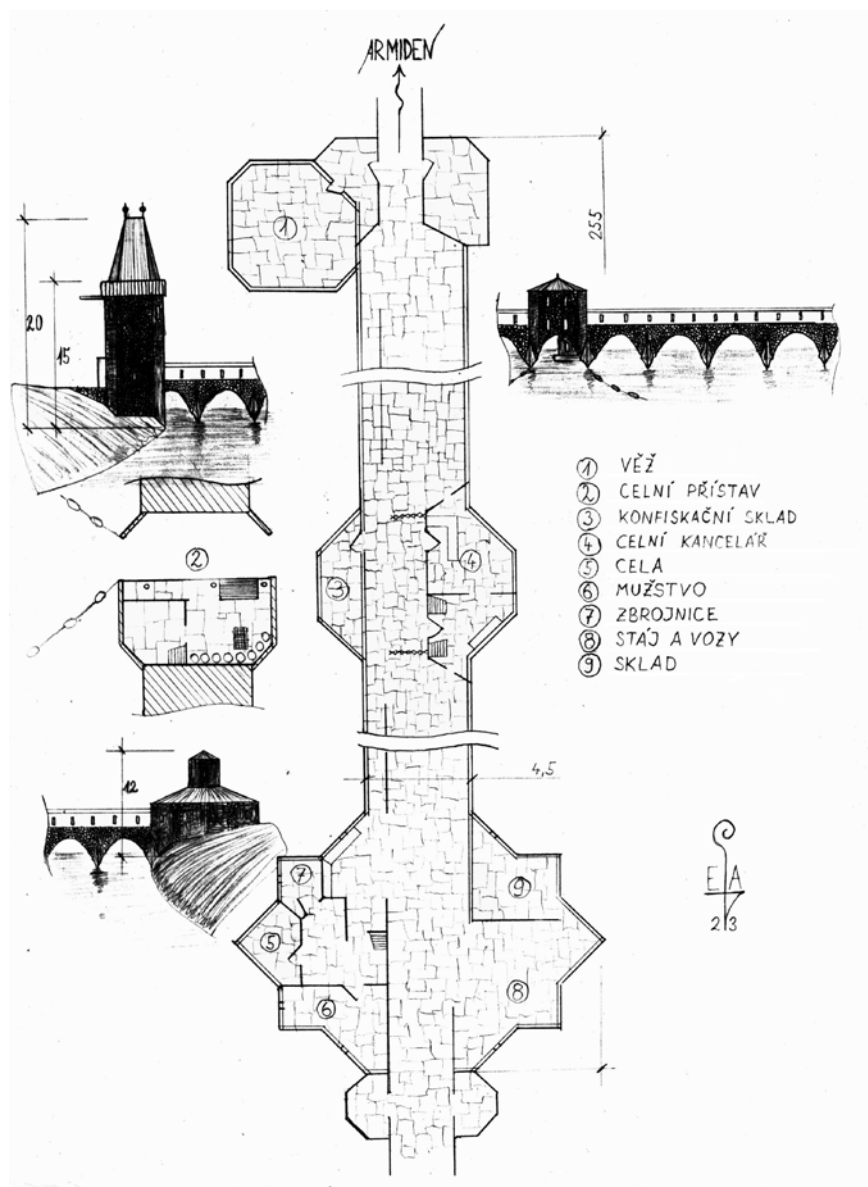
Co smutku v jediném je jménu Armiden,
v tom slově prostém bolest, pláč a sten,
ač jinde poutník krásou okouzlen,
zde bez ducha jde sám krok za krokem

A cesta zdá se pustou, prázdnou být,
ač položil by kdos červenou nit,
pro světlý cíl je bláhové se bít,
v té zemi mrtví nenaleznou klid

Kaboní se úsměv tíhou chmur,
tam armidenských kněží vládne dvůr
a v tónech funebráckých partitur
plamen svíce dusí hejna můr

Ten svíce plamen, nitka života,
jak bezbranná je duše nahota,
kol mlhy chuchvalec jen kolotá,
to rozpřádá své sítě prázdnota

Svit slunce zmizel, temná noc je dnem,
tu přítomnost se zdá být hrůzným snem,
v němž vlků šik, jsa krví ukojen,
svou píseň kvílí tobě nad hrobem

VIII. Zlatý důl

[Dešten 1043 Getd z Ruindoru]

„...Bylo to v roce 1042 našeho letopočtu. Jedna zámořská provincie, kterou uchvátil gwendarronský chtič jako državu pro svého lačného krále, se zmitala v neustálých nepokojích, selských bouřích a krvavých lázních. Na jedné straně nadvláda zhoubné gwendarronské byrokracie a šlechty, bažící po moci a bohatství, a na druhé straně osadníci, vedeni tamnější guvernérou Zeldou. V Novém Gwendarronu bylo pouze pár elitních oddílů, které spadaly pod správu úřadů, a ty zastupovaly jak vojenské tak i pořádkové síly. Kdežto Zelda vládla velkým počtem dobrovolníků a cizích žoldáků, které verboval, což je velmi zajímavé, v samotném Gwendarronu jistý pan Nerf, tou dobou ještě vrchní guvernér všech anektovaných území. Gwendarronské vedení nevědělo, jak z této patové situace vyjít co nejlépe. Tak udělalo to, co se nabízelo samo. Do svých služeb najalo za levný peníz pár domorodců, obrovských sukovitých poloobrů, samý roh a kel, tlamu plnou ostrých zubů, tlapy jako od medvěda, prostě chlapiska jako duby. Tahle banda pak vzala ztečí zlatý důl - jedinou tepnu, která nesla životodárnou tekutinu do Zeldiny pokladnice...”

*Výňatek z cestopisu po severních zemích
Niqueho Gorgany*

Slunce se vyhouplo nad obzor a Liscannor se probudil do dalšího rána. Další tiché ráno, tak tiché, jako už mnoho předešlých. Od návratu z Armidenu je tu stále to zlověstné ticho. Nikdo nemůže zahnat vzpomínky na ty, kteří už nikdy neposedí v teple hospody U hrocha. Tu ze svého domu vyšel Krochta, starosta obce. Jeho tvář byla zachmuřena. Už dlouho. On byl tehdy vůdce. On vedl družiníky do posledního boje. Na smrt. Cestou domů obešel celé východní moře a stále doufal, že se ještě někomu podařilo zachránit. Doma se setkal pouze s Griffinem. Vrátili se dva. Dva z deseti. Smutná bilance. A mrtvolý druhů zůstaly hnít někde na bojišti nebo na dně moře, na jejich pohřbení nebyl čas. Starosta došel ke schráně na dopisy a vytáhl z ní úhledně složený svitek. Jeho tvář se zachmuřila ještě víc. Byl od Eriadanna Rugorského, obecního hrobníka.

Vážený pane starosto,

předem svého dopisu bych chtěl předeslat, že je pro mne velkou ctí zastávat důstojnou funkci hrobnickou Vámi mi svěřenou. Jmenování bylo pro mne velkou poctou a usnadnilo mi vykročení do života, abych se mohl postavit na vlastní nohy a žít po svém. Proto před Vámi, pane starosto, hluboce smekám a prosím předem za odpuštění, že Vás obtěžuji se svými starostmi, které popíšu dále.

Když jsem nastupoval do svého úřadu, mínil jsem tak, že každý poctivý člověk musí pracovat, aby po něm něco zůstalo, aby nezlenivěl a nestal se povalečem a lumpem, jak tomu mnohdy bývá v širokém okolí. Vlastně ani

nemusíme chodit moc daleko. Však k věci. Před několika lety jsem se horlivě ujal krumpáče a lopaty a vykopal několik hrobů takřikajíc do zásoby, nebo do foroty, chcete-li. Měl jsem zápal pro věc, nadšení. Minil jsem totiž myslet na budoucnost, abych zvládl případný nápor nebožtíků padlých v nějaké bitvě či zesnulých po nějaké epidemii. Leč žádná bitva ani mor či tyfus, ovšemže naštěstí, pane starosto, tento kraj nepostihly. Dokonce ani těla padlých sousedů se nikdy nevrátila z dalekých krajů. A že jich bylo požehnaně. Se zármutkem míním hlavně tragický masakr v Armidenu ve třiačtyřicátém. Jak je to možné? Cožpak, pane starosto, ke svým zesnulým sousedům a k jejich rodinám necítíte tolik úcty, abyste nechal jejich ostatkům spočinout v jejich rodné domovině? Vím, někteří vážili skorem dva metráky, znám, co je to vléci tři pytle brambor na jedné bedrech. Je však možno něčím jiným než námahou uctít jejich památku? Stěží, pane starosto. Stěží lze vyjádřit soustrast a účast vystavením obludného monumentu, jenž nedávno bez mého vědomí takřka přes noc vyrostl na obecním hřbitově. A nemám tímto na mysl svého prastrýce, dejte mu bohové věčnou slávu, hlavně za ten dům, co mi koupil. Leč nechci Vám kázat, pane starosto, to opravdu ne. Vždyť většinu z mrtvých jste znal mnohem lépe než já, obyčejný hrobník. Však tato neúcta k mrtvým se dotýká i mne samotného a mé práce.

Těch několik hrobů před lety vykopaných si už ani nevšímám. Jsou pro mne všední. Ty jámy tam byly před lety, byly tam včera, jsou tam dnes a budou i zítra. Prázdné jámy, připomínající hobití doury nebožtíka pana Chinského, myslím toho, jak snil o černém čtyřspřeží a nechal se z mladické nerozvážnosti naverbovat do armády. Lopata už je nepoužíváním celá rezavá a krumpáč jsem zasel nevím kam. Celé dny se válím na hřbitově, poslouchám ptáky a čtu si náhrobní nápisy. Ó jak je nenávídím. Už je znám celé zpaměti, dokonce i letopočty do nich vtesané. Nudím se jako pan Getd, pane starosto, to je ten místní flamendr, co ztratil práci. A to mne zabíjí. Mřu, pane starosto, duševně mřu. Někdy mívám dokonce nutkání exhumovat staré hroby a přesunout ostatky do hrobů nových (exhumovat je hrobnický výraz pro otevření starého hrobu, velectěný pane, kdybyste jako nevěděl). Asi tak, jak se přesazují květiny do nových květináčů. Vím, že to není správné a že bych zřejmě přišel o místo, na kterém mi, alespoň prozatím, velmi záleží. Proto dál polehávám na hřbitově a mřu. Někdy si myslím, že se ze mne stal zahradník. Ta jediná činnost mi zůstala. Starat se o kytíčky. Ale já přeci, pane starosto, nejsem žádný zahradník, ale hrobník. Vždyť já, probůh, nepoznám kopretinu od kaktusu!

Co nejponíženěji Vás, pane starosto, žádám o vhodnou nápravu vzniklé situace, žádám Vás ne jako hrobník starostu, ale jako syn otce, vždyť vy jste otcem všech liscannorských válečných sirotek, jste naším vzorem a dobrodincem, bez něhož by nebylo našim opuštěným matkám dáno přežít sotva několik zim, jež jsou v těchto krajích obzvláště kruté. Děkuji za vyslyšení a ještě jednou přijměte mou omluvu za vyrušení ve Vaší obětavé a odpovědné práci.

Váš oddaný

Eriadann Rugornský, obecní hrobník

Krochta si ho přečetl několikrát, posléze si zalezl do své pracovny a napsal odpověď.

Milý Eriadanne,

pozorně jsem si přečetl Tvoji stížnost a pokusím se na ni reagovat a objasnit Ti některé věci.

V úvodu bych chtěl předeslat, že si nesmírně vážím Tvé chuti do poctivé práce, zvláště pokud ji srovnám s prací Tvých předchůdců. Je nesmírně důležité vědět, že dovedeš pracovat s plným elánem a nasazením. O tom jsem se již přesvědčil.

Všichni dobře vědí, jak se o odpovědnou hrobnickou práci staral Tvůj předchůdce trpaslík Orglaff Bezbrada (budiž mu země lehká). Stručně řečeno byl to líný povaleč, simulant a lempl. A jeho předchůdce, kroll Bangord (budiž mu země lehká), dokonce využil obecní márnici, svěřenou mu do laskavé péče, ke spáchání odporného zločinu. O to více si tedy vážím Tvé snahy.

V úvodu své stížnosti popisuješ, jak jsi vykopal hroby do zásoby a očekával jsi, že přijde přírodní katastrofa, epidemie nebo válka a Tvé dílo bude tudíž oceněno. No, upřímně řečeno, to je snad dobře, že se tak nestalo. O tom nemá asi cenu se přít. Ono už to tak v životě funguje, že si lidé váží více života nežli smrti.

Další Tvá poznámka je závažnější. Stěžuješ si, že těla padlých při družinových výpravách nebyla dovezena zpět do Liscannoru a řádně pohřbena. Uvádíš to na příkladu katastrofální výpravy do Armidenu, která se dotkla přímo i Tebe, neboť zde s největší pravděpodobností položil život i Tvůj chrabrá prastrýc Lynhaard. Ano, jistě máš pravdu v tom, že by si téměř všichni mrtví z této výpravy zasloužili spočinout na obecním liscannorském hřbitově. Jenomže..., jenomže ono to vždy nejde. Družina se totiž neúčastní vždy jen vítězných potyček, po kterých mohou živí naložit své mrtvé a táhnout je někdy i stovky mil domů. To opravdu nejde. Někdy se totiž stává, že se přeživší prostě nemohou řádně postarat o své padlé. To už je život. A v Armidenu opravdu nebyl často ani čas, aby člověk spasil vlastní život, natož aby se staral o mrtvé. Je to sice smutné, ale je to tak. V mé mysli jsou opravdu velmi temné vzpomínky na bitvu, při které padla spousta našich kamarádů. Jejich těla z valné části pohltilo moře. Ale i v jiných případech není možné vláčet s sebou mrtvé. Mimochodem věřím, že jsi to napsal v dobré víře a jen jako příklad, ale již nikdy nesrovnávej padlého druha s pytlek brambor! Věřím, že i Ty budeš jednoho dne následovat svého otce a prastrýce a vyrazíš s družinou na cestu za slávou, bohatstvím, ale někdy i na cestu utrpení a smrti. To patří k běžnému životu dobrodruha. A sám na vlastní kůži poznáš, co taková výprava obnáší. Poznáš, co to znamená čelit celé dny dravým šelmám, nepřítelům, nepřízní počasí, únavě a vyčerpání, stesku po domově, samotě, hladu a mnoha dalším věcem, které s takovou výpravou souvisejí. Ono z tepla domova to vždy vypadá snáze, nežli je to ve skutečnosti. A až někdy potáhneš s námi, a já věřím, že tak učiníš, potáhneš vysokým sněhem, do kterého zapadneš až po uši, budeš se celé dny brodit močály, bude Tě spalovat žár pouště, a až budeš muset jít celé dny se zbrani

v jedné ruce a druhou si budeš přidržovat krvavou ránu na svém těle, až budeš muset utíkat před silnějším nepřítelem celé noci, až Tě bude sláný pot štípat nepřetržitě do očí, možná si vzpomeneš na má slova a pochopíš, že to není vždy tak jednoduché. Jinak s Tebou souhlasím a byl bych velmi rád, kdyby všichni naši kamarádi, kteří padli na našich cestách, mohli být řádně pohřbeni. Za své činy by si to jistě zasluzovali. A právě proto musíme na ně pamatovat v našich vzpomínkách a ctít jejich památku.

Na dalším místě píšeš, že se nudiš a dokonce Tě napadla myšlenka na exhumaci starých hrobů. Tak to tedy opravdu ne!!! Na to rychle zapomeň, nebo se ti stane něco horšího, nežli je vytahání za uši. Také mě nemusíš poučovat o významu slova exhumace, to opravdu ne. Chápu, že se nudiš, že chceš pracovat, ale z hlediska ostatních je velmi důležité, že hrobník nemá mnoho práce, a ačkoliv to zní paradoxně, je to dobře. Kromě toho práce hrobníka nespočívá pouze v kopání hrobů. Tvoji povinností je i udržování hřbitova jako celku. A k tomu patří i starání se o čistotu a v neposlední řadě i péče o květiny a stromy. Stěžuješ si na to, že nepoznáš kopretinu od kaktusu. Jestli budeš chtít, tak až někdy pojedu do Nurnu, koupím Ti nějakou knihu s obrázky květin a vzhledem k tomu, že jsi byl schopen napsat tak pěkný text, nebude Ti určitě činit problémy naučit se je rozpoznávat.

Také se Ti nelíbí obelisk věnovaný padlým v Armidenu. To je věc názoru. Rozhodně mi však tento kámen se jmény padlých přijde důstojnější, nežli přeplácané sousoší mrtvých z Mondragonu, které nechal postavit Tvůj prastrýc. Avšak důležitější, nežli nějaké obelisky, sousoší, hrobky a památníky, je úcta, kterou budeme mrtvým věnovat. Někdy je i prostý kámen důstojný, je-li na hrob umístěn upřímně a s láskou.

Milý Eriadanne, jestliže se opravdu nudiš a Tvá mysl strádá zahálkou, pak tě tedy vyzývám, abys s námi staršími někdy vyrazil na skutečnou výpravu. Věřím, že ostudu Rugorskému rodu rozhodně neuděláš. Sílu, rozum i věk na to nepochybně máš! Přeji Ti hodně štěstí!

S úctou

*Krochta Moskýt z Bažiny,
pátý starosta liscannorský*

“No, pěkný dopis. Snad to Eriadann pochopí”, prohlížel si svou práci s uspokojením čaroděj. Však ho také napsal, jak nejlépe uměl, ale právě toho časem nejvíce litoval. Ale to už je jiný příběh.

Přestože pamětníci armidenského masakru stále vzpomínali a chmury z jejich tváří mizely jen pomalu, v hospodě U hrocha už zase začínalo být veselo. Na místo zemřelých družiníků přibyli noví, vzpomínkami nezatížení jedinci.

“Jó, Eowen, to zní hrdě”, zněl celou hospodou hlas silně přiopilého trpaslíka, “Slyšíš to? Jó, Eowen. E-o-wen, to je děsně tvrdý méno pro děsně tvrdýho chlapa, to musí každej uznat”. “Tak dlouho jako já si v lochu neseděl, víš houby”, prohlásil druhý, značně potetovaný trpaslík. “Si myslíš, že si frajer, dyž si půlku

života proseděl, ty trdlo”.
 “Trblot, jó. Menuju se Trblot, a jestli mi ešte jednou zkomolíš méno, tak dostaneš takovou, že se nezvedneš”, rozčílil se trpaslík a praštil do stolu, až korbely nadskočily. “Jen si moc nedovoluju. Já sem totiž Eowen a Eowen, to zní hrdě”, zabušil si druhý trpaslík na hrud’, až pancíř zvonil. “No tak, pánové”, přistoupil ke stolu Jeremiáš s plnou náručí naplněných korbeltů, “Větrá vám pivo a zvětralé pivo, to už snad není ani pivo. Tak dopíjet, tady máte čerstvý. A pamatovat, rvačky se tu netrpí, to bych vás pak musel vyhodit”, pohrozil ještě výčepní. “A byl by tam ešte ten zelený likér?”, přeptal se již značně podrážděný elf. “Hned to bude”, odběhl

...jó, Eowen. E-o-wen, to je děsně tvrdý méno pro děsně tvrdýho chlapa...

Jeremy. “A ty si vlastně kdo?”, podíval se na elfa zpod hustého obočí Trblot. “Menuju se Midolas a umím skvěle stopovat”, vypjal hrud’ elf, šťasten, že se o něj někdo zajímá. “Mrrr... hik”, ozval se vedle sedící alchymista Dettor, který si za svůj krátký pobyt v obci získal pověst alkoholika. “Midolas”, přerušil ho elf, který si na svém krásném elfském jméně velmi zakládal, dříve, než hobit stačil zkomoleninu dořít, “Menuju se Mi-do-las”. “Hele”, strčil do Dettora Eowen, “Že to pivo nevypiješ na ex, co?”. “Se vrrr... hik”, vysoukal ze sebe alchymista a pozvedl korbel. Za patnáct vteřin byl prázdný. Jen co postavil korbel zpátky na stůl, zhroutil se Dettor na zem. “Ještě pivo?”, nahlédl pod stůl Jeremiáš, ale odpovědi se nedočkal. “Asi už nechce”, prohodil k ostatním.

Aedd seděl na terase svého domu a pozoroval slunce, mizející za nekonečnou vodní hladinou. Od moře vál příjemný svěží větřík, přinášející s sebou sem tam i pár slaných kapek. Na stole bylo lahodné mallikornské víno, ale nejdůležitější byla Aelin, sedící vedle něho. Aedd hladil její ruku a v očích se mu zrcadlilo vlnění moře a rudý obzor. Zakrátko slunce docela zmizelo a země se utopila ve tmě. Zářily jen hvězdy na temné obloze, které se odrážely v červeném

vínu, dělajíc tak ze sklenice malý vesmír. Aedd se naklonil k Aelin a jejich rty se setkaly. Krásná noc. Kéž by nikdy neskončila.

Bez tebe

Aedd z Ruindoru

Když zavřu oči,
uzřím tvou krásnou tvář,
chci se tě dotknout,
ale ty se rozplýváš
Každou noc sním
stále stejný krásný sen,
po tvém boku
je tak krásný každý den
Pár dní bez tebe
je jak temné podsvětí,
jsi jediné,
na čem mi dnes záleží

“Taky by to chtělo nějaký džoub”, prohlásil Midolas, když se druzi zase jednou sešli U hrocha. “Džouco?”, podíval se na něj nechápavě Trblot a ani na ostatních se nezdálo, že by pochopili. “Džoub”, vysvětlil Midolas a nasadil důležitý výraz, “To je staroelfský práce”. Nechtěl se tu rozšiřovat o hantýrce, kterou pochytil jako příležitostný pytlák. “Tak to je pravda”, přitakal Eowen, “Mně už to taky leze krkem. Já sem totiž děsně tvrdý chlap a mám rád tvrdý život samý nebezpečí. Těch pár hospodských rvaček v Nurnu mi nemůže stačit”. “Tak si skoč do Červený sedmy, přijdeš na jiný myšlenky”, poradil mu Midolas. “Pche”, odfrkl si Eowen, “Prej tam nemaj žádný trpaslice. Nikdy

...tak dlouho jako já si v lochu neseseděl, viš houby...

bych nešel s ženskou, která by neměla pořádný fousy”. “Ale sem zaslechl”, nadhodil Midolas, “Že prej jedna zdejší kudůčka, prej vdova po náky krollovi, se taky živila jako to, ehm, však víte”. “Náhodou”, ozval se z alkoholového oparu Dettor, “Paní Wenora je dáma, né jako ta cuchta v Šedově, co dává v průchodu za pytlík křížal. Teda sem slyšel”, vymlouval se rychle pod udivenými pohledy ostatních.

Rozhovor přerušil náhlý rachot před hospodou, zakončený dunivou ranou. Všichni vyběhli ven a uviděli Hlůvu, kterak vylézá z prázdného sudu od piva, který prorazil, když se na svém stroji rozjel moc rychle. “Dopis pro starostu”, zahlaholil a podal složený svitek Krochtovi, jenž se rovněž přiběhl podívat, co se to děje. “Jeden podpisek, děkuji. A teď”, obrátil se na Jeremiáše, který prohlížel škodu, “Bych prosil doplnit svou polní láhev”. “Nejdřív si to uklidíš”, zavrčel Jeremiáš, “Jinak nic nedostaneš”. “Ale, pane, přece by nebylo tak zle kvůli jednomu starému sudu”, vymlouval se Hlůva. “Mlč a dej se do práce”, nasadil hostinský přísný výraz, “Nebo ti ten tvůj vehikl hodím do potoka”. “To by ale bylo ničení státního majetku”, protestoval pošťák. “Ničení neničení. Jak to dřevo nebude do pěti minut támhle za domem, kde mám polinka na podpal, nedostaneš už v týhle hospodě ani kapku”, zakončil Jeremiáš a zmizel ve výčepu. Hlůva raději neprotestoval, aby se přísná hrozba nenaplnila, a začal trosky sudu odklízet. Několik rozesmátých hostů mu přispěchalo na pomoc a zakrátko všichni mohli v klidu zasednout v nálevně.

Mezitím Krochta odkvapil s dopisem do soukromí. ‘Zase královská pečeť’, pomyslel si starosta, ‘Bohové, že po nás zase budou chtít něco udělat. Už mě ta služba státu leze krkem. Zatracená politika’. Zůstal nevyslyšen. V dopise stálo, aby se Nurnská družina dostavila k panu Nerfovi, vrchnímu guvernérovi královských provincií. Má pro ni práci.

“Nevěděl sem, že máme kolonie na severu”, prohlásil Aedd a rozhlížel se po zpěněném moři. “Já taky ne”, přitakal Krochta, “Ale vůbec se mi to nelíbí”. “No co, je tam zlato”, pokrčil rameny ruindorský lupič, “A Gwendarron byl první, kdo ho našel”. “Stejně se mi to nezdá”, kroutil hlavou čaroděj, “Je to moc daleko. Eště riskujeme konflikt s Mubarathem”. “Nemyslim, že by se to vyhrotilo”, oponoval Aedd, “Podle mě tam všichni pošlou nějaký svoje lidi, ale ne pravidelnou armádu. Až takovou cenu ten ostrov zase nemá”. “A Gwendarron tam poslal nás”, ušklíbl se Krochta. “My máme jenom vyčistit ten důl, do politiky bysme se plést neměli”. “Taky bych to uvítal, ale jeden nikdy neví”, prohlásil Moskyt a hlavou mu proběhl obraz minulé výpravy, “Proč do toho dolu nepošlou vojsko?”. “Politika”, odvětil Aedd hlasem, který nemohl nechat nikoho na pochybách, co si o tom myslí, “Kdyby nastaly komplikace, tak dycky můžou říct, že to byla banda lupičů”. “A nás pověsej”, doplnil Krochta.

Vtom se z podpalubí vypotácela malá postava trpaslíka Eowena a naklonila se přes zábradlí. “Už abysme tam byli”, prohodil Aedd. “Já už sem nasolenej jako slaneček”, souhlasil Krochta, “Eště, že mi neni taky blbě”. “Dyž mám pevnou zam pod nohama, tak sem chlap jako z ocele”, připotácel se k dvojici trpaslík, “V nejtemnější jeskyni sem jako doma, ale tohle. Nahoru, dolu, nahoru,

dolu, nahoru, dolu, nahoru, dolu... pardon”, prohodil v rychlosti a odběhl. “Už abysme tam byli”, prohodil Aedd.

Po příjezdu na ostrov byli dobrodruzi ihned uvedeni k Zeldě, místní guvernérce. Ta jim vysvětlila situaci. Poloobří, původní obyvatelé ostrova, se násilím zmocnili dolu. Jelikož na ostrově vládne napjatá atmosféra, vyvolaná separatistickými tendencemi obyvatelstva, často přistěhovalců z blízkého Mubarathu, nechce Gwendarron na ostrov posílat řadové vojáky, aby se situace nepřerostla v otevřený konflikt. Proto byli najati dobrodruzi, aby z dolu násilníky vyhnali, a umožnili tak obnovení těžby.

Dobrodruzi se ve městě nechtěli zdržovat, pročez neprodleně po audienci vyrazili na cestu. Panovalo tu na tyto severní kraje nezvyklé horko, proto se družiníci raději nevzdalovali od řeky, kde si mohli čas od času zchladit tělo. Na cestu k dolu se vydala tato skupina dobrodruhů: zkušený čaroděj Krochta Moskyt z bažiny. Sehraná dvojce zlodějů Aedd z Ruindoru a Griffin Linfalas, z nichž první jmenovaný byl vůdcem výpravy. Dva trpaslíci Trblot Vratiglad a Eowen Zivril, hraničář Midolas, malí alchymisté Nervor Chinský a věčně ožralý Arkus Dettor. Zelda dobrodruhům poskytla na cestu průvodce Thaesina, aby dobrodruzi zbytečně nebloudili. Málomluvný mužík sice nebyl zkušeným dobrodruhům mnoho platný, ale vynasnažil se být alespoň trochu užitečný.

“Co se to támhle mele”, zadíval se Griffin na siluetu vozu, k níž se Nurnští kvapem blížili. “Opatrně vpřed”, zavolal Aedd. “Sou tam vlci”, zvolal Griffin, když se druzi ještě více přiblížili. “Do nich”, zavelel Aedd a dobrodruzi vyrazili kupředu. Skoro všichni. “Si myslíš, že si tvrdej, ale si vobičejnej mukl”, prohlásil Eowen, který si celou dosavadní cestu utahoval ze staršího a většího Trblota, aniž by si všímal dění okolo, “Tady v té družině je jeden trpaslík a jeden prd”. “Jestli toho nenecháš, tak ti jednu napálím”, utrousil Trblot. “To by sis moh skusit”, vysmíval se Eowen, “To bych tě taky moh zmlátit, víš”. Příval dalších slov ukončila Trblotova pěst, která přistála na jeho oku. “Au, nech mě”, volal Eowen a oháněl se svými pěstičkama, “Vůdče, von mě bije”. Aedd však měl jiné starosti. Když se družiníkům podařilo postřílet vlky, objevil se na voze medvěd. Druzi už byli příliš blízko, a tak muselo dojít na ruční zbraně. Griffin byl sice obrovským tlapama sražen k zemi, ale Krochta svou magií medvěda stačil řádně pošramotit, a Aedd mu pak sekerou rozsekl hlavu.

“Tak co vy dva?”, přikvačil rozzlobený Aedd ke dvěma trpaslíkům. “Von mě praštil”, žaloval Eowen a třel si monokl, který v rychlých intervalech měnil barvy. “Von mě urazil”, procedil mezi zuby Trblot a odplivl si. “Tak aby bylo jasno”, prohlásil vůdce, “Vod teďka pudete co nejdál vod sebe, nebudete na sebe mluvit a jestli se něco podobného bude vopakovat, tak z toho uloupeného pokladu neuvídíte ani měďák”.

Pochodem k dolu nakonec družina strávila dva dny, neboť po přiblížení se k mokřadům jim začalo znepríjemňovat život množství obtížného hmyzu. Dobrodruzi na obranu zapálili pochodně a všichni se celí zabalili do oděvů, aby

...Nurnští rozbili tábor, aby si po namáhavé a nepříjemné cestě odpočinuli...

neponechali po krvi lačným komárům žádná nechráněná místa. I přesto občas některý z drakobijců nevydržel a začal se kolem sebe ohánět mečem, snaže se zahnat bzučící masu. Veškeré počínání bylo ale marné, a tak družiníci alespoň přidali do kroku, aby rychle překonali nepříjemný úsek. K večeru se dostali na úpatí prvních pahorků, a tam už i poslední zbytky hmyzu odlétly. Důl již byl nedaleko. Nurnští rozbili tábor, aby si po namáhavé a nepříjemné cestě odpočinuli, pouze Krochta a Griffin, oba samozřejmě neviditelní, se vydali na průzkum.

Důl byl v malém údolíčku, do něhož byl přístup toliko ze západu. Ze dvou stran prostor dolu chránila nepřístupná skála a zbylá část byla ohraničena palisádou. Na jedné straně však byl svah ke korytu nevelkého potůčku, zdroje vody, a tam byla palisáda znatelně nižší, takže oběma dobrodruhům nedělalo práci se přes ní dostat. Uvnitř palisády stálo několik staveb, ale dobrodruhy nejvíce zaujala vysoká strážní věž, ze které bylo lze kontrolovat široké okolí dolu. Dvě menší vížky stály také po stranách brány, do níž ústila příjezdová cesta. Všechny věže byly obsazeny poloobry. Průzkumníci se pak vydali na prohlídku normálních staveb. Jedna se ukázala být toliko skladištěm důlních nástrojů, druhá byla původně ubytovnou horníků, teď v ní ovšem byli nastěhováni poloobři, a třetí zřejmě patřila nějakému předákovci či správci dolu, vzhledem k trochu luxusnějšímu vybavení. V této budově také dobrodruzi oknem zahlédli statného poloobra v masivní zbroji. Oběma došlo, že to bude asi velitel a nyní mají jedinečnou šanci ho zneškodnit. Stačilo několik tichých slov a zkušený zabiják věděl, co podniknout. Griffin prudce otevřel dveře a Krochta do překvapěného poloobra vypálil svazek smrtících blesků. Ten se se

zachroptěním svezl k zemi a zcepeněl. Teprve teď si dobrodruzi povšimli malé postavíčky v rohu. Jednalo se o goblina, ověšeného různými zvířecími lebkami a podobnými amulety, z čehož bylo lze soudit, že se jedná o šamana. Než se však Nurnští stačili vzpamatovat, pronesl šaman zaklínadlo a zmizel. Průzkumníci se již na místě nechtěli zdržovat, protože již byl vyhlášen poplach a ke Krochtovi se zlověstně blížilo několik poloobrů. Čaroděj se tedy znovu zneviditelnil a oba dobrodruzi opustili prostor dolu.

“Dobrá práce”, pochválil průzkumníky Aedd, “Hloupý je, že jsme na sebe upozornili, ale nevadí. Zatím si odpočiňte a já se tam půjdu podívat sám, jestli nepřijali nějaký opatření. Když to půjde, zaútočíme ještě v noci, abysme to moc nezdržovali”. Po zneviditelnění Krochtou se také ruindorský zloděj vydal k dolu.

Když se vrátil, padla již na kraj tma. “Jenom zesílili hlídku na tý věži, ale tím líp pro nás. Tu věž podpírají čtyři sloupy, když zničíme dva, spadne”, hned rozebral vůdce výsledek svého pozorování. “To je jako máme přesekat?”, ozval se Trblot. “Máme s sebou dost výbušnin”, vysvětlil Aedd svůj záměr, “Do tábora proniknu já, Griffin a Krochta. Vy ostatní se budete držet u skály a z dosvitu jejich pochodní. Až se ozve výbuch, tak vyběhnete. O bránu se postaráme my. Jasně?”. Padlo ještě několik dotazů, ale vcelku nikdo nic nenamítal. Tři neviditelní dobrodruzi se tedy vydali na další cestu k dolu.

“Tak to bychom měli”, zašeptal Aedd, když byly baličky výbušnin připevněny na dvou sloupech držících hlavní věž, na níž si marně namáhala oči čtveřice poloobrů, “Krochta se postará o odpálení a v tu chvíli Griffin otevře bránu. Signál dám já, tím že hodím hlinu do tamtoho baráku. Je tam ten šaman a zbytek těch obřích”.

Jak řekl, tak se stalo. O chvíli později otrásl ubytovnou poloobrů výbuch. Než se stačila hlídka na věži vzpamatovat a vystřelit na objevivšího se zloděje, ozvala se další detonace a věž se začala pomalu ale jistě naklánět na stranu. Ve stejný okamžik se otevřela brána a v ní se objevil Griffin. Poloobři na dvou malých věžích nevěděli, zda obrátit své kuše proti záškodníkům v táboře, nebo proti řvoucí bandě, která vyběhla ze stínu a v celé své kráse se zjevila ve světle pochodní. Nerozhodovali se však dlouho. Spolu s několika očouzenými poloobry, vyběhnuvšími z domku, byli nemilosrdně zmasakrováni. Šaman už jim na pomoc nepřišel. Jeho tělo bylo výbuchem rozmetáno po místnosti. Kromě něj tu však byl ještě člověk, kterého výbuch pouze omráčil, což dobrodruhy poněkud překvapilo, žádný jiný člověk tu totiž nebyl.

Chlápek se zakrátko probudil, ale zarytě odmítal cokoli sdělit. Dobrodruzi neměli zrovna náladu zabývat se mučením, konec konců, stejně se nepotřebovali nic dozvědět, svou práci již odvedli, proto byl muž pouze spoután a veden jako zajatec.

Tentokrát dobrodruzi zdaleka obešli zrádné mokřady s množstvím hmyzu. Další cesta proběhla nerušeně, a tak se brzy dostali do města. K jejich velkému překvapení však bylo město totálně pusté, jakoby tu neústal ani živáček. Na jediné známky osídlení narazili před Zeldiným palácem. Na nádvoří byl postaven vojenský

stan a kolem se pohyboval asi tucet ozbrojenců. V okolí však bylo vidět několik mrtvých těl. Dobrodruzi byli neprodleně uvedeni do stanu, kde se setkali s jedním ze Zeldiných maršálků.

“Byla vyhlášena nezávislost”, zasalutoval maršálek hned jak Nurnští vešli do dveří, “Paní Zelda je na válečném tažení, peníze pro vás tu mám já. Potřebovali bychom od vás však ještě jednu věc. Palác obsadila gwendarronská garda, tedy vojáci vyslaní sem přímo z Gwendarronu a nikoli místní jednotky. Po našem útoku jich tam zůstal už jen tak sotva půltucet, ale i my jsme měli ztráty a já tu nemám dost lidí, abych mohl podniknout další útok. Peníze samozřejmě dostanete”. Maršálek ke své smůle nebyl informován, odkud že to dobrodruzi vlastně přijeli. Nevšiml si, že Aedd nenápadně kývl na Krochtu, poslední co viděl bylo rudé. Zlikvidovat zbytek vojáků bylo pro sehrané dobrodruhy maličkostí. K velké potěše Nurnských měl u sebe maršálek i truhlu zlata, jehož hodnota značně přesahovala původně slíbenou odměnu.

Družiníci se pak spojili se zbytkem gwendarronských sil v paláci a společně zabavili v přístavu jednu pěkně vyhlízející loď, na níž se vydali na jih, ke gwendarronským břehům. Cestou se od již rozvázaného zajatce z dolu dozvěděli, do jaké hry se to vlastně zapletli. Guvernérka Zelda měla již delší dobu separatistické tendence a byla podporovaná místními obyvateli. Vzhledem k pravděpodobným nepokojům nemohla být ze své funkce odvolána ani jinak odstraněna, proto bylo Gwendarronem vysláno tajné poselství k původním obyvatelům ostrova, poloobrům, a ti pak obsadili zlatý důl, nejdůležitější zdroj příjmů Zeldiny pokladnice. Zelda se ale nakonec přece jen odhodlala k vyhlášení samostatnosti, a co s toho vzejde, to už není v rukou nikoho z přítomných. Zajímavá je ovšem spolupráce pana Nerfa, kterou se příslušné orgány budou jistě zabývat.

To už ale družiníky trápit nemuselo, ti byli rádi, když se na dohled objevil gwendarronský břeh a všichni se těšili, jak U hrocha zapijí úspěch výpravy. Jen málokdo si uvědomil, že slovo úspěch není nejvhodnější, bere-li se v potaz, že dobrodruzi zkřížili plány gwendarronskému království. Jenže pro ně samotné bylo důležité, že nikdo nezemřel a nějaké politické cíle je moc nezajímaly...

IX. Pád Velvennoru

[Světén 1043 Eodel Zivril]

Prolog

Jsem Eodel Zivril, skromný válečnický učedník, toho času prodlévající na gruntu svého bratra Eowena, jemuž ve vsi Liscannor nikdo neřekne jinak než Velká Huba, muže, který prodal svou čest za občanství a sekeru. Jakožto nejmladšímu z členů Nurnské družiny a zároveň rodáku z krajů angwarrských připadlo mi dle vyprávění svědků sepsati strašný příběh, který se udál na sklonku roku 1043 v zemi Velvennor. Předem chci předeslat, že vyprávění to bude smutné, hrůzostrašné, vždyť následky tamního dění pociťuji i já sám, jakožto i mnoho dalších. Vinou několika zdánlivě bezvýznamných událostí se dalo do pohybu soukolí zkázy, jež ve své konečné podobě způsobilo nezadržitelný pád království Perrimova, strážce staroangwarrských tradic. Předem se omlouvám za případné odchýlení od pravdy, leč celá ta podivná historie je obestřena dodnes neobjasněnými záhadami. Proto v takovýchto místech příběhu budu se přidržovati svého, byť možná neobjektivního náhledu.

Midolasův černý den

Byl ponurý začátek podzimu. Obloha nad městem, barvy připomínající kalenou ocel, nesla předzvěst prvních plískanic a nočních přízemních mrazíků. Osamělý jezdec projel nurnskými branami a nedůvěřivě si prohlížel chodce na ulicích. Byl malý, zaprášený s rozevlátým nazrzlým vousem. Na první pohled trpaslík. Jmenoval se Narw. U trhovce s mořskými rybami se hrdelním severským přízvukem dotázal na hostinec, kde by mohl nechat odpočinout svému tělu. Masivní velvennorskou zlatkou zaplatil obchodníkovi za mlčení a odeválal přímou cestou k hostinci U prasete, známé to zájezdní krčmě. Objednal si pokoj a oddal se těžkému přerývanému spánku. Měl strach a právem.

* * *

Toho dne projela nurnskou branou zajímavá skupina jezdců. Už jejich vzezření vzbudilo u vartujících vojáků podezření. Šestice kudůků na pohublých koních je v těchto krajích dosti neobvyklým úkazem. A vypadá-li někdo jako ten nejprostší sedlák a přitom je ověšen zbraněmi od hlavy až k patě, potom dvojnásob.

“Vaše jména a cíl cesty, pánové”, dotázal se s podezřavým tónem v hlase zaprášený úředník z okénka výběrčího mytného. Tři vojáci královské stráže zaujali výstražné pózy. Kudůci zůstali v sedlech, jen jeden obratně sesedl a přistoupil k okénku. “Bleška, pane, vůdce karavany. Todle sou pánové Čilimník, Hadinec, Plašek, Bloník a Soumračec, všechno čestný mužové, za kerý se můžu zaručit. Nurnem jenom projíždíme a pokračujeme na jih dólu do Wallimoru”. “Na karavanu moc nevypadáte, když nevezete žádné zboží”, pátravě si úředník prohlédl zbytek jízdy od hlavy až k patě. “Živíme se námezdním hubením vlkův a rosomákův, ctěnej pane”, odvětil Bleška medovým hlasem a zatvářil se co nejvíce venkovsky. “Věřte,

že o takovéto podivné existence nemáme v naší zemi převelký zájem”, prohlásil opatrně mýtný, poznačil si jména pocestných a za jejich jména vtiskl pečetku Průjezd. Stejným pergamenem obdařil i Blešku a upozornil, že na průjezd Gwendarronem mají pouze tři dny. Šestice pomalu vjela do města. “Jakže se menuje ten hajzl, Bleško?”, zeptal se polohlasem olysalý kudůk jménem Plašek. “Tuším, že Narw. Má zrzavou kštici a holou řít”. Soumraček se ponuře uchechtl. Na nurnském rynku se šestice rozjela všemi směry.

* * *

Liscannor. Hostinec U hrocha se otřásal salvami smíchu. Ne že by bylo nějak obzvláště plno, to ne, v lokále mohlo být nanejvýš nějakých pět šest lidí, vesměs obyvatel zde pronajmutých pokojů. Předmětem bujarého veselí byl vytáhlý a proplešatělý elf jménem Midolas. Klátil se na rozvrzané stoličce a po požití tří žejdlíků Jeremiášovy chmeloviny měl poněkud neposlušný jazyk a zakalený zrak. “Ty hele, Nollande, mám si koupit spíš tu železnou zásobu a nebo spíš tu čerstvou, co je lepší?”, poplácal elf po rameni mladého barbařího válečníka, předčítaje přitom obchodní leták nurnského řezníka Jelita mladšího. Salva škodolibého smíchu. “Podívej se, Midolasi, především je lepší si koupit zásoby až když jedeš na nějakou cestu. Teďka to fakt nemá smysl, to by ti do té doby zplesnivělo”. “Aha, to chápu. Ale když to vezmu čistě teoreticky, kdybych jako někam jel, kerá z těch zásob je lepší?”. “No, já bych řek, že železná. Víc vydrží a navíc je to už tak zažitý”, vmísil se do hovoru Nervor Chinský, malý kudůk, kterého vdova po jeho bratrovi vyhodila na ulici, takže musel chtít nechtít vzít zavděk jednou z Jeremiášových zblešených světnic. Nutno dodat, že blechy chytil hned druhý den svého pobytu a není chvíle, kdy by nějakou na svém těle neuložil a se zaklením nerozlouskl mezi prsty. “No jo, ta železná je sakra drahá. To já si rači koupim tu čerstvou a ušetřim na podvlíkačky”, zamyslel se spořivý elf nad Jelitovým ceníkem zboží. “Chá, a za tři dny se ti zkazí a budeš žrát zelené shnilej blaf”, zařval mocně elf Herbert Álfheimský, válečný veterán, který už na výpravy nechodí, tloustne a na živobytí si vydělává praním ponožek a onucí. “A ty, Herberte, to se mi něco stane, když budu jíst zkažený jídlo?”, otázal se přiblblý elf důvěřivě. “Seš pitomej, nebo co?”, zarazil se Herbert, nevěda, zda si z něj hraničář Midolas netropí žerty, “Když budeš žrát vejkal, tak se akurát pobleješ a chytneš lepru nebo podobný svinstvo”. “Já sem si to myslel. Jó a ještě otázku. Je to hodně těžká nemoc chytout lepru nebo podobný svinstvo? Já sem totiž hraničář a moh bych se vyléčit, že jó?”. U hrocha to zaburácelo tak mocně, že se kamenné stavení otřásl v základech. “No, sem přece hraničář nebo né?”, zatvářil se nechápavě hlupák Midolas, ostuda všech elfů. “To musíš vědět nejlíp sám”, pokýval nešťastně hlavou Nolland. “Já myslim, že sem hraničář”. “Drž už hubu, vole”, zařval Herbert, jemuž došla trpělivost a začal tápat v paměti, jakže zněla čarodějná formule na kouzlo apage. Midolas se urazil a opustil lokál.

Otázky

Eriadann Rugornský
(Úsměvná znělka zpoza hřbitovní zdi)

Neptej se, Mamlasi,
neptej se Proč?,
raději potajmu
do výšky skoč
Netaž se Nač asi?,
sic bych se smál,
trůnil sis na hlavě,
proto ses ptal

Smutno je elfu, jehož urazili. Brouzdaje krajem, neznaje jiné cesty, zvolil tu k Nurnu. A tam jej potkala osudová příležitost dokázat svým druhům, že za něco stojí, že je to rozhodný a schopný muž. Osud mu přihrál do cesty nuzáka Puchlapa, sezónního ledaře z nurnských doků.

“Dejž vám to dobrej den”, smekl Puchlap obnošenou čapku z výprodeje. “I vám, pane”, opáčil mrzutě Midolas, vyseknuv přeuctivou poklonu. “Du dobře na Lyškánor?”. “Jistě, jistě. Tam za kopcem”. “To byste mi moh poradit. Hledám jistýho pana Jorka”. “Jork, Jork”, zadumal se dobrácký elf, “V Liscannoru žádnéj toho jména nežije”. Puchlap se zakabonil. Inu, zapeklitá situace. “A náká Nurská společnost tam néjni?”. “Myslíte Nurnskou družinu?”, zaradoval se Midolas, “Já sem Nurnskej, jeden z nich”. “Ó jéje, tak to si ušetřím štreku”, zaradoval se hloupý Puchlap, který, vzdělání nemaje, mínil samozřejmě, že si cestu ušetří, ne ušetří. Ale co na tom. Gwendarroňan se s gwendarroňanem vždycky nějak domluví. “Mám pro vás takovej vzkaz. Nákej pan Narw se s váma chce sejít dneska v noci na Centrálu. Máte dát znamení zeleným světlem. Prej de vo nevodkladnou záležitost’. Jó, a nikomu ani slovo. Jako hrob, říkal ten chlápek, jako hrob”. “A ještě takovou otázeku, co je to vlastně ten Centrál?”. “Nurnskej centrální hřbitov přece, drahej pane”.

* * *

Krochta Moskyt, starosta liscannorský, právě se svou paní a dětmi obědval na terase za domem, když se vynořila Midolasova rozcuchaná hlava zpoza živého plotu. “Tss, tss”, zasyčel Midolas a znovu zaplul do křoví v obavách, aby jej nezmerčila paní Moskytová. “Tss, tss, tss”, vypoulily se dvě veliké oči v roští. “Prosim tě, Krocht’áčku, už čtvrt hodiny se nám válí ve křoví ten podivín od Hrocha”, pošeptala paní Moskytová svému muži. “Vím o něm. Děti, nevšímejte si ho. Je to blázen, ale mouše by neublížil. Nenecháme si zkazit dobré jídlo”. Midolasovo syčení však onedlouho rozčílilo starostu natolik, že vstal a dobráckého elfa vytáhl za šos ven. “Co si to dovoluješ, lézt mi na pozemek?”. “Zelený světlo, zelený světlo”, začal koktat lapený elf, obezřetně se rozhlížeje do všech stran a nabízeje panu Moskytovi usoplený balíček pšeničných oplatek, “Zelený světlo na krchově, ale jinak mlčet jako hrob!”. Není divu, že s ním starosta vyrazil dveře a

pohrozil mu šatlavou. V té chvíli se Midolas rozhodl, že na nurnský hřbitov půjde sám. A předtím si v Nurnu nakoupí pořádnou výstroj, koně a hlavně zásoby. Nikdo neví, co se z toho může vyvrbit. Ze svého pokoje vytáhl věrného psa Bleka a ještě ho pro jistotu seřezal holí, jak ho to učili v hraničářské škole při výcviku krocení divých šelem. Blek, statný ale hloupý pes, podal pánovi packu na důkaz oddanosti. Jak je psáno v hraničářské příručce, cvičený pes je nejvěrnějším pomocníkem dobrodruha.

* * *

Nurnský centrální hřbitov, tmavá noc. Midolas, ověšený starou tornou z výprodeje nacpanou zásobami a různými použitými zbraněmi a nepotřebnými předměty, obešel obloukem kovaná vrata a zamířil podél východní zdi. V ruce třímал otlučenou lucernu s okenicemi. Byl to levný a dobrý nákup, liboval si. Až na handlře s koňmi. Kůň, jakožto hloupé zvíře, mu přišel opravdu drahý, povzdech si, šlapaje pěšky. Onedlouho se Midolas asi na třetí pokus úspěšně přehoupl přes zeď a seskočil mezi rovy. Zažehl světlo, které přes zelené lité sklo roztančilo okolí hrůzostrašnými stíny. V dálce byl signál opětován. Hraničář vytáhl luk a pomalu se proplétal vpřed. Svist, svist! Všechno se sběhlo tak rychle, že elf překvapením ztuhl. Ucítil prudkou palčivou bolest v lýtku. Z otevřené rány trčel šíp! Věrný Blek s děsivým štěkotem vyrazil vpřed a zmizel ve tmě. Midolas odhodil lucernu, ta se rozbila a zhasla. V nastalé tmě a svistotu šípů se nic nechápající Midolas rozhodl pro bezhlavý belhavý útěk, při němž poztrácel většinu svého vybavení. Je otázkou, zda ošklivé rány na těle způsobily šípy, či prudké nárazy do kamenných náhrobků. Nutno však poznamenat, že ve chvíli, kdy zmatený elf přepadl přes okraj hřbitovní zdi, byl více mrtvý než živý. S funěním se odplazil do bezpečí bezinkového keře a vyčerpáním usnul. Z dálky se ozvalo Blekovo smrtelné zakňučení. A potom už jen ticho.

Brzy k ránu se Midolasovi, probuzenému nočním chladem, podařilo odbelhat k Liscannoru a pokradmu dosíci bezpečné postele v pokoji hostince U hrocha. Tam vysílením z hraničářského zařikání nad svou bolavou nohou upadl do mráкот.

* * *

Dalšího dne v Liscannoru nikdo protivně zvědavého hraničáře Midolase nepostrádal. Zatímco v horečkách spal jako dudek, den se přehoupl, naplněn poklidným venkovským životem. Teprve následujícího rána, ještě za kuropění, kdy všechno spalo, probudilo hobitku Atalju nesmělé klepání na dveře. “Pane, ste tam?”, zachroptěl hlas zvenčí. Atalja, obávaje se snad násilného vniknutí nějakého nemravy, celou vahou hobitího tělíčka pověsila se na závoru. “Ale tady žádný chlap nebydlí”, zapípala roztřeseným hláskem. “Tak to pardon, slečinko”, zaskuhral ten venku, “Hledám potrhlýho elfa”. “To bude nejspíš pan Midolas odvedle”, oddychla si Atalja. “Děkan, slečinko”.

Rány na dveře probudily zakrváceného Midolase až po notně dlouhé chvíli, ale přesto se rozhodl dělat mrtvého brouka. Nevěřil už nikomu a ničemu. Škemrání zpoza dveří však bylo neodbytné, proto se rozhodl muže vpustit. Byl to Puchlap, bezdomovec zubožený z nezdravého života v docích. Nepořádku, který

vládl v elfově skromné světnici s jedním zaprášeným oknem s výhledem na polorozbořenou kuželkárnu, nevěnoval přílišnou pozornost a přešel hned k věci. “Pane, vod pana Narwa sem taky dostal zapláceno, abych zjistl, jak dopadlo vaše střetnutí na kerchově”. “Byla to léčka”, zachroptěl unaveně elf, “K žádnému setkání nedošlo. Jen se mě někdo pokusil zabít a muj Blek to vodnes na životě. No jo, chudák Blek, já na něj pro všechen ten zmatek dočista zapomněl. Ale co, byl to jen pes”. Puchlap se zadumal, mocně se drže za prošedivělé skráně. “V takovym případě sem vám měl předat poselství, jak vono to bylo...”. “Povídejte”, nastražil zvědavé uši elf. “Mýl u Tuškáru tam kde teče Temnice v lesu Chandúr, tak to bylo...”, vzpomněl si Puchlap, ale paměť mu činila jisté potíže, “V Olborský zemi pod bubaráckou bránou, pán Gzimák, tak to řek ten Narw, pán Gzimák, nebo něco v tom smyslu”. “Uf”, odfrkl si Midolas, jemuž chladně myslet dělalo vždycky problémy. “Nó, to je všecko. Svý prachy sem si vodsloužil, takže sem čistej a nevázaněj”, zaradoval se Puchlap a odkráčel společně se svým přítelem Pitvorem, který vartoval na úzké zšeřelé chodbě, pojídaje chlebové skrojky. Hraničář Midolas únavou z přemýšlení opět usnul.

* * *

Barbar Nolland, následován hobitkou Ataljou, oděnou do průsvitné noční košilky, a hostinským Jeremiášem, jenž oba dva bezdomovce přistihl v lokále, jak olizují pípu a zalarmoval světnice, vyrazil dveře Midolasova pokoje a trojice vpadla dovnitř. Krvavý elf, pohroužen do tvrdého spánku, se ani nepohnul. “Fuj, to je puch. Mělo by se tady vyvětrat”, ohrnula nos hobitka a rozeběhla se k oknu. Jeremiáš s Nollandem v obavách vytáhli Midolase z postele. Brzy se do lokálu seběhl snad celý Liscannor a unavený elf pod palbou otázek začal vyprávět trochu zmatečný příběh nočního dobrodružství.

“...ale kdybych si koupil koně, mohlo bejt všechno jinak”, zakončil historku elf. Brzy po poledni dorazili do vsi i Aedd Ruindorský a Dyni Longodon, žijící na samotě u moře. Osedlali koně ihned, co se jim ta podivná zvěst donesla. “To Midolasovo poselství mi nejde na rozum”, prohlásil lupič Aedd, když vyslechl celé vyprávění znovu, “Je docela možný, že to hraničář celý pomotal. Ani bych se nedivil, je to vyhlášeněj liscannorskej blb”. “Nejlíp bude, když se za tím záhadným Narwem vypravíme sami”, ozval se malý pan Longodon.

* * *

Nebylo těžké zjistit, že Narw bydlí v hostinci U prasete. Stačilo se zeptat pár lidí. Taková zpráva o příjezdu cizince se roznese vždycky rychle. Hostinský ochotně sdělil, že pan Narw obývá pokoj číslo dvanáct a koně má ustájeného v přístavku na dvoře. Podle použitého platidla se dalo usoudit, že trpaslík přijel z Olvornu. “Ta Olborská zem bude nejspíš Olvorn, Midolasi”, otočil se na elfa Aedd strohým tónem. “Já nevím, mám v hlavě jak po zemětřesení”. “Známá věc”, zabručel Trblot Vratigllad a pohladil si potetovanou pleš.

Dveře Narwova pokoje byly pootevřené. Griffin Linfalas odstrčil veřej. Hostinský s křikem odběhl pryč. Malá místnost byla plná krve. Pokoj zpřeházený, prohledaný. Uprostřed leželo nehybné tělo nazrzlého trpaslíka. “Je umučenej a studenej jako kus ledu”, přerušil ticho Krochta Moskyt, prohlížeje si vypálené

iniciály na trpaslíkově zuboženém těle. “S.V., co to může znamenat?”, prohodil alchymista Dyni. “Netušim”, ozval se Nolland. Atalja si dřepa, udělalo se jí trochu mdlo. Nurnští však na tomto místě dlouho neprodleli. Umluvili se na tom, že pana Narwa pomstí a podívají se záhadě na zoubek. K tomuto účelu byla svolána porada na druhý den po ránu v hostinci U hrocha. “Koně a výstroj s sebou”, upozornil Trblot Vratigllad méně zkušené dobrodruhy.

* * *

Co se dělo v hostinci U hrocha není potřeba nikterak rozvádět. Za zmínku stojí pouze Midolasovy úporné prosíky o zapůjčení koně a zpráva, kterou přinesl zvědavý Dyni Longodon z Nurnu, to že po panu Narwovi se sháněli nějací kudůci a před dvěma dny prý koňmo opustili město severní branou. “Jede se do Olvornu, je to naše jediná stopa”, rozhodl Krochta Moskyt, služebně nejstarší družiník. Jakýmsi záhadným způsobem se ve vsi objevil opilý muž divokého zjevu, představivší se jako Mistr a projevivší zájem o členství na výpravě. Pánové Moskyt, Aedd a Griffin v zubožené osobě s notnou dávkou fantazie poznali pana Alwynna, mistra cechu Bílé ruky, na něhož je v Gwendarronu již po několik let vydán zatykač. Nutno dodat, že tím, že nikdo z nich neohlásil Alwynnův příchod příslušným úřadům, dopustili se porušení zákona ve smyslu skrývání uprchlého zločince a napomáhání k útěku. Je smutné, že zákon obchází i samotný liscannorský starosta, představitel místní státní moci. Korupce kvete v každé době.

Nurnské společenstvo podle svých tradic zvolilo vůdce, jímž se stal mladičký Nolland, nezkušený válečnický nedouk. I tato událost je na pováženou a možná, že se stala základním kamenem blížící se katastrofy.

Bitka v Rybí kostře

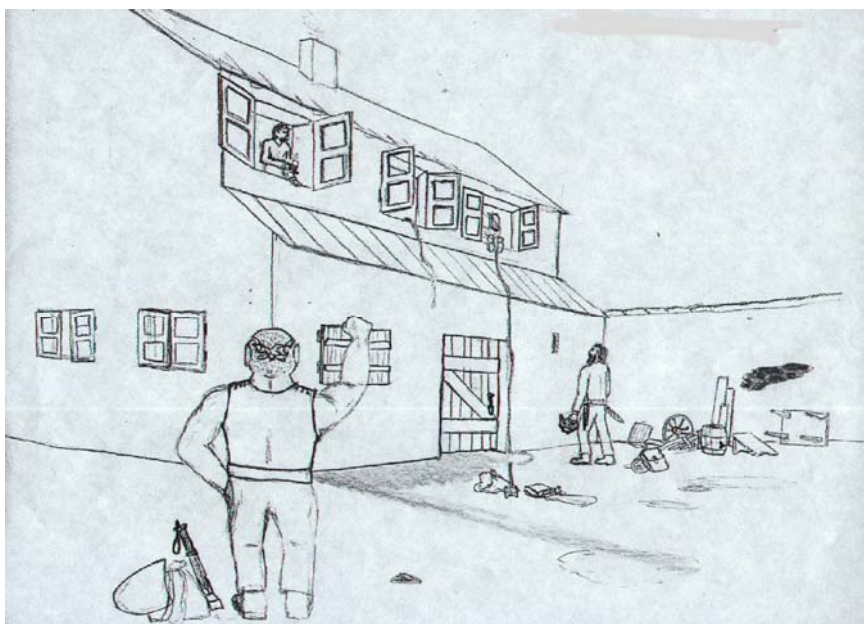
Olvorn je malá země ležící na severské přímořské kupecké stezce mezi Mondragonem a Mubarrathskou říší. Kraj je to chudý, pln prostého divokého lidu. O národu, žijícím z barbařích tradic, toho nelze mnoho říci, snad jen fakt, že barbarské kmeny si vydobily krvavou nezávislost nad ostatními rasami během lidového povstání v letech 1021 - 1023 známého jako Tharbekhův odboj, stojí za zmínku. Přilehlé kraje, neohraničené přesně vytýčenou hranicí, spadají pod volnou vládu starostenského úřadu ve stejnojmenném městě Olvorn. Správní zřízení lze tedy charakterizovat jako svobodná území města Olvorn v čele se starostou jako nejvyšším zákonodárcem. Je však třeba uvést, že v důsledku vývoje v okolních zemích mezi barbařím lidem sílí myšlenka na vytvoření pevnějšího a těsnějšího správního uspořádání, včetně vytýčení hranic a založení silné cvičené armády.

* * *

Na mostě přes divokou řeku Rawwanil, uznávaném to hraničním přechodu z Mondragonu, se nurnská jízda ocitla po dvoutýdenní úmorné cestě vcelku obývanými a stabilními kraji. Jenom pár slovy bych se rád vrátil k vyčíslení členů výpravy. Nepřilíš silnou válečnickou část skupiny představoval novopečený vůdce barbar Nolland a trpaslík Trblot Vratigllad, velvonnorský rodák s trestním záznamem za zabití v hospodské rvačce. Léčitelskou, tedy dosti důležitou skupinou,

byli chorobný kradař a šmirák Tanris z Álfheimu a naprosto neschopný hraničář Midolas. Za alchymisty lze vyjmenovat věčně opilého oplzlíka Alwynna Bílou Ruku, přespolního Dyniho Longodona a Nervora Chinského. Nelze opomenout také schopnou a ostřílenou dvojici zlodějů, Griffina Linfalase a Aedda Ruindorského, doplněnou o něžnou hobitku Atalju. A na konci výčtu není potřeba komentáře - Krochta Moskyt z Bažiny, největší z čarodějů Nurnské družiny, zvaný někdy též, samozřejmě potajmu, magické hovado. Tedy sečteno a podtrženo, jedenáct hrdlořezů schopných všeho, leč nejednotných a tedy i zranitelných.

Průjezd mýtem, zejména díky barbařimu původu vůdce Nollanda, proběhl bez jakýchkoli jedovatých poznámek a úšklebků ze strany místních vojáků. Městský lomoz pohltit znavené jezdce jako jáhelná kaše dlabanou lžící. Ač na mostě nedošlo

... utečeme přes dvůr...

k žádné slovní šarvátce, na městském tržišti na sebe nenechala dlouho čekat. Při získávání zpráv o šestici kudůků, pravděpodobně zodpovědných za smrt trpaslíka Narwa, jež se ukázaly jako liché, se prostofeký a pětiletý žalářem obhroublý trpaslík Trblot Vratiglad zapletl do hádky se starou paní, přičemž do ní strčil tak mocně, že upadla na chodník a dala se do úpěnlivého spílání. Jen díky včasnému zásahu ohleduplnějších družiníků, kteří, majíc dobrého vychování a pociťujíc úctu ke stáří, odtáhli rozohněného Trblota z rynku, kde se už shlukl notný dav lidí, ji ten bývalý mukl nepřetáhl řemdihem. Útočiště Nurnští našli v hostinci U rybí kostry, kde objednali pokoje, krátce vzpomenuli tragickou smrt Nestora Burmy v třiatřicátém a odebrali se ke spánku před další cestou.

Oplzlý Alwynn však nešel spát. Byl přidělen na jizbu k hobitce Atalje, což zapříčinilo, že v komůrce vládlo trapné ticho, Atalja přestěhovala svou postel co nejdál od té Alwynnovy a probděla noc v polosedu na pelesti.

Hobiti

Slyšeno v pět ráno v hostinci Na Kovárně
Stínov
Autor neznámý
(Příspěvek dodal pan Alwynn Bílá Ruka)

Tělíčko jako panenka
Usměvavá hlava

Šunku mám rád

Smradlavé nohy
Ukecaná tlama

Šunku mám rád

Prckové špinaví
To už ani kat nespraví

Šunku mám rád

Na víně s vejci,
přinesou Prase

Šunku mám rád

Hosté se diví
Chutná dobře!
Ale proč má ruce?

Šunku mám rád
Hobiti

Aedd Ruindorský také nešel spát. Při svitu olejové lucerny dlouho do noci studoval mapu kraje a častoval polodřímajícího Dyniho svými závěry. “Mně furt nejde do hlavy ten Midolasův galimatyáš. Když to vezmu čistě logicky a Olborská zem je teda s největší pravděpodobností Olvorn..., pak bubarácká brána by mohla bejt klidně brána do Mubarrathu, víš, ta co je ve znaku merrithský oblasti”. “Hmm”, zabručel rozmrzele Dyni, mžouraje do plamene lampy. “Jedinej pořádněj les v dosahu je tady Khandúrm, to zní podobně jako Chandúr, to moh klidně Midolas ve

svý nevědomosti zmršit”. “Hmm...”, zaskuhral Longodon, maje mezi ztěžklými víčky jen malou bílou šterbinku. “To by pak seděla i hora Tuskarn a řeka Temnice. Tuskarn a Tuškár, to je vono, při troše fantazie to dává smysl”. “Jó, to dává...”. “Gzimák, to je jedinej problém. Zblbaný méno se vodhaduje špatně. Ale co je to ten mýl, z toho sem celej tumpachovej”, zamyslel se Aedd, “No nic, zejtra vyrazíme k Tuskarnu. Vemem to nejspíš přes Duifin”. “Nechtěl bys už chrápat?”, zazněla vztekla odpověď a na Ruindorově hlavě přistál poctivý polštář z prachového peří.

* * *

Griffin zalezl do postele, zatímco Vratigllad, stoje v podvlíkačkách u džberu, věnoval se čištění uší. Náhle kdosi zabušil na dveře. Otevřeli. Venku stálo šest chlapů, barbarských výrostků. „To je von”, ukázal jeden na trpaslíka, „Malej hajzl potetovanej”. Vratigllad poodstoupil a ohlédl se po zbraní. Griffin vyskočil a vrhl se ke dveřím. „Zbil si mojí mámu a za to dostaneš do držky”, zařval druhý a vrhl se pěstmi na Trblota. Griffin okamžitě vlepil druhému facku. Ogaři začali řvát a bitka na férovku se rozjela plným proudem. Už už to vypadalo bledě, když se v chodbě objevil Krochta Moskyt s Nervorem Chinským, oba posilnění nějakými neadekvátními bezmegy. A začala mela. Olvornští balící pomalu začali padat k zemi, i když Griffinovi s Trblotem už se taky pěkně řinula krev z nosu. Vratigllad se najednou rozzuřil a uskočil. Hrábl po kladivu a nejbližšímu z útočníků napálil ránu pěkně zblízka. Skácel se k zemi. Brzy bylo po boji. Bezvzládná těla Nurnští natáhali do pokoje, přičemž zjistili, že Trblot toho svého zabil. „U všech Ardasanskejch”, zakoulel očima Linfalas, „Tys ho zabil”. „Tadle hospoda je snad prokletá”, řekl Krochta, „Musíme vypadnout. A nejlíp hned teď”. „Utečeme přes dvůr”, navrhl Chinský, „Ve stájích máme koně”.

* * *

Gzimakhův tábor

Ve spěchu Nurnští opustili hlavní město a projeli Duifinem. Koně zarazili až u samotného Khandúrmského hvozdu, v místě, kde do lesa zabíhá polní cesta směřující prastarým lesem k hoře Tuskarn. Cesta, zpočátku dobře zřetelná a pohodlná, brzy zmizela v objetí divokých kapradin, břečťanového koberce a nezdolné ostřice. Zde bylo třeba koně vést a pokračovat pěšky. Cesta se ztratila úplně a její směr se dal vytušit podle dobře udržovaných záseků v kůře stromů. Vysilující pochod v podmáčeném terénu dovedl družinu až na dohled roztroušených kaluží na dně malého údolíčka. “K zemi”, houkl Álfheim, který svým vytrénovaným zrakem spatřil dva obry, chlemtající ze zdroje kalné stojaté vody. “Počkáme, až vodejdou”, špitl Nolland. “Já bych jim rači uřezal hlavy”, zatvářil se bojovně psanec Alwynn Bílá Ruka, lokl si kořalky, ale namísto činu se zaryl hlouběji do ostřicového trsu. Obři dopili, táhle odfrkli jako nějaká zvířata a odběhli severovýchodním směrem.

Ke skutečnému střetu s obry došlo možná o míli později. Společenstvo, prodírající se kapradím, bylo objeveno skupinou obřích lovců. Válečný řev dupajících kolosů způsobil mezi nimi malou paniku. Dopadlo i několik oštěpů, leč bez výsledku. V následujícím okamžiku však alespoň část Nurnských dokázala svou

připravenost a semknutost, a to, prosím, s absencí rozkazu nezkušeného vůdce! Pod úctyhodnou palbou Griffína a Nervora Chinského, za podpory silné Moskytovy magie, se obři stali nebožtíky dříve, než stačili vůbec doběhnout a obrovské drtivé palice nenašly své cíle. A jelikož po bitvě je každý králem, přišla řada na věčně opilého Alwynna, který, ač se v boji zbaběle skrýval za zády ostatních, statečně vyskočil a za odporného chechotu uřezal mrtvolám hlavy. “Je to dobytek”, odtušil elf Midolas. “Ještě jednou to udělá, tak ho, na mou duši, zabiju”, zazněla Krochtova pohružka. V družině vzklíčil první zárodek sváru.

* * *

“Už mi došlo, co je to ten mýl”, ozval se znenáhla Trblot Vratigllad, vyzývající vztyčenou paží k ostražitosti, “Podívejte”. Ve vzdálenosti dobrých třiceti sáhů mezi stromy na kraji mýtiny upoutala zraky druhů navršená hromada, z níž k obloze stoupal tenký pramínek dýmu. “Milíř”, ozřejmil Nolland. Zurčení říčky, nepochybně Temnice, přes níž vedla z hrubých klád zrobená lávka, dávalo tušit, že je výprava u cíle. Za paloukem, na kterém prosvítala střecha hospodářského stavení, se zvedalo zčásti holé skalnaté úbočí. “Ééé, počkejte”, broukl Běloruký, neboť jeho krhavý zrak cosi zřejmě upoutalo. Klátivým krokem člověka, který si není zcela jist, zda se mu cesta, po které jde, najednou nepostaví do cesty, došel k milíři a začal se v jeho úpatí přehrabovat. “Uáá”, vykřikl úlekem, ale potom se zasmál. “Je tady lidská noha, hehé”. A už začal tělo vyprošťovat. Nurnští stáli jako přikovaní. Před zraky všech byla objevena spodní část trupu malého těla, shora ohořelého. “Dítě to není”, poznamenal Aedd, který měl tu sílu jít se podívat blíž. Zvrhlý Alwynn, ta nechutná práce mu totiž činila neobyčejné potěšení, objevil ještě paži. Co však bylo zajímavé - tetování kus pod ramenem. “S.V...”, vydechl pan Ruindorský. Správná stopa. “Vzal bych to stavení útokem”, navrhl vůdce Nolland. “Ba ne”, zazněl Krochtův roztřesený hlas, “Zkusíme to nejdřív po dobrym”. A Griffin Linfalas napjal svůj luk a řekl: “Hlavně vopatrň. Tady končí veškerá sranda”.

Družina mlčky přešla temnickou lávku a uskupila se v šik na samém okraji palouku. Ozvalo se osamělé zaštěkáání psa. Přidali se další a další. Nurnští opatrně vyšli na louku a zastavili se v půli. Koně zanechali v lese pod dohledem zbabělého Alwynna, který už teď sotva šel, natož aby byl schopen nějaké akce. Pouze hraničář Midolas zůstal v sedle tažného grošáka. Z otevřené brány statku se vyřítla smečka vyhladovělých psů. Bylo jich bratru tucet, ne-li víc. Mezi dobrodruhy nastal zmatek. Nezkušený vůdce Nolland se vykašlal na své vůdcovské povinnosti a beze slova vyrazil vstříc běsnícím hlídačům. Zkušenější družiníci se připravili do neorganizovaných, leč bojových pozic. Elf Midolas otočil koně a rozjel se k lesu, následován pěšáky Nervorem Chinským, hobitkou Ataljou a Dynim Longodonem. Z dálky se ozvaly dávivé zvuky opilého Alwynna.

Nesmrtelní

Alwynn Bílá Ruka

Vůně dále,
strach hořící svíce,

blázen rumu šílený
Chut' smrti, vůně kovu
Bolest srdce rvoucí
To cítím
já
Já

Monstra zběsilá,
duše vzplanulá šepem,
úprk
Děs vzpouzí bolest,
nenávist zrozená prokletím
To cítí
oni
Oni

Boj zuří
Mocná ruka šílenství
opaří mysl
Hnus krátkého spojení
svíce hasí,
nenávist silí
To cítí
nesmrtelní
Nesmrtelní

Ubohý Nolland doběhl k místu střetu a byl doslova roztrhán na kusy. Smečka se prala o jeho maso a v rudých cárech jej roznášela po okolí. Tím družina získala čas se vzpamatovat z náhlého šoku. Aedd zavelel k pomalému ústupu. Midolas, zaslechnuv Nollandův smrtelný chropot, znovu obrátil koně a pobídl jej k trysku. Tou dobou už Nurnští zahájili ostrou palbu z kuší a luků. Z Krochtových očí začaly prskat magické výboje všemožných blesků. Psi zanechali cupování a za hrůzného cenění žlutých tesáků prudce zaútočili. Z brány vyběhli dva muži v uhlířských kutnách z hrubé pytloviny. Tanris se odrazil a mocným skokem přeletěl čtyřicet sáhů, které jej v této chvíli dělily od statku. Je těžké říci, jak mohl takovou věc zvládnout. Sám tomu mnoho nevěřím, ale očití svědkové o tomto úctyhodném kousku vypráví vcelku shodně. Na každý pád to musela mít na svědomí černá magie, snad jakýsi Herbertův bezmeg, jistě ale ne cirkusácké umění, vezmu-li v úvahu, že Tanris je líný jako prase. Takže - skok to byl vsutku úctyhodný, ale dopad nevyšel a Tanris se s žuchnutím zřítíl ze střechy na zem. Naštěstí to nebylo vysoko. Veškerý čas boje pak promarnil marnými pokusy o zdolání střechy.

Midolasův kůň se vzeplal a velkým obloukem se vznesl nad dvě bestie. Psi vyskočili a ostrými zuby rozpárali nebohému koni břich. Teplý obsah vnitřností postříkal okolostojící. Kůň dopadl a bezvládně se zabořil nozdrami do udusané

trávy. Midolas, nezkušený jezdec, se zřítíl a jako hruška se rozplácl opodál. Psi se na něj okamžitě vrhli. Krev tekla i na mnoha dalších stranách. Z lesa se vypotácel Alwynn Bílá Ruka. Chvilí nepřítomně zíral, než jeho otupělému mozku vůbec došlo, co se děje. Pak sejmul z ramene kuši a jal se pálit. Je pravdou, že sklátil jednoho z uhlířů, ale několik šípů poslal i do řad vlastních. “Svatá válka!”, zařval opilec o doběhl k hlavní linii.

V bráně se objevilo několik dalších barbarů, ale vesměs byli postříleni Griffinem a Nervorem či pobiti Trblotovou strašlivou zbraní. Bojiště ztichlo, ozývalo se jen Alwynnovo opilé škytání a Midolasův nářek.

“Fuj, to byla fuška”, ozval se po chvíli mlčení Tanris, otlučený od několikanásobného pádu ze střechy domu. “Svatá válka, hehé”, zachechtal se Alwynn a počastoval své druhy dechem páchnoucím lacinou kořalkou, “Byli to hnusný barbari mutanti a já jim teď všem uřežu hlavy”. “Jestli někomu uřízneš hlavu, tak tě zabiju”, zaječel Krochta. Aedd Ruindorský, kterému smysl krvavé bitky vrtal hlavou, mezitím nikým nepozorován zmizel v bráně.

Běloruký si zatím vyhlédl barbari mrtvolu, ležící opodál. Přistoupil a pomatkal si obličej krví. Potom, vědom si Krochtovy pohrůžky, lišácky odřízl levou paži rituálním nožem. “Ať žije Bílá Ruka!”, zaječel a zdvihl trofej nad hlavu. Od lesa se ozval dusot kopyt a kůň s jezdcem vyrazil tryskem na volnou pláň. Čarodějův plášť vlál divoce ve větru. “Uříz sem mu jenom ruku!”, rozbřečel se Alwynn a rozpatlával si slzy po obličejí. Ve sveřepé tváři Krochty Moskyta se zračila smrt. Kůň mířil přímo k Alwynnovi. “Ne!”, zanařikal opilec a klekl si do prachu. Krochtův válečný kůň jej srazil brutálně kopytem a zastavil se až několik sáhů za ním. Alwynn se bezvládně svezl k zemi. Nebyl mrtev, je s podivem, jak takovou ránu vůbec přežil. Možná ho živila víra, snad Plimskrův duch ze záhrobí. Po nějaké době se pohnul, posadil a dal se do usedavého pláče. Krochta si nad tou lidskou troskou odplívl a odmítl se jím dál zabývat.

Zvratky a krev

Alwynn Bílá Ruka

Zvratky a krev
rozšklebená rána
hořící kůra
mozková
kálící spratek
roztržený ve dvě
všichni jásají
smrt to tu obchází

* * *

Aedd Ruindorský mezitím prolezl statek a objevil v chlévě tři uhlíře. Tichým gestem naznačil, že přichází v míru. Všichni muži odložili zbraně. Aedd se významenal svým vyjednávacím uměním a převyprávěl svůj příběh. “Takže my

... *“To si mám vzít na sebe tendle eklhaft?”*, ohrnul nos čaroděj Moskyt...

teď hledáme toho pana Gzimáka”, zakončil výčet událostí. “Gzimakh sem já”, ozval se zavalitý barbar v odraném oděvu”. Šlo zřejmě o jakéhosi předáka, neboť on jediný s panem Ruindorským zapředel rozhovor. Pan Gzimakh, zprvu značně nedůvěřivý, brzy roztál jako jarní sníh, neboť poznal, že toto jsou ti praví muži, o nichž mluvila trpasličí spojka. “Víte co, pane Gzimakh?”, přerušil ruindorský lupič nit přívalu slov, “Zavolám své druhy, ať z toho taky něco mají”. Čtveřice drsných mužů rozvázným krokem vyšla před statek, tam, kde se první krkavci začali slétat na krvavé bojiště. Gzimakha upoutal pohled na ubrečeného opilce Alwynna, vlekoucího uťatý úd a blekotajícího cosi o čistotě rasy. Jeho tvář zbrunátněla. “Tenhle dobytek sem nesmí!”, zaburácel statný uhlíř hrubého hlasu, ale čistého srdce. “Jestli patří k vám, tak vo něm nechci vědět”. Alwynn, nemaje žádného zastání, se dal znovu do usedavého pláče a odplořil se jako hromádka neštěstí k lesu.

* * *

“... objevili se tu jednou zrána. Stahovali jsme zrovna polena z Tuskarnský homole, rostou tam ty veliký duby, co jsou starý jak samotnej věk”. “Hmm”,

zabručel Aedd Hlína soucitně. “Byli tři. Trpaslíci na první pohled, vousiska rozevlátý, ve tvářích nach a že prej jestli si tady nemůžou trochu vodpočnout a nabrat dechu. To víte, v těchhle drsnejch končinách není nikoho, kdo by v nouzi ruku nepodal, tak jako že jo. Nic jsme vod nich nečekali, ale vyklubali se z nich chlapiska vděčný a štědrý. A jak tak povokřáli, večer u vohně se rozpovídali vo severskejch krajích, jaká je tam teď těžká doba a vůbec. Některý věci vypadaly trochu nepochopitelně a přehnaně, budiž, ale olvorskej lid má zakořeněnej soucit s určitejma věcmama, dyk taky pocítil břemeno jha a ústrku. Ale dál. Nepobuli tu dlouho a když nadešel čas rozluky, pravil ten jejich předák, že jestli bysme si nechťeli přivydělat drobnou službou v správný věci. Proč né, povídám, když nám to nějak nezkomplikuje pracovní výkon, a von na to že de vo takovou drobnost. že prej se tady zastaví nějaká banda a my jí máme poskytnout něco na zub a teplej pelech. A jak je poznáme?, já na to ve strachu, aby se nám tady z toho nestala zájezdni nocležna, a von že žádněj strach, že prej předák tý bandy bude mít jeho prsten. Načež mi tu cetku ukázal a předal mi pár dodatečnejch inštrukcí, který mi teda vopravdu vrtaj hlavou.”

“A jaký to jsou instrukce, můžu-li se optat?”, zeptal se Griffin Linfalas.

“To eště není celej příběh”, zakabonil se barbar, “Už bysme s kumpánama na celou věc dočista zapomněli, když tu jednou se z lesa vynořila skupina takovejch malejch floutků, samej úsměv a nevinný voči, a že prej jestli neznáme nějakýho Narwa, trpaslíka. Mimo jiný se mi ten jejich vůdce prokázal prstenem, čímž jsem pozbyl všech pochyb, i když se mi ty prckové moc nezamlouvali. Porád si něco šuškali a zvědavý byli až hanba. Ale co, řek sem si, trpajzlíci byli dobrý chlapi a nějakěj důvod mít museli, když se dali dohromady s touhle čeládkou. A navíc dobře zaplatili. Předal jsem jim všechny ty věci a voni jako že sme hrozně milý a pohostinný a že za rozbřesku vodjedou. Jenže ty smrádci v noci vzali sukovice a ve spánku na nás zaútočili. Řvali něco o pronárodech a bůhvíco eště za sprostoty. Ghekhovi se nějak podařilo pustit psy, čímž mu vděčíme za svý životy. Tři z nich ty bestie je roztrhaly na kusy a zbytek se rozprch jako když zašťouráš do včelína. Bohůmžel čtyři partáci to odskákali. Ráno sme je pochovali a vostatky těch vrahů naházeli do paliště. Jeden nikdá neví, kdo se tu vobjeví příště”.

“Byli to chlapi, co umučili pana Narwa”, odtušil Dyni Longodon, “Kudůci, co na krchově málem zabili Midolase”. “Máme asi málo času”, ozval se Krochta, “Jestli můžete, předejte nám poselství a my odjedem”. “Mám to v chlívkou v truhle”, řekl uhlíř Gzimakh a opustil místnost. “Počkej, Krochto, měli bysme se vyspat a zvolit novýho vůdce”, zaburácel elf Tanris, “A mohli bysme zakopat Nollanda. Nebo ho aspoň spálit”.

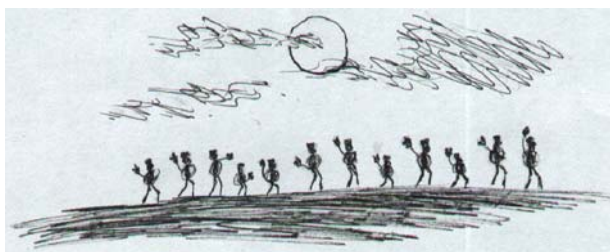
* * *

Gzimakh se vrátil s hromadou špinavých hadrů a vyklopil ji na hliněnou podlahu. “Pan Narw mi řek, že se máte zastavit u nějakýho pana Satlanna, hrobníka z velvennskýho kerchova. Je to ve Velvennoru. Po cestě ale nemáte budit žádněj rozruch, tak pojedete přestrojený za kočovný kominíky. Máte si taky dát pozor na zbraně”. “Cože?”, zvedly se páry nevěřících očí. “To si mám vzít na sebe tendle eklhať?”, ohrnul nos čaroděj Moskyt. “A můžete se zamazat mourem”, uchechtl se

Gzimakh, “Toho je tady všude plno”. “Sem zvědavej, co tomu řekne Atalja”, zrozpačitěl lupič Linfalas, když si jen tak zkusmo natáhl přes hlavu špinavou rubášku.

Obři

Atalja neřekla nic, ohrnula malý nosík a prstem přejela po tvářích. Zbyly

...Nurnští, zčásti vyhlízející jako skupina chudých kominíků...

po něm dvě něžné sazné čárky. Nutno podotknout, že ačkoli barbaři převlek nepadl zrovna jako ulitý, vypadala pořád svůdně. Bylo v tom něco z nevinné dětskosti a něco z půvabu mladé hobití dívky. Nurnští, zčásti vyhlízející jako skupina chudých

kominíků a zčásti stále jako tlupa hrdlořezů, které nestojí ani za to smýt zaschlou krev posledních obětí, se s vřelostí jim ne právě vlastní rozloučili a odcváleli směrem k Duifinu, do hloubi hvozdu. Po cestě nabrali ubohého vydědence Alwynna, už zase opilého. Na jeho strhaném obličejí byly jasně patrné stopy probdělé noci v tísnivé samotě ztemnělého hvozdu, plného strašidelných skřeků a kradmých pohybů nočních šelem.

“Tak my jedeme domu, do Velvennoru”, otřel si zpocené čelo Trblot Vratigllad, “Tam sem se narodil, prožil mládí a seděl v lochu”. “Vzpomínáte si na Jarbu?”, ozval se Aedd s kominickou čapkou posazenou hluboko do čela. “Ne”, odpověděl mnohohlasý sbor. “Já taky ne. Ale čet jsem o tom”. “To zná každý”, špitl Krochta Moskyt, “Perrim, Norrangh, Glendorr, Bóin... a ty earrily”. “A pojedeme přes Olvorn, kolem Mubarrathu, přes Angwarr..., pak Círrhen a Velvennor”, vytasil se se svými chabými zeměpisnými znalostmi poněkud prostší Trblot Vratigllad. “Máš sice pravdu, ale bude lepší to vzít přímo”, dodal Griffin Linfalas s letmým úsměvem v hezké elfí tváři. “Ale nejprv přede vším se porádně nažerem, né?”, zařval na to elf Tanris, řečený Álfheim, až spadlo několik zralých šišek z přilehlých borovic. “Víte co?”, ozval se kdosi z procesí, “Tady na tý mejtině to zapíchnem, někdo skákne pro klestí a hraničáři vyrazej na lov”. Inu, stalo se. Dvě lovecké skupiny, Griffin s Midolasem a Tanris s Aeddem zmizely v přítmí lesa.

* * *

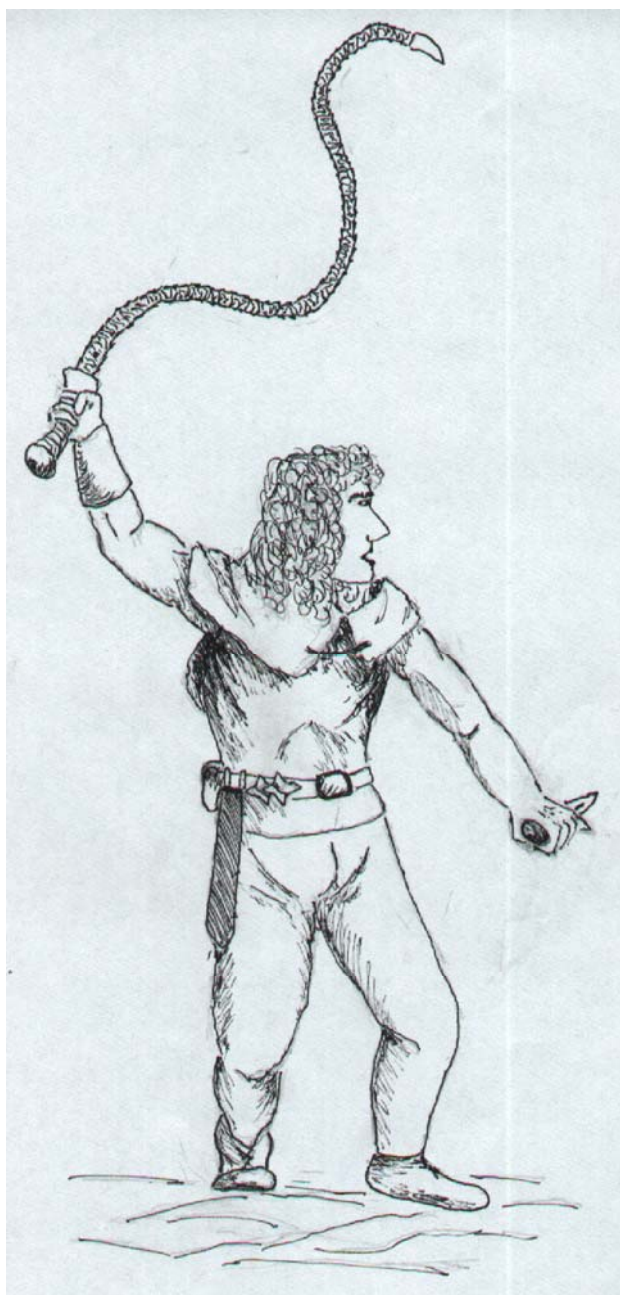
Aedd a Tanris, ostřílená dvojice, vyrazili jako ohaři po první stopě, kterou zbystřili. Byla krása na ně pohledět, svojí práci dobře rozuměli, Tanris držel stopu a Aedd se pohyboval mezi stromy takřka neslyšně s prstem na spoušti věhlasné kuše ostrostřelky. Netrvalo dlouho a bystré oči álfheimského elfa zbystřily šlápoty medvěda. Mléky se prodírajíce křovinami začali pátrat po medvědově příbytku.

“Před náma je jeskyně, tmavá d'oura”, sykl Aedd a krátkými přískoky dohnal Tanrise. “Je tam, cejtim ho”, houkl elf, “Rubnem ho a vyhřeznem”. Oba dva se rozeběhli k temnému otvoru. Tanris zbrkle, Aedd s ostražitostí jemu vlastní vždy nějaké dva tři kroky za svým druhem. Medvěd mohutně oddychoval, zavěťřil nebezpečí. Ve tmě, ozářené zvenci jen sporými paprsky světla, zaburácel Álfheimův bojový řev, tmou zasvištěl šíp a nějaký ten magický výboj. Bolest vyburcovala huňáče k nepřítelství a vrhl se na útočníky. Jeho tlapy ztěžka dopadly na álfheimského chodce a začly jej drtit. Je pravdou, že nechybělo mnoho, ale Aedd, netuše sice, do koho v rvoucím se klubku vlastně střílí, zasáhl toho pravého, tedy těžce poraněné zvíře, a to vydechlo naposled. Těžká váha přimáčkla krvácejícího Tanrise ke kamenné podlaze. “Vodval ho, Hlino, vodval ho ze mě”, zavyl elf táhle, “Sic ze mě potečou střeva! Už je cejtim v chřtánu, u všech bohů!!!”. Aedd bryskně odhodil kuši, přelomil padlou souši ve dvě, řekl jenom to své hmm a používaje vtipně toporu jako páky, vydoloval elfovo tukovité tělo zpod medvěda. “Sem málem zařval”, otřel si hraničář zakrvácenou tvář. “Sem slyšel”, opáčil Hlína. Když si oba dva řádně odpočali, jali se úlovek stahovati a těšiti se na pořádnou krmi.

* * *

Jak byla skupina první sehraná, tak jí byla skupina druhá opakem. Nebo protipólem, chcete-li. Griffin Linfálas je sice zkušený muž, jen co je pravda, ale nerozhodný. A dostane-li pod velení takového šťourala a nechápavce, jakým byl elf Midolas, který navíc přitahuje problémy a zamotá, co může, pak je o nevšední zážitky postaráno.

“Už se hodinu touláme po lese a mně se zdá, že jdeme pořád dokola”, pronesl nejistě nalehko oděný Griffin, ověšený pouze toulcem s šípy. “Taky se mi zdá”, hekl Midolas, který na lov vyrazil s veškerou svou výzbrojí a výstrojí na cesty, včetně batohu naditého nepotřebnou veteší. “Já myslím, že jdeme po stopě”, zarazil se lupič Griffin, “Myslel jsem, že stopuješ?”. “Já že umím stopovat”, podrbal se na hlavě pitomý Midolas, “To myslíš jako stopy zvířete hledat? To snad umím, né?”. “Tak proč nestopuješ. Co jseš to za hraničáře, chlape?”. “Počkej”, zalovil v mozku elf, “Co jsem to za hraničáře. No, já myslím, že jsem hraničář. Asi jo”. “Tak hledej stopy, vole”, rozlítl se Griffin, který je jinak klidný a sprosté výrazy se mu nadmíru hnuší. Nešťastník Midolas se shýbl k zemi a začal lovit v paměti, čemu že ho to ve škole učili. Dalo mu to velkou práci, ale nakonec narazil na stopu vysoké. “Běžel tady jelen. Hlína je měkká, párky pěkně u sebe. Byl to jelen parožák”, zajásal elf a zachřestil batohem. “Midolasi, to nejsou párky, ale spárky”, obrátil oči v sloup lupič. “Počkej”, zarazil se Midolas, občas přezdívaný též Mamlas, což jest jistě výstižnější, “Mám pocit, že to jsou párky. Mám ten dojem z hraničářské přednášky o kopytech, protože ty stopy maj tvar párků, to je jasné...”. Griffin vztekle máchl rukou na důkaz, že elfem pohrdá. Midolas zmlkl a začal konečně sledovat stopu. Šli dlouho, protože elf se pod tíhou příručních zavazadel vlekl opravdu pomalu. Stopa jelena křížila stopu skupiny obrů, ale těm Midolas nevěnoval pozornost ani tolik, aby o objevu zpravil svého druha. Chtěl jelena. Brzy ho Griffin spatřil v mlázi. Vyrázil neslyšně vpřed, zanechávaje za sebou zmoženého

... Griffin začal bojovat o holý život...

hraničáře. Sklátit jelena není těžké, když se lovec přiblíží na dostřel, umí střílet a ví, kam nejlépe zasáhnout. Jelen padl, Midolas se přibelhal a shodil z ramen batoh.

Druzi se rozběhli po okolí nalézt vhodné břevno k přivázání jelena, aby se lépe nesl. Midolas brzy objevil vhodnou souši, kterou za notného řevu vyvrátil i s kořenem a provlekl ji úlovku mezi svázanýma nohama. Druzi jelena nahodili na ramena a vykročili po cestě. Nešli však dlouho. Griffin náhle bez hlesu padl k zemi. "Co je?", houkl hlučně nezkušený hraničář. Linfalsovo gesto rukou bylo výmluvné, leč zůstal o nepochopeno. "K zemi!", špitl ostražitý lupič. Mezi stromy se míhaly velké postavy. Šly jim po stopě. Není divu, už hodnou chvíli o nich věděli. Větelci se dostali moc blízko k jejich

doupatům. Byla to obří hlídka. Griffinův mozek horečnatě přemítal. Uvědomil si, že by určitě obrům utekl, ale chudák Midolas s těžkým batohem by padl vysílením po chvilce běhu. Navíc je to nebetyčný blb. Určitě by obrům vběhl rovnou do chřtánu. Ne, musí jít tomu ouchcapkovi i s nasazením vlastního života příkladem. Třeba se mu podaří je ustřílet. Luk má. Obři se zarazili, táhle zavěšili a z hrozivého ryku vyrazili vpřed. Bylo jich šest. “Na stromy!”, zavelel Linfalas a s mrštností kočky se vydrápál do rozsochy listnatého dubu. Odtud odstřelil nejbližšího obra v dostřelu. Ne tak Midolas. Než mu došlo, že s batohem se nikam nevyškrábe, podnikl dva komické pokusy o vydrápání se do koruny. Obří oštěpy jej dosáhly ve chvíli, kdy se soukal po vzoru svého zkušenějšího soudruzinika mezi větve. Hlasitě zachroptěl, vytřeštil oči a žuchl dolů. Griffin začal bojovat o holý život. Jeho smrtící dobře mířené střely s kalenými ostřími se však s oštěpy, které obrům brzy došly, rozhodně nemusely poměřovat. Pouze jeden z útočníků vyvázl s holým životem. Zmizel v hloubi lesa, zanechávaje za sebou tlustou čáru temné krve. Linfalas se nezabýval mrtvým druhem, ani jelenem, a rychlým klusem se vracel hoštinami zpět ke svým druhům. Po nějaké době bloudění se vynořil vyčerpaný na palouku s doutnajícím ohněm. Tanris právě stahoval medvěda, někteří si čistili zbraně, jiní odpočívali.

“Midolas je mrtvej, dostali ho obři”, podal strohou zprávu o neúspěchu lovecké výpravy Linfalas. “Hmm...”, zkonstatoval Aedd. Midolasovu smrt všichni přešli bez zbytečných výlevů citů. “Ale těm vobřům bysme mohli vypráskat kožuch”, pravil Trblot a vybalil kladivo. “Rozbijem jim držku, kdo de?”, otázal se Krochta Moskyt. Družina zamručela nesouhlasem.

* * *

Byli tři. Tři stateční, tři krvelační. Obrobijci zlověstně kráčeli bujnou vegetací hvozdu. Vpředu stopař Tanris, za ním válečník Trblot Vratigllad a čaroděj Krochta Moskyt. Šli najisto. Místo Midolasova skonu bylo doslova rozdupáno obřími stopami. Jelen zmizel, elfovy věci byly rozcupované po okolí, mrtvola ležela v blátě s vyhrzlými vnitřnostmi. “Sežrali mu játra, dobytci”, rozčertil se Álfheim. “Chcípnou”, pronesl Vratigllad a pohladil řemdih po ostnech.

Stopy byly čerstvé, četlo se z nich snadno. “Před náma je palouk. Cejtim jejich smrad”, pronesl do ticha Tanris. Nurnští, kryjíce se stromy, obhlédli scénérii. Kolem velikých ohnišť u hrubých skalek se pohybovaly postavy. Malá obřata se bavila mučením zmračené laně. V trávě bzučel hmyz, ptáci pěli, i tlukot datla bylo slyšet. Sluneční paprsky ozařovaly místo obřích doupat.

“Pozor, použiju zbraň hromadného vyhubení!”. Krochta Moskyt vystoupil zpoza stromu, odhrnul plášť, vzepjal ruce a začal zařikávat strašlivou formulí temné magie. “Mortée”, dozněl jeho pevný hlas. Začaly se dít věci. Několik obrů se bez vlády sesulo k zemi. Nastala panika. Obřata zaběhla kamsi do sluje, následována svými matkami a vším, co přežilo. Krajem se rozhostilo nepřirozené ticho, Nurnští stáli jako přikovaní. Potom šouravými kroky vstoupili na paseku. “Probůh, Moskyte, cos to proved?”, ozval se Tanris, pohlízející si trávu kolem. “Dyt’ je to hotovej hřbitov. Všecko je mrtvý. Ptáci, brouci, i ta laň, všecko co dejchalo už nedejchá”. “Účel světí prostředky”, odvětil tvrdě čaroděj. “Hlavně že žijem my,

né?”, přidal se na Krochtovu stranu Vratigllad. “Dem dodělat svou práci. Vobři zdrhli do támdletý sluje”.

Nurnští šli obezřetně. Byli jen tři, byli v menšině. A to je vždycky ošemetná záležitost. V jeskyni bylo vysekáno několik místností s odporně páchnoucími pelechy. Nurnští se vrhli na nepřátele a co se hlo, to zabili. Nešetřili ani ženy a děti. Nutno dodat, že ke zraněním docházelo na obou stranách. Ozvěna pláče kvilejících obětí masakru brzo utichla. “Prohlídneš to tady, dobijem, co najdem, a potom mažem kalupem k našim”, rozhodl nový vůdce družiny Krochta Moskyt, “Už se mi sbíhají sliny na medvěda”. Při prohledávání prostor, které se ukázalo být po strážce získání kořisti lichým, byl objeven postranní východ zavalený obrovským balvanem. Chodbami se začal rozléhat hřmot. “Dou po nás”, sykl Tanris. “Nevadí”, pronesl ledově zabiják Vratigllad, “Zůstaneme v chodbách. Tady se líp ubráníme”. “Chci vás jenom upozornit, že jsem se tím svým čarováním dost vyčerpal”, upozornil čaroděj, “Nevim, jestli vám budu k něčemu platnej”. “Postav se za nás”. Trojice obrobijců vyčkávala v bojovém uskupení, ale útočník nepřicházel. Brzy někoho napadla myšlenka, že obři zavalili hlavní vchod. A ta myšlenka nebyla mylná.

* * *

Oheň plál a modravý dým se vznášel, tančil, proplétal listovým korun velikánů. Znavení muži se povalovali okolo ohně a uždíbovali libové kousky z čerstvé voňavé pečínky. “Psst!”, zbystřil náhle zloděj Aedd a dlaní opsal kruh. Tento signál všichni dobře znali. K zemi. Nurnští se přilepili k zemi. “Co se děje?”, sykl ke svému nevlastnímu dvojčeti Griffin Linfalas. Odpovědi však nepotřeboval. I on zaslechl praskavý zvuk ze severovýchodní houštiny, přimykající se k mýtině. “To nejní žádný zvíře, ale lidskej zvuk”, odušil alchymista Chinský, “A těch vosob bude vícero”. “A nejspíš podle rámusu hádám to budou pěkný zelenáci”, ozval se mírně přiožralý Alwynn Běloruký. Kdosi odhrnul houští a na paseku vyšel muž. Takový ouchcapek, řekli byste. Nurnští vyskočili na nohy a muže zajali. Ani se nebránil. Šramot v mlázi ustal, roztroušená skupina cizinců, kteří zbloudili v hustém hvozdu, strnula.

“Hej, hola, vylezte z toho lesa”, zaječel malý Dyni Longodon, “To se dělá, vočumovat lidi při jídle?”. Nic. Ticho. “Mám si tam pro vás dojít, nebo co!?”. Nasupené vriskání alchymistovo donutilo zbloudilce vylézt a vzdát se. Posadili se kolem ohně, byli vyčerpaní a hladoví. Byli to tři muži a jedna žena. “Sme dobrodruhové, ale takřikajíc sme zabloudili...”, rozvázal se jazyk vytáhlému člověku v prostém koženém oděvu, zřejmě předákoví. “A to enum kuli, še tuten šlak zabyl žradlo”, přidal se muž velmi, ale opravdu velmi divokého východního zjevu s kožešinovou čapkou zaraženou hluboko do žlutavého čela. “Co já?”, ozval se postižený, ten, kterého Nurnští jako prvního zajali, “Dyk ste mi to neřekli, nikde to není psaný, jak to mám teda tušit, že si zásoby táhne každej sám”. Žena omdlela a svalila se do trávy. Zřejmě hlady. Obětavý Griffin k ní hned přiskočil a odhalil jí hnědou kapuci z tváře. “To snad není ani možný”, zařval, “Dyť to je Christla, Christla Lisková. Liskovka se jí říká přece!”. “No jó, no jó, asi máš recht, když si vodmyslim ten vyzáblej vobličej a přidám pár tukovejch polštářů, tak jako by jí z

voka vypadla”, nahlas zapřemýšlel pan Ruindorský. Byla to ona. Dva měchy studené vody ji probraly.

* * *

“Co kdybysme se k vám přidali”, otázala se slečna Lísková, když si spravila chuť medvědí pečení a lokem Alwynnovy laciné kořalky. “Proč né”, usmál Longodon, “Když se tady za ty týpky zaručíš”. “Já sem nákej Ramidor, hraničář z rodu Strážců Temného hvozd”, napřáhl pravici předák. “A ja sum Čagataj, ogar s moc graju dalegých. Tu f Olvornu mi gdegdy žluťak říkaji, lebo Ragos zmradlavy, ale ja sum Čagataj a gdo inag mi pořika, tomu gatě zrubu. Tag sum teda Čagataj, ale ig pisane, tag enum Tchagotaj. Jasne je? Sum rat...”, založil si ten cizokrajný chlápek ruce na prsa a zatvářil se důležitě. “No a moje jméno je Thielas, mám to tady na takový šikovný kartičce napsaný, abych to nepoplet. Sem elf, jak vidíte, a lehce hraničářsky založenej. To jako že tíhnu k přírodě, zajímám se o stopy a tak dále. Psa nemám, protože jsem si ho nehodil...”. “Cože?”, vytáhl obočí Aedd Hlína. “Myslí tím v kostkách”, špitla Christla, “Furt chce psa a nemá peníze. Tak šel za antouškem a v kostičkách prohrál brnění”. “A ted’ je nahej, blbec jeden”, prohodil Ramidor, podle vystupování asi pěkně namyšlený chlápek.

* * *

“Dorazili Moskytovci!”, oznámil všem pan Chinský, dlíci na stráži, “A vlekou mrtvého mamlasa Midolasa”. “Vzali sme ho s sebou. Když bude čas, vykopáme hrob”, vydechl Trblot Vratiglad a oťel si potetované čelo. Tanris a Krochta se svalili do trávy. “Bylo to drsný. Vobří nás zavalili v jeskyni a chtěli nás sežrat. A měli takovýdle huby s takovejdlama zubama”, rozeřval se Tanris Álfheimský a divoce šermoval rukama, “Ale dostali sme se vocamcaď, a to hlavně kuliva bystrosti, rychlosti a vobrovský síle”. “...A taky Krochtovi”, dodal Vratiglad. “Jó, vůdče, přijali sme tři nový členy, Christlu a spol”, uvědomil pana Moskyta elf Linfalas. “Christlu dycky rádi vidíme”, odhrnul si dlouhé zpocené vlasy z čela chodec Tanris, aby na nový objekt svého zájmu lépe viděl.

Nováček Thielas se zatím připlouhal k mrtvole hraničáře Midolase a začal jí svlékat z brnění. “Hmm, hmm, hmm... Midolas, to zní jako Thielas, to můžu říct, že je to muj brácha z velkého rodu Lasů a tím pádem mi budou patřit všechny jeho věci...”. “Hej, kašpare, seš nemocnej, že hladíš mrtvoly?”, všiml si Ramidor Thielasova počínání. “Ále, беру si věci vod svého bráchy, brnění, vobsah báglu, šperky a tak dál”, tváří se přihlouple elf Thielas, “Jó, apropó, koně náhodou neměl?”. Tu se najednou prudce vztyčila robustní postava efa Tanrise, zvaného Álfheim, který, ač trpí kradařskou chorobou, sám k smrti nesnáší lidi sobě podobné. “Co kradeš, parchante?”, zaburácel chodec. “Já... já... aspoň to brněníčko”, roztřásl se Thielas. Odpověď byla Tanrisova pěst. “Álfheime, nech ho”, okřikl jej Krochta, “To děravý brnění at’ si nechá a může za to vykopat hrob. Myslím, že brzo vyrazíme k Velvennu. Tak se připravte”.

Kominíci do Velvennu

Cesta do Velvennu, hlavního města Velvennoru, nepatřila zrovna k těm zdoluhavým úmorným štrekám rovinatými kraji. Stále bylo na co se dívat. Hluboké hvozdy, vysoké štíty hor, úbočí plná stříbřitých bystřin, širé louky a pastviny. Krása pohledět. Jen kdyby nebylo těch zblešených kominických hadrů, které teď nikdo neodkládal ani na spaní. Nejhorší ze všeho byl ale všudypřítomný prasečí puch. To nováčkové družiny, nemaje jiné možnosti, v první vsi za Khandúrmem zakoupili sobě staré sedlácké róby a patřičně je vyváleli v hnojůvce, aby se více podobaly pracovním a tolik odpuzovaly, aby se nikdo nezahloubal, že jest divné, proč s potulnými čističi komínů putují také potulní zemědělci. Nurnští prošli severním Olvornem, souběžně s Grullduinou obešli Grullské pohoří; stejným způsobem se ti lenoši vyhnuli i pohoří Angwarr a dostali se až na starou známou cestu k Velvennu, vedoucí skze Jarbu, vesničku u říčky Dúrian. V Jarbě se výprava zastavila jenom na skok, protože nikdo z místních k jejich vlastnímu štěstí vyčistit komín nechtěl. A tak se jednou v podvečer na obzoru objevily první velvennské střechy.

* * *

...*“Počkejte”, zvolal náhle voják...*

Druzi se zastavili před chatrnými a očividně narychlo zrobenými zátarasy z hrubě otesaných souší. “Stát. Stůjte”, zavelel spoře oplátovaný trpaslík, dřepící na břevně. Štít, opřený o brlení, byl ve znamení zkřížených seker na modrém poli. Z přilehlé provizorní budky vylezlo dalších pět mužů, z toho dva kudůci. Hraničáři Ramidorovi, okusujícímu právě masitý lopuchový kořen, náhle blesklo hlavou, že by měl ukrýt zbraň, kterou až doposud, na rozdíl od všech ostatních, nesl zavěšenu u pasu. Odhodil ohlodaný kořen a dosti neobratně se jal meč ukrývat v záhybech své plandavé rolnické sutany. Šťastím především jeho, ale potažmo i ostatním, kteří výzbroj pašovali v houních, přivázaných k sedlovým úchytnům, bylo, že strážný byl z nedostatku zábavy jaksi unylý a roztěkaný.

“Co ste zač?”, seskočil z posezu strážný a pomalu se došoural k Nurnským. Jeho muži zůstali opodál, měřice si pocestné zkoumavými pohledy. “Sme kominíci, né”, zaburácel elf Tanris Álfheimský, “Pucujem komíny, né”. “A tydle k vám patřej taky?”, ukázal trpaslík na několik jedinců, kteří se páchnoucím ošacením jaksi vymykali jeho představě o kominících. “My sme žumpaři”, špitla líbezným hláskem Christla Lísková, “A kanálníci k tomu”. “Tag sume tagřikajc grupa človekuf potloukavych, co svinsku robotu robi”, mocně zagestikuloval Tchagotaj, “To jasne? To jasne, co ja, Čakataj, sum řek?”. A rukou udělal gesto, jakože on, muž z východu, domluvil. Trpaslík zakroutil hlavou a nechal podivnou výpravu vpustit. Měl sice od pana Oikrespa rozkaz všechny podezřelé lidi zaznamenat do denního hlášení a do města nepustit, ale pán měl na mysli různé potulné žoldáky, ozbrojence, zloděje a vrahy. A tahleta odporná cháska přece jenom projede městem, tu a tam komín vyčistí, a zase vypadne. “Počkejte”, zvolal náhle voják, “Jak se jmenuje váš předák?”. “Krochta Moskyt”, zaječel pravdomluvný a trochu přitroublý elf Thielas. Trpaslík si zapsal jméno na pergamen s denním hlášením. Člověk nikdy neví. Krochta zpražil Thielase kyselým pohledem. “Počkej, Krochto, to jsem neměl říkat, že jseš Krochta? No jseš přece Krochta, nebo né?”. Pan Moskyt ledabyly mávl rukou a popojel do čela výpravy. “Je to Krochta anebo není to Krochta? No, řekni, Ramidore. Jseš přece Ramidor, nebo né?”, podrbl se na hlavě hlupák Thielas a zatvářil se nanejvýš přemýšlivě. “Já vim jenom jedno”, odvětil mu hraničář, ohlodávající právě bulvu divokého celeru, “že seš debil”.

* * *

“Hej, hospodo, něco k pití”, zvolal Nervor Chinský, když dosedl na dřevěnou lavici. “Správně, chlast ať teče proudem”, zajásal věčný opilec Alwynn Bílá Ruka a hned si dělal dostatečný prostor na stole. Burácivý hlas álfheimského elfa přehlušil i hospodský ryk: “Co, chlast? Ty prase jedno! Hlavně ať dostaneme něco k žrádlu”, obořil se na něj, “Zase si pořádně vyráchat držku”, liboval si nad tou krásnou představou.

Hostinec U rožněného selete patřil ve Velvennu k těm lepším krčmám. Rozhodně to bylo dáno jeho polohou, vždyť přítomnost obchodní cesty a pod okny hlavní velvennské náměstí byly zárukou jistých příjmů. Střed města sestával z množství krámků v loubích a dmů bohatších lidí. Dyni Longodon pohlédl z okna a nad střechami domů spatřil velkou červenou střechu ostatní stavby o mnoho převyšujícího domu. “Prosím vás, strejče, co to je za barák?”, optal se jistého staříka s fajfkou. Ten se tuze zakřenil, uslintl na vestu a pravil: “Inu, to nějní žádnej barák, mládenečku, alébrž vznešenej hrad krále našeho Perrima”. “To je mi teda pěcknej hrad”, pomyslně si alchymista Longodon, “Dyk to vypadá jako větší stodola”. A měl pravdu. Jenže takovou pravdu je lépe ve zdejších krajích příliš nahlas neříkat. Nad korouhvemi se počalo smrákat.

Nurnští se po dlouhé pouti dosyta najedli, napili, zaplatili ustájení koní a pro sebe pokoje. Jenom hobitka Atalja trošku reptala, že nechce spát v jedné cimře s tím ožralou Alwynnem. Ihned se zvedl les hlasů, kdo že se nabízí jako dobrovolník. Nejvíce s přehledem hulákal nevychovanec Tanris. “Já, já, já, já to

chci bejt”, řval jako pomínutý na celé kolo. Atalja zčervenala a rozhodla se raději spát sama. “A tadleta hospoda bude vodted’ka náš hlavní stan”, sykl Aedd Hlína.

Zatímco druzi popíjeli a klábosili u stolů, Krochta s Trblotem vyrazili ke hřbitovu. “Zapomněl jsem, jak se ten hrobník menuje”, chytil hlavu do dlaní trpaslík Vratigllad. “Satlann, Trdlo, Satlann”, pravil Aedd Ruindorský s úsměvem na rtech. “Menuju se Trblot a né Trdlo!”, temně houkl lysohlavý trpaslík. “Tak už pod”, křikl vůdce Moskyt a vyběhl do tmy.

“Du se vychčít”, rozhulákal se údajně vychovaný álfheimský elf, “Kde je tady hajzl?”. Atalja s Christlou obrátily oči v sloup a začaly si něco šuškat. “Asi na dvorku, né?!” ohrnul ret Griffin Linfalas, taky elf. Álfheimova sprostota už začala družiníky pěkně dobírat.

Tanris kvapem odběhl na dvorek, ale namísto malé potřeby se zneviditelnil řádným lokem svého, jistě kradeného, lektvaru. Po změně stavu se propízlil na ulici a jal se šmírovat dvojici průzkumníků. Šmírování je potřeba. Šmírování vede k blahobytu. Na Álfheimu, rodném ostrově, také každý každého šmíruje. A taky udává a okrádá. Takže každý všechno ví, co kdo jako má, a může si cokoli ukrást podle svých potřeb. A nemusí se bát, že se okradený bude zlobit, protože šmíráci už všechno vědí a udávají to ostatním, takže každý ví všecko a okradený si nic nedovolí. To radši okrade někoho jiného, aby to nebylo chápáno jako pomsta. Jó, na Álfheimu, tam je blaze. Tam si každéj může dělat co chce. A když se to někomu nelíbí, tak mu rozbije držku. Aby si pamatoval, jaká je naše barva.

* * *

Taková tma, jaká vládla na hřbitově pod korunami rozložitých dubů, byla až ke škodě. Nebylo vidět na krok a před chvílí ještě tak příšerně zavržala veřej rezavé brány. Krochta Moskyt měkce našlapoval po písčité cestě, prohmatávaje tak prostor před sebou, Trblot zato chřestil svými pláty a dupal okovanými botami. Neustále svým pověstným trpasličím zrakem bloudil po ještě temnějších zákoutích tmy. Mezi stromy zablikalo světélko, stromy se lehce rozestoupily a proti bledší obloze se začaly rýsovat jasné kontury střechy stavení. “De to z prvního patra”, sykl Moskyt. “No jó”, ozval se Trblot a tasil kladivo, které měl předtím pohotovostně zaražené zpředu za opaskem a hrbolatý topor jej už delší čas nepříjemně dloubal.

“Dvěře”, řekl Krochta a zaklepal. Nic. Vratigllad hodil do osvětleného okna kamínek. Po chvíli se otevřela okenice a vykoukla hlava jakéhosi starce. “Pan Satlann?”, houkl Vratigllad. “Co má jako bejt?”, zaskuhral dědek, na jehož hlase bylo znát, že klimbal. “Deme za váma. Prej vo nás víte”, snažil se být navýsost zdvořilý čaroděj Krochta Moskyt. “To teda nevím, ale du dólu”. Buch! Okno se zavřelo. Neviditelný šmírák Tanris se krčil na hrobě a přemýšlel, co bude dělat.

Dědek se objevil ve dveřích a pátravě se zahleděl na noční návštěvníky. “Poslal nás pan Narw. Tady je prsten”, pronesl pan Moskyt a jen tak mimoděk se rozhlédl kolem sebe. Satlann vtáhl oba muže dovnitř a zabouchl dveře. “Deme nahóru, v márnici se někerejm lidem špatně poslouchá”, řekl a rozžehlou lucernou ledabyle máchl směrem k jakémusi stolci, na němž leželo lidské tělo v otevřené rakvi. Moskyt odvrátil hlavu a následoval hostitele. Trblot se ještě chvilku díval, přičemž si dumavě hladil pleš: “Teda to je povolání. Fúj”.

“Ale né!”, zaskřípěl zuby Tanris, když Satlann přibouchl domovní dveře, “Nestih sem to. Sem pomalej, sem hrozně pomalej!”. A začal se sápat po zdi.

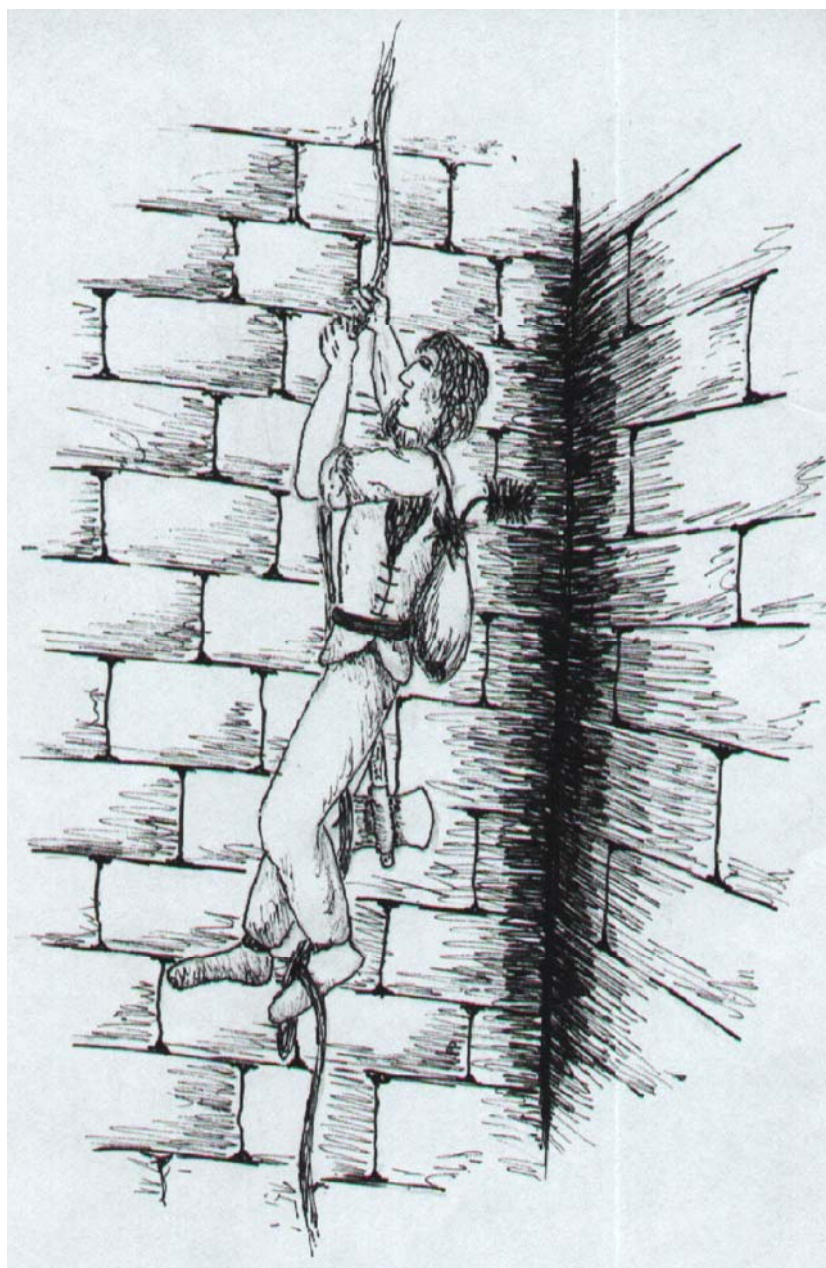
“Nemyslete si, že sem zvlášť nadšenej, z toho, že vás mám v baráku”, začal se zachmuřenou tvář hrobník Satlann, když usadil hosty do červotočivých židlí a sám si dřepł do obstarožního houpacího křesla, “Udělám jen to, za co sem placenej a vod tý doby vás neznám”. “Jistě, pane”, našpicoval uši vůdce Moskyt. “Mám tady pro vás vzkaz”, řekl a zpod křesla vytáhl truhličku z drahého dřeva. Rozhodně ostře kontrastovala s vybavením místnosti. Zřejmě na ní býval erb, ten však kdosi odštípl. “Od koho?”, dychtil trpaslík Vratigllad po jakékoli informaci. “To vás nemusí zajímat. Dozvíte se v pravej čas”, odsekl hrobník, “Dnes v noci se musíte dostat do hradu. Nebudou vypuštění psi. Postranní dveře pro služebnictvo i dvířka na střechu budou v jednu hodinu v noci odemčené. Vaším úkolem bude vlézt do komína a projít spojovací šachtou do komína královských topenišť. Tam objevit komnatu krále Perrima”. A předal panu Moskytovi truhličku. “Uff!”, oddfoukl si Trblot Vratigllad, na nějž toho bylo až moc. Venku za oknem cosi zašramotilo. Satlann rychle sfoukl lampu. Ozval se pád na štěrkovou cestu a úprk. Krochta s Trblotem se vyřítili ven, avšak hřbitov už opět tonul v tichu. že by přelud? Na každý pád se účel výpravy začíná vybarvovat. “Do hospody”, houkl Krochta a uschoval truhličku pod plášť.

* * *

“To je vod vás hezký, šéfici, jak vobděláváte ty políčka pro nás, svině z měst”, zařval Alwynn Bílá Ruka a shrnul si mastné rousy do čela, “Ale jedno vám povim, že ste svině”. Opile se zvrátil na židli a ukázal do davu: “Ale jedno je na tom, šéfici, pěkný... a to že... že se máme rádi... že je nám uplně jedno, že sme mutanti... a vůbec kalíme až do rána a to je pěkný... a proto vás mám, šéfici, rád...”. Když zjistil, že mu už jen nemálo lidí věnuje pozornost, usedavě se rozplakal. Alwynn, který si v časech, kdy ještě po světě honil mutanty, říkal Velký, už dnes připomínal spíše lidskou trosku. Propadl kouzlu kořalky, stal se neškodným pořvávajícím bahnem společnosti, které toliko páchne a není hodno povšimnutí. Tak končívá nejeden vůdce lidu. Tak končívá nejedna veliká myšlenka v rukou slabých. Tak vznikl smrdutý notorik Alwynn, gwendarronský psanec bez střechy nad hlavou.

Do putyky vpadl Moskyt s Vratiglladem. “Dochlastat a deme na cimru”, zavelel vůdce. “Kde je Tanris?”, dotázal se trpaslík. “Asi před hodinou šel na dvorek močit”, ozřejmil Griffin Linfalas. Náhle se rozlétly dveře a do lokálu vešel Tanris: “Se ví, že sem celou tu dobu chcal. Když dlouho chlastáš, tak dlouho chčiješ, to je jasný”, zahlaholil prolhaný álfheimský chodec. “Správně, šéfiku, kalíme až do rána”, přitočil se ubuleny běloruký mistr. “Ale já, kurva, chlastám vodu, hé! Páč sem slušně vychovanej elf, hé, ty čuně jedno vožralý”, rozeřval se elf s duší barbara až korbele nadskočily. Alwynn se zase rozplakal. Krochta s Trblotem na sebe krátce pohlédli. Už jim ten Álfheim začal lézt opravdu na nervy.

Na pokoji hobítky Atalji, který byl nejpečlivěji uklizený, Trblot, proplétaje se přitom složitými souvětími, vysvětlil, co se dnes v noci bude dít. “Nemáme moc času, takže se všichni připravte. Vemte jen nejnnutnější věci. Samozřejmě deme v

...pak začal Hlín u pomalu spouštět...

kominickejch hadrech, ale nějaký ty příruční vocele by se šikly”, zakončil monolog trpaslík. “Jó, a dostali sme truhličku”, ukázal Krochta a otevřel víko, “je v ní diadém tak cirka za šest tácků zlatejch. Jako základ dobrý, ne?”. Dav uznale zamručel na souhlas. “A jak máme vědět, že ste něco nelohli?”, zahromoval Tanris, “To známe, takovýdle manýry - hodně ukrást, málo přiznat”. “Tak takovýhle manýry známe akorát u tebe”, zbrunátněl Vratigllad a tasil kladivo. “Nech ho bejt, dyť je nemocnej”, uklidnil ho Moskyt. Tanris se zatvářil triumfálně.

Perrimova komnata

Do zahrady se dostali snadno, přelezli zeď. Jejich černé siluety splývaly se záhony růží. Ke hradní budově se přiblížili z boku. K jedné z přilepených věžiček vedla šterková cesta. Strčili do dveří. Otevřely se. “Satlann nelhal”, sykl Trblot, Griffin Linfalas kývl hlavou. Vyběhli po dřevěných točitých schodech. V každém patře vedly dřevěné dveře do domu. Nurnští ani nerozžehli lucernu. Bylo by to příliš riskantní. Schody vyvedly družinu do krovu věžičky. V trámovi se každou chvíli někdo přerazil a potloukl. “Ticho, ksakru”, upozorňoval ostrážitý lupič Aedd. “Tu ja, Čakataj, sum dveře nachodil”, ozval se Tchagotaj a otevřel. Venku se z mraků vyhoupl dorůstající měsíc. Brzy bude v úplňku. Další cesta vedla po pro účely oprav upevněném prkně. Ke komínu vedl žebřík. Bylo třeba zvýšené opatrnosti, druzi se navzájem jistili lany. Dobře že tak. Pod tlustým Ramidorem praskla špruše a málem se zřítíl dolů. To by pak byl zmařen nejen jeho život, ale celá akce.

“Lezu první”, pravil rezolutně Aedd Ruindorský a obratně si uvázal k pasu lano dračí smyčkou, “Kdo mě bude jistit?”. “Třeba já, ale nech mě, prosim tě, trochu vodfrknout”, ozval se nejsilnější chlap v družině, bývalý mukl, potetovaný Vratigllad. “Nečekám!”, řekl Hlína a vyhoupl se na okraj dýmajícího komínu. Tam si namočil šátek a převázal si jím obličej. “Ked trpajzlik vodfrka, tak sum tu ešče ja, Čakataj”, přihlásil se dobrovolně Tchagotaj a chopil se konce lana. Pak začal Hlínu pomalu spouštět. “A když třikrát škubnu, tak mě vytáhněte”, houkl nakonec. “To jasne. Nesum blby”.

Aedd v temnotě narazil na první rozbočku komínů. Zde si na chvíli odpočal, ale protože jej štiplavý kouř pálil do očí a nosu, pokračoval v cestě. Pro případ, že by ztratil vědomí, vybral si pravý komín, který se pozvolna svažoval. Nedlouho na to objevil nové větvení. “Hmm, níž už nejdu. Mám málo lana”, zabručel si pro sebe Aedd a prozkoumal levou větev. Brzy se dostal až ke krbu. Plápolal v něm však oheň a plameny byly tak vysoké, že nebylo možno se dostat do místnosti. Aedd třikrát škubl lanem. Bylo mu mdlo.

* * *

“Cuky tri to tahat treba, tag sum ja, Čakataj, s Hlinou mluvil”, sykl Tchagotaj a začal tahat. Trblot mu pomohl. Není třeba tady stát a vokounět”, houkl Griffin, “Vytáhněte lana, uvažte je k žebříku a rychle dolu”. “Du první!”, nahrnul se dopředu nováček Ramidor a nasoukal své špekovité tělo do díry. Hobitka Atalja nepochopitelně vlezla dovnitř také mezi prvními. “A teď já, hajzlové kradafský!”,

zařval až nebezpečně hlasitě psychopatický nedůvěřivec a kradař Tanris Álfheimský, že svým neurvalým prodíráním se vpřed málem shodil několik druhů ze střechy, mu pramálo vadilo. Ramidorovi se brzy zamotala hlava. Na prvním větvení se posadil a zhluboka dýchal. Cítil však náznaky toho, že omdlí. Atalja se kdesi nahoře hlasitě rozkuckala. Řvaní Álfheima naplnilo komín silným lomozem. “Ať mě Tchagotaj začne spouštět dólu, trochu to tam vomrknu!”, zvolal Aedd, který si už odpočal. Pro Tanrisův řev však nebylo slyšet vlastního slova, natož aby slyšeli ti nahoře. Aedd se tedy odvázel a obratně sešplhával hlavním komínem. Bylo tu dosti sazí, ale spáry skytaly zkušenému lupiči dostatečnou oporu. Tanris Álfheimský nahmatl původní Aeddovo lano a pustil se po něm. “Třeba najdu důkaz, že Hlína krad”, pomyslel si ve své choromyslnosti, “Anebo něco ukradnu sám”. Přestal řvát a rychle se spouštěl postranním komínem. Objevil to samé, co Aedd, avšak jeho lano mělo dosti velkou rezervu, a tak se jal spouštět v místě, kde se komín začal svažovat kolmo. Přitom ohmatával stěny. Netrvalo dlouho a našel postranní chodbu s mříží. Byla zamčená. “To je vono, to je to, co hledáme”, zaradoval se Tanris ze svého objevu. Pak našel bezpečný úchyt, aby se mohl plně věnovat odemykání, či spíše páčení zámku.

* * *

Ramidor omdlel, svalil se na záda a zmizel v bočním komínu, připomínajícím skluzavku. “Pomóc, Ramidor se zhroutil”, vypískla Atalja. Okamžitě se k ní přihoupl Tchagotaj, který už před chvílí zjistil, že Aeddovo lano neklade žádný odpor a tudíž ho nemusí držet. “Gde tlust’och byt, Ataljo, gde? To sum ja, Čakataj”. “Tady v tý d’ouře”. Tchagotaj nedbal nebezpečí a rychle se soukal temnou čadící průrvou. Našel ho zaklesnutého tlustým pupkem v zužujícím se přívodu do krbu. “Ešče, bogove bogu, že tag tlsty ogar je. Inag do riti svuju žizň by poslal”, zaradoval se východňan a přivázal druha v bezvědomí k lanu, “Aj ja budem tag tlsty, ag tlšč sadelňag, aby sum žizň svuju do smrtě smrt’uci zachoval. A jag sum řek, tag sum řek”, zapřísahal se, když nebohého Ramidora vytáhl, posadil zpátky a řádně propleskal, až se probral. “Chce se mi ňák spát, mámo”, zakňoural Ramidor a objal Tchagotaje. “Kuž, ogar, ja nesum mama tvuja”, odtáhl se od něj východňan, “Ja sum preca Čakataj”. Ramidor znovu omdlel a svalil se. Tentokrát přepadl dopředu, přičemž s sebou strhl o pár sáhů níž visící Atalju. “Uáá”, vypískla Christla Lísková, které lezení po laně už beztak činilo potíže, a křečovitě se přimkla k provazu. Elf Thielas, který při sestupu rozžehl lucernu, už jen sledoval, jak Ramidorovo a Ataljino tělo zmizelo ve tmě.

* * *

Aedd se dotkl nohama pevné země. Podloží bylo měkké. “Rozsviňte někdo!”, zvolal vzhůru, když kdesi v dálce spatřil Thielasovu blikající pochodeň. Náhle pocítil prudkou bolest v rameni. Něco ho seklo. Do plic nadýchl zvířené dusivé saze. Ruka vystřelila k opasku a vytrhla meč. Griffinova lucerna z výšky několika sáhů ozářila prostor. Bylo to rozšířené spadiště mouru, kde nyní Aedd stál. A naproti němu podivný špinavý tvor. “Popelák”, svítl Ruindorskému. Četl o něm kdysi v nějaké knize. Jenže už zapomněl v jaké. A navíc mu na tom teď ani trochu nezáleželo. V rohu se zvedla nová vlna popela a vynořil se další. “Pod’te sem

někdo!”, zvolal Aedd. Nemusel však tak mocně křičet. Přišli hned dva. Tedy vlastně spadli. Ramidor a Atalja. Ramidorovo tělo srazilo Aedda k zemi. Popeláci se vrhli na své oběti. V příštím okamžiku do středu zápasu dopadl na obě nohy Trblot Vratiglad a už se sápal po kladivu. Otřesený Aedd z posledních sil vstal a vrhl se na nepřítele. Brzy bylo po boji. “Všichni sem!”, zvolal vzhůru Griffin Linfalas. Brzy se tu družina sešla a černý prach sedl. Přítomní vypadali opravdu strašně. “Fůj”, ohrnula nos Christla a ukázala na své druhy. “Nevypadáš vo nic líp”, usmál se Nervor Chinský. “Ted’ mě napadá, kde je vlastně Tanris?”, optal se Thielas. “Nejspíš někde krade”, pronesl domněnku Dyni Longodon. “Já ho vážně jednou zabiju”, zazněl Trblotův nenávistný hlas.

* * *

“Nazdárek, hošani”, otřásly se stěny Álfheimovým burácivým pozdravem a na laně nad hlavami Nurnských se vyloupila skoro dobrácky rozesmátá hlava Tanrise Álfheimského. Úsměv byl pouhou maskou. Ve skutečnosti byl k smrti rozezlený, že se mu nepodařilo vypáčit, ba ani vyrazit mříž na objevené chodbě. Aby předešel problémům, hned svůj objev přiznal. “Dobře, Tanrisi, ale víš, že nemáš pátrat na svou pěst”, pokáral chodce čaroděj Krochta. “Chtěl sem jenom ušetřit družině čas, nó”, zatvářil se dotýčný uraženě, “To se na to můžu příště taky vyprdnout, nó”. “Vyprdni”, řekl jízlivě Krochta, pamatovav svého slibu, že když Tanris bude krást, tak ho zabije.

* * *

Nurnští pod vedením Tanrise došli k mřížím spojovací šachty a Griffin Linfalas, zkušený lupič, zámek odemkl. Tanris zbrunátněl, ale pod vrstvou sazí to nebylo nikterak znát. Potom prošli chodbou k další komínové šachtě. Zde se však evidentně netopilo. Lupiči Aedd a Griffin zkusili vylézt vzhůru, aby tak připravili cestu ostatním. Objevili jediné odbočení. Upevnili lana a svezli se po černé skluzavce do studeného krbu. Vlezli do místnosti a Griffin hned rozžehl lucernu. Byli na místě.

* * *

Stáli v rozlehlé komnatě. Ani svit lucerny nemohl dosvítit na druhý konec. Hned vedle krbu stála číš plná zlatých mincí. Tisíce zlatých odlesků ze vzálených koutů místnosti dávalo tušit nesmírné bohatství. “Propánakrále”, sykl Dyni Longodon a tvář se mu rozzářila, “To je prachů!”. “To bude jistě královská komnata”, odtušil Ramidor. Tanris nasucho polkl. Nikdo cizí tu očividně nebyl. “Jestli někdo něco šlohe, tak chcípne”, zazněla Krochtova poslední výstraha.

Druzi se rozešli na průzkum, přičemž se snažili, aby toho co nejméně umazali od sazí. Vzduch tu byl poměrně těžký a chladný. Takové zatuchlo, provoněné slabou, ale velmi vtíravou vůní. “Dvěře sou zamknuté”, hlásil odkudsi Nervor Chinský. Několik svíc, které hrdinové zapálili, osvětlilo celou prostor. U protější zdi stálo obrovské lože s nebesy, plné závoje a různých serepetiček. Nurnští zmlkli. “V tý posteli někdo leží”, špitla Atalja, a o krok couvla. Nurnští se stáhli zpět ke krbu. Pouze Krochta Moskyt a Trblot Vratiglad přistoupili a opatrně rozhrnuli závěs. “Ne!”, vyvalil oči trpaslík a poklekl.

Byla tam otevřená rakev vystlaná ledem a drahými látkami. A tělo trpaslíka v drahé zbroji. Dlouhé vousy pevně sčesané na hruď, hlavu zdobila zlatá čelenka s drahokamem. Stařecké ruce byly na hrudi sepnuté. Zde ležel velvonnorský král!

„Perrim“, zaštkal Vratigllad a chytl se za hlavu. Mlčící dav u krbu soustrastně zahučel. Vůdce Moskyt smekl propocenou čapku s křídélky. V zámku dveří zarachotil klíč. Tanris Álfheimský se chopil příležitosti a rychle se zneviditelnil. Byl to jeden z jeho posledních lektvarů.

Do místnosti vešel muž, pátravě se po Nurnských rozhlédl a opět zamkl. Byl to také trpaslík. Dlouhé prošedivělé vousy, husté vlasy sčesané dozadu a rovně zastřižené v úrovni lopatek, ostré, pronikavé oči. Na sobě měl drahý plášť, nesoucí znak stříbrné halapartny na rudém poli. Nurnští druzi se spontánně shoufovali v krbovišti a poklekli. Vratigllad zakoktal cosi na pozdrav, zatímco praktičtější Krochta hledal po kapsách průvodní prsten. Trpaslík sedl na volnou sesli a tentokrát věnoval té bandě špinavců mnohem delší a o to nepříjemnější pohled. „Jsme Nurnská družina, pane“, pronesl trochu roztřeseným hlasem vůdce. „Vím“, odpověděl, „Mé jméno je Bóin. Jsem členem Rady velvonnorského stolu“.

Kdo z Nurnských by o Bóinovi neslyšel. Vždyť jeho jméno bylo s historií společenstva tolik spjaté! To kdysi dávno, v angwarrském Darrgou, pomohla právě tomuto muži hrstka gwendarroňanů ke svobodě. A když před lety vedl útokem vojsko na ugoldarrský klášter, byli také při tom. Však tehdejší události zůstaly dávno pohřbeny závojem mlhy zapomnění. Dnes před zraky dobrodruhů seděl důstojný muž, jeden z nejvyšších členů královské družiny velvonnorského království.

Bóinova řeč byla dlouhá, ale chladná. Dával váhu každému slovu. Vyprávěl o starém králi Perrimovi, o jeho dlouhé chorobě a náhlé smrti. Hovořil o slávě a pádu muže, který celý svůj život zasvětil sjednocení svého lidu a vybudování říše po vzoru berenholdovských tradic. Vždyť pod Perrimovým vedením získali trpaslíci opět svobodu a novou vlast. A dnes tento muž ležel na marách v čekání na poslední cestu.

„Kolem smrti krále je mnoho nejasného. Záhadné věci se udály a dějí se stále“, pronesl vážně Bóin, „Perrimovo tělo bylo upraveno a pietně připraveno k pohřebnímu průvodu. Komnatu jsme uzamkli a zapečetili čtyřmi pečeti, pečeti trpasličích členů Rady velvonnorského stolu...“. „Co je to za radu?“, vylétla Nervoru Chinskému otázka z úst. „Rada velvonnorského stolu prozatímne spravuje zemi, než bude dle nejvyšších zákonů z jejího středu vyvolen král nový. Členy rady jsou čtyři trpaslíci, mimo mne pánové Harpen, Oikresp a Thún a dva kudůci, pan Darlonn a ještě jistý Kardavec, bývalý obchodník. Smrtí Perrima však v zemi započaly veřejné snahy o kudůčí samosprávu, což dva zástupci Rady, tedy alespoň v osobě páně Kardavce, pozorují s neskrývanou pýchou. Volba a korunovace proběhne v den pohřbu, který se oba dva zmínění pánové snaží co nejvíce uspíšit. Proti tomu však stojí zčásti umělé průtahy s prověřováním záhadné královny smrti. Jak ale pravím, v zájmu pokračovatelů tradic národa je předem se sjednotit na jméno nástupce a poté pány ve volbě přehlasovat. Leč ani my nejsme

jednotní”. „V čem vám teda můžeme bejt nápomocný?”, vydal z hrdla přiškrceně Trblot Vratigllad. „Je to prosté: prošetřit královu smrt a v den pohřbu jej doprovázet až k síním Berenthauru. Jeho tělo musí za každou cenu spočinout na posvátné půdě”. „A to je všechno?”, podivil se Krochta Moskyt, čaroděj. „Hlavní však je přinést korunu, která z této uzamčené komnaty zmizela. Ta koruna by nás jistě dokázala sjednotit při volbě krále. Králem by se stal ten, kdo by ji našel”. „Kvůli nějaký koruně že by všechno šlo tak hladce?”, zakroutil hlavou Dyni Longodon. „V koruně je zasazen jeden z earrilů”. „Cože tam je?”, protáhl Thielas obličej. Vratigllad se na něj zle zašklebil: „Já to chápu!”.

Bóin odešel a zamkl. Ještě bylo slyšet šramocení, jak opravoval pečetě.

Záhadný balíček

„Tak mám nahrabáno”, zachechtal se Tanris, když se mu s devítihodinovým zpožděním podařilo konečně bez újmy na zdraví a bez jakéhokoli podezření opustit královský hrad. Sice vypotřeboval veškerou zásobu svých těžce nashromážděných bezmegů a pěkně se zapotil strachy, ale teď svíral v dlani hrst krásných růžových perel z Perrimovy komnaty. A nejlepší na tom je, že okradl krále! „Cha chá”, zaplesal a kvapným krokem se blížil k Rožněnému seletí. Jen aby to Krochta neprokoukl, vždyť mu ten holomek vyhrožoval smrtí, když bude krást. Určitě mu bude divné, kde se tak louho toulal. Možná by bylo lepší se přiznat... a potom dostat alespoň podíl.

* * *

„Tak, pánové, všimli ste si taky těch čmáranic na domech?”, opáčil všímavý Aedd Hlína. „Myslíš jako Klemeš na hrad a podobně?”, přitočil se Griffin a ztišil hlas. „Jo. A vo to právě de. Zjistil sem, že tady ve městě pracuje taková skupina. Stín Valinnu si říká. Bojujou za svobodu kudůckejch rolníků, či co. Vede je prej nákej Klemeš a mám takovej pocit, že by ho tady pár lidí vidělo rádo na šibenici”. „Stín Valinnu?”, zachmuřil se pan Moskyt, „Vzpomínáte si na ty vypálený cejchy u voběti z Nurnu a Tuskarnu? S.V., to by štymovalo”. „Takže podsvětí...”, zašklebil se Alwynn Bílá Ruka.

„Takže to zkusíme dát dohromady se zjištěnejma stopama z Perrimovy komnaty”, přišoupl si židli Dyni Longodon, hobit malého vzrůstu, který si vzal průzkum místa činu za své. „Víme teda, že král byl delší dobu trávenej a nakonec votrávenej. Doličnej předmět - drobný lístky z..., abysem tak řek vědecky, ústní dutiny. Potom ta silná vůně. Trochu sem se po tom pídil, ale žádnou takovou rostlinu nikdo nezná. Pouze je průkazný, že je jedovatá. A dál ty stopy po zdi - takový drobný šmouhy na omítce a podobně. Ten někdo, co otrávil krále, byl pěkně malej a jaksepatří mrštněj, když vylez až nahoru k tomu malýmu větracímu okýnku a protáhnul se krzeva mříží. I s korunou ovšem, a vo tu mu nák moc šlo. Taky by bylo dobrý proklepnout jistýho Lerka, dochtora, co krále ošetřoval”. „Takže co

navrhujete?“, zeptal se Nervor Chinský. „Porozhlédnout se po městě a vočíhnout tu podezřelou organizaci“.

* * *

Trpaslík se poněkud ztratil. Snad byly uličky příliš křivolaké, snad byl příliš unaven. Čím se však nemýlil, byl přátelský zvuk krčmy. Vypadala přesně podle jeho gusta. Omšelá, laciná a hlučná. Setřel si z vyholené hlavy krůpěje potu a vstoupil. Potřeboval získat nějaké informace. Hlavně o hradním doktoru Lerkovi.

Byla to pořádná poctivá knajpa. Plná hlaholu a kouře z laciných kukuřičných fajek. Trpaslík vstoupil, smekl umouřenou kominickou čapku a jen tak ze zvyku jí třikrát plácl přes nohavici. Letmo se rozhlédl a přisedl ke stolu, u nějž jacísi kuduci hráli v kostky. Zdálo se, že právě obírají nešťastně se tvářícího trpaslíka. „Co si to dovoluješ, potetovanej skřete!“, zařval hlučný pořizek, který právě shraboval výhru, „Je tady plno“. Trpaslík vrhl na Vratigllada omluvný pohled a představil se: „Trim, jméno mé. Nechcete si zahrát?“. „I jó“, opáčil Trblot Vratigllad, nic si nevšímaje pořizkovy nebetyčné drzosti. „Sem řek, že tu nejní místo, a co řeknu, to platí“. „Správně, pane Bzigo, ať si táhne, kam patří“, podpořil souseda druhý chlápek, sbíraje žulové kostičky do kvrdlometky. „Počkejte, pánové“, nasadil Trblot až nezvykle pokorný tón, „Přece byste neodmítli zahrát si s vobyčejným kominíkem, kerej navíc není zdejší, takže ho místní problémy ani nezajímaj“. A jak to řekl, metl na stůl několik zlatých. Bzigovi zasvítla očka. „Jo, a abych nezapomněl, nevíte, kde tady bydlí nějaký pan Lerk? Královskéj doktor, víme?“.

Kostky padly a Trblot shrábl výhru. Stolovníci ztichli. „A co mu chcete?“, zeptal se opatrně pan Bzigo, když mocně zakvrdlal kalíškem. Trblot, zahnaný do úzkých, si začal vymýšlet. A každou větou se zapléтал víc a víc. Vyprávěl o tom, že přijíždí z jihu a ve skutečnosti není ten, kdo je. A že Lerkovi veze jistý záhadný balíček, který má schovaný na bezpečném místě. A že pan Lerk také není ten, za koho se vydává, a že na ten balíček tuze čeká. A přitom, ač je to k nevíře, Trblot vyhrával a vyhrával. Již několik desítek zlatek se mu přesunulo do kapsy. „Pan Lerk bydlí nedaleko odsud, v honosné čtvrti, je to takový výstavní dům se zahradou“, sdělil trpaslíkovi Bzigův společník a nakreslil mu na stůl pláněk doktorovy rezidence plus několik okolních ulic. Trblot metl kostkami. „Pět!“, zajásal, „Mám nejvíc“. „Tak dost!“, práskl do stolu rozezlený Bzigo a nasupeně odešel.

* * *

„Takže se ti tady, Krochto, kajícně přiznávám, že mám v kapse hrst' perel z králový komnaty“, zaúpěl Tanris Álfheimský, když konečně zůstal s vůdcem sám. „Cože? Cože máš v kapse?“, vyprskl Krochta Moskyt. „Nešlo to jinak, já už mám takový všetečný ručky hrabalky - moc toho lituju“, zanaříkal chodec. „Můžem se rozdělit, kdybys chtěl, hlavně to na mě neříkej“. „Uvidíme“, pronesl temně Moskyt a notorického kradláře ponechal svému dosti pošramocenému svědomí.

* * *

„Ty a ty, hlídejte Lerkovu zahradu, chlap s balíčkem určitě přijde“, sykl Bzigo stručné rozkazy svým kumpánům, „A my dva se na kominíka pěkně

pověsíme”. „Klemeš na hrad a smrt’ zrádcům!”, napružil se hubeňour po kudůkově levici a zlobně vztyčil zaťatou pěst. Podobné slogany měl v malíčku.

* * *

Nurnští se rozprchli po městě, vesměs bezcílně bloumajíce po okolí v marné snaze narazit na nějakou stopu. Taková nudná činnost nejednoho unaví, zvláště když se začíná smrákat. Jen poněkud potrhlý elf Thielas zabloudil do krámku koželuhova a pod vlivem náročné předchozí noci zapředel s ním hovor.

„Nemoh byste mi udělat sedák, pane? Z poctivý kůže, vozkoušenej na trojnásobný zátěži”. „He?”, zalapal po dechu dotázaný řemeslník. „Nó a k tomu ňáky vosmy, roztažný skoby a...”, zatvářil se znalecky, „žimary”. „Žima... co?”, orosilo se prodejci čelo velkými krůpějemi, „To je asi mejlka, ctěnej pane, tady ste v koželužně. A navíc vám vůbec nerozumím”. Ještě chvíli se Thielas pomateně dožadoval jakýchsi vyfantazírovaných bezmegů, ovšem brzy dostal jasně najevo, že blázni a jiní pomatení kolovpletenci by měli sedět doma za pecí a normálním lidem neznepríjemňovat život. I on se tedy, smuten, odebral do hostince.

* * *

Zdráv buď, Thielasi, zasedni a poslouchej”, pozdravil druha Griffin Linfalas, „Vrátil se Trblot z výzvěd”. Byli tu všichni. I Aedd Ruindorský, i Atalja s Christlou, dvě krásné hobítky. „Tag mluveš lebo čušeš, Vratigllada? Čakataj uš ves neposedny”. „Dobře mě teda poslouchejte, co se mi stalo”. A trpaslík převyprávěl zážitky z dnešního podvečera.

„Tos toho teda moc nezjistil”, zkritizoval Vratiglladovy výzvědné schopnosti mladík Ramidor a mocně nadmul prsa, jako že on by toho zvládl víc, než jen objevit sídlo někdejšího královského doktora. „Aspoň mi nakresli mapku”, vybídl siláka, „Pergamen máš tuhle”. Krochta Moskyt se tvářil vážně. Poté, co Trblot dotvořil nevzhledné dílko, tedy náčrtek, vyzval jej, aby s ním šel ven. Jen Dyni Longodon, čiperný hobit, předstírajíc, že si jde pro další korbel, se vyplížil za nimi do noci.

„Trblote”, zatvářil se vůdce Nurnských navýsost zadumaně, „Máme trable. Tanris zase krad. A navíc přímo v hradě”. „Cože? Ten spratek že znesvětil místo odpočinku krále? Mýho krále?”, zařval trpaslík, „To si žádá krev!”. „Taky si myslím. A Álfheim byl na to předem upozorněnej, takže z hlediska svědomí by to bylo čistý”. „Mám ho rozpárat hned namíste, nebo si to rozdáme tady?”, odplivl si Trblot. Krochta jej musel uklidnit. Nebylo by dobré vraždit na veřejnosti. A aby se předešlo problémům, družina by se o tom měla dozvědět až bude po všem. „Nech to na mě”, pravil Moskyt, „Plán už mám”.

* * *

„Musíme znovu na hřbitov. Ještě teď v noci. Kvůli hrobníku Satlannovi”, řekl vůdce Nurnským. Půjdu já, válečník Trblot a ještě stopař...”. Rozhlédl se kolem. „Tak Tanris. Sbalte se, za chvíli vyrážíme. Ostatní počkají tady”. Longodon se na vůdce zkoumavě podíval, ale neřekl ani slovo.

Vyrazili. Všichni tři. A za nimi v stínu domů se pokradmu jako černá kočka vydal zvědavý a přespříliš horlivý nováček Ramidor. A další stíny se tu a tam

vylopuly v dosvitu loučí a kahanů v oknech. Bzigovi muži. Posílení o další tři Klemešovy přívržence.

Cesta ke hřbitovu byla temná a nová zástavba postupně přešla v nízké zšeřelé chatrče chudiny. Ramidora obklopila nejistota, mysl mu začínala nahlodávat ostražitost. Krochta, Tanris a Trblot zmizeli kdesi vpředu. Teď už je spíš jenom tušil. Zaslechl kradmý zvuk kroků. Ohlédl se a zaregistroval letmý pohyb. Že by jej někdo sledoval? Zapadl do zpustlého dvorku. Po chvíli ulicí přešla pětice ozbrojených kudůků. „Radši zmizim“, oddychl si Ramidor, když jejich vzdalující se kročeje zanikly v šumění větru. „Vobhlídnú to Lerkovo stavení“, napadlo ho.

* * *

Hřbitov byl utopen v šeru. Krátké zavržení zrezivělé brány se dobrodruhům zarylo do morku kostí. Pro jistotu nechali otevřeno, aby ten nepříjemný zvuk neprobudili podruhé. Štěrka na cestě křupal pod nohama a kdesi na tušeném konci centrální cesty mihotalo světélko oknem Satlannova pokoje. Cosi nepříjemného viselo ve vzduchu.

Čaroděj Krochta Moskyt se zastavil. I druzi dva. Rozpráhl ruce a tísnivé ticho naplnil nenávistný výkřik. Čarodějná formule. Nerozuměli ji. Účinek seslaného kouzla byl rychlý a drtivý. Vratigllad uskočil a tasil. Tanris Álfheimský se svalil k zemi, nemohouc pohnout údý. Krochta tasil meč a společně s trpaslíkem přistoupil k nehybnému druhu. „Jako vůdce družiny tě, Álfheime, za tvé zrady družiny a nesčetné krádeže odsuzuji k trestu smrti“. „U všech bohů, ne!“, zaštkal odsouzený a bezbranný chodec. „A pro zradu krále Bóina přijdeš o hlavu setnutím“. A tak ho rozsekali.

„Trblote, ohlídej to tu. Zatím zajdu za hrobníkem“, řekl Krochta. Odešel. Vratigllad chvíli stál. Pohlédl na odřezanou hlavu druhovu. Sjel pohledem na odřezané tělo druhovo. Zasunul zbraň zpátky na své místo. „Inu, mělo by se uklidit“, krátce se zachechtal. A na důkaz svého odhodlání s Tanrisovým lebem v podpaždí zavlekl tělo kamsi do tmy mezi hroby.

Kdesi na konci cesty vrzla železná vrata. Trpaslík se zarazil, pod okovaným bagančem nepříjemně zaskřípal štěrka. „Haló, kdo tam?“. Ticho. Náhle se ze tmy vyřítili dva muži a ve vši tichosti, jak to jen bylo možné, se na něj vrhli. „Tu máš, chropte!“, procedil skrze zuby Bzigo a přetáhl Trblota kladivem. Hrudní pláty se lehce zdeformovaly, ale zachránily trpaslíka před jistou smrtí. Vratigllad odrazil nápor druhé zbraně a uskočil. V momentu překvapení se vrhl mezi hroby. Tak to bylo jistější. Bez Krochty ani ránu. Utíkal, seč mohl, občas se přerazil o nějaký ten kamenný náhrobek. Muži mu byli v patách, ale ve tmě měl přeci jenom jistou šanci. „Rychle, ať nám nezdrhne“, zaslechl Bzigův sípot, „Má u sebe zásilku“.

Trblot, otřesený z několika nárazů, vyskočil zpátky na pěšinu a rozeběhl se k bráně. „Jste to vy?“, vykřikl kdosi tlumeně. Vzápětí Vratigllada zasypala salva šípů. U vrat strážila trojice kudůků s kušemi. Trpaslík v poslední chvíli zaslechl za svými zády běsnícího Bziga. Rozhodl se pro bezhlavý úprk do tmy mezi hroby, tam, kde umrlci sní svůj dlouhý sen.

* * *

„Slíbil jste nám pomoc, pane Satlann. A my sloužíme králi“, řekl vážně Krochta. „Mrtvému králi, není-liž pravda“, poopravil čaroděje hrobník velveňský. „A ani úcta k němu mě nezavazuje ke spoluúčasti na mordě. Nemůžu přeci jen tak mýrnyxtýrnyx pohrbít něčí tělo na místo někoho jinýho“. „A co to přifařit k nějakému společnému hrobu?“. „Ne“, zakabonil se Satlann, „Nanejvýš o tom budu mlčet. A to znamená, že se vůbec neznáme. Jó, a to tělo, to do ousvitu zmizí“.

* * *

Krochta Moskyt krácel po cestě, hledaje Tanrisovo tělo, popřípadě Trblota. Nezdařilo se. Zřejmě trpaslík mrtvolu dávno uklidil a lup zajistil. Ale co to? Mrtvolné ticho přerušil výkřik - výkřik člověka, bojujícího se smrtí. Čaroděj vyběhl, upravující si poněkud nepraktický plášť, aby měl volné ruce. Uviděl je, byli to cizáci. Jeden stál vprostřed cesty v soustředění. Kousek dál, u brány, tři muži s krátkými kušemi. Prásk! Z Krochtových očí vyšlehl plamen, stromy na okamžik vystoupily z objetí noci a kudůk žuchl na zem. Kudůci u brány na okamžik ztuhli. Čaroděj rozpráhl ruce a začal cosi mumlat pod vousy. Další záblesk protřel tmu. Ti zbylí, co měli více štěstí než rozumu, v panice přehli pryč.

* * *

Trblot zaječel, když po něm Bzigo skočil. Oba se svalili na zem. Chopili se zbraní, odskočili. Nastal okamžik vůle osudu. „Chcípneš, pse trpaslickej!“, odfoukl si Bzigo. „Nebo taky ty, hlásná troubo“, houkl trpaslík, jemuž krev crčela čurky po tváři. Zbraně se zlověstně blýskly a zasvištěly vzduchem. Byl to boj vskutku hodný hrdinů dnešní doby. Krutý, ale čistý. Kov na kov, krev za krev. Byl prudký a krátký. Naposledy se zbraně útočníků napřáhly k smrtící ráně. Oba byli vyčerpaní, oběma údy vypovídaly službu. Bzigo pod tíhou těžké zbraně zavrával, okamžik pohotově využil k smrti znavený Vratigllad a proklál kudůkovi žebra. Bzigo se svalil trpaslíkovi do náruče a oba padli k zemi.

* * *

Krochta pátral po svém druhu. Úpěnlivě volal jeho chrabré jméno. Dokonce obešel hřbitovní zeď. A tam jej našel. Zuboženého, zakrváceného. Trosku muže, jenž byl největším válečníkem Nurnských. Choulil se v koutě a žalostně sténal. Ve zkrvavené tváři se objevily dvě bílé bulvy. Moskyt okamžitě svému příteli poskytl nejnutnější pomoc, aby byl schopen dojít alespoň do hostince. „Tak tohle je kladivo, kerý mi zachránilo kejhák. A teď ho pokřtim vlastní krví, dám mu jméno Bzigo a budu ho nosit do nejdlejší smrti. Dneska jsem totiž přežil svůj osud“.

* * *

„Dneska byl z mého rozhodnutí popraven Tanris z Álfheimu, řečený Zloděj“, oznámil vůdce Nurnských v hostinském pokoji stručně tu zvěst a pohlédl do kouta, kde na blešivé posteli hraničáři sešívali Vratiglladovy šrámy. „Cože? Cože? To byste taky příště mohli vodkráglavat mě!“, rozčilil se Dyni Longodon. Moskyt přešel jeho výtku mlčením. V místnosti zavládlo mrazivé ticho.

Rozlétly se dveře a do pokoje vběhl Ramidor: „Kde ste? No kde ste? Já vás tu sháním a všechno dělám za vás, a vy si tady chrápete!“. Po té, co se uklidnil, což jistou nezanedbatelnou chvíli trvalo, řekl vše, co viděl. Jak se schoval naproti Lerkovu domu a sledoval muže, kteří u vrat strážili. A jak po několika hodinách

nudné hlídky přiběhli další dva, mocně gestikulovali a všichni se rychle sebrali a utekli. „A víte kde zmizeli?“, zatvářil se důležitě Ramidor, „V kanálech. Jejich ústí vede do řeky. A pořád mluvili o nějakým Bzigovi a jakýmsi balíčku z jihu”.

Masakr v kanálech

„Tadle je tuze pěkný místečko. Voňavej vzdoušek, měkkoučkej mech, tady se mi to bude nádherně spát”, usmál se Nervor Chinský, odhodil kuši a svalil se do zeleného podrostu. Les kolem byl smrkový, nedivoký. Vzduch čpěl smůlou a mírem. Sem nemohly dosáhnout špinavé intriky města. A snad právě proto si Nurnští tento lesík vybrali ke zbudování hlavního stanu, svého útočiště. „Počkej, Chinskej, máme ještě práci”, upozornil unaveného kudůka Aedd Ruindorský. „Ale když je unavenej, tak ať zustane”, vložil se do debaty pan Linfalas, „Aspoň někdo pohlídá koně”. „Jo, a Alwynn by tu moh taky zustat”, řekl přídrzle Ramidor, „Po cestě se nám kapánek vožral”. „Zase...”.

V lihu

Alwynn Bílá Ruka

Jsem v lihu
Jsem v lihu,
vidím běs i sílu
Vidím zpocenou krev
Vidím mrtvoly rozcupované párátkem
Vidím prase žeroucí vnitřnosti mých přátel
Vidím chlupatou zlobu nesmyslně kálící
Vidím letící žebro mávající krví
Vidím slaměné děti zapálené
Vidím cukrátko vybuchující v nevinných ústech
Vidím zelený hrob řvoucí v sonátě zvratků
Vidím les vonící smyslným vzplanutím milenců
Vidím koně úpící pod brčálovou vodou
Vidím smrad stoupající ve spirále hněvu
Vidím modrou trávu běžící po spálených lukách
Vidím černou rybu pleskající se ve větru skal
Vidím všechno kulatě
Vidím nic, je velké jako rotující sud piva
Vidím zvuk, líbezný hlas mi bleje do ucha
Vidím mluvící zvratky
Vidím bělma mravenců bydlících v prasklých mracích
Vidím,
vidím dvakrát,
třikrát
Vidím a zapomenu

* * *

Deset postav za šera přebrodivo nevábnou stoku, vlévající se dole ve městě do řeky Dil. „Tady to je. Tady zmizeli“, ukázal Ramidor malý vstup do podzemí, ledabyly zakrytý roštím. Longodon zažehl lucernu. Obezřetně vstoupili. Vpředu válečník Vratiglad a Krochta Moskyt, za nimi výteční střelci Aedd s Griffinem, světloň Longodon a ostatní. Zatuchlý puch blízkého kanálu. Na zemi mazlavé bláto, stěny vlhké, kamenné. Odporné místo. Avšak věci daleko odpornější měly teprve přijít. Trblot kráčel vpředu a ve vzpomínkách se vrátil k dnešnímu ránu, kdy se s čarodějem Krochtou vrátil nalézt ostatky Tanrisovy. A hlavně ty perly. Jenže místo bylo zajištěno Harpenovými vojáky a mrtvola dávno ta tam. Ještě štěstí, že nebyli zatčeni. Jedině velitel harpenovců, jistý Pupruchalk, si poznamenal jejich jména a přechodné bydliště. Uvedli hospodu. A pelášili odtud, seč jim síly stačily.

Ani hluk proudící bahnitě vody, pocházející z koryta, ležícího kdesi v temnotě před Nurnskými, nemohl zadusit lidský výkřik. Ani praskot lámaného dřeva. Přístupová chodba čističů centrální stoky se již dávno rozšířila a bylo zde o poznání sušejí. Hrdinové gwendarronští vyrazili ostrým tempem vpřed, míjejíce postranní odbočku s několika kamennými schůdky a zarazili se v místě, které přetínal široký kanál. Na hladině zvolna odplouvaly trosky lodice. Nějaký muž, zalykající se špinavou vodou, rozhazoval rukama a pravděpodobně tonul.

„Hod'te mu lano!“, houkl Linfals kamsi dozadu Tchagotaj a Christla se začali horečnatě přehrabovat v batůžcích. Náhle tonoucí, tažen snad obrovskou neviditelnou silou, zajel pod hladinu. „Ha“, vydechl Aedd Ruindorský. V místě, kde zmizel, vykukla obrovská hlava. Zvířecí. Tak obrovská a hnusná, až Nurnští zcepeněli. Jen na okamžik. „Haterie“, houkl Aedd a šál ze zad luk. Taktéž Griffin. Haterie zmerčila veřelce. Mocnými machy blanitých pazour se přiblížila k ústí a sápla se ven. Čaroděj Moskyt věděl, že toto není nejpříhodnější místo k boji. Levou rukou si přidržel milovanou čapku s křídélky a temným hlasem houkl zaklínadlo:

Hypersfera, nádech
ajť sem vobru v zádech

A byl. Jen letmo si uvědomil, že naproti, lehce vlevo, je otvor ve zdi, podobný tomu, kterým přišli. A už tam byl, a už tam stál. Z vody, blízko zbytku Nurnských, se vynořila další hlava. Krochta se mocně soustředil, až kolem křidélek na čapce probleskly jiskřivé výboje. Byl pln síly, kterou soustředil do jediného bodu, k Vratigladovu zvířecímu nepříteli. Prásk! Obrovská šleha na okamžik doslova oslepila všechny přihlížející. Tvor se doslova rozplízl u nohou potetovaného trpaslíka, jemuž kolem uší vyčuhovaly hroty šípů Griffina a Aedda. Byli připraveni přes malého muže střilet. Druhá haterie se vysápala přes tu první. Nastala pravá bitevní vřava.

Krochta vytušil cosi za svými zády. Nestačil se však otočit. Obrovská tlapa plácla do nepříteli ztepilého čaroděje těla. Moskyt opsal obrovský oblouk a zahučel do stoky. Loknul si, a začal se topit. Voda jej unášela, bezvýsledně se

pokusil o nějaké záchranné kouzlo. Pak si v poslední chvíli vzpomněl na hůlku, co nosil za opaskem. Zaslechl, kterak tělo třetí haterie žuchlo o hladinu. Šla po něm. V rozhodném okamžiku, pomocí kouzelné schopnosti hůlky, vylevitoval podél stěny vzhůru a zachytil se spáry. Našel opor pro jednu nohu. Nemohl to vydržet dlouho. Byl mokrý, špinavý, poloutopený a polomrtvý.

Rozlícená haterie, zraněná několika šípy, popadla první, co zahlédla. Trblotovo malé tělíčko vyletělo ke stropu. Prudký náraz jej odmrští zpět. Strašná rána. Trblot nebyl mrtev, ale rozhodl se, že už nevstane. Snad ho ta obluda nechá na pokoji. O podlahu zazvonilo válečné kladivo Bzigo. Haterie sice na trpaslíka ještě několikrát šlápla, ale veškerý zájem věnovala zděšeným střelcům Linfalasovi a Ruindorskému, kteří byli nuceni přezbrojit. Nutno podotknout, že štěstí, pokud o něčem takovém lze vůbec mluvit, stálo rozhodně při Griffinovi.

Zbytek družiny stál a vyčkával. Bylo zbytečné drát se dopředu, když stateční a silní bojovali. Tady byl vcelku klid. Tedy do chvíle, než se přihnali ti prokletí bradavci, vábení zřejmě křikem bojujících. Vyřítili se z postranní chodby, té, kterou druzi minuli a vpadli právě do houfu těch, kteří se pokojně dívali na krvavé divadlo vpředu. Šlo to ráz na ráz. Nic netušící Atalja šla jednou ranou k zemi. Z její nádherné hrudi vystříkla krev. Překvapení a nepřipravení dobrodruzi se postavili na chabý odpor. Ramidor s Christlou jednu z útočících bestii skolili. Druhá se vrhla na Tchagotaje a rozsápala jej doslova na kusy. Přes padající tělo zaútočil Dyni Longodon. Už měl připraven vlastnoručně zrobený flakón. Věděl, že dlouho neobstojí. Po první téměř smrtelné ráně, kterou utržil, flakón do mrtě požil. Jeho tělo ztratilo tvary a narůžovělý obláček plynul pryč z tohoto místa. Na zem žuchly veškeré jeho věci, šatstvo a kovaná alchymistická truhla. Thielas už byl dávno v trapu. Christla s Ramidorem se rozhodli pro bezhlavý úprk. Tlustý a neobratný Ramidor však neměl tolik štěstí. Bradavcův pařát mu rozeklál záda dlouhým šrámem. Tělo se jakoby zlomilo a skácelo na zem.

Smrt

Ramidor z rodu Strážců Temného hvozdu

Miloval jsem smrti háv,
já rozdával rány rád,
když sok můj umíral,
ten okamžik já miloval

Vzýval jsem mocná božstva,
obětoval jim nepřátelů dav,
jen pro ten okamžik smrti,
jenž míval jsem tak rád

Meč svůj nořil jsem do jejich těl
a setkával se s ní tvář v tvář,
krev stříkala až na mou zbroj,

já rád jsem jí vídával

Krev mému oku vínem byla
a vůní rajskou pro můj čich,
všem mým smyslům lahodila,
jen smrt ji mohla zaručit

Já neměl nikoho tak rád,
jak smrt a její rudý háv,
miloval jsem ji do svého konce,
já zemřel jsem a rád

Už se dali na ústup i Griffin s Aeddem. Letmo pohlédli na Trblota Vratigllada, zda je schopen tak kvapné chůze. To právě on v poslední chvíli vyskočil na nohy, aby pomohl bestii druhům dobít. Od svobody je dělil pouze jeden zraněný bradavec, a toho druzí, tak strašní ve svém hněvu, svorně propíchli. Ztratili se ve tmě.

Krochta Moskyt, stropní viselec, zůstal sám. Prostory chabě ozařovala Longodonova zapomenutá lucerna. Poslední haterie chvíli plovala ve vodě pod ním, ale po zjištění, že na masitý, vábně vyhlížející úlovek nedosáhne, rozhodla se hledat potravu jinde. V chodbě leželo masa spousta.

Čaroděj měl doslova zdřevěnělé údy. V duchu převracel stránky kouzelné knihy, přemýšlel o účinných bezmezích, jež tak dlouho schraňoval, až se v nich nevyznal. Pak mu blesklo. Těžko popsat, jak se mu ten zázrak povedl, nicméně najednou stál rozzlobený Moskyt za zády haterie, byl jaksi komicky rozmlžen a oudy jeho vydávaly podivný bzučivý zvuk, jak rychle protínaly vzduch. Byl ohromně rychlý. Z obou rukou vylétly blesky. Zablyštěl meč. Sek, sek! Škoda, že jej při této přehlídce čarodějně-válečnického umění nikdo nespátřil. Jenže na hladovou haterii to bylo pořád málo. Vrhla se na něj a rozhodně nemínila zůstat pozadu. Moskytovi pomalu tuhl úsměv. „Ještě dva vobrazy, a sem v řiti. A k tomu ještě dočista vymagovanej“, pomyslel si. A v tu ránu vyvolal svojí poslední levitaci.

Krochta připomínal obrovského netopýra, jak tak visel na svém známém místě u stropu. Haterie se vrátila zpátky do chodby a věnovala se pojídání mrtvých. Potom zaslechla hluk. To bradavci se stahovali k masu, na něž si také dělali nárok. Haterie nečekala a vyrazila do útoku.

Čaroděj byl na pokraji zhroucení. Horečnatě přemýšlel. Mozek mu vypovídal službu. A náhle, jako poslední záblesk sil, vzpomněl si na malý balíček na dně torny. Už dlouho ho nosil. Kdysi mu ho daroval, či snad prodal, někdo, kdo už dnes nežije. Někdo, kdo se účastnil dávné erkrachtské výpravy. Ten balíček obsahoval hroudu silné nepromokavé výbušniny. Krochta našel oporu pro druhou nohu a zašátral v torně. Byla tam. I s odpalovací prskavkou. Z posledních sil, už v mrákotách, křísil o ocílku a hroudu hodil do chodby.

Ozvala se strašlivá detonace, která Moskyta odhodila do kanálu. Všude byl dým a tma, ale on popaměti připlaval k ústí chodby. Po ztuhlém hateriim těle se vysápal na pevnou zem a, šátraje po stěnách, potácel se pryč. Ven za svými druhy.

* * *

Celý mokrý a rozedraný se vypotácel ven. Byla tma. Město bylo rozzářeno tisíci světýlek z prohřátých domovů. U koryta potoka se koupal zbytek stále otřesené družiny. Dyni Longodon si právě natahoval vypůjčené podvlíkačky. „Sem rád, že žiješ“, rozzářila se Griffinovi Linfalasovi tvář. Krochta se sesul k zemi. „Měli bysme se vrátit. Jsou tam těla našich přátel“, řekl alchymista Dyni, „A navíc jsem tam nechal truhlu a všechny své věci“. „To nemá žádnéj význam“, sípl vůdce, „Vyhodil jsem všechno do vzduchu“. „Né“, chytil se za hlavu Longodon.

* * *

Koukám, že ste dopadli jak barbaři u Záměre“, uchechl se Alwynn Bílá Ruka, když se zdecimovaná výprava rozvalila pod stromy. „Jo“, unaveně odpověděl Griffin a pohledem sjel cizáky, kteří se hráli u ohně, „Kdo je zase tohle?“. „Jó, ten mrňous a habán?“, hýkl Běloruký, „To je nákej trpajzlik, co děsně nesnáší ty kudůci mutanty, a chlap, co nesnáší vůbec žádný mutanty. Tak tady spolu chlastáme a nadáváme“. „Prej dete vymlátit Klemešovu bandu“, houkl trpaslík. „Jo“. „Tak to du s váma. Řimbatul Drtinosa“. „Hlídej, Alwo“, řekl Aedd, „Ráno povyprávíme“. A usnuli. Solwin, tak se jmenoval ten druhý, ještě s Bělorukým vyřizoval nějaké formality ohledně Bílé Ruky.

Mutanti

Alwynn Bílá Ruka

Hobiti
Kudůci
Trpaslíci
Barbaři
Krollové
Elfové
Mutanti!
Jste špína
Chcípnete
Už dnes

* * *

Znamé místo. Tmavá chodba posetá úlomky kamene, závaly. Další pokus o dobytí hnízda vzbouřenců. „Tohle byla moje truhla“, zaštkal Longodon a ukázal na kus zohýbané výztuže. „Rači pudem těma chodbama. Bude to jistější a vpadneme Klemešovcům do zad“, radil Trblot. Druzi se mlčky sešikovali v bojové uskupení. Tasili a vtrhli. Mrtvá těla haterie a bradavců dávala tušit, k čemu zde došlo. Nurnští byli natolik rozrušení, že prázdným zatuchlým sklepům nevěnovali přílišnou pozornost a soustředili se pouze na případný letný pohyb. Několikrát

zvolili odbočku, vpadli do míst, kde žili blátivci. Pro nadmíru vzteklého Trblota a poněkud horlivého nováčka Drtinosu žádná práce. Dva rozsekali, třetí prchl. Co na tom.

* * *

„Svit’ pořádně, ničemo!”, houkl zpředu Griffin Linfalas. „Dělám co můžu”, ohradil se alchymista Dyni, „Mám krátký ruce a navíc před náma nic néjni”. Přesto Nurnští vpadli v očekávání nepřítele.

„Né, né, né!”, vyjekl čaroděj Moskyt a chytl se za hlavu. Okolostojící druzi odskočili. „Áááááh”, skuhral a tančil po sklepení. Na všechny strany jako zelené zvratky odletovalo nějaké svinstvo. Měl to mezi prsty, na kazajce, všude. „Spadlo to na něj zeshóra”, vřískl Thielas. Čaroději ze zad odlétla torna a její obsah se rozkutálel po podlaze. „To je hlen, zelenej hlen”, zamudroval všudypřítomný Aedd, „Pochodeň, křesadlo, rychle!”. Někdo mu je podal. A potom, jakoby se pomátl, s hořící pochodní v ruce sežehl naříkajícimu čaroději hlavu. Ten se v bezvědomí sesul k zemi. „Hlen de jenom spálit”, houkl Ruindorský, stojí rozkročmo nad doutnajícím druhem.

„Bolí to”, plakal bolestí Moskyt, když mu Griffin opatrně seškraboval zbytky křídélkaté čapky z hlavy. „Trochu se to zapeklo do kůže”, pravil soustrastně. „Je to odporný”, utrousila Christla Lísková, „Chudák malej”.

Thielas s hoblíčkou Lískovou druha podepřeli a na těžce popálenou hlavu, teď už bez vlasů, jako provizorní ochranu nasadili kotlík, v němž si dříve čaroděj vařil chutnou polévku. Skoro nebyl schopen jít, sténal, byl jako v mátohách.

* * *

„Ssst...”, špitl Aedd z Ruindoru a ukázal před sebe, „Slyším hlasy”. Zastavili se. Opravdu. Hovor zněl vzdáleně, tlumeně. Nesl se klenbami, tříštil se ozvěnou o stěny. Připadal jim mohutný, mnohohlasý. „Tak co, dem tam nebo ne?”, zdvihl obočí Trblot. Byli zaražení. „Krochta pláče”, ozvala se nešťastně hoblíčka Lísková, „Měl by jít k felčarovi”. „Ani nás nevnímá, chudák”, řekl Thielas. Němělo to cenu. Bez Moskyta jít do boje? Nikdy!

Trblot na výzvědách a vše, co bylo potom

„Netejrejte mě, pane ranhojič, a řekněte pravdu”, zeptal se s obavami ještě napolo bezvládný Krochta, „Budu mít ještě někdy vlasy?”. I přes svůj stav si dobře uvědomoval, že s takovou zrůdou by asi Attrien dlouho nevydržela. Hlavu měl samý puchýř, tu a tam zčernalá kůže praskla a odkryla cosi hrůzného pod ní. Christle se zvedl žaludek a musela rychle na čerstvý vzduch. Thielas byl statečně vůdci oporou. „Ty černý fleky oškrábu, zbylou pokožku pokud možno sešiju. A to bude pěkně bolet. Dál už je to věc opatrnosti, hojivejch mastí a modliteb”, řekl velvennský městský felčar starostlivě, „Jestli vám znovu vyrostou vlasy, to je ve hvězdách. Jó, a ten plechovej kyblík taky není moc dobrej”.

Během zákroku čaroděj několikrát omdlel. Felčar předal Thielasovi léčivé masti a postiženému natatlal hlavu a nasadil na vyspravenou lebku ochranný

kožený návlek. „Třikrát denně mazat, jinak čapku nesundavat“, řekl vážně a vybral zlaté za léčbu.

* * *

„Jít zpátky? To by mě musel šlak trefit!“, ohradil se elf Thielas proti Aeddovu návrhu. „Mně se taky moc nechce“, řekla tiše hobitka Christla Lísková. Dobrodruzi se sesedli k poradě. Netrvala dlouho. „Dobře“, pravil rezolutně válečník Vratigllad, „Když mě teda někdo zneviditelní a pučí vodoměrku, tak puďu“. „Pij“, řekl Longodon.

* * *

„Teda smrad tu je, že by zezelenal i neviditelný“, pomyslel si trpaslík, když ohledal místo krvavé srážky. Nedávná detonace uvolnila několik kvádrů a na několika místech zúžila chodbu jílovými závaly. Pohlédl na hladinu, která se matně leskla odlesky z jihu. Jinak tu byla tma. Kanální voda volně plynula bez známek přítomnosti něčeho živého. Opatrně našlápl. Krochtův vypůjčený prsten černé vodoměrky začal okamžitě účinkovat. Pohlédl-li na sever, spatřil světlo. Mihotavý plamen důlní lampy. V ohbí kanálu stála pramice. Popojížděla. Seděli v ní dva muži. Vratigllad se k nim připlížil. Náhle si všiml vlhké chodby, zabíhající jihovýchodním směrem. Bylo v ní po kolena vody, což Trblot spíše odhadl. Zalezl za roh. Přikrčil se. Hodiny plynuly. Kudůci na pramici si povídali. Dlouhé hodiny tlachali o spoustě věcí. O Klemešovi, to je jisté, a o jakémsi Mochnovi, který zmizel a už ho od té doby nikdo neviděl. Inu, hlídka se nudila.

„Hej, Brouchu“, hýkl jeden. „Co?“ „Znamení“. A pramice volnými štůchy bidlem vyplula k ústí kanálu. A Vratigllad za ní. V místě, které už trpaslík dobře znal, nastoupil udýchaný muž. Vyměnil si se strážnými stisk ruky. „Jedu z Pasennu. Chci ke Klemešovi. Vezu důležitou zprávu“. Pramice vyrazila vzhůru proti proudu.

Za velkou zatáčkou se ze tmy vynořilo provizorní přístaviště. Byly zde ukotveny další lodě. V koutě dřepící kudůk krátce zamával. Krátce odpověděl. Kotviště minuli a zahrnuli do postranního kanálu. Brzy přistáli a posel vystoupil po několika schodech na suchou zem.

Trblot se už začínal nudit. Stál na vodě a byla mu zima. Konečně chlap vyšel a jak dosedl na lavici, loďka se nebezpečně rozhoupala. „Tak co?“, zajímal se Brouch. „Rychle zpátky. Musím se vrátit do Pasennu. Pohřeb velkého skřeta už se blíží“.

Vratigllad z nepochopitelných důvodů trčet na místě, zatímco pasennský posel byl dávno ten tam.

* * *

„... Takže to je všechno, co sem zjistil“, nadmul se trpaslík, když dovyprávěl mírně opepřenou a přibarvenou pohádku z průzkumu. O tom poslovi se, bohům žel, zapomněl zmínit. „Takže vlastně jediný, co se ti povedlo zjistit je, že Perrimův pohřeb bude zejtra?“, usmál se ironicky Dyni Longodon. Uvědomil si totiž, že vzácný lektvar neviditelnosti vyhodil nadarmo. „To je, řek bych, jasnej důkaz neschopnosti“, pravil Aedd Hlína. „Takže se sbalte, vyrážíme“, řekl vůdce, „Alwynn a Nervor zstanou u koní“. Útrpně pohlédl na zuboženého Moskyta, jemuž po vydatném spánku bylo o poznání lépe. „Du taky“, řekl.

* * *

Ve městě bylo nezvykle rušno. Všude shon a zmatek. Na náměstí plno lidu, přivázaných koní, hostince a krčmy pukaly ve švech. „A do háje, už se sjíždějí hostové“, řekl kdosi. „Hele, to nemůžeme stihnout“, otočil se k vůdci Trblot Vratigllad. „Dobře“, řekl Krochta, „Počkejte tady na mě, jedu na hrad“.

* * *

Krochta Moskyt nakonec přesvědčil strážce o nutnosti rozhovoru s Bóinem. Pro skutečnost, že mezi vojáky došlo k hádce, bylo jediné vysvětlení. Ve vypjaté chvíli nebyli jednotní. A možná jediné díky nejednotnosti velvennořanů se vůdce Nurnských k Bóinovi přeci jenom dostal. V komnatách vládl chaos, bylo zde plno hostů, ruchu. Nebyl čas.

„Korunu ještě nemáme, pane“, řekl Krochta, když Bóin vešel a osaměli. Vypadal rozezlene, zachmuřene. Neřekl nic, jenom zkoumavě visel čaroději na ústech. Krochta řekl, co ho trápilo. Potřeboval jediný den navíc. Aby stihli vybit hnízdo Stínu Valinnu. Pěvně věřil, že tam koruna někde je. Bóinovi se vůbec nechtělo, nakonec ale svolil, že udělá vše, co je v jeho silách. Šlo o poslední šanci. „Pane Moskyte, situace je vážná“, řekl, „Tak vážná, jak jen si dokážete představit. Dnes bylo Radě oznámeno, že zmizel ctěný pán Oikresp. Chápete snad, co to znamená“. „Jistě, pane“.

„Mám ještě jednu věc“, pronesl pomalu Moskyt. A vyklopil tu nešťastnou věc o Tanrisově krádeži, o popravě a zmizení perel. Bóin se vztekal, zlostně mrštil o zem cínovým pohárem. Neměl ale jinou možnost. Ti mamlasové jej zahnali do kouta. Neměl je rád, ale vsadil na ně a nemohl couvnout. „Jděte a udělejte to, co máte“, máchl rukou a tím považoval rozhovor za skončený. Krochta vstal. „Jednám s vámi jako čestný muž. Jsem Krochta Moskyt z Bažiny, vůdce Nurnských, starosta liscannorský a své závazky plním“. „Jistě. Komické čepice, kradlářství a vraždy se v bažinách mezi lidmi nosí...“, zabručel trpaslík nasupeně.

Odešel. Moskyt zůstal sám. Věděl, že ho Bóin urážel neprávem, snad. Věděl také, v jaké situaci se trpaslík ocitl. Malichernosti nelidí.

* * *

„Dem na to“, dodal si odvahy Řimbatul Drtinosa. „Uf“, odfoukl Vratigllad, tasil a párkrát zkusmo švácł do vzduchu. „Musíme to vyřídít rychle“, řekl vůdce Moskyt, „Teď nebo nikdy. Když někdo padne, necháme ho ležet. Každě se musí spoléhat sám na sebe. Není čas“. Měl pravdu.

V místech, kde došlo k vůdčovu zohyzdění, se Nurnští sešikovali. „Je tam přístaviště pramic“, ozřejmil Trblot. Plán měli rozpracovaný do detailů. Drtinosa nedočkavě mávl rukou na znamení a druzi vyrazili.

To, co se dělo potom, lze při nejlepší vůli jen velmi těžko popsat. Nurnští volali po krvi a podle toho byl útok veden. Bezhlavě, drtivě. Kudůci, strážící lodice v zostřených hlídkách, vyskočili na nohy, několik jich však ani nestačilo tasit. Malý plac u kotviště byl záhy takřka přeplněn bojujícími, ostré potyčky se pro nedostatek místa rozvášňily dokonce i na vratkých lodicích. Do té vřavy nurnští střelci zahájili palbu, volíce jenom jisté cíle.

Christla Lísková vyjekla bolestí, jak se jí zaryl do zad Solwinův šíp. Nezkoušený nováček nestřílel zrovna nejlépe, asi se mu ruka příliš trásla rozechvěním nad prudkostí bitky. Hobitka zavravorala a v tu ránu ji soupeř sekl šavlí do boku. Mrtvá Christla padla bezvládně pod nohy dalších, kteří se tlačili do místa střetu, lační krve. Kudůci padali k zemi jako hrušky. Ubývalo jich. Dva či tři skočili do loďky a odrazili od břehu. Solwin si toho všiml, odhodil kuši a rozeběhl se k volné lodi, kterou už už nějaký klemešovec jal se odvazovat. Na její dno srazil u okraje bojujícího trpaslíka Drtinosa a náhlý náraz odrazil loď do proudu. Kudůk přepadl přes okraj, Solwin vzal bidlo a rozbil mu hlavu. Řimbatul nechápavě vstal a tasil. Začali druhou loď stíhat.

Poslední kudůk padl a družiníci naházeli těla do stoky. Některá se potopila, jiná se volně vznášela na hladině a pomalu se vzdalovala.

Pramice se střetly. Bidla se zkřížila. Drtinosa proklál kudůka na přídi, rozbil mu hlavu. Nekoordinovanými pohyby obou posádek došlo k převržení. V tu chvíli teprve Solwinovi došlo, že neumí plavat. Drtinosa se odrazil ode dna a vyhoupl se na otočený kýl lodi. Rozhlédl se. Naposledy zahlédl Solwinovu hlavu. Odněkud ze tmy přilétl šíp a zranil jej. Skočil do vody, vysvlékl se ze zbroje a znovu se vynořil. Hledal poloutonulého družiníka. Nebylo těžké jej nalézt. Bezvládné tělo uchopil nacvičeným chvatem záchranáře a odvedl do bezpečí. Nurnští si trochu odpočali a ošetřili nejpotřebnější raněné.

* * *

Kdesi neurčitě ozvala se detonace. Na lodících pluli úzkým tunelem. Řimbatul vylovil odhozené pláty. Připnul je, polaskal zbraň. Táhlé strky bidel popoháněly pramice kupředu. „Tady to je“, ukázal Trblot Vratigllad. Vlevo několika schůdky z vody ústila suchá, zjevně používaná chodba. Nikde žádný zvuk.

V čele jdoucí opatrně nahlédli do prostorné místnosti. Zpoza připravených barikád vylétla sprška šípů. „Rubte je!“, zařval Vratigllad a vymrštil se skokem vpřed. Nurnští byli vzteky bez sebe. Ti proradní kudůci jim už začínali pořádně pít krev! Snad díky tomu kobku doslova zplundrovali. I několik dalších místností, včetně nocležny. „Heleďte, voni normálně vodstřelili zadní východ“, ukázal svůj objev Dyni Longodon. A opravdu. Vysypaná suť, díra ve stěně a za ní lesknoucí se hladina. „Nejspíš zdrhli. A ty co nezdrhli, budou za těma vratama“, došel Griffín na křižovatku chodeb a provedl krátký propočet, že za dveřmi musí být nějaké obrovské sklepiště bez jakéhokoli jiného východu.

„Jó, víte co je Valinn?“, vzpomněl si náhle plešatý Vratigllad. „Né“, zavrtěl hlavou elf Thielas. „Posvátnej strom Klemešovců. Ten strom nepotřebuje světlo, pochází odněkud z bažin“. „Takže nejlip uděláme, když ho podpálíme“, řekl Aedd.

Nurnští se na křižovatce rozestavili do výhodných pozic. Od kovaných dveří je dělilo pár sáhů. Rychle vyrobili provizorní zápalné šípy, Aedd vyňal láhev s olejem a do hrdla napral cár košile. „Plán by měl bejt takovej“, řekl ruindorský zloděj, „Někdo tam dojde, vodevře dvěře a rychle se vrátí. Střelci zapálej šípy. Pokád' uvidíme strom, budem pálit do něj. To je nejspíš pěkně votráví a polezou ven. No a já mezitím hodím tudle zápalnou butylu, takže aby se k nám dostali,

budou muset ložit vohněm. Jasný?“. „Teď ještě zbejvá vybrat dobrovolníka“, pohlédl vůdce na druhy. „Já, já“, přihlásil se nadšeně elf Thielas. Konečně příležitost, aby dokázal, že za něco stojí. že něco umí. Třeba vzít za kliku a otevřít dveře.

Elf stiskl mosaznou kliku a směrem k sobě zatáhl. Zavrzaly panty. Thielas z neznámo jakých pohnutek ustoupil ke zdi a schoval se za veřej. Místnost byla ozářena plameny pochodní. Velká, prostorná. Nedaleko ode dveří se celá podlaha zvedala několika stupňovitými schody o dobrý sáh a půl výše. Tím pádem se nedalo dohlédnout na druhý konec. Po pravé straně stoupaly kamenné řady jakýchsi lavic. Zřejmě místo konání tajných zasedání organizace. V tomto nepřehledném terénu nebylo vidět živáčka. Ale někdo uvnitř přeci musel být!

Zraky družiníků padly na vrchní část koruny roztodivného stromu, odhadem se dalo tedy tušit, že podlaha se v zadní části sálu opět svažuje, a to ještě mnohem níže, než teď stáli. „Valinn“, zatajil dech Griffin. Zapálili šípy a vystřelili. Ozval se výkřik. A další. Celý sbor. Klemešova banda vyběhla do posledního boje. Pomstít se chátře, která se rozhodla pošpinit svaté symboly!

Aedd Hlína zažehl ohňovou láhev a metl. Láhev opsala oblouk a nepředpokládaně se roztříštila o veřej. Místo dopadu zachvátil oheň, který se s vychrslým olejem rozšířil na celou šířku chodby. Z plamenů se vypotácel ubohý Thielas, který hořel jasným plamenem. Vznícené tělo se zastavilo a zhroutilo do olejové skvrny. Ve strašlivých bolestech uhořel. Asi ještě dlouho bude nebožákův smrtelný chropot strašit přítomné ve snech.

Krev a bolest

Alwynn Bílá Ruka

Krev a bolest
všechno spojí
Smrad se bojí

„Proč tam stál, blbec jeden?“, vztekal se Aedd, který se ještě nevzpamatoval z šoku. „Jeho věc“, řekl vůdce, „Plán jsem mu vysvětlil nejmíň třikrát“. Ale nebyl čas na dlouhé řeči. Přes oheň se snažili projít nepřátelé. Proto střelci zahájili znovu palbu. Kdo z kudůků prošel, toho dobil Trblot s Drtinosou. Až na tu nešťastnou příhodu vcelku výborný a bezpečný plán.

Přes zkomírající plameny podnikli gwendarronští hrdinové vpád do sálu. Rozprostřeli se do rojnice a doupě velvennské lůzy vybili do posledního muže. Tedy až na jednoho. Dle starého zvyku neopomněli vzít jazyka. A odnésti vše, co se zdálo být potřebné a cenné. Nebylo toho málo. Jediný, kdo tu chyběl, byl Klemeš. Zůstala však jeho truhla, patřičně zajištěná, již ale Griffin s Aeddem, mimochodem výborní zloději, nakonec přeci jen otevřeli. A jaká bylo jejich radost, když uzlili královskou korunu. A jaký byl jejich smutek, když zjistili, že někdo vyloupil earil. Jaké bylo jejich překvapení...

Griffin přečetl nalezené motáky:

Věrný K.
Dny P. Jsou sečteny. Způsob a čas záleží na tobě. Zajímá mne jedině kámen. Zbytek je tvůj. Doporučuji přirozenou smrt. Nesmí padnout stín podezření.
N.

Věrný K.
Dílčí neúspěchy nás učí ostražitosti. Převezmi zásilku a číň podle jejích instrukcí. Nedá se jí důvěřovat, ale učiní vše potřebné. Domluv se na kontaktu.
N.

Věrný K.
Město je hlídané. Důležitá schůzka je dva dny před úplňkem. Mochnu uklid'. Ví mnoho. Přivez dar od Z. Nebud' překvapen. Zkoušíme její věrnost a vše je součástí plánu.
M.

Mnoho tomu nerozuměli. Věděli jen tolik, že mají šibeničně málo času a zmizelý kámen už nemá cenu hledat. A věděli, že Trblot tenkrát na výzvědách promarnil šanci, která už se nevrátí. „Zbejvá nám už jenom předat korunu a zajistit důstojnej pohřeb krále”, řekl po chvilce rozpačitého ticha pan Linfalas. „Během smutečního průvodu se určitě něco semele”, řekl Aedd. A Krochta na to: „Jedem do lesa odpočinku. Vyspíme se na to. Ale ještě před tím se stavíme na hřbitově”. Vůdce se chtěl ještě jednou setkat s trpasličím předákem, aby mu předal tu skvělou novinu!

* * *

„Pan Bóin s váma mluvit nechce”, řekl Satlann, který po poslední příhodě neudržel s Nurnskými dobré vztahy. „Ale my pro něj máme to, co hledal”. „V tom případě to předejte na týhle adrese”, řekl stařík a načmáral na kus pergamenu pár slov. „Šedá ulice č. 23?”, podivil se Moskyt, „Proč to nemůžeme provést přes vás?”. „Mě do svejch křivejch obchodů netahejte, mám už svejch starostí dost s vysvětlováním různějch vražd a podobně. Harpenova družina tady vod těch časů slídí jako honící psi”, pravil přikře hrobník.

Smuteční průvod

Byli tu všichni. Kromě Nervora a Alwynna, kteří jako tradičně zůstali u koní. Někteří ještě trochu oťresení z mučení zajatce, jehož se předešlé noci chopil tolik nechutným způsobem Solwin. Nařezával mu kůži na žebrech, pátil chodidla, nakonec zamordoval, ale přesto se nedozvěděl víc, než že Klemeš po posledním příchodu posla odjel kamsi do Pasennu a už se nevrátil. Snad ten ubožák ani víc nevěděl. Hostinec u rožněného selete pukal ve švech. Na náměstí se začínal srocovat dav. Bylo lze vidět i královské zástavy angwarrské, trubačů a žalopěvců nepočítaně. Velké, narychlo stlučené řečnické pódium bylo ozdobeno květy a

barevnými plátny. Městský sbor pěvců právě zpíval tklivou hrdinskou píseň z dob Bereholdových. Skutečně velkolepá sešlost!

„Jděte k hostinci a zkuste sehnat nějaký dobráky“, řekl vůdce, „Já zatím tuhle s Trblotem pojedu do Šedivý ulice předat korunu“. „Cože máme sehnat?“, houkl Solwin. „Nějaký bezprizorní živý štít. I třeba naprostý blbce. Ať je za koho se krejt. Myslím, že to budem potřebovat“.

* * *

Rožněné sele bylo narvané k prasknutí. Aedd se ramenatě cpal davem až ke stolům, aby udělal místo malému Longodonovi, a pohledem těkal po štamgastech. „Vidíš ty dvě žaby? Vypadaj dosti cizácky“, houkl dozadu. Alchymista přistoupil ke dvěma ženám, srkajícím pivo. „Nazdárek, dámy“, pozdravil Dyni. Hobitka vyjukaně vzhledla a hlesla na pozdrav. Druhá, krolka, pomalu dopila, řihla, a řekla: „Co jé?!“. Dyni pěkně podle instrukcí udělal těm ženským návrh. „Klidně s váma pudem, no né, Bibi?“, houkla krolka, „Vobzvlášť dyž z toho něco kápne“.

Ta velká se jmenovala Táňa. Obhroublá jeskynní příšera, dostatečně blbá na to, aby dělala živý štít za málo peněz. Malé říkali Bibiána Šňupáková. Měla ráda pivo a šňupala mletý tabák, až měla nosík rudý a baňatý jako bramboru. Obě byly nehezské a bezprizorní. Hodily se výtečně.

„Longodone, to musíš vidět!“, procpal se ke stolu válečník Drtinosa, „U výčepu stojí chlap a prodává se za peníze. Blbec každým coulem“. „Tak ho berem, né?“, řekl Aedd.

Kolem nálevního pultu bylo o poznání volněji. Stál tam namol ožralý chlápek a nadšeně vřískal. Navlečen byl do pláště s hvězdami, hlavu pokrýval směšný klobouk bez střechy. „Dám ti pivo, esli roztřelíš korbelt!“, ozvalo se z davu. Člověk se zapotácel, vyplázl jazyk a zatajil dech, až tvář zbrunátněla návaem krve do hlavy. „Hrbel“, houkl zaklínadlo, z očí vyšlehlo cosi modrého, co by se při troše dobré vůle snad dalo nazvat bleskem, a od korbeltu se odlouplo ucho. Dav zaburácel potleskem. „Co eště umíš?“, zařval Griffin. „Rozstřelit sklenici“, vzkřikl

... „Nazdárek, dámy“, pozdravil Dyni...

pyšně. „Tak co, berem ho?“, zeptal se Longodon druha. „Ale jó“, pravil Aedd, „Blbec je to dostatečnej“.

* * *

Náměstí bylo doslova našlapané. „Vítám mezi námi velectěného krále Angwaru, pána Glendorra s družinou“, křikl do hlásné trouby obřadně řečník. Na pódium za zvuku trubek a dud vstoupili vojáci v pestrých uniformách, nesoucí nosítka s třepotajícími se praporci. Na zlacené sesli dřepěl seschlý stařec, pro nějž i vztyčení paže k pozdravu zdálo se býti nadlidským úkonem. Na zlaté koruně jasným zelenkavým třpytem zářil druhý z earrilů. Dav zaburácel ovacemi. Řečník jedno po druhém předčítal poselstva a kondolence význačných pánů velvonnorských i přespolních.

„Polil sem ho vodou, ať se probere“, křikl Drtinosa vůdci do ucha, „A menuje se prej Heller, ten prodejnej kouzelník“. „Tohle že je kouzelník?“, ohradil se Krochta, „Dyť to je vobyčejnej manták“. „Pravils, abysme sehnali blbce. Tak tady ho máš“, řekl dotčeně válečník. Nurnští stáli v davu a vyčkávali, co se semele. A něco se semlít muselo, to je jisté.

Za velké slávy a zvuku bubnů přišel hradní průvod. Perrimovu rakev na obrovských marách, zakrytých velvonnorským praporcem a praporcem berenthaurským, pročpělým pachem bitev a zaschlou krví starých trpasličích

...Dyňi, Bibiána a Heller okamžitě vyšplhali na útes a zahájili palbu...

válečníků. Hlava krále ležela na polštáři z květů, dlouhé vlasy a vousy byly zčesané a padaly v loknách přes okraj. „Helejte, naše koruna“, ukázal Linfalas.

* * *

Dav byl netrpělivý. Bóin, člen Rady velvonnorského stolu převsal hlásnou troubu a oznámil lidu, že pan Oikresp a jeho muži se nedostavili, ale že již dále nelze vyčkávat. Pronesl několik vět o následovném průběhu smutečního průvodu. Králova rakev bude přenesena na pokraj Orghallu, kde dojde k poslednímu rozloučení. Dále už půjde jenom průvod nejvěrnějších a ti pochovají ostatky na tajném místě v Síních Berenthauru. V nejbližší možné době potom na velvennském hradě zasedne Rada velvonnorského stolu k poslednímu tajnému sněmu, z něhož přímým hlasováním vzejde nový král, nástupník vlády v zemi. Průvod vyrazil na dlouhou pouť. Nurnští, roztroušení v několika skupinkách, dávali bedlivý pozor na jakoukoli podezřelou okolnost. Byli bedliví. Kdesi nad Jarbou na obzoru zavlály modré praporce se zkříženými sekerami. Dlouhý průvod jízdních a částečně pěších mužů ve zbrojích vyjel na pláně. „Oikrespovi muži“, zazněly nadšené výkřiky z průvodu. Gendarroňané zpozorněli, průvod se ale mlčky zařadil mezi ostatní. Oikrespovi muži byli zaraženi, snad to bylo dáno smutkem a žalem. Nicméně davem se rychle rozšířila zpráva, že pan Oikresp mezi svými vojáky není.

* * *

Nurnští byli zmateni. Vše bylo jak má být. žádná podezřelá událost, žádný přepad. Slunce už dávno zapadlo nad Círrhenem. V Orghallu hořely stovky pochodní. Řečníci se loučili s mrtvým panovníkem. Glendorr byl natolik dojat, že se zmohl jen na nesouvislé souvětí, jehož smysl unikl snad i jemu samému. Byl příliš starý a nemocen. Únava z dlouhého dne byla na něm znát. I Nurnští sklonili hlavu a v tiché modlitbě vzdali hold Perrimově památce. Potom světla zhasla, dle tradice je svrhli do propasti, jen několik málo osvětlovalo tichý průvod několika nejvěrnějších trpaslíků, kteří se odpojili, nesouce rakev po kamenité cestě nad propastí do hloubi Círrhenu, do samotného srdce. Tam, kde leží Berenthaur.

V úctě k trpasličím tradicím nechtěli Nurnští rušit svátost procesí a rozhodli se zajetí zpátky do lesa, kde na jediné přístupové cestě hodlati čekat na případné zrádce.

* * *

Dlouho se nic nedělo. Tři čtvrtě hodiny přemítání, zda družiníci neudělali někde chybu, něco neopomněli. Lidé se už dávno odebrali na cestu domů, do měst a vsí. A náhle, v naprosté tmě, po cestě tryskem projelo několik jezdců. Mířili na Orghall. „My furt čekáme, že procesí bude napadený zezadu, a vono to může bejt klidně obráceně“, zalarmoval druhý pan Linfalas. „Deme!“, zaječel jako smyslů zbavený Vratigllad, vyhoupl se do sedla a vyrazil. I ostatní. Teď už to nebyla družina. Každý chvátil sám za sebe s cílem pomoci. Tak silné bylo pouto k zdejšímu kraji.

Temná předtucha se naplnila. V dálce plála světla pochodní a zněl hluk nelitostného boje. Nurnští, nehledě na to, že se mohou při jediném chybném kroku zřítit do propasti, dohnali šestici jezdců a zaútočili. Už od pohledu bylo zřejmé, že jde o nepřátele. Jezdci v bílých pláštích byli po zuby ozbrojeni a byli to... lidé. Ti

šli k zemi vcelku snadno. Popsati však to, k čemu v Orghallu došlo, lze jen velmi těžko. Snad tedy od začátku tak, jak se Nurnští dozvěděli od umírajících a zběhů.

* * *

Průvod dosáhl konce Orghallu. Dále už měli jít pěšinou v lesích. V místech, kde se sráz prudce stáčet vlevo uzřeli bílé postavy. Stáli tiše, bez hlesu, rozprostření v rojnici. Nad jejich hlavami čněly temné siluety několika válečných strojů. Trpaslíci tasili. Náhle kdosi vzkřikl a zpoza okolních balvanů a skalek vyběhli Oikrespovi muži. Zaútočili. Měli jasnou převahu, tlačili chabě se bránící protivníky před sebou. V té chvíli se však někteří Oikrespovci otočili proti svým druhům a někteří se dali na útěk. Zavládl strašný zmatek, který vyústil v krvavou potyčku, při které se to mydlilo hlava nehlava. A do toho všeho se přidali bílí jezdcí, jen několik z nich odtáhlo rakev k okraji.

Dyni, Bibiána a Heller okamžitě vyšplhali na útes a zahájili palbu. Ostatní ze rozprchli do všech stran, soupeřice s každým, kdo se postavil na odpor. Ty, co prchali, nechali být. Nebyl čas je dobíjet, zvláště když nebylo jasné, kdo je přítel a kdo nepřítel. Není snadné popsat vše, co se té noci v Orghallu událo. Není možné pamatovat na každý hrdinský čin. Vždyť nebyl téměř nikdo, kdo by nešel až na hranici svých možností, ochoten položit život svůj za Bóina. Tak obrovské bylo odhodlání Nurnských.

Trblot Vratigllad jako smyslů zbavený vběhl do nejbližší krvavé řeže, kde několik Harpenových mužů prolévalo krev po boku svého pána. Z Harpena tekla krev. Trblot prudce zaútočil, nehleděl na vlastní šrámy. Nebylo ale dáno Harpenovi přežít, padl pod ranou protivníka jako pravý muž, který ani v nejtěžší chvíli neopustil ideál, za který celý život bojoval.

Krochta Moskýt ze sebe vydal vše, co mohl. Nepřátelé kolem něj padali jako hrušky, smrad spáleného masa dělal vzduch těžkým a nedýchatelným. Aedd Ruindorský zaútočil po boku Griffina Linfalase, brzy jej ale ztratil. Nebylo lehké si mezi zmítajícími se těly udržet orientaci. Těžký souboj s několika protivníky jej zatlačil až na okraj propasti. Tam k zemi skolil posledního a potkal Krochtu, který byl zaujat čímsi vpředu. Tam na druhé straně bitevního pole právě skupinka bělopláštníků rabovala rakev. „Chtěj krále svrhnout do propasti“, zařval a mocně se soustředil. Aedd zašátral v batohu a nahmatal flakónek rychlosti. Krochta se teleportoval. Aedd si lokl odporné tekutiny. Pachůť mu nevadila. Rozhodně ne za noci hrdobců!

Čaroděj Moskýt se zhmotnil vedle rakve. Ted' anebo nikdy. Šel zárcům velvonnorské koruny přímo na tělo. Po chvíli se ze tmy přiřítíl Aedd z Ruindoru a za bojového řevu sklátil jednoho z vojáků do prachu. Netrvalo dlouho a pobili je. Byli zemdlení, ale uchránili královny ostatky. Padali vysílením, ale přesto se vrhli k poslední a největší skupině bojujících, kde tušili Bóina. Na okamžik zahlédli Linfalase, Vratigllada a Drtinosu. Zem mokvala krví. Trblot se dostal po bok Thúnovi. Byla to čest pomáhat takovému velkému pánu. Položil by za něj i život. Nebylo však dáno Thúnovi přežít. Čísi meč prořal hrudní plát a on klesl. Další rány rozpoltily helmici. V nastalé mele se mizivý zbytek Oikrespových mužů dal na útěk. Zahazovali zbraně, někteří se vzdávali, jiní prchali. Poslední

bělopláštníci obklopili Bóina. Už mnoho mužů nezbývalo. Nurnští jako vosy zaútočili střed. Bóin na tom nebyl dobře. Vrozhodné chvíli mu Trblot Vratigllad zachránil život, když před něj skočil a nastavil vlastní hrud'. Těžké brnění ránu zastavilo, ač trpaslík neměl daleko od smrti. Zbraně věrných dodělaly svou práci. Bylo dobojováno.

...Aedd Ruindorský zaútočil...

* * *

Bóin byl vzteky bez sebe, ale nemluvil. Byl příliš otřesen. Shromáždil zbytek svých mužů, kteří vzali na bedra rakev s Perrimem a namířili si to k Berenthauru. „A ty...“, otočil se trpaslík k vůdci Nurnských, „Poklekni“. Krochta učinil. „Jmenuji tě dočasně členem mé družiny. Vás všechny. Sejdeme se na hradě. Tento statečný muž bude vaším průvodcem“. Přitom se dotkl Moskytovy šíje jílcem skvostné válečné sekyry. Družina osířela. Rychle z hromady sténajících raněných vytáhli jazyka. Zajímalo je, jak to bylo s Oikrespem.

Trpaslík, jehož si vybrali, byl zřejmě na pokraji nervového zhroucení, proto okamžitě řekl všechno, co věděl. Pan Oikresp svým mužům v předvečer pohřbu nařídil tajný přesun do Orghallu. Od té doby jej neviděli. Tam na ně čekala záhadná jízda západanů, kteří za pomoci otroků v řetězech přivezli dva velké šípomety. Z jejich rukou obdrželi Oikrespův rozkaz k útoku na smuteční průvod. Druhý den došlo k velké roztržce, někteří odmítli vykonat páně Oikrespovo přání. Nemalá část mužů s pochybnostmi zůstala. A došlo k činu, z kterého každý z těch,

kteří přežili, bude nadosmrti rozpolcen. Zradili památku krále, svoji vlast. Byli zrazeni svým pánem, jehož statečnost dříve ctili. Co se to, u všech bohů, stalo?

* * *

Druhého dne město doslova vřelo, jak se rozšířila zpráva o orghallské zradě. Veškerý ten kolot připomínal sopku před výbuchem. Nurnští se za městem dali dohromady a pod vedením přiděleného trpaslíka zamířili na hrad. Tam dostali přiděleny pokoje Bóinovy družiny. Z pokojů se nevzdalovali, čekali na večer, kdy měla zasednout Rada velvennorského stolu. Alespoň se umyli, šaty vyprali a najedli. Také spánek potřebovali jako sůl. Po Bóinovi nebylo vidu ani slechu.

* * *

Bóinova družina, včetně té nurnské části, se semkla a pod vedením jednoho z trpaslíků zamířila k Bóinově komnatě. Byl večer, večer rozhodnutí. Bóin byl oděn v slavnostní šat, který ostře kontrastoval s bledou, sverepou tváří. Ani Nurnské nepozdravil. Procesí mlčky procházelo chodbami a sály, plnými veškerého lokajstva.

Zasedání rady se událo v obrovské kopulovité komnatě. Kruhový stůl se sedmi křesly zel prázdnotou. Bylo zde plno vojáků. U stolu seděl pouze Darlonn, kudůk. Kdysi za vlády angwarrského krále Glendorra zde býval správcem. Bylo to v dobách, kdy Velvennor jakožto východní Angwarr spadl pod angwarrské državy. Bóin zasedl a rozhlédl se. Chyběl pouze Kardavec, velvennský zbohatlík, pozdější člen Rady. Ten si dával na čas. Bóinova družina se semkla kolem svého pána. Stejně tak učinili přívrženci Darlonnovi. Atmosféra byla vypjatá, vzduch se dal krájet.

Lokajové otevřeli veřeje. „Ctihodný pán Kardavec přichází“. Kardavec, navlečený ve skvostném rouchu chrastil zlatými řetězi, jež se mu klimbaly kolem krku. Tlustý pajdulák se tvářil nadmíru povýšeně a Bóinově různorodé ofáčované družině věnoval pohrdlivý pohled. Zasedl též ke stolu a rozhlédl se kol sebe. Po chvíli ticha pronesl: „Inu, prořídly naše řady poté, co se trpasličí velenárod vyvraždil“. Bóin vyskočil a zpražil přidrzlého kupce nevraživým pohledem. I Darlonn se naň zle podíval. „Doba je zlá, musíme dát velvennorskému lidu nové světlo“, pravil Darlonn a věnoval pohled Bóinovi, který se opět odevzdaně posadil. Už mu nezbývaly síly. Pomalu to vzdával. Jediné, co teď chtěl bylo, aby na hradní půdě nedošlo ke krveprolití. Aby se nerozpoutala občanská válka, která by destabilizovala zemi natolik, že by se stala snadným terčem pro okolní státy. Jak by bylo snadné právě v této chvíli sáhnout po meči a moc si vydobýt krví. Co by se ale dělo dál? Mohlo by to znamenat konec jeho národu, konec staroangwarrských tradic. Ačkoli Nurnští byli připraveni na vše, Bóin rezignoval. Neunesl tíhu událostí, které se staly v poslední době. Kolik přátel ztratil. Kolik výtečných mužů padlo intrikářstvím zrádců. A neschopností těch, které v poslední naději povolal. Těch, kteří mu zachránili život a způsobili pád jeho plánů. Těch, kteří tu teď stáli okolo něho a byli připraveni za peníze pomordovat třebas celý hrad.

„Kvůli něčemu jsme se tady sešli“, prolomil ticho Kardavec. Darlonn věnoval další krátký pohled Bóinovi. Ten, tichým roztřeseným hlasem, řekl: „Vyvolme tedy budoucího krále...“. Nurnští se po sobě nechápavě podívali. Proč

to dělá? Stačí jen lusknout prsty a podřízli by všem těm Kardavcům krky. Jen lusknout prsty...

Jsou věci, které nájemní žoldnéři nepochopí. Jsou věci i nad těmi nejčestnějšími záležitostmi cizáků. Jsou věci svaté a hluboké. A těm cizinec nemůže porozumět.

Lokaj rozdal pergameny a brky. Každý teď napsal jedno jméno. Místností vládlo ticho jako v hrobě a škrábání brků se zarývalo do morku kostí. Členové rady si lístky vyměnili a otevřeli je. „Darlonn“, přečetl ze svého lístku Darlonn Velvennský. Kardavec se kysele zašklebil a s největším odporem pravil: „Bóin...“. Bóin rozevřel svůj list, zesinal a pergamen zahodil. Dobře věděl, jaké jméno ukrývá, ale přesto jej to ohromilo. Snad celou dobu čekal něco, co se nemohlo stát. Něco nemožného. Kardavec vyskočil a jeho muži tasili. Nurnští také. Darlonn mávl rukou a zavelel: „Stůjte! Toto je posvátná půda. Kdo prolíje krev, bude viset!“. Sluha zvedl list a podal jej Kardavci. „Darlonn“, houkl vztekla.

„Tímto vám kážu já, velvennorský král“, pronesl Darlonn Velvennský stroze. „Pan Bóin i Kardavec do zítřejšího dne i se svými věrnými opustí hrad. Kdo se vzepře rozhodnutí této rady, bude popraven. Kdo se nepodvolí řádu, bude řádem odsouzen. Neboť tak je od této chvíle psáno - já jsem král a tuto zemi povedu ku rozkvětu. Naše země je Velvennor a žádná jiná. Bude zde vládnout právo a pořádek. Tímto dnem rozpouštím Radu velvennorského stolu, neboť splnila své poslání...“. Darlonn se sebral a se svými věrnými v patách opustil komnatu. Chvilí po něm se vytratil i Kardavec. Bóin seděl mlčky dál. Byl skleslý. Bylo po všem. Trpasličí Velvennor padl.

* * *

Před svojí komnatou se Bóin otočil k Nurnským. „Zřejmě chcete peníze“, pravil pohrdlivě. Křivdil jim. Už dlouhý čas pro něj nepracovali pro peníze. Už dlouhý čas se s osudem jeho lidu ztotožnili natolik, že se cítili sami býti příslušníky berenholdova národa. A on jimi tolik opovrhoval. Zavolal pár věrných a kázal nějakou odměnu pro pány připravit. Nurnští se drželi opodál. V úctě a otřesení. Jen Krochta Moskyt, čaroděj, který si o sobě vždycky myslel hodně, se rozhodl Bóinovi radit, co by teď měli trpaslíci dělat. Taková do nebe volající drzost! Taková nestoudnost! Jakým právem se vůdce žoldnéřů zosobňoval do role rádce? Jakým právem srovnával chování trpaslíků s chováním lidí? Vždyť lidské pokolení nemá ani tuchy o starých tradicích a legendách. Pro ně jsou stejně mrtvé jako jejich souznění. Bóin předal Nurnským odměnu a tím byla pro něj celá ta nešťastná věc vyřízená.

Mé srdce pohřbeno tam pod Al-Mairros

Eowen Zivril

Vídal jsem tváře plné souznění
cítíl jsem bolest a touhu po svobodě
rostly mi perutě a s každým pádem byly silnější
slýchal jsem tóny trubek a dud

a ty písňě plné touhy a vznešenosti!
Pil jsem vodu z horských bystřin
průzračnou jak oko z křišťálu
cítil jsem vůni omamnou
z horských luk plných ocúnů a rmenů
dotýkal se země, hladil ji rukama
zmámen uléhal v její náruč
pod tmavou oblohou plnou hvězdného prachu
dýchal jsem zvolna, dlaně obrácené vzhůru
chytal stříbro luny
A jak jsem snil!
Ctil jsem kořeny pro jejich hloubku a mohutnost
a listí dějin na větvích stromů
neměl jsem nic, přec byl jsem bohat
tam v lesích círrhenských
v pradávném Angwaru

Vzpomínám na staré doby plné krás
ve snech se na ta místa zpátky vracívám
tisíce mil jak sokol stěhovavý
necítím slabost ani z výšky strach
však s každým jitem duše umírá
na skřipci omšelého dění
Já k téhle zemi nemám vztah
spíš pařez je než stromem s kořeny
znaveně rozhlédnu se kolem sebe
krajina rovná tu jak dlouhý stůl
bez zpěvu a pastvin plných květů
bez tváří plných soucítění
A její jméno?
Šered'? Dušemor?
Nevím ani
Jsem poutník bez vášně pro cestování
jsem cizinec bez touhy po poznání
mám vše, přec chudý jsem jak mník
v temnotě zakalené tůně
Já živ jsem, však
mé srdce pohřbeno tam pod Al-Mairros
v pradávném Angwaru

Návrat

Šli mlčky dolů ulicí. Drtinosa někde za slušnou cenu pořídil povoz s koněm. Kola drkotala po výmolech a to byl jediný zvuk, který bylo lze slyšet. Nurnští byli ponořeni do vlastních úvah. Vesměs byli nešťastní, zahanbení. Nemělo cenu tu déle prodlévat. Nakrátko se zastavili jenom v Lese odpočinku, jak jej nazvali. Osedlali koně, probudili Nervora Chinského a Alwynna Bělorukého a vyrazili vstříc Liscannoru. Nebylo jim do zpěvu. Jen zlomený Trblot Vratigllad za jízdy čmáral cosi na kus pergamenu. Skládal báseň. Modlitbu. Cítil potřebu zbavit se svého žalu. Modlitba byla určena králi a angwarrrskému lidu. Lidu angwarrrských trpaslíků. Psaní vyholenému válečníkovi nikdy mnoho nešlo. Když se na obzoru objevila první liscannorská stavení, měl už název. To bylo první a poslední, co papíru svěřil. „Můj králi!“. Jediná dvě slova, která říkala vše a nic. V těchto slovech se zrcadlila neskutečná hloubka trpaslíkova věrného srdce, i prázdnota dnešního světa. Byly v nich kořeny i proudy, i prach angwarrrských hvězd, vítr v korunách stromů Círhennu, pach krve, vůně slávy, hořkost porážky. Trblot rozuměl tomu, čemu lidé rozumět nemohou. Otevřel srdce a dal si slib, který možná nikdy nesplní. Slib, že jednou, až se naskytne příležitost, svůj dluh splatí. A slíbil si, že trpasličí Velvennor v něm bude žít dál, alespoň ve vzpomínkách a vyprávění. Dnes konečně přišel na to, kam patří...

DODATKY

Hrdinové Nurnské družiny

Aedd z Ruindoru - člověk zloděj [*1010]

Aedd Ruindorský přišel do Liscannoru, aby zde vedl život dobrodruha, stejně jako mnoho jeho příbuzných. Nade vše měl rád klid. Proto si za peníze získané od pobitých pirátů ze severu namísto v Liscannoru postavil dům na samotě u mořského pobřeží a nastěhoval se do něj se svou ženou Aelin, synem Fionnem a dcerou Viellou. Poprvé vyrazil s Nurnskými na výpravu do Kodgicku na jaře roku 1037. Výprava plná zrad a udavačů dala vzniknout pevnému přátelství s kolegou v profesi, elfem Griffinem. Na další výpravu vyrazil o rok později. Při záchraně therfastských dětí se Aedd proslavil zejména obratným kouskem, kdy zachránil prvního ze ztracených školáků. V té době si za své značně hazardní používání jistých alchymistických výrobků vyzískal přezdívku Hlína. Kromě ohnivých hlin užíval při bojích hlavně svého luku a nutno říci, že málokterý šíp minul zvolený cíl. Dvojice střelců, Aedd a Griffin, se brzy stala věhlasnou a slavnou. Brzy se mezi dobrodruhy začalo říkat, že jsou jako dvojčata. Na výpravě do Andeluru v devětatřicátém roce získal kvalitní luk od kentaura, kterému družina pomohla. Aedd se rozhodl jet i na druhou výpravu na prohnitý ostrov Kodgick, která skončila spíše nezdarem. Ruindorský zloděj však ve své samotě u moře dlouho nepobyl. Již se sklonkem léta 1040 vyjel spolu s ostatními na turnaj do Mondragonu. Na pastvinách pod hlavním městem svým bystrým okem a pevnou rukou získal dvakrát druhé místo ve šfelně z luku a kuše. Na tomto místě Nurnská družina přijala práci podivného starce, a tak se Aedd za měsíc ocitl v poušti ukryté ve vnitrozemí daleko na jihu. Svou takřka vrozenou zvidavostí se snažil přijít na tajemství mozaiky vyryté na vrcholu věže v mrtvém městě. Ale Aeddův důvtip si nedokázal poradit se starým hlavolamem, a tak se Nurnská družina i přes Aeddovo naléhání vrátila s nepořízenou. Snad i zdatný nurnský lupič potřebuje odpočinek, a proto Aedd zůstal doma, když ostatní na jaře v jedenačtyřicátém vyplouvali na „neoficiální“ pomoc Kamennému ostrovu, na který dorážela Ilsenova vojska. Ale zahálet dlouho nevydržel. Spolu s Tanrisem a Ladotem připlul další lodí a hned se zapojil do boje proti lovcům erýnií na Malém ostrově. Zde se zúčastnil tvrdého útoku na pevnost lovců. Se Swonniným palcátem se druzi vrátili pro zadání dalšího úkolu. Bylo jim uloženo, aby zabili jistého Hakroje z Altenbruchu. Při tom Aedd využil naplno své schopnosti, které otevřely Nurnské družině nejdny dveře. Po Hakrojevě smrti družina zmizela v půlnoční tmě a jela ohlásit splnění úkolu. Pak se Nurnští vrátili zpět do Gwendarronu pro slíbenou tučnou odměnu. Po této výpravě Aedd dlouho odpočíval. A udělal určitě dobře, protože z nechvalně proslulé výpravy do Armidenu se vrátili jen Krochta a Griffin. Ostatní zemřeli. Téměř po roce, kdy se věnoval rodině, Aedd opět začal vyrážet s Nurnskou družinou. Po krátké výpravě roku 1043 do zlatodolu na sporném území Mubarrathu a Gwendarronu, kterou vedl, odjel s ostatními na sever do Velvennoru. Na této památné výpravě Aedd znovu předvedl svůj důvtip, ať už při luštění pomateného vyprávění elfa Midolase nebo při záhadách ve Velvennu, hlavním městě země, či při častých vyjednáváních. Ve velvennských stokách, kde sídlila tajemná organizace Stín Valinnu, o vlas unikl smrti v podobě obrovské haterie. V boji o Perrimovo tělo nad Orghallskou propastí se Aedd s Krochtou neohroženě vrhl na útočníky pokoušející se svrhnout rakev s tělem trpasličího krále do temné rokliny. Přes tuto odvážnou záchranu králových ostatků se nepodařilo odvrátit pád Velvennoru. Zdrčená družina se vrátila do Gwendarronu. Obratný zloděj Aedd, pamatující mnoho triumfálních návratů, se navrátil ke své rodině na pobřeží nekonečného moře.

Alwynn Bílá ruka - člověk alchymista [*1011]

Roku 1036 během tažení po Monghyrských pláních narazila Nurnská družina na podivnou tříčlennou skupinku. Jedním jejím členem byla i bezvýrazná tvář mladého zakřiveného člověka. Jeho jméno bylo Alwynn. Zdálo se, že takových jsou na světě tisíce. Vůdcem skupinky byl bezpochyby jiný člověk, Plimskr. Všichni byli nakonec přijati do společenstva. Alwynn i Plimskr se ostatních často stranili a povídali si stále něco mezi sebou. Nikdo si toho

mnoho nevnímal, zvláště poté, co byl Plimskr zabit. Alwynn naložil jeho tlusté tělo na svůj hřbet a neuvážlivě jej stále vlekl. Jeho vytrvalost byla neobyčejná. V okamžiku, kdy se tělo již rozkládalo, byl ostatními donucen jej pohřbit. Alwynn všechny proklel a ostatním tehdy došlo, že mají co do činění s fanatikem. Alwynn otevřeně prohlásil, že na světě není místa pro jinou rasu, nežli lidskou. Po návratu z Monghyru si pronajal v Nurnu kamrlík a založil organizaci Bílá ruka, přičemž sám sebe pasoval na jejího vůdce. Od té doby sám sebe nazýval Alwynn Velký. Mnoho se mu ovšem nedařilo a postupně se z něj stal alkoholik. Na další družinové výpravy se příliš nehnu. Kolovala o něm spousta historek, více či méně pravdivých. Nakonec však vyrazil s ostatními na další pouť až v roce 1038. Družina pátrala po ztracených dětech. Alwynna to mnoho nezajímalo a daleko více se věnoval svojí láhvi. Jediným jeho činem na výpravě bylo to, že se dokázal opít i s nepřitelem. Výpravu přežil a vrátil se do svého sídla. I nadále rozvíjel činnost Bílé ruky. Ačkoli měl Alwynn ohledně Bílé ruky velké plány, je třeba říci, že úspěšný mnoho nebyl. Jediným člověkem, kterého se mu podařilo pro svoji činnost získat, se stal neduživý kouzelník Cecil, od kterého se nechal titulovat Mistře. Alespoň tak si spravoval své pošramocené sebevědomí. A že to notně potřeboval. Roku 1041 se dostal do sporu s krollem Lynhaardem, který po něm začal vymáhat peníze, jež mu kdysi daroval. Alwynn se rozhodl bránit a celou věc předal soudu. Spor by pravděpodobně vyhrál, ale díky své naprosté tuposti se mu podařilo pozurázet koho mohl, včetně královského soudce a následně i samotného krále. Byl královským úřadem obviněn, došlo k zabavení veškerého jeho majetku a pouze potupný útěk jej zachránil od vězení. Bílá ruka se ocitla v ilegality. Dlouho o něm ostatní neslyšeli. Alwynn od té chvíle žil jako štváná zvěř. Jakési údajné spojení s ním měl pouze Cecil a tak se mohli ostatní pouze dohadovat o tom, že se skrývá kdesi v Karwellu. Uplynula dlouhá doba a na Alwynna málem všichni zapomněli. Až roku 1043 se v Liscannoru objevila zbídačená postava, ve které někteří pamětníci poznali pana Mistra. I zželelo se jim tohoto šířitele rasové nenávisti a vzali jej na další výpravu do Velvennoru. Při cestě se plně projevil jeho alkoholické sklony. Prakticky neustále byl opilý. Tu a tam se sice zapojil do boje svojí kuší, ale zpravidla při tom vždy postřelil někoho vlastního nebo alespoň koně. Za to a za ukájení svých nízkých pudů, kdy zcela nesmyslně uřezával mrtvým končetiny, byl dokonce napaden tehdejší vůdcem Moskytem a museli při něm tenkrát stát všichni bohové, že přežil. V družině k němu nikdo neměl důvěru a jediný úkol, který mu byl přidělován, bylo hlídání koní a i při tom bylo potřeba na něj dávat pozor. Jeho jediným přínosem pro družinu se tak stala jeho poměrně rozsáhlá literární tvorba, ve které šířil myšlenky Bílé ruky. Alwynn přežil a je mezi Nurnskými dodnes.

Argell Arghallský - člověk hraničář [1014-1039]

Tento potulný hraničář byl najat do společenstva roku 1039 v Daukeni jako místní znalec Hymalajských hor. Dlouho však v družině nepobyl. Možná byl dobrým horalem, ale o tom se ostatní neměli možnost přesvědčit. Jisté však bylo, že práci s mečem příliš neovládal. To se mu stalo osudným v horském hrádku obývaném loupeživou rodinou obra a krollky, kde mu paní domu rozbila hlavu klackem. Vzhledem k tomu, že k tomuto muži nikdo nezískal zvláštní vztah, zůstalo jeho tělo po boku pobitých obrů napospas divé zvěři.

Arkuss Dettor - hobit alchymista [* 1020]

Po armidenské tragédii roku 1043 byla družina velice oslabena a hledala rychle náhradu za všechny mrtvé a nezvěstné. Tak se do družiny dostal i malý hobit Arkus Dettor, specialista na výbušniny. Jeho první výpravou se stalo vyplenění zlatého dolu. Dettor se projevoval především nadměrným pitím alkoholu a neustálou veselou povahou. Jako družiník se teprve rozkukával a pomoc poskytoval ostatním pouze tu a tam nějakou tou ranou z kuše. Učil se však rychle a především jeho manipulace s třaskavinami dávala tušit, že z něj jednou bude potřebný člen. Těžko určit koho měl v družině nejvíce v oblíbě. Většinou to byl ten, kdo byl ochoten se s ním napít. Jeho životním heslem se stala věta: „Dopijem a nejdem!“ Arkuss je v Nurnské družině stále.

Áron - barbar válečník [1022-1042]

Tento askerský dobrovolník se přidružil k jednomu z vojenských oddílů, jehož tělo tvořili právě Nurnští, těsně před bitvou u mohillské pevnosti na jaře roku 1041. V těžkých bojích s úspěchem obstál a sblížil se s některými ze spolubojovníků natolik, že s nimi odplul do Gwendarronu a ubytoval se v liscannorském hostinci U hrocha. Dobrodružný život mu natolik zachutnal, že už jako právoplatný člen společenstva přijal účast na státní zakázce ohledně potření pirátského kotviště na roztržštěných skaliscích v gwendarronských vodách. Áron byl tvor nenápadný a mlčenlivý. Snad jeho uhrovitá barbařa tvář udělala z něj takového samotáře a samorosta. Na každý pád je dnes jisté, že mu dosíci slávy nebylo do vinku dáno. Zemřel pod pařáty šeredného ghúla a tím vymizel i z paměti přeživších. Tak, jako o něm nebylo možno něco říci za života, nebylo to možné ani po smrti. Zůstal ležet nepohřben a nepolitován.

Athalja - hobitka zlodějka [1014-1043]

Křehká hobitka Athalja se s Nurnskou družinou seznámila neznámo kde a jak, ale za jistý čas s ní vyrazila do Velvennoru. Ve své době byla jedinou ženou v družině a snad proto se ostatních stranila a chovala se velmi ostýchavě. Alwynnovo obtěžování nesla Athalja tiše, nikomu si nestěžovala, i různé zerty, nabídky a narážky ze strany dobrodruhů přecházela mlčky. Při prohledávání podzemních kanálů pod Velvennem se na nic netušící krasavici vyřítla bahení stvůra a jedinou ranou ukončila její mladý život.

Atir z Arteinu - hobit alchymista [1012-1039]

Hobit z Arteinu se objevil v Liscannoru v létě roku 1029. Tehdy, kdy bylo potulnému hobitovi nabídnuto členství, panovala v družině přátelská atmosféra. Mrňavý alchymista s radostí nabídku přijal a ubytoval se na mezi za vesnicí. Když jednoho slunného dne dostala družina nabídku k práci od jistého Gnota ze Smutně, neváhal a přidal se k výpravě. V družině neměl žádného nepřítele, ale ani se s nikým příliš nepřátelil. Pouze podivínský kroll Rviz se snažil nad hobitem držet ochrannou ruku, ale Atir to mnoho nepotřeboval, neboť se o sebe dovedl postarat sám. Mnoho nemluvil a zpočátku nebyl ve společenstvu ani mnoho platný, ale jeho mistrný zásah kuši do oka nepřátelsky naladěného obra tento stav částečně změnil. Atir se v rámci svých možností snažil být platným členem družiny. Jeho radost z podílu byla veliká a stejné bylo i jeho zklamání když bylo zjištěno, že peníze jsou falešné. Toto zjištění jej zřejmě natolik znechutilo, že se ani neúčastnil odvetné akce. Někdy čas projevoval touhu stát se občanem Liscannoru a postavit si zde dům. Nestalo se tak a Atira časem odvály události mimo dění Nurnské družiny. V Liscannoru se nenadále objevil až na jaře roku 1039 a hned se vypravil s družinou na dalekou cestu do Hymalajských hor. Tyto hory však viděl jenom z dálky. Ve městě Dauken se vydal na vlastní pěst získat nějaké informace a v jednom z místních podniků se stal obětí vyprovokované bitky. Nic mu nepomohlo, že jeho smrt byla ostatními Nurnskými důkladně pomstěna.

Bangord - kroll válečník [1020-1041]

V zimě roku 1037 se krollí mladíček Bangord přidal k bandě krvelačného lapky Zyffa. Mezi rekruty se shodou náhod právě v té době vmísil nurnský kouzelník Astorius a Bangorda přemluvil ke zradě. Společně pak osvobodili zajaté nurnské druhy z hradního žaláře a dopomohli tak k dobytí hradu. Bangord se stal členem družiny a vrátil se s ní do Liscannoru, kde se stal obecním hrobníkem. Hrobničinu považoval kroll především jako příležitost k vlastnímu obohacení. Vydal cenovou nabídku služeb, které souvisely s pohřbíváním. Bangord nelenil a roku 1038 se zúčastnil hledání ztracených dětí z Therfastské obecní školy. Na výpravě se snažil především přežít, bojů se mnoho neúčastnil - většinou až v okamžiku, kdy bylo rozhodnuto. Byl však docela zábavným společníkem a v družině jeho obliba rostla. Po návratu z výpravy však došlo k události, která vrhla stín hanby na Liscannor. Bangord najmul Lúniel Pitkovou, vdovu po slovutném válečníkovi Páinovi, na poklizení v márnici. Jednoho dne jí však nezkušený mladík, dvousáhové monstrum, začal činit nemravnné návrhy. Vdova krollovu nehoráznou nabídku rezolutně odmítla. Bangord se tehdy odhodlal k činu a brutálně ji znásilnil přímo v na márnicím stole. Vyděšená hobitka Pitková po činu krolla

udala. Starosta Moskyt Bangorda zbavil funkce hrobníka a vyhostil jej z obce. Vzhledem k tomu, že se snažil celou záležitost ututlat, začaly se šířit po Liscannoru různé fámy o příčině krollova vyhnání z obce. Starosta byl nařčen z předsudků vůči krollům. Bangord celé situaci využil a odmítl se z vesnice vystěhovat. Měl velkého zastánce především v Lynhaardovi, dalším krollovi. Situaci vyřešil až příchod vojáků povolaných z Nurnu. Bangord byl odvláčen v poutech a posléze odsouzen zcela nesmyslně za potulku na 73 dní nucených prací v kamenolomu. Trestanec Bangord, ač odsouzen neprávem, mohl být rád, že vyvázl s takovým směšným trestem a že se gwendarronské justici nikdy nedoneslo, co skutečně provedl. Bangord si skutečně odpykal celých třiasedmdesát dní těžkou prací v kamenolomu. Ve věznici jej hrabiví dozorcí a zkušenější kriminálníci obrali o veškerý zbytek jeho skromného majetku. Z vězení vyšel Bangord zbavený o některé iluze a jako chudák. Jeho mládí se však dokázalo s nepřízní osudu po čase vyrovnat. Někjaký čas sice žil jako tulák a bezdomovec, ale nakonec v něm opět zvítězila jeho dobrodružná povaha. Opět se přidal k Nurnským a vyrazil s nimi roku 1040 na druhou výpravu na ostrov Kodgick. Jestli ještě měl nějaké naivní představy o světě, tak na Kodgicku o ně rychle přišel definitivně. Družina byla opět okradena. Ostatními družiníky byl Bangord celkem oblíbený a dokonce uzavřel i dohodu o příměří se starostou Moskytem, který byl příčinou toho, že nesměl do družinické obce Liscannor. Tam sice nesměl i nadále, ale nijak zvlášť mu to nevadilo. Bangord zcela jistě neměl zájem na tom, aby se i ostatní družiníci dozvěděli skutečnou příčinu jeho vyhazovu. Na další výpravě se Bangord ocitl společně s ostatními v krajích daleko na jihu v nehostině poušti. Tehdy již byl považován za statečného bojce, který si dovede zjednat respekt. Naneštěstí ani na této výpravě se kroll příliš neobohatil. Všechno měla změnit další cesta. Roku 1041 byla Nurnská družina pověřena jistými státními orgány k cestě na Erkrachtské souostroví, kde zuřila válka. Bangordovi bylo v případě úspěchu celé akce dokonce přislíbeno, že na jeho někdejší odsouzení bude zapomenuto. Bangord byl nadšen. Na Kamenném ostrově, který leží v Erkrachtském souostroví, se účastnil několika těžkých potyček, ba přímo bitev. Jeho respekt se sice nemohl rovnat respektu Lynhaardově, ale všechno ukazovalo k tomu, že z Bangorda bude jednou velmi uznávaný družiník. Pak však došlo k neštěstí. Především díky neschopnosti kouzelníka Cecila, který se vykašlal na varování přátel před blížícím se nebezpečím, byla družina napadena. Jako první se nepříteli postavil kroll Bangord, avšak ve statečném boji proti přesile neměl šanci a padl. Jeho tělo alespoň dokázali ostatní družiníci posléze důstojně pohřbit. Tak skončila rozporuplná bytost - mladý kroll Bangord.

Bibiána ze Šňupákova - hobitka zlodějka [* 1012]

Když Nurnští roku 1043 během výpravy do Velvonnoru sháněli nové členy do svého společenstva náhradou za mrtvé, padl jejich zrak také na tuto malou hobitku. Její usměvavá tvář s jako malina červeným nosíkem od častého šňupání hobitího tabáku byla k nepřehlédnutí. Bibiána řečená Bibi se ráda přidala k družině a svým prakem pomáhala v likvidování nepřátel. Výpravu zdárně přežila a snad se s ostatními vydá ještě na nějakou další cestu.

Burug ze Srienu, syn Seregův - člověk hraničář [1021-1041]

Osudy Buruga a Nurnských se střetly v roce 1036 na výpravě do Monghyrských plání. Nikdo neví, jaká náhoda ho zatáhla do dalekých východních krajů, snad v těch záludných dálavách hledal dobrodružství, snad bohatství či slávu. Nurnské společenstvo jej přijalo do svých řad, neboť po odchodu elfa Tanrise nebyl přítomen žádný hraničář. Burug mezi Nurnské zapadl velice dobře, zapojoval se do bojů, střílel a zajímal se o dění v družině. I přes své mládí si celkem rychle získal v družině určitý respekt. Burug výpravu šťastně přežil a vrátil se s družinou do Gwendarronu, kde zjistil, že jeho otec, Sereg z Ruindoru, kterého nikdy nepoznal, také kdysi putoval s Nurnskými. Dlouho však v Liscannoru nepobyl, se slibem, že se jednou vrátí, své nové přátele opustil a vydal se na další cestu. Trvalo to sice několik dlouhých let, ale Burug svůj slib nakonec dodržel a jednoho dne roku 1041 se opět vrátil, aby se přidal zpět k Nurnským. A byl to návrat velkolepý. Burug byl hned po svém příchodu zvolen za vůdce výpravy na Erkrachtské souostroví. Nurnští byli tenkrát velice silní a o to

více mohl být na své zvolení pyšný. Svoji roli hrálo však jistě i obvyklé spekulování družiníků. Pod Burugovým velením družina odpulila na jih. Po prvních potyčkách měli druzi donést prastarý palcát ze Swonina paláce, který se ukrýval na jednom ostrůvku. V družině došlo ke sporu ohledně dalšího postupu. Burug se projevil jako nerozhodný a tápající, načež byl ze svého postu svržen. Zásahu na tom měl především kroll Lynhaard a trpaslík Orglaff. Burug vše přešel s typickým klidem a nikomu se nemstil. Údálosti však nabraly rychlý spád. Poté co se družina zmocnila Swonina palcátu došlo k napadení a krvavé potyčce s lovci erýnií. V následném zmatku se družina rozprchla. Burug byl těžce raněn a následně zajat. Lovci jej odvěkli do svého sídla a zde jej podrobili výslechu a mučení. Ke cti Burugově je třeba říci, že své druhy neprozradil a choval se velmi statečně. Lovci jej nakonec zavraždili a jeho tělo potupně vyhodili před palisádu. Nakonec se však ostatky dočkaly důstojného pohřbení, neboť jeho smrt ostatní krvavě pomstili.

Cecil Neviditelný - člověk kouzelník [1022-1043]

Jednoho dne ve čtyřicátém roce se v hostinci U hrocha objevil uhrovitý mladíček, který prohlásil, že bude na výpravách zastupovat Alwynna, mistra cechu Bílé ruky. Byl svému cechu velmi věrný a často otrocky hlásal jeho myšlenky. To většinou vzbuzovalo posměch ostatních družiníků, zvláště pak když se ukázalo, že Cecil není schopný nikomu ublížit. V družině získal potupné přízvisko Cucínek nebo Číča. Cecil se s pohrdlivým přístupem ostatních nedokázal vyrovnat a problémy utápěl v alkoholu. Přesto s družinou stále vyrážel na výpravy. Je možné, že cech Bílé ruky se potýkal s nedostatkem financí, a Alwynn svého podřízeného využíval jako zdroj příjmů. Jelikož v žilách neduživého mužička nekovala dobrodružná krev a on byl vystaven neustálým stresům a nebezpečstvím, stal se zanedlouho na alkoholu doslova závislým. Od té doby se datuje jeho přízvisko Neviditelný, neboť mladý kouzelník předcházal možnému útoku tím, že chodil takřka všude zneviditelněn. Alkohol se pro něj stal téměř osudným při výpravě do jižní poušti, kde nejen že došla voda, ale Cecilovi došly také veškeré zásoby kořalky a on se naprosto zhroutil. Roku 1041 došlo k další pro Cecila nepříjemné události. Byl zakázán spolek Bílá ruka a jeho předák Alwynn uprchl do exilu. Cecilovi zbyla tedy jen Nurnská družina a on se tedy snažil alespoň trochu zavděčit ostatním svým nevalným kouzelnickým uměním. Ještě v tomto roce vyrazil s ostatními do války na Kamenný ostrov. Vzhledem k tomu, že jeho kouzelnické schopnosti byly chabé, byl vůdcem využíván hlavně jako hlídač. Ani tento úkol však nezvládal, což se stalo osudným krollu Bangordovi. Cecil nevaroval družinu před blížícím se nebezpečím a nepřátelé zastihli krolla nepřipraveného. Od té doby mu nebyly svěřovány už ani ty nejprostší úkoly. Na krátkou dobu ho potkalo štěstí, když našel vzácnou kouzelnickou knihu, z níž se mohl naučit několik kouzel. Netrvalo však dlouho a Cecil knihu utopil v moři, byť měl štěstí, že se při tom neutopil sám. Po návratu z Erkrachtu byl po nějaký čas využíván Alwynnem k nošení zpráv o situaci v Gwendarronu. Tuto jedinou práci vykonával svědomitě a obezřetně, protože ani Lynhaardu Rugornskému se přes veškerou snahu nepodařilo névé sídlo organizace vypátrat. Cecilova pout' s družinou skončila v prokletém Armidenu. Tam se Cecil družině odcizil téměř úplně. Hesla armidenských si ve své hlavě rychle ztotožnil s hesly velkého Alwynna. Přesto však stále táhl s Nurnskými. V hlavě měl takový zmatek, že byl neustále opilý. Smrt jej zastihla ve stavu, v jakém se pohyboval většinu svého života. Nepřátelský zbloudilý šíp jej zastihl namol opilého a neviditelného. Tak přišla Bílá ruka o svého jediného řadového člena.

Damin Kančík - trpaslík válečník [1024-1043]

Trpaslík Damin se objevil v Liscannoru ve dvaatřicátém, právě když vrcholily přípravy na cestu do země Armidenské. Nebyla to nejvhodnější doba na vstup do družiny, ale to mladý válečník nemohl vědět. Absolvoval s Nurnskými celou strastiplnou pout' prokletým Armidemen. Tu a tam i pomohl pádnou ranou, tu a tam pronesl nějakou chytrou myšlenku, ale všechno jeho snažení směřovalo k tomu, aby byl na konci cesty zmasakrován spolu s většinou ostatních družiníků.

Darlen Moorhed - elf hraničář [* 1019]

Samotářský elf Darlen Moorhed byl Nurnskými osvobozen ze zajetí na ukořistěné lodi plující roku 1040 Kodgickým souostrovím. Hned zpočátku se projevil jako osoba nedůvěryhodná a šibeničně drzá, zvláště když jako kodgičan, pravděpodobný člen tamního podsvětí, požadoval po svých zachráncích bezplatné přidělení zbraní. Navíc svůj vstup do společenstva považoval za věc natolik samozřejmou, že nepokládal za nutné jej ani oznamovat. Je až s podivem, že tímto neslavným začátkem prošel bez úhony. Tajemný Moorhed se s Nurnskými po skončení jejich výpravy vrátil do Gwendarronu, ale brzy beze slova rozloučení záhadně zmizel. Objevil se teprve v jarnu 1042, zpustlý a bez peněz, aby se zúčastnil plnění královské zakázky na potření pirátské tlupy, sídlící na roztržštěných skaliscích kdesi v přilehlém moři. Během této výpravy se začalo ukazovat, jaký je Darlen dobrý střelec, nicméně mnoho vážnosti se u svých druhů netěšil. Stal se spíš občasným terčem obhroublých vtipů. A tak z jednoho takového žertu kroll Lynhaard před zraky všech sežral mrtvolu Moorhedova věrného psa, jediného přítele. Po návratu do Liscannoru Darlen s Nurnskými zapil šťastné pořízení z pirátských ostrovů a bez rozloučení se za tmavé bezhvězdě noci vytratil. Zřejmě jej to táhlo domů, na Kodgick, ale jisto je, že od té chvíle jej nikdo mezi Nurnskými nespátřil.

Dulfin Grazak - trpaslík válečník [1017-1040]

Tento trpaslík se připojil k družině roku 1040, právě když vyrážela na tažení po Kodgicku. Všude cestoval se svým psem, který v kohoutku dosahoval výšky telete. Obojsečná sekera, kterou nosil stále na rameni, poskakovala, když se zasmál, a jeho vousiska se zježila jako hřebíky. Když však procházel Kodgickým městem, kterému stále ještě vládne podsvětí, padl pod šípý hobitích renegátů. Družina v rychlosti opustila město a nechala trpaslíkovo tělo napospas krysám.

Dyni Longodon - hobit alchymista [* 1016]

Tento vědec a alchymista se stal v nurnské historii patrně nejmenším členem vůbec. Lidé a zvláště krollové se museli pořádně předklonit, aby na něj vůbec viděli. K družině se připojil roku 1041 v Erkrachtu a zúčastnil se několika bojů za svobodu Kamenného ostrova. Výpravu zdárně přežil a vrátil se s ostatními do Gwendarronu. Vyrázil i na další dobrodružství na piráty v roce 1042, kdy se projevil jeho sklony uvařit vše, co Nurnští našli, mimo jiné také Cecilova mrtvého havrana. Ke svému štěstí vynechal výpravu do Armidenu, při níž padli téměř všichni zúčastnění, a raději si u Aedda na samotě začal hloubit vlastní noru, ve které by mohl provádět své pokusy. Vyrázil až v třiačtyřicátém do Velvennoru. Družiníkům pomáhal především svými lektvary, ale jeho kuš Wenora, pojmenovaná po švarné liscannorské kudůčce a dvojnásobné vdově, byla také smrtící zbraní. Dyni i tuto výpravu šťastně přežil a dají-li bohové, bude jeho umění nurnským družiníkům prospěšné ještě řadu let.

Eowen Zivril z Daimoru - trpaslík válečník [* 1021]

Tento trpaslík se v Liscannoru objevil roku 1043, když probíhal nábor nováčků jako náhrady za padlé v Armidenu. Přišel spolu s trpaslíkem Trblotem, s kterým předtím seděl ve velvennorském kriminále. Eowen byl povahy prudké a nesnášenlivé. Často se také vychloubal svou silou, přestože jeho přínos v boji byl mnohdy diskutabilní. Tím si vysloužil přezdívku Velká Huba. Společně s družinou se zúčastnil útoku na zlatý důl, ale jeho nejtěžším bojem byla pěštní potyčka s bývalým kamarádem Trblotem. Další výpravy se nezúčastnil, neboť se nechtěl vrátit do země, kde byl vězněn. Prozatím žije U hrocha a s Nurnskou družinou jistě ještě spojí své síly.

Erwill z Ruindoru - půelf hraničář [1023-1043]

Roku 1042 přišel do liscannoru Arrawnův nemanželský syn, půelf Erwill. Pobýval na návštěvě u svého strýce Aedda na samotě, a díky tomu se seznámil s Nurnskou družinou. V té době družiníci zahájili teror v Nurnu, pod záminkou boje proti zločinu. Erwill se ho zúčastnil spíše pasivně. Jako nováček si hleděl spíše přiučít se něco od zkušenějších družiníků. Pak přišlo Erwillovo osudové rozhodnutí, když se odhodlal s ostatními putovat

do prokletého Armidenu. Po překročení hranic došlo k několika bojům, ve kterých se Erwill snažil být platný především střelbou. Na konci výpravy byli Nurnští zmasakrováni a hraničář byl mezi těmi, kteří padli hrdinskou smrtí ve východním moři.

Gerhard - barbar válečník [1019-1041]

Barbar válečník Gerhard byl bezesporu zajímavý patron. Jako morous toho nikdy mnoho nenamluvil. Přesto z něj číselá jakási dětinská hravost, která vyvolávala v ostatních družinících milé a přátelské pocity. Mezi Nurnskými se poprvé objevil o předradostinách roku 1038, kdy se v jejich řadách zúčastnil pátrání po zmizelých therfastských dětech. Přes své mládí byl náruživým karbaníkem a pijanem. Jeho největší zálibou bylo vysedávat v hospodě a naslouchat vyprávění příběhů a zkazek. Během svého prvního skutečného dobrodružství se zocelil v umění boje. Je pravdou, že padl do zajetí emerunských lapků, a že málem několikrát zemřel v přímém a párkrát i osamělém boji. Nicméně ze všech strastí šťastně vyvázl a získal pověst neohroženého, i když trochu prostoduchého muže. Dá se rozhodně s klidným svědomím říci, že uspokojivý výsledek výpravy ležel také na jeho bedrech. A to byl, prosím, pouhým nováčkem. Oblíba družiny, kterou si ve své první výpravě barbar Gerhard vydobyl, rozhodně dávala tušit, že by se jednou mohl stát slavným a váženým mužem. Ovšem po návratu z výpravy znenáhla Nurnské opustil. Zčistajasna jej přátelé potkali na jaře jedenačtyřicátého roku mezi přidělenými posilami dobrovolníků během války o Kamenný ostrov. Tehdy byl Gerhard doslova na mizině, pohublý a hladový. Zřejmě na svých bezcílných cestách hodně strádal. Ale byl to pořád on, stále stejné dospělé dítě s občasnou odvahou sebevraha. Dobrodružný život barbarův se naplnil, když se Nurnští při cestě zpět do rodné vlasti zapojili do bitvy u mohillské pevnosti. Podlehl těžkému zranění od nepřátelského vojáka. Je pravdou, že v těch bouřlivých časech nezbylo pro slzy místa.

Griffin Linfalis - elf lupič [*1017]

Bratr věhlasného mága Erlantha Jednorukého dlouho váhal, než se odhodlal vydat se s ostatními liscannořany na výpravu. Poprvé tak učinil roku 1037, když se družina vypravila do ostrovní říše Kodgick, a prošel v této nebezpečné zemi podivných mravů první zkouškou, na níž prokázal své předpoklady pro život dobrodruha. Vydal se i na další výpravu do Zyffova hradu, kde prokázal své mistrovské umění, když ho lupiči připravili o zlodějské náčiní, a on byl nucen otvírat dveře pomocí nalezené klíční kosti. I tuto výpravu ve zdraví přežil a při hledání ztracených therfastských dětí vytvořil sehranou dvojici průzkumníků a střelců s Aeddem Ruindorským. Jeho věhlas dále rostl. Roku 1039 se účastnil přechodu Hymajských hor a o rok později lovu na iluzionistu v Rugornských skalách. Ač se dosud nesetkal s opravdovým drakem, v obou těchto dobrodružstvích měl možnost čelit dračí iluzi a jak zjistil, nebylo to nic příjemného. Jednou se již dokonce domníval, že je to jeho konec, ale nakonec ve zdraví přežil a značně se zasloužil o úspěch obou výprav. Pak se nějaký čas družinových akcí neúčastnil, anžto se věnoval hledání své životní partnerky. Neměl však štěstí, a tak se v jednačtyřicátém vydal s ostatními do války o Kamenný ostrov. Jeho zlodějský um se uplatnil hlavně při záškodnických akcích a při nebezpečných průzkumech, ale i v boji svou střelbou skosil mnoho nepřátel. V roce 1043 došlo k tragickému masakru Nurnských ve Svaté válce v Armidenu. Družiníci se jako zvědové vydali do nepřátelské země, ale nepodařilo se jim získat téměř žádné informace a nakonec byli z větší části pobiti místními fanatiky. Griffin a čaroděj Krochta byli jedini, komu se podařilo uniknout a vrátit se do Gwendarronu. Tito dva spolu s Aeddem vytvořili jádro družiny plné nováčků na dalších výpravách při osvobozování zlatého dolu a při likvidování podzemní organizace Stín Valinnu ve Velvennoru. Griffin byl jedním z těch, na nichž spočívala hlavní tíha výprav, ač ani jedna z nich nedopadla přesně tak, jak by si Nurnští představovali. Griffin nicméně patří k nejlepším lupičům Nurnské družiny vůbec, což v dalších letech jistě ještě prokáže, a snad i tu ženu si najde.

Grihnal - člověk válečník [1016-1043]

Potulný žoldněř Grihnal, skrývající svou ohyzdnou tvář pod ocelovou přilbou již měl za sebou slušnou řádku bojů a bitev, když se setkal s Nurnskou družinou v zemi Armidenské.

Měl radost, že může s někým otevřeně a bezstrachu hovořit i když jen v lese bez svitu ohně, neboť světlo by mohlo upoutat čísi slídívý zrak. Spolu s Nurnskými se nechal naverbovat do armidenského žoldu a vyplul rozšiřovat místní pochybnou víru mečem a ohněm národu žijícímu za mořem. Po čase se Nurnská družina rozhodla ukořistit loď, na které se plavila, a jakýmkoliv způsobem se dostat pryč z Armidenu. Pro tento čin si druzi vybrali okamžik, kdy se armidenská armáda vyloďovala na pobřeží. Ovšem už nějaký čas byla družina sledována, a tak na místo obyčejných námořníků, byla posádka lodi složena z osílených vojáků. V krátké a krvavé řeži byla většina družiny povražděna. Zbyli jen čtyři druzi, kteří ve svistou šípů loď otočili a prchali podél pobřeží. Mezi nimi i z mnoha ran krvácející Grihnal. Ale jeden z válečných korábů si prchající lodi všiml a svou okovanou přídi záchranu Nurnských potopil. Grihnal se snažil dosáhnout pobřeží drže se prázdného sudu, ale vojáci s kušemi dokonali dílo zkázy. V chladných vodách východního moře zemřel statečný muž v ledovém objetí smrti.

Guldur Vodouch - barbar válečník [1017-1042]

Barbari válečník Guldur často sedával v hostinci U supího pařátu a později i v Liscannoru U hrocha a poslouchal vyprávění o nebezpečích na cestách, aby sám někdy vyrazil vydělávat si peníze bojem. Prvně se tak stalo v roce 1040, když spolu s Nurnskými vyrazil již podruhé na prohnílý ostrov Kodgick. Nástrahy ostrova přežil a leccemu se naučil. Téhož roku vyrazil na turnaj do Mondragonu, aby zde změřil síly s mnoha bojovníky, kteří se sem sjeli. Nevyhral sice žádnou z cen, ale v rozpáleném životě pustém městě ztraceném v jižní poušti, kam Nurnské zavál osud v podobě nabídky jednoho kmeta, si vyzískal pověst neohroženého válečníka, který nenosil hlavu vysoko a snažil se ostatním pomáhat svým mečem i poněkud prostším slovem. Po návratu se v Liscannoru usídlil natrvalo. Postavil si útulný srub a celou zimu se věnoval malbě, pivu a rozprávění s ostatními. Na jaře přišla finančně zajímavá nabídka od Kwenna Kallesteho, gwendarronského zmocněnce pro ne zcela oficiální záležitosti, o vyslání pomoci na Kamenný ostrov. Guldur se mnoho nezajímal o politické záležitosti a spojenectví Gwendarronu s Kamenným ostrovem, ale nabídku s chutí přijal a již za dva dny se plavil jihovýchodním směrem. Několik dnů bránil město Kall před zuřivými útoky Ilsenových vojsk, avšak město padlo a Nurnští ustoupili s ostatními. Brzy dostali práci, pro kterou sem byli vysláni. Malá různorodá skupina začala plnit důležitější úkoly. Obtížným oríškem bylo získání Swonnina palcátu z ostrova, na němž žily erýnie, obávané nestvůry využívané nepřáteli. Dalším neméně nebezpečným úkolem bylo zabítí Hakroje, velitele Ilsenova loďstva, uprosřed nepřátelského přístavu. Do bojů se Guldur vrhal téměř bezhlavě, pohrdaje smrtí. Štěstí stálo vždy při něm a celou válku na Erkrachtu přežil. Své přízvisko Vodouch získal v bludišti na jednom z mnoha ostrovů, kde svého času řádily tlupy pirátů, neboť odměnou za zdoání nástrah mu bylo umožněno volně dýchat i pod vodou. Poslední výpravou v Guldurově prudkém životě byla cesta do Armidenu, prokleté země, kterou havrani a krkavci nikdy neoupouští. Guldur padl v núzné zemi plné udavačů na sněhu v bitce s armidenskými vojáky. Byl pohřben do mělkého hrobu pod šedivým, neustále podmračeným nebem.

Heller - elf kouzelník [* 1018]

Dodnes si mnozí kladou otázku, zda byl Heller kouzelníkem či kejklířem. Nurnští se s ním setkali v roce 1043 ve Velvenské hospodě, kde za pár drobných provozoval své kejkle. Mimo jiné rozstřeloval prázdné sklenice blesky. S nadšením se přidal k Nurnské družině, kam byl přijat zejména pro obveselení družiníků a jako živý štít. Společně s ostatními se zúčastnil pouze boje o mrtvolu krále Perrima, ačkoliv tento boj sledoval spíše z povzdálí. V Nurnské družině je dodnes a ještě není jisté, zda svůj život zasvětil magii či kejklím.

Christla Lísková - hobitka zlodějka [1007-1043]

Tři roky bylo již liscannorské stavení Lískovic po smrti Merly pusté a prázdné, když se odkudsi vynořila Hupslina nevlastní sestra Christla. Byla jako obrázek a tak není divu, že kdekdo byl do ní platonicky zamilován. S družinou se vydala roku 1028 do hrobky pod Lurgrapsem. Po cestě krotila obhroublé družiníky, kteří dlouhým pobytem bez žen často

divoče. Jinak se o ní mnoho nevědělo, protože byla tichá a plachá. Zřejmě nenašla mládence svého srdce a tak žila sama. Naneštěstí se do Christly Liskové zamiloval tupý kroll Rviz, hlupák a škareda, navíc s pomatenou myslí. Ten se snažil ubohou Christlu neustále obtěžovat, ale jiní družiníci, vědomi si toho, že i žena má právo na svůj vlastní život, mu v tom zabránili. Christla Lisková se pak nějaký čas s družinou nikam nevypravila, až jednou se nechala přemluvit a vydala se do dalekého Assuaenu vyloupit ztracený palác dávného vládce, mimo jiné také proto, aby si z jižní země přivezla vyhlášené hedvábní na šaty. Stalo se tak roku 1030. Po návratu do Liscannoru se však rozhodla dobrodružného života zanechat a od té doby trávila většinu času prací na své zahrádce a v neposlední řadě v hospodě U hrocha, kde klábosila s přáteli a popíjela výborné hobití pivo. Ještě jedenkrát ji ale přivábilo volání dalek. Stalo se tak roku 1043. Hobitka zamkla své liscannorské stavení, vzala uzlíček nejnnutnějších věcí a vyrazila do světa, aby si přivydělala a prožila ještě něco toho vzrušení, jako za starých dobrých časů. Začátkem podzimu její pout' opět zkřížila cestu s posláním Nurnské družiny. Stalo se tak v olvorském hvozdu Khandúrm, kde byla se svými několika novými přáteli zajata shodou náhod právě Nurnskými. Přijala znovu členství ve společenstvu, jehož kroky směřovaly do sídelního města Velvonnorského království. Tam se Christla zúčastnila rozplétání tajemství okolo smrti krále Perrima IV. a podezřelé bandy zvané Stín Valinnu. Christlina oblíbenost ve společenstvu ani po tak dlouhé době nedoznala žádných změn, vždyť ji většina dobrodruhů znala ze vsí a z vyprávění. Slečna Lisková si dokonce našla věrnou přítelkyni v osobě něžné hobitky Atalji. A kdyby osud nezasáhl krutou pěstí, dalo by se čekat, že by už společenstvo Nurnských nikdy a za žádnou cenu neopustila. Bohům žel ale při dobývání doupěte Klemešovy lúzy padla pod ranou stínovalinnského kudůka. Smutek se usadil v srdcích jejích přátel, ale jméno hobitky Liskové nebude nikdy zapomenuto!

Ignolas - elf hraničář [1013-1043]

Tento elf hraničář se přidal k Nurnské družině roku 1042 na souostroví Ghurd, kam se dobrodruzi vydali zničit drzé piráty. Ignolas se tam vydal jako žoldák gwendarronské armády, ale odvaha Nurnských mu tak imponovala, že ihned projevil přání do družiny vstoupit. Mezi dobrodruhy mu velice rychle připadl cejch družinového blba. Důvodem byly především jeho nikdy nekončící dotazy na naprosto elementární věci, kterými velmi brzy začal lézt všem na nervy. V lepším případě sklídl posměch. Nebylo proto divu, že když zahynul na výpravě do Armidenu, nikdo jeho smrti neželel.

Iš Svrabimor - elf kouzelník [1018-1043]

Tohoto otrhance potkali Nurnští při své tragické pouti Armidenem na konci roku 1042. Iš byl žebrák, který se však potajmu zabýval magií, která byla jinak v Armidenu pod hrdelním trestem zapovězena. Dobrodruhům se především hodila jeho znalost místních poměrů, které byly opravdu drsné. Jeho chabá znalost magie stačila na to, aby Jižní Armiden s Nurnskými opustil, přestože byl armidenským občanům pohyb přes hranice přísně zakázán. Ze svého úspěchu se však neradoval dlouho, neboť s většinou ostatních padl ve východním moři.

Krochta Moskyt z Bažiny - člověk čaroděj [* 1002]

Krochta Moskyt, původem z chudé wallimorské rybářské osady, rozhodně neměl lehký život. Ztratil vše, ženu, dítě a stavení. Dlouho se potloukal světem a žil bezpříkladně ze dne na den. V Liscannoru se poprvé objevil počátkem roku 1034, kdy přijel uplatit Getda Ruindorského, jehož prý kdysi nehezky okradl. Getd peníze přijal a prohlásil, že stejně Krochtovi nikdy neodpustí. Moskyt, který hledal nový smysl života, se ubytoval v hostinci U hrocha a za pár zlatých vyučoval starostu Lynhaarda číst a psát. Zpřátelil se s jistým panem Bušchalem, místním karbaníkem, a celý volný čas trávil v krčmě nad pivem a kartami. Téhož roku se také stal členem družiny. Již při první výpravě ukázal, že jednou z něj bude velký muž. V kobkách rugenského hradu v jedné ze svých prvních potyček utloukl po zuby ozbrojeného dozorce židlí. Tento čin jej rychle povznesl k účtě ostatních družiníků, ač radost z náhlého úspěchu kalila smrt Bušchalova. Jakožto kouzelník neměl Moskyt v té době mezi družiníky žádného konkurenta. Skutečnost, že magie tehdy citelně chyběla, jej brzy vynesla na čelo

družiny. A Krochta si svůj úspěch dobře uvědomoval. Tehdy vzniklo nepřátelství mezi ním a starostou obce. Od té doby se Krochta plně věnoval studiu magie a dobrodružnému životu. Během dalšího dobrodružství už byl silný natolik, že sám čelil draku Desilsovi. Na podzim roku 1034 získal liscannorské občanství, avšak veškeré peníze, které vydělal, namísto ke stavbě domu obětoval k velmi výhodné půjčce tehdejšímu největšímu bijci Páinovi. Tímto tahem se do jeho kapes přesunulo několik cenných magických bezmegů, jež z něj udělaly obávaného muže. Roku 1035 už Krochta vyrostl natolik, že se nebál stavět na odpor komukoli z Nurnských. Tehdy došlo ke konfliktu mezi ním a Lynhaardem, který hrozil skončit smrtí jednoho z nich. Naštěstí si oba brzy uvědomili, k jakým koncům by otevřené nepřátelství vedlo. Počátkem sedmatřicátého roku si Krochta v Liscannoru postavil dům a ve svém oboru se s velkou slávou vyškolil na čaroděje. Snad to bylo dáno jeho povýšeností nad elfi rasou, snad nevšedním přístupem k magii - mezi družiníky získal přezdívku čaroděj-sedlák. Krochta toto vždy přešel s úsměvem, asi dobře věděl, kudy vede jeho cesta. Tehdy už uspěl natolik, že se rozhodl poněkud zmírnit tempo a oženit se. Na ostrově Kodgicku během Letních slavností vítězil v kouzelnickém turnaji takovým způsobem, že zaimponoval jedné místní dívce. O předradostinách téhož roku již s Attrien, dcerou knihovnickovou, slavil svatbu. Přesto však dobrodružného života nezanechal. Během zimní výpravy na Zyfřův hrad byl poprvé zvolen vůdcem družiny. Počátkem osmatřicátého roku jej občanstvo zvolilo pátým starostou obce. Tehdy konečně pokořil Lynhaarda a jejich dávný spor utichl. Rok 1038 byl pro Krochtu Moskyta nejen slibným rokem, ale i rokem očekávání prvního přírůstku do rodiny. O zimosmeti přišel na svět syn Allen. Následovala léta úspěchů. Od výpravy do Hymlajských hor byl zvolen vůdcem družiny nesčetněkrát. Za zmínku stojí určitě i Krochtův magický ďáblík Šplouch, jehož si čaroděj povolal z vyšších sfér a který se stal jeho neodlučitelným průvodcem. Po výpravě se Moskytova rodina rozrostla o dalšího člena - syna Gerlloda a jako čaroděj nesmírně posílil díky vzácnému amuletu, jenž získal obchodem s Lynhaardem Rugorským. Od této doby se datuje čarodějova nová přezdívka Magické hovado. Následovaly další výpravy, až přišlo podivné dobrodružství na pirátských ostrovech, kde se Moskytovi podařilo potkat a přelstít záhadnou bytost z neznámých sfér, které se v družině pro jednoduchost začalo přezdívat Moudrý Hlas. Toto nezvyklé setkání mu přineslo náklonnost jakýchsi familiárních božstev, která na čarodějovo přání soustředila pozornost na celou jeho rodinu a měla ji navěky ochraňovat. To se mu později opravdu vyplatilo. Kouzelník z Bažiny svou rodinu miloval natolik, až to snad hraničilo s rozmazlováním. Jeho děti si hrály s drahými hračkami ze zlata a šperků, Attrien bylo lze vidět jen ve skvostných šatech a norkových kožích, rodný dům působil teatrálně, jak se ve své monstróznosti tyčil nad stylovými kamennými domy ostatních. A v Krochtově duši se usídlila pýcha, která rostla s jeho neohrožeností a nashromážděným bohatstvím. Ale i temné stíny usadily se na duši kouzelníkově. To po tragickém armidenském tažení, ze kterého se vrátili jenom dva lidé, cítil vůdcovskou odpovědnost za smrt druhů, ač ji sám nezpůsobil. Tak mnoho ctil tradici. Roku 1043 se uskutečnila nepříliš vydařená cesta do Velvennoru. Zde se Krochta poprvé stal vrahem družiníka, když společně s Trblotem Vratigladem provedl tajný rozsudek smrti nad Tanrisem Álfheimským. Jednou z příčin neblahého konce výpravy, i když ne podstatnou, byla jistě Krochtova vize povýšenosti lidské rasy nad rasami ostatními. Přesto byl zapřísáhlým odpůrcem Alwynnova cechu Bílé ruky, který hlásal rasovou čistotu. Takový Moskyt rozhodně nebyl. Mezi Nurnskými je po právu největší z nurnských čarodějů do dnešní doby.

Ladot Chinský z Monferu - kudůk alchymista [1007-1041]

O Ladotovi Chinském, se kterým se lidé obyčejně zdravili pokřikem „Hej Ladó“, se přesně neví, kdy se poprvé objevil v Liscannoru. Zřejmě zprvu občas zavítal ke Hrochovi a jeho návštěvy se stávaly častějšími, až jej znal kde kdo. Pro svou dobrotivou a přátelskou povahu byl pravděpodobně za nurnského spoludružiníka považován dříve, než se jím fakticky stal. Nicméně první výprava, které se zúčastnil na jaře roku 1037, byla podniknuta na ostrov Kodgick. Během ní se malý Ladot teprve rozkoukával a brzy zjistil, že družina má dvě tváře - přátelskou a brutální. Bylo to při nechutném rabování torkilovského dolu na drahé kamení. Chinský se od této chvíle zásadně distancoval od jakéhokoli násilí vůči bezbranným. Po

šťastném návratu žil v pronajatém pokoji nurnského hostince U prasete. Další výpravu nastoupil v zimě 1037 jako všeobecně uznávaný dobrodruh. V této době začal pod náporém těžkého dobrodružného života pít. Napil se doslova při každé příležitosti. Snad proto padl do zajetí bandy krvavého Zyffa. Padli i jiní, ale žalářování nemělo dlouhého trvání. Po návratu se Ladot přestěhoval do Liscannoru, kde za úspory koupil polorozpadlé nory po nebožtíku Krullovi Tichošlápkovi. Poté, co z temných šachet vyhnal hady, začal opravovat střechu. Stal se také občanem obce. Začátkem podzimu roku 1038 se Ladot Chinský oženil s prostou dívkou Grimel, kterou dle věštby zbavil prokletí. Brzy se novomanželům narodil syn Gory, na což byl malý kudůk patřičně a právem pyšný. Roku 1040 se stala nemilá věc. Ladot Chinský byl povolán do armády, konkrétně k vozatajstvu, protože musel Nurnskou družinu opustit. Nebylo to ale nadlouho. Toho roku vstoupili Nurnští do služeb Gwendarronu a z pověření Kwenna Kallesteho jako oddíl zvláštního určení vypluli do Erkrachtu na pomoc bránícímu se Kamennému ostrovu. Uprostřed zuřící války se Gwendarron rozhodl vložit do celé záležitosti otevřeně a vyslal skutečné válečné loďstvo. Mezi dobrovolníky byl právě Ladot Chinský, odvážný voják věrný králi. Se svými přáteli se setkal na Malém ostrově, kde právě hledali Swonnin palcát a dobývali opevnění lovců erýnií. Jeho jedním z posledních velkých činů se stalo oživení trpaslíka Orglaffa Bezbrady. Bohům žel statečný kudůk se do rodné vlasti již nikdy nevrátil. Padl hrdinnou smrtí v bitvě u mohillské pevnosti. Položil život pro svého krále a lid jeho země. Čest kudůkově památce!

Lasička - hobit zloděj [*1013]

Rok 1042 se nesl ve znamení přijímání nových členů do Nurnské družiny. Mezi nimi byl i hobit Lasička. Byl to zvláštní brouk. S nikým se mnoho nepřátelil, příliš toho nenamluvil, ale přitom byl ostatním neustále nablízku. Při akcích v Nurnu se ovšem jeho šikovnost několikrát hodila při otvírání zámků. Jeho povaha se značně změnila po té, co Nurnští překročili armidenskou hranici. Lasička byl uchváten duchem této země. Rychle se v novém prostředí zorientoval a přijal učení mistrů, které se rozhodl dále šířit ohněm a mečem. Nakonec zcela přerušil styky s Nurnskými a přidal se ke skupině fanatických armidenců, čehož nikdo neželal. Tímto Lasičkovu účinkování v Nurnské družině skončilo a o jeho dalším osudu v Armidenské armádě se žádné zprávy nedonesly, ačkoliv je velice pravděpodobné, že zahynul v boji.

Lynhaard Nepodrobitelný z Rugornu - kroll šermíř [983-1043]

Roku 1032 plenili Nurnští kobky staré pevnosti rugenských kněží, která se nalézá v Rugorských skalách. A právě tehdy se poprvé družina setkala s krollem Lynhaardem, který se postupem času stal velmi významnou osobností. Lynhaard se narodil v jedné z jeskyní tohoto pohoří a dlouhá léta žil jako zvíře. Nutno podotknout, že byl strýcem slavného Jacoba Rugorského. V době, kdy se setkal s Nurnskými, nebyl již žádný zelenáč. Po mnoho let vedl tlupu krollů v horách, kde přežití v drsných podmínkách dělá i z krollů pravé chlapáky. Lynhaard byl sice ze stejného rodu jako jeho synovec Jacob, ale povahově byl mnohem mírnější. Nikdy nezabíjel ani neznásilňoval ženy a většinou se bil pouze když musel. Jeho meč byl postrachem pro každého nepřítele, i když Jacobovi se zatím nevyrovnal. S Nurnskými přišel do Liscannoru a nastěhoval se k vdově po Jacobovi, Rollandě Rugorské. Ta mu uvolnila podkrovní svého domu. Je třeba v rámci objektivitu napsat, že Lynhaard byl skutečně ducha velice mdlého a mezi Nurnskými snad nikdy nebyl tak velký primitiv. V družině se stal tudíž častým terčem vtipů, ale většinou ze strany dobrodruhů, kteří mu nesahali ani po kolena. Slávu si začal budovat při výpravě do Karwellu, kde se ocitl na prahu smrti, ale štěstěna jej neopustila. Pak přišel osudný rok 1033 a s ním i ohavný Mondragonský atentát. Čin, který svou hanebností bude ještě dlouho vyvolávat sevřené pěsti a brunátné obličej. Všichni bohové museli tenkrát stát při Lynhaardovi, neboť se tehdy výpravy do Olvornu nezúčastnil a místo toho se raději věnoval budování rodinného hnízda. Jeho manželkou se stala Wenora, vdova po kudůkovi Katzbalgerovi, proslulá svým původním povoláním. Jejich manželství však bylo šťastné a harmonické. Po Mondragonském atentátu se Liscannor ocitl bez starosty. Jedinými kandidáty na opuštěný post byli trpaslík Páin a Lynhaard. Ač by tento post možná více slušel trpaslíkovi, starostou se stal kroll. Svého úřadu

se chopil s vervou a odpovědně. Dokonce se nechal učit číst a psát. Za půl roku tuhému učení se již uměl podepsat, spočítat hromadu zlatáků a dokázal tvořit rozvitě věty. Jeho domácí učitel Krochta Moskyt byl však po této době na pokraji nervového zhroucení. Roku 1034 se Lynhaard stal vůdcem úspěšné výpravy na draka v zemi Almemar. Jako vůdce si počínal velmi tvrdě. Nemilosrdně škrtl podíly na kořisti všem, kteří se mu nezamlouvali. Takoví vůdci obvykle znamenají úspěch výpravy, ale většinou již nejsou zvoleni znovu. Jeho bojové schopnosti však nemohl nikdo popírat. V družině byl po Páinovi nejuznávanějším válečníkem. Byly to roky tučné kořisti a úspěchů. Roku 1035 rodina Rugornských dokázala nesmyslnost kolujících nárážek a drbů, které měly původ v rasové rozdílnosti partnerů. Wenofe a Lynhaardovi se narodila krásná dcera Wyndred. I když Lynhaardovi mnozí vyčítali jeho tvrdé vůdcování, byl kroll po dvou letech znovu zvolen za vůdce výpravy do Monghyru. Tato výprava již nebyla tak úspěšná. Padl trpaslík Páin a od této chvíle neměl Lynhaard coby válečník v družině konkurenci. Lynhaardovi se sice mnozí smáli pro jeho mdlé rozumové schopnosti, byl často přirovnáván k opici, ale nikdo nepochyboval, že kroll byl pro případné nepřátele velice nebezpečným protivníkem. Dokázal velmi mazaně odhadnout situaci a podle toho se zařídit. Právě okolnosti Páinovy smrti tuto skutečnost ukázaly. V družině se v té době s nikým mnoho nepřátelil, ale neměl ani vyloženého odpůrce. Koncem roku 1038 přišlo na řadu další dítě, syn Haardun. V té době sice byl již Lynhaard vystřídán na starostovském postu jeho bývalým učitelem Moskytem, ale lze říci, že Lynhaard mohl být v té době sám se sebou spokojen. Roku 1040 se Lynhaard jako vůdce vydal s družinou na dalekou cestu na jih. V družině měl v té době neotřesitelnou pozici nejzkušenějšího válečníka. Neměl výraznějšího přítele, ale ani nepřitele. Výprava skončila úspěchem a odměnou Nurnským byla tučná kořist ve zlatě. Lynhaard se nechal inspirovat bohatsvím jižních paláců a v Liscannoru si postavil obrovský dům, ve kterém jako vrchol nevksu nechal položit podlahu z ryzího zlata. V té době se také s Wenorou dočkal třetího potomka, dcery Eleanor. Následovaly tři výpravy, po jejichž skončení si musel kroll dávat do pořádku pocuchané nervy. Pokaždé z jiného důvodu. Poprvé díky nepřijemným iluzím, které vyvolával podivný kouzelník, jehož přibytí družina rabovala. Podruhé se mu dostalo velkého příkoří, ostatně tradičního, na ostrově Kodgick a potřetí díky mnohatýdennímu pobytu v jakési poušti, kde družina marně hledala jakési knihy. Nebylo tedy divu, že Lynhaard stále více vyhledával pohodlí domova. Přesto se dále účastnil výprav. Nebyl sice již zvolen nikdy vůdcem, ale na jeho postavení v družině to nemělo žádný vliv. Roku 1041 se krollů šermíř opětovně proslavil při bojích na souostroví Erkracht, kde ačkoliv byl několikrát na prahu smrti, dokázal mnohé boje rozhodnout ve prospěch družiny. Na další družinové pouti získal na jistém souostroví podivuhodnou schopnost. Toto souostroví Ghurd bylo sice rozměry pranepatné, ale z jakéhosi důvodu si je za svůj domov zvolila jistá velice mocná bytost, družiníky přezdívaná Moudrý hlas. A ta nebyla k Lynhaardovi skoupá. Jeho krollů kůže se zde tak zakalila, že se šermíř stal naprosto imunním vůči ohni! V té době byl již Lynhaard vystaven častým nadávkám a urážkám chodce Tanrise, že dokonce začal uvažovat o jeho fyzické likvidaci. K tomu však již nikdy nedošlo. Roku 1043 se krollův život naplnil. Stalo se tak při tragické pouti do prokletého Armidenu. Na cestu tehdy vyrazila početná družina, ale domů se navrátili pouze dva její členové. Osud si s Lynhaardem krutě zahrál. Nejprve se vlastní vinou dostal do armidenského zajetí a zde byl donucen vstoupit do trestního vojenského oddílu. Na sklonku života si tak Lynhaard užil hladu a bičování. Jeho trestní oddíl byl nakonec donucen útočit z lodí na pobřeží ovládané nepřitelem armidenských. V beznadějném boji našel Lynhaard smrt prostřelen šípem a rachejtlem. Nutno podotknout, že zemřel s výkřikem: „Za Armiden!“ V Lynhaardovi ztratila družina skvělého bijce, jehož ztrátu dlouho těžce nahrazovala.

Midolas - elf hraničář [1025-1043]

Tento elf se roku 1043 nechal najmout jako královský žoldák Gwendarronu, aby pomohl v boji s podivnými obry na ostrově poblíž Mubarrathu, kam spolu s Nurnskými vyrazil. Podivné tahanice o ostrov a o vládu na něm se mnoho neúčastnil a do šarváték příliš nezasahoval. Nicméně se mu život dobrodruha zalíbil natolik, že se s ostatními vrátil do Liscannoru, kde byl znám jeho bratr Ignolas. Nějaký čas žil ve vesnici dobrodruhů a svými

prostými a mnohdy se opakujícími otázkami bavit hosty u Jeremiáše v hostinci. Jednoho podzimního večera, když se hostinec otfásal v samých základech smíchem míficím na Midolase, mladý elf se urazil a opustil Liscannor nurnskou cestou. A proto jako první vyslechl poselství, s kterým si nevěděl rady. Nejdříve se snažil zprávu od trpaslíka Narwa ze země velvennorské říci Krochtovi, ale když starosta koktajícího elfa vyhodil ze své zahrady, rozhodl se Midolas jít na sraz s panem Narwem sám. Na nurnském hřbitově však padl do léčky. Kudůci, kteří zabili pana Narwa, aby zhatili jeho plány o přivedení pomoci, těžce zranili svými šípky Midolase a jeho věrného psa Bleka probodli na kamenném náhrobku. Midolas se v horečkách dopotácel do svého pokoje a nikdo jej dva dny neviděl. A snad i proto došlo k takovým událostem jaké nastaly. Midolas, když se za dva dny probral a vše ostatním vysvětlil, vyrazil s Nurskými po stopách přehajících kudůků. V zemi Olvorn, kam vedly útržky informací od pana Narwa, odešel na lov spolu s Griffinem. Ověšen několika tornami a všemi svými zbraněmi nestačil přehnout před obry, kteří oba lovce napadli, ani s nepotřebnou veteší nezvládl vylézt na nejbližší strom, a tak padl pod hrubou silou obřích paží. Jeho mrtvola byla ještě před letmým pohřbem obrána o vše potřebné jeho údajným bratrem Thielasem. Tak skončil mladý zmatkářský elf Midolas, některými přezdívaný Mamlas, v lesích poblíž Temnice v zemi Olvorské.

Nervor Chinský - kudůk alchymista [* 1016]

Kudůk Nervor se v liscannoru objevil v roce 1041, aby se podíval, zda něco nezdědil po svém tragicky zesnulém bratru Ladotovi. Ladotova žena Grimel však švagra nepřivítala nijak vřele, prohlásila, že všechno patří jí, a nenechala ubohého Nervora ani přespat. Alchymista se tedy ubytoval U hrocha a rozhodl se, že s ostatními vyrazí na příští výpravu. Usměvavý Nervor, ač nedosáhl takové oblíbenosti jako jeho bratr Ladot, byl přesto příjemným společníkem a žádnou zábavu nezkažil. Horší to bylo s jeho platností na výpravách. Zúčastnil se již dvou, a to dobývání zlatého dolu v Novém Gwendarronu a pokusu dosadit trpaslíka Bóina na velvennorský trůn o rok později. Držel se však spíše v pozadí a nebezpečí raději nevyhledával. Jeho šípky sice pomohly skolit několik nepřátel a sem tam i nějaký ten lektvar se u něj našel, ale nakonec byl družiníky využíván převážně jako hlídač koní. Doufáme, že v budoucnu jeho věhlas poroste.

Nolland, bratranec Guldurův - barbar válečník [1026-1043]

Barbar Nolland se objevil mezi Nurnskými na konci léta roku 1043. Byl to odvážný muž, který znal a ctěl slávu Nurnských z vyprávění svého bratrance Guldura, jenž v jejich řadách padl při tragické výpravě do Armidenu. Snad víra v hrdinské povídky a touha po nebezpečných cestách do neznáma přivedly mladého barbara až do Liscannoru. Není známo, jakým kouzlem osobnosti zapůsobil na své nové přátele, když jej v rozporu s tradicí před výpravou do Velvennoru vyvolili za vůdce. Nicméně náhlý příval náklonnosti Nollanda velmi potěšil a on se svého úkolu zhostil s vervou. Ukázalo se, že jako vůdce neměl příliš smyslu pro družinovou spolupráci a skupinovou taktiku, ukázal se být spíše horkokrevným samotářem, který na vlastní pěst jde příkladem v přední linii a nástrahy proráží vlastní tvrdou hlavou. A právě tato bezbřehá odvaha, hraničící až s vražednou nerozvážností, stala se barbarovi osudnou. Dvaadvacátého dne podzimního měsíce světla jej na palouku pod olvorskou horou Tuskarn uštvala smečka hladových uhliřských psů. Vyběhl osamoceně proti nepříteli, který byl nad jeho síly. Je však pravda, že Nollandova odvaha by mohla být příkladem pro jiné.

Orglaff Bezbrada - trpaslík válečník [1020-1041]

Trpaslík Orglaff Bezbrada se v Liscannoru poprvé objevil v první polovině roku 1038 jako námezdný dělník. Pocházel z rodiny lichváře, avšak rozhodl se postavit na vlastní nohy a od svých rodičů utekl do světa. Měl velký komplex. Jako trpaslíkovi mu totiž nikdy nenarostly vousy. Bez mužské pýchy se cítil jaksí odstrčený. Snad proto neměl rád děti - ty se mu v životě ponejvíce posmívaly. V Liscannoru Bezbrada nejprve pracoval za dva zlaté na den na stavbě nového Lynhaardova domu. V práci se však jevil jako líný a nešikovný. Stále častěji se vytrácel do hostince U hrocha, kde se seznámil s několika dobrodruhy. Z jejich

vyprávění usoudil, že při nurnských výpravách by si přišel za méně práce na více peněz. Ve volných chvílích se na mezi za Liscannorem učil šermovat nejprve dřevěným klackem, posléze i mečem. Brzy ve své nové práci dostal padáka a zůstal bez prostředků. Snad proto se jako dobrovolník přihlásil do Nurnské družiny a hned o předradostinách vyrazil na svou první výpravu. Jednalo se o pátrání po therfastských dětech, zmizelých kdesi v severozápadním Gwendarronu. Práce dobrodruha Orglaffa okamžitě nadchla. Ukázal se být velmi obětavým chlapíkem. Bojům a půtkám se nevyhýbal, doslova je vyhledával. Brzy byl Nurnskými uznáván a ctěn. Za své nevybíravé chování byl jistou vědmou proklet, ale osud byl malému trpaslíku přeci jenom nakloněn. Stal se jedním z těch, kteří si velmi rychle vydobyli respekt i u starších družiníků, zvláště u Aedda Ruindorského, kterému málem rozbil hlavu, když svým nepromyšleným jednáním ohrozil životy svých přátel. Bezbrada se nejvíce zpfátelil s Griffinem Linfalasem, ale v jeho velkém srdci bylo místa habaděj. Jistojistě i jeho zásluhou byla výprava dovedena k uspokojivému konci. Velkým uznáním pro Orglaffa Bezbradu bylo udělení liscannorského občanství. Další příjemná událost jej potkala, když mu starosta obce, čaroděj Krochta Moskyt, přičaroval vousy. Konečně byl celým mužem a úplným trpaslíkem. V pronajatém hostinském pokoji začal pomýšlet na stavbu vlastního domu. Válečník Bezbrada se účastnil všech družinových výprav a zaujal nezastupitelné místo mezi družinovými válečníky. Brzy si postavil i dům a přijal funkci obecního hrobníka. K novému úřadu se však, jako k jakékoli manuální práci, stavěl lajdácky a proto v ní nezůstal nadlouho. V roce 1041 se Orglaffův osud začal naplňovat. Nurnská družina vstoupila do služeb Gwendarronu a přijala úkol jako oddíl zvláštního určení proniknout do Erkrachtu, kde v té době zuřila válka mezi Altenbruchem a Kamenným ostrovem. Tam se Orglaff dostal na zářný vrchol své válečnické dráhy a svou statečnost dokázal nejdennkrát. Tehdy uzavřel pevné spojenectví s Lynhaardem Rugornským, nejsilnějším z válečníků. Přísaha, kterou uzavřeli, brzy přinesla ovoce, když společně zapřičinili sesazení vůdce Buruga a trpaslík Bezbrada zaujal jeho místo. Naneštěstí ale na Malém ostrově jej v přetěžké řeži zabil předák lovců erýnií. Tím však trpaslíkova pout' po Starém světě neskončila. Nurnští nakonec nepřátele porazili a mrtvé tělo válečníka znovuvzkřísil pomocí jakéhosi magického bezmegu Ladot Chinský. Potíž byla v tom, že šlo o oživení dočasné, což Bezbrada tušil. Rozhodl se opustit Nurnské a podstoupit maximum pro svou záchranu. Navrátil se nejbližší lodí do Gwendarronu, ale pomoc už nebyla možná. Zbývalo mu několik dní života. Sepsal tedy závět', v níž veškerý majetek odkázal státu, a rozhodl se zamířit znovu na Erkracht, kde by mohl padnout hrdinně v boji. Smrt jej zastihla nešťastného ještě na moři, tak se připravil a smířen se vším skočil do zpěněných vln. Smutné je, že ten, který se tolik bál vody, nakonec skončil v jejím objetí.

Pethúnie Dlouhoprstíková - hobitka zlodějka [1017-1043]

Hobitka s romantickým jménem Pethúnie se k družině přidala roku 1042, když gwendarronská armáda likvidovala piráty v souostroví Ghurd. Hobitka se tehdy nechala najmout do armády a za hrst zlaťáků se připojila k žoldněským lučištníkům. Po vyhlazení pirátů neměla žádný zvláštní cíl, proto se přidala k nurnským dobrodruhům. Žel, příští výprava liscannořanů vedla do prokletého Armidenu, kde většina družiníků zahynula, a ani sympatická hobitka nebyla výjimkou. Předtím však získala úctu a obdiv mnoha družiníků a ač nebyla velitelkou, byla jí jmenována za účelem vyjednávání s členy Vichrenovy bandy. Díky ní získali Nurnští nejdenn důležitou informaci. Jinak byla spíše plašší povahy a v družinových hádkách její slovo většinou slyšet nebylo, ale pokud ano, bylo třeba její názor důkladně zvážit. Jisto je, že si hobitka vydobyla své místo v srdcích ostatních družiníků a její smrti všichni velmi želeli.

Raglin Nalezeneec - člověk alchymista [1018-1042]

Roku 1041 byla družina vyslána na plnění tajné mise v souostroví Erkracht. Nurnští tehdy pomáhali obráncům Kamenného ostrova v boji proti vojskům krále Ilsena. Ztráty v družině bylo tehdy nutné nahrazovat přímo na místě a tak byl jednoho dne přidělen družině i člověk jménem Raglin. Raglin byl bezesporu velice zajímavý družiník. Oblečen chodil v hnědé kutně a hlásil se k velice staré víře čtyř bohů. On sám prý byl jediným přeživším obyvatelem

jakéhosi kláštera, který spálili Ilsenovi vojáci. Na bližší dotazy ohledně jeho víry odpovídal velice zmateně a nebyl dokonce schopen své čtyři bohy ani vyjmenovat, což u ostatních vyvolalo jistou dávku podezření, že nemluví pravdu nebo že to nemá v hlavě zcela v pořádku. Nicméně se vrátil s ostatními zpět do Liscannoru, kde se ubytoval v hostinci U hrocha. S družinou vyrazil i na další výpravu, která měla za cíl potlačit rozmáhající se pirátsví v oblasti. Během této akce dokázal několikrát uplácat šikovního lektvar a pomoci ostatním, takže jeho obliba vzrostla. Raglin se tehdy začal vážně zabírat myšlenkou, že nechá u Liscannoru vybudovat klášter, kde by se uctívala jeho víra, o které nikdo nic stále nevěděl. Raglinova přátelská povaha způsobila, že byl zvolen na příští výpravě dokonce vůdcem. Povinnosti z toho vyplývající se však ukázaly příliš velké na to, aby je Raglin zvládl. Družina tehdy plnila v Nurnu choulostivé poslání, přičemž měla proniknout do místního podsvětí. V jedné chvíli byla přistižena při činu asi osmiletým chlapcem. Raglin se rozhodl, že nepohodlný svědek musí být zlikvidován. Jelikož se k tomu nikdo neměl, Raglin ubohého chlapce podřezal nožem sám. Tento zcela zbytečný čin vedl k tomu, že byl ostatními zbaven vůdcovství a padla na něj těžká hanba. Ostatní se mu začali vyhýbat. Jeho osud se naplnil zanedlouho. Odjel s ostatními do prokleté Armidenské země, kde jej roztrhali vlci. Byl pohřben na místě.

Ramidor z rodu strážců Temného hvozdu - člověk hraničář [1021-1043]

Obtloustlý hraničář Ramidor, strážce jakéhosi Temného hvozdu (věřme, že ne gorůdjyského), se na svých cestách roku 1043 přidal ke skupině mladých dobrodruhů, vedených hoblíčkou Christlou Lískovou. V olvornském hvozdu Khandúrm padla tato nepříliš zkušená družina do rukou nurnského společenstva a jen díky hoblíččině staré známosti s liscannorskými nebyli tito zelenáci pomordováni. I uvítali nabídku pro začlenění k Nurnským, kteří táhli kamsi na sever do Království velvonnorského, kde se následně Ramidor stal přímou a aktivní součástí rozplétání záhady kolem skonu krále Perrima IV. a úkladů spolku zvaného Stín Valinnu. Hraničář Ramidor, ač sám svého oboru nedouk, okamžitě chytil životní šanci za pačesy a pochopil, že slavným a uznávaným se může stát jedině tehdy, když ty slavnější z nurnských dobrodruhů přesvědčí o své nepostradatelnosti. Pomohla mu v tom snad náhoda, jistě ale také zdravá úvaha spočívající v jistotě dávky odvahy. Ač v bojích příliš nevynikal ani jako střelec ze zálohy, byl to právě on, kdo odhalil úkryt Klemešovy bandy a zpravil o něm druhy ve zbraní. Hraničářovy zásluhy byly rozhodně nesporné, nicméně jako člověk nebyl příliš oblíben. Jelikož se chtěl odlišit od ostatních nováčků, často je urážel štiplavými slovy. Zejména elfa Thielase ztrapňoval při každé příležitosti. Na tom by nebylo nic tak sebevražedného. Ramidorovi však brzy narostl hřebínek a začal být drzý i na ostřílené dobrodruhy. Přisazoval si vždy na toho, kdo se ocitl v menšině. Snad proto mu v kanálech pod hlavním městem, kdy stanul tvář v tvář rozezlené haterii, nikdo nepomohl. Jelikož byl tlustý a neobratný, nestačil utéci a slizká obluda jej zaslápla do země.

Řimbatul Drtinosa - trpaslík válečník [*1019]

Tento velvonnorský trpaslík se k družině přidal v roce 1043, když Nurnští likvidovali podzemní kudůčskou organizaci Stín Valinnu, která právě proti trpaslíkům tvrdě bojovala. Řimbatul se rád zúčastnil jejího vyhlazení a zničení jejího kultovního stromu. V boji byl odvážný a přestože dosud nedosahoval bojového umění jiného trpaslíka Trblota Vratigllada, bil se jako lev a nikdy neustoupil ani o píď. V Nurnské družině bude jeho hvězda jistě dále stoupat.

Selek Šáchor - kudůk kouzelník [*1021]

O Selekovi Šáchorovi toho moc nevíme. Objevil se na podzim roku 1042 a spolu s ostatními byl vlákn do podivné hry nurnského podsvětí. Byla mu svěřena úloha hlídat domnělého pana Darfina, výběrčího daní, ale kudůk i s ním tajuplně zmizel. Dlouho pak byl v družině pokládán za zrádce. Ovšem ve skutečnosti bylo všechno jinak. Šáchor byl unesen nurnskými zločinci, ale podařilo se mu uprchnout. Avšak místo aby se vrátil do Liscannoru za ostatními, opustil město a už ho více nikdo nespasil.

Simonn Čarostřelec - hobit zloděj [1014-1039]

Veselý a dobromyslný hobit se objevil na podzim roku 1037 U hrocha, odkud vyrazil s ostatními do Gergelu, kde se Nurnská družina snažila získat hlavu loupeživého rytíře Zyffa. Při první příležitosti byl bandity zajat a měl být předhozen medvědovi v hradním příkopu. Podařilo se mu prchnout, ale byl znovu dopaden při marném pokusu ukrýt se v temných zákoutích hradu. Druhý útěk už byl úspěšný, Simonn získal zpět svou oblíbenou kuši a dočkal se i konečného zabítí Zyffa. Po vyplacení odměny radními z Lurgrapsu se vrátil do Liscannoru, avšak nezdržel se dlouho. S veselou písní na rtech a slibem, že se na podzim opět objeví, odkráčel směrem k Nurnu. Opět se ukázal roku 1039 před výpravou do Andeluru, země ležící za Hymmlajskými horami, střežené trolly a pouštními Nómy, žijícími pod zasněženým horstvem. Simonn vyrazil s ostatními a svojí kuší bránil život svůj i ostatních. Avšak v paláci andelurského tyrana, Muhamara, Simonn padl v konečném boji s muži z Muhamarovy gardy. Jeho malé hobití tělo leží pod troskami královského paláce, který se po smrti vládce zhroutil.

Solwin z Ausgrurdu - člověk hraničář [* 1013]

Hraničář Solwin byl jedním z těch, kteří ze zvědavosti o zimosmeti roku 1043 zavítali na pohřeb krále Perrima do sídelního města Velvennoru. Jelikož měl prázdné kapsy a nemohl si dovolit přenocovat v hostinci, rozhodl se strávit noc v blízkém lesíku. A právě tam narazil na Alwynna Bělorukého, který zde Nurnským hlídal koně. Dřepěli u ohně a brzy se zpřátelili. Byl to muž stejného zrna, brzy přijal za své Alwynnovy myšlenky o čistotě rasy a rozhodl se, že tohoto zvěstovatele víry bude následovat a případně vstoupí i do Bílé ruky. Po návratu zbylé části Nurnských z neúspěšného pokusu o dobytí útočiště Stínu Valinnu projevil zájem o členství v družině. První zatěžkávací zkouškou prošel hned při dalším, tentokrát úspěšném útoku na Klemešovu bandu. Ukázal se jako obětavý střelec, i když z přemíry horlivosti ne vždy jeho šipy skončily v těle nepřítele. Při této nepřijemné púťce se Solwin, nebýt Řimbatula Drtinosa, málem utopil v kalných vodách kanálu. Do povědomí Nurnských se zapsal jako lačný mučitel a násilný vymahatel informací, obzvláště tzv. Solwinovy kožní řezy byly nechutné svou brutálností. Byl to ve své podstatě zvrácený člověk, snad i bývalý trestanec, a oblíba v družině tomu nasvědčovala. Nějaké pouto snad našel jedině k malému Dynimu Longodonovi, který jej přemluvil, aby se s Nurnskými vrátil do Gwendarronu a nastěhoval se k Aeddovi na samotu. A ausgrurdský hraničář po nešťastném konci výpravy tak skutečně učinil a zapojil se do rozvoje samoty, která si činila nároky v brzké době získat statut vesnice. Jednoho dne však beze slova zmizel neznámo kam a už se nikdy neobjevil.

Tanris z Álfheimu - elf chodec [1017-1042]

Tanris pocházel z divokého a barbarského ostrova Álfheim. Když dospěl, vydal se podle tamní tradice do světa a protloukal se životem jak mohl. Náhoda jej zavála na smogrilský hrad v Almemarském království, kde se setkal s Nurnskou družinou, pátrající po dracích. Psal se rok 1034 a álfheimský elf zajásal, když se dozvěděl, že v družinické vsi Liscannor žije už delší čas jeho bratr Herbert. Jelikož svého příbuzného dlouho neviděl, vstoupil do řad společenstva, aby se s ním znovu setkal. Také se u něj po návratu ubytoval. S Nurnskými vyrazil o rok později i na další výpravu do Valdenu, kde se účastnil masakru barbarů, ale po setkání s Pyrrem přijal pozvání na štvanici v jeho Almemarském panství a výpravu opustil. V roce 1036 se zachoval obdobně. Při výpravě do Monghyrských plání se urazil, když mu bylo vyčítáno, že družinu nechal zabloudit v pralese. Teprve v osmatřicátém roce se zúčastnil celé výpravy. Tehdy družina pátrala po ztracených dětech z Therfastu. Tanris zastával roli zásobovače, přičemž systematicky vybíjel veškerou zvěř, na kterou narazil. V Liscannoru prozatím žil v podnájmu u svého pochybného bratra Herbarta, uprchlého vraha. Roku 1039 se s ostatními vydal pln nadšení na výpravu do země Andelur. Cestou se dostal do konfliktu s hobitem Simonnem, kterému z čiré zlomyslnosti zapálil hlavu. Družinový čaroděj Moskyt mu na oplátku přičaroval chlupatý porost po celém obličejí. A tak jako již několikrát předtím se Tanris urazil a výpravu opustil. Dlouho však bez dobrodružného života nevydržel a absolvoval další cesty s družinou - na ostrov Kodgick a na jih do pouštní oblasti. Cestou se

většinou dostával do konfliktu s ostatními, zvláště s trpaslíkem Bezbradou, kterého neustále urážel. Ostatní léčil po boji ve valné většině za úplaty a neustále se věnoval obírání všech mrtvých. Podařil se mu však také pěkný úspěch při tradičním lukostřeleckém turnaji, ve kterém obsadil třetí místo. Roku 1041 se odstěhoval od svého bratra a postavil si v Liscannoru vlastní dům. Při výpravě na souostroví Erkracht jej Lynhaard Rugornský za tiché podpory ostatních okradl o jeho cenné magické prsteny. Tanris, nemaje žádného zastání, se ještě více stáhl do sebe. Účastnil se sice ještě výpravy na Pirátské ostrovy a s družinou se zapletl i do pútek v Nurnu s podsvětím, ale ke svému štěstí na výpravu do Armidenu nevyrazil. Družina byla v Armidenu těžce zmasakrována a Tanris tak přišel o spoustu svých odpůrců. Nečinilo mu však žádných potíží ihned si svojí nesnášenlivou povahou udělat další. Pokračoval v urážení všech, v neustálém jednání na vlastní pěst, špiclování a podezírání. Roku 1043 však trpělivost přetekla. Družina se i s Tanrisem tehdy vydala do Velvennoru a Tanris i přes důrazné varování, aby si odpustil své krádeže, nevydržel a okradl přímo mrtvého trpasličího krále Perrima. Svůj čin sice doznal, ale tehdejší vůdce družiny Moskyt nad ním přesto vynesl rozsudek smrti, který společně s trpaslíkem Trblotem skutečně vykonal. Tanris zemřel a společně s ním odešel z družiny i kus historie, neboť Tanris i přes svoji povahu pamatoval mnohé. Nikdo jej však nelitoval.

Táňa - krollka válečnice[* 1019]

Tuto krollku přijali Nurnští do svých řad v třiačtyřicátém ve Velvenské hospodě, kde sháněli náhradu za mrtvé. Tupá krollka se ráda nechala zverbovat jako živý štít a zúčastnila se boje o Perrimovu rakev. Šťastně přežila a s ostatními se vrátila do Liscannoru, ubytovala se U hrocha a přislíbila účast na příští výpravě.

Thaessin zvaný Průvodce - člověk hraničář [* 1015]

Tento na první pohled dobrotivý elf se přidál k družině v jedné gwendarronské kolonii roku 1043. Nabídl družiníkům, že je provede nebezpečnými bažinami a lesem, protože se zde narodil a tudíž zná ostrov jako svoje boty. Ostatním se jeho srdečné vystupování zalíbilo, tak ho přibrali k sobě. Když úspěšně skončilo toto dobrodružství, Thaessin opustil svoji rodnou ves a odjel se všemi do Nurnu, kde žije až dodnes. Už se všichni těší, až ten laskavý a pořádku usměvavý chlapík vyrazí opět s družinou do širého světa.

Thielas - člověk hraničář [1024-1043]

Thielas byl jedním z elfího rodu mamlasů, alespoň to o sobě tvrdil, když zjistil, že by tak mohl získat nějaké dědictví po zemřelém elfu Midolasovi. Také tvrdil, že je hraničář, měl to totiž napsané na jakémsi pergamenovém útržku hned vedle jména, to aby nic nezapomněl. Stejně jako ostatní lasové byl krátce po svém příchodu do družiny, v Olvornu roku 1043, prohlášen za družinového blba. Ve svém krátkém životě nic hrdinského nespáchal, všichni byli naopak rádi, když se jim nepletl pod nohy. Jeho prvním a posledním samostatným úkolem bylo otevření dveří v srdci sídla podzemní organizace Stín Valinnu. Přestože mu byl plán několikrát zopakován, z nepochopitelných důvodů zůstal elf na místě, které mělo být podle plánu zapáleno, aby byl nepřítelům ztížen případný útok na družinu. Aedd z Ruindoru se rozhodl ignorovat postradatelného člena družiny a chodbu podle plánu zapálil, což sice značně eliminovalo nepřítelské síly, ale hlupáku Thielasovi již nebylo pomoci. Jeho hořící tělo se ještě chvíli potácelo chodbami, než ho síly opustily a on vydechl naposled.

Tchagotaj - člověk válečník [1027-1043]

Potulný válečník Tchagotaj, prostý muž původem odkudsi z dalekého východu, na svých cestách roku 1043 potkal skupinku mladých dobrodruhů vedenou Christlou Lískovou a z nedostatku zábavy se k ní přidružil. Tato skupina byla v Olvornské zemi kdesi v hloubi lesa Khandúrm zaskočena odpočívajícími Nurnskými, které čekala pout' do severního Velvennoru. Vzhledem ke staré známosti hobitky Christly s dobrodruhy z Liscannoru se i cizák Tchagotaj stal právoplatným členem družiny a nezůstal ležet okraden a mrtev v tišině zelenavého hvozdů. Cesta do Velvennoru byla pro východňana velkou životní školou. V

hlavním měště království byl přítomen rozplétání záhad kolem smrti trpasličího krále Perrima a rozvratné činnosti spolku Stín Valinnu. Válečník Tchagotaj kráčel s Nurnskými ve stínu slavnějších a odvážnějších mužů a ruku k dílu přiložil teprve ve svém posledním boji, ke kterému došlo v podzemí městských kanálů. Tam byl ocas družiny napaden bradavci. Pařát jednoho z nich rozpáral nebohému válečnickému nedoukovi břicho, když nestačil včas vzít nohy na ramena. I přes svoji řemeslnou nevýraznost byl Tchagotaj považován za vcelku příjemného parda a východní bohové vědí, že po něm zůstaly v srdcích přeživších světlé stopy.

Trblot Vratigllad - trpaslík válečník [* 1017]

Trpaslík Trblot, bývalý trestanec z Angwaru, který strávil deset let ve vězení, se k Nurnským přidal i se svou potetovanou hlavou při výpravě na ostrov Nový Gwendarron roku 1043. Svými mohutnými pažemi drtil lebký nepřátel celkem snadno. Po výpravě zůstával nějaký čas v Liscannoru i se svým pobratimem z vězení Eodelem Zivriem, se kterým se neustále hádal. Vratigllad se netajil tím, že odseděl deset let ve vězení v Angwaru za zabití ve rvačce, ale přeci jen se trochu zdráhal vrátit se tak krátce po odsedění trestu do své rodné země, kam Nurnské zavedla podivná vražda trpaslíka Narwa v Nurnu. Ale nakonec vyrazil na pomoc trpasličímu národu a asi do své smrti si bude vyčítat, že nezvládl udělat ve své zemi víc. V Olvornu se trpaslík zapletl do hádky se starší paní, jejíž synové se přišli Trblotovi za urážky pomstít už tentýž večer do hostince U rybí kostry. V nastalé bitce však Trblot jednoho z mnoha zabil svým strašlivým kladivem a Nurnská družina byla nucena prchnout z města za svitu měsíce. Od chvíle, kdy se Trblot dozvěděl o podivné smrti krále Perrima, snažil se ze všech sil pomoci odhalit tajemné spiknutí spojující volbu nového velennorského krále s tajemnou organizací Stín Valinnu a pomoci tak dalšímu trpaslíkovi Bóinovi k zachování celistvosti Velennoru. Tanrise Álfheimského si mnoho lidí neoblíbilo, ale Trblot jej přímo nenáviděl od chvíle, co okradl Perrimovu mrtvolu. Proto přišel neváhal, když spolu s Krochtou Tanrise připravili o život na velennnském hřbitově. Zde také svedl smrtelný boj s kudůkem Bzigem, jehož zabil. Trblot od této chvíle nazýval své válečné kladivo kudůkovým jménem, tedy Bzigo. Se svým kladivem zabíjel všechny členy Stínu Valinnu v kanálech pod Velennem, rval se s nepřáteli o Perrimovo tělo na pokraji Orghallu, zachránil život Bóinovi, ale zachránit trpasličí Velennor, tak jak jej znal, nedokázal. Zdrčený Trblot Vratigllad se vrátil zpět do Liscannoru, kde si postavil dům. Přísahal, že bude-li jej Velennor potřebovat, vrátí se pozvednout trpasličí národ.

Zubraz Prknář z Mokré pily - barbar hraničář [1017-1041]

Roku 1041 v době pobytu Nurnské družiny na Kamenném ostrově zemřelo v boji několik dobrodruhů a družina byla nucena hledat náhradu. Ne vždy se však stalo, že tato náhrada byla plnohodnotná. Takovou náhradou se tehdy stal i podivný barbar jménem Zubraz. O sobě mnoho ostatním neřekl, ale i tak vyšlo najevo, že se k družině přidal obyčejný dělník. Jestli se v jeho charakteru skrývalo více, nestačila družina zjistit, neboť Zubraz byl zabit hned v prvním boji, do kterého se dostal. Jeho život ukončil ohavný ghúl, na kterého družina narazila v bývalé svatyni bohyně Swonny. Jeho tělo zůstalo nepohřbeno a nikomu jeho smrt nevadila.

Narozeniny dobrodruhů

Ponovorok

3. Iš
4. Darion
6. Řimbatul
7. Krak
8. Dirrien
10. Gwanda
11. Drsoul
13. Dyni
14. Jacob
Murghul
16. Aerlin
20. Dorgis
21. Thor
23. Thyrvin
24. Thad
Gaird
30. Lasička

Chladen

1. Plimskr
2. Dorn
Sivel
4. Rviz
Yargell
6. Aplik
Bask
Sarim
7. Tchagotaj
13. Barnabáš
21. Damin
Thaesin
23. Eowen
30. Ragnar
Grihnal

Jarn

1. Pepen
3. Tar
6. Krosta
8. Sokki
11. Irrion
Asasinn
16. Guldur
17. Llyr
Alwynn
19. Helge
21. Argell
Selek
24. Lynhaard
28. Nómin
Smrtihlav
30. Timon

Dešten

3. Viki
4. Morsten

5. Olin
Farrgon
Grundyg
6. Arkuss
9. Torug
11. Lincius
Arwin
Rulf
15. Dobhar
16. Bukvoj
21. Pála
23. Agena
24. Hellgaard
25. Sagraš
28. Lander

Traven

5. Ušoun
6. Rokko
12. Dulfín
13. Pyrr
17. Argonit
19. Arahion
21. Corey
23. Bramir
24. Filinger
Arawn
25. Tathar
Cecil
30. Lokke

Předradostiny

1. Grainne
Ulgorr
Lewin
3. Darlen
4. Zefi
Bangord
8. Sereg
11. Tanris
12. Seilynn
Bušchal
13. Leon
15. Da Morr
17. Krvouš
Kostival
Páin
18. Izar
19. Lewellyn
20. Astorius
22. Gerhard
23. Trem
24. Daren
25. Illred
Dagon
27. Estel
28. Torp

	Krull	<u>Zimosmet'</u>	
29.	Farin	2.	Dark
	Merla	3.	Thielas
		6.	Sigurd
<u>Poradostiny</u>		11.	Blajzvík
1.	Zálist	13.	Grim
2.	Burug	14.	Arienne
3.	Krochta	17.	Erkly
6.	Heller	18.	Erlanth
7.	Thúvin	19.	Káin
13.	Zubraz	20.	Durin
16.	Pennerion	21.	Esmeralda
	Yonnathan		Halk
17.	Yorg	23.	Athalja
18.	Orp	25.	Ramidor
19.	Griffin	26.	Argille
20.	Nestor		Gawaine
22.	Orm	27.	Smrtonoš
23.	Atir		
	Filska	<u>Hodovan</u>	
25.	Gimli	3.	Aragon
26.	Dalki	7.	Sariel
	Hupsla	9.	Táňa
	Balgorr	11.	Gwarnir
28.	Kilián	15.	Olda
	Sirion	16.	Énmil
29.	Lodroc	18.	Orglaff
		19.	Dergan
<u>Sečen</u>		20.	Frodo
1.	Densir	21.	Sauron
2.	Orag Tahem		Pethûnie
3.	Silor		Erwill
4.	Rollid		Solwin
6.	Huron	25.	Trblot
	Christla	26.	Simonn
10.	Kori	27.	Surt
12.	Ladot	28.	Zachariáš
13.	Waladrien		Edudant
	Rántir	30.	Ignolas
16.	Logar		
	Áron	<u>Přednovorok</u>	
17.	Pepe	3.	Eitrik
18.	Aedd	5.	Wynfred
	Midolas	8.	Keron
19.	Duiron		Corian
	Soevind	9.	Rdous
23.	Santy	11.	Čagdan
	Letto	14.	Iásón
24.	Nolland	19.	Nervor
25.	Getd	23.	Hardtwyg
28.	Raglin	26.	Barzubaj
		29.	Bibiána
<u>Světen</u>		30.	Nargothrond
12.	Herbert		
14.	Llandaff		
17.	Rollin		
21.	Nornthúnil		
26.	Atheas		
31.	Ervil		